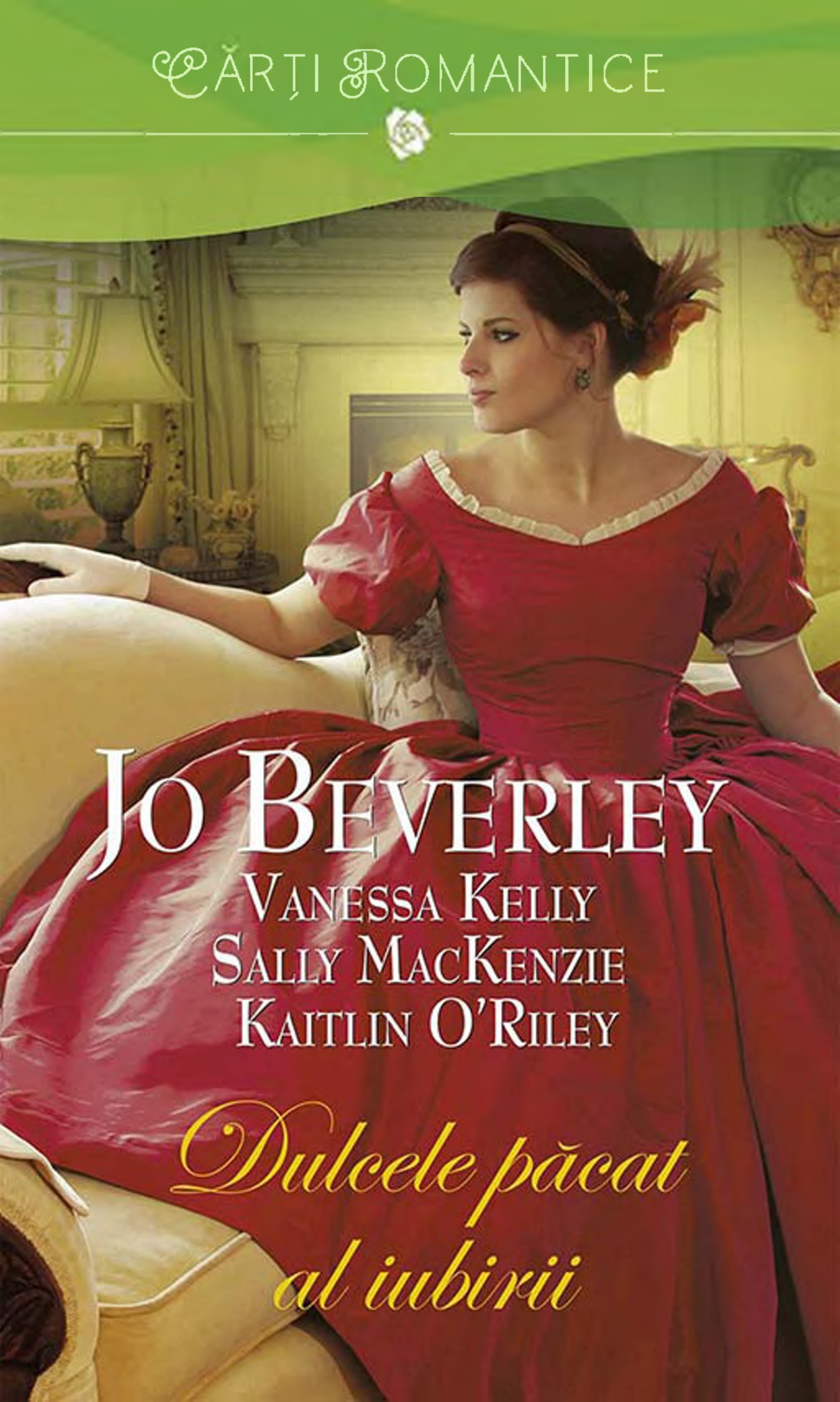

CĂRȚI ROMANTICE

A woman with dark hair styled in a bun with a feather, wearing a vibrant red Victorian-style dress with puffed sleeves and a full skirt, is seated on a light-colored sofa. She is looking off to the side with a contemplative expression. The background features a classic interior with a lamp, a vase, and a painting.

JO BEVERLEY

VANESSA KELLY
SALLY MACKENZIE
KAITLIN O'RILEY

*Dulcele păcat
al iubirii*

JO BEVERLEY,
VANESSA KELLY, SALLY MACKENZIE,
KAITLIN O'RILEY

Dulcele păcat al iubirii

Traducere din limba engleză
Cristina Tache
Gabriel Drăghici

Dulcele păcat al iubirii

JO BEVERLEY

Anna Featherstone s-a ridicat în capul oaselor în pat și a bâjbâit insistent după sfeșnic. L-a apucat, s-a strecurat afară din pat, l-a aprins de la o lampă de noapte de pe polița șemineului, apoi l-a ridicat și s-a întors să cerceteze noul și neobișnuitul ei dormitor.

Chiar și somnoroasă cum era, avusese dreptate. Monstruozitatea gotică arăta exact la fel ca închisoarea Dulcineei din romanul *Dulcele păcat al iubirii*. Ideea îi venise într-un moment în care oscila între trezie și somn și fusese sigură că se înșelase, dar acum rătăcea prin încăpere, convinsă că avusese dreptate.

Fusese o descoperire uimitoare, dar care o nedumerea peste măsură.

Anna își petrecuse cei șaisprezece ani ai ei la țară, în Derbyshire, și știa că nu era *au fait* cu ultimele noutăți, dar, chiar dacă mobila gotică de culoare neagră sculptată excesiv era ultimul răcnet la Londra, în mod sigur motivele morbide ca mătrăguna și sicriele nu erau. În roman, crudul unchi al Dulcineei făcuse în așa fel încât camera ei să fie decorată cu simboluri ale morții care să îi aducă aminte de soarta care o aștepta dacă nu ceda pasiunilor lui abjecte.

Anna nu era câtuși de puțin alarmată de sculpturile ce reprezentau schelete rânjite sau figuri grotești contorsionate. Din păcate, sensibilitatea era ceva care îi lipsea. Când sora ei, Maria, voise să știe ce ar face dacă s-ar întâlni aievea cu un schelet în rasă de călugăr, Anna îi răspunsese că l-ar cerceta ca să descopere cum erau prinse oasele unul de altul în lipsa ligamentelor și-a mușchilor.

Anna a zâmbit când și-a amintit cum o apucase tremuratul pe Maria și a continuat să meargă dintr-o parte în alta a camerei, apreciind atenția acordată detaliilor.

Șifonierul masiv se mândrea cu niște mânere sculptate în formă de cranii, iar desenul destul de drăguț al tapetului s-a dovedit a fi, de fapt, un coșciug. După câte își amintea, erau la fel ca în *Dulcele păcat al iubirii*.

Și-ar fi dorit să fi avut romanul cu ea, ca să verifice fiecare detaliu, dar în această călătorie la Londra nu i se permisesese să-și aducă multe cărți. Însă putuse lua doar cinci, și nu ar fi ales în nici un caz *Dulcele păcat al iubirii* în locul romanului *Căsătorie crudă*, de exemplu, una dintre cărțile mai vechi ale domnișoarei Jamison. Anna considerase întotdeauna că era ceva în neregulă cu *Dulcele păcat al iubirii*, care părea să fie ultimul roman al femeii. Probabil era bolnavă.

Anna și-ar fi dorit mult să cunoască istoria acestei încăperi, pentru că fusese probabil creată de un admirator bogat și devotat al romanului, și nu cu prea mult timp în urmă. *Dulcele păcat al iubirii* fusese publicată prima dată cu mai puțin de zece ani în urmă, deși Anna o citise abia anul trecut. În fond, la vremea publicării ei de-abia depășise vârsta primei copilării.

Oare servitorii cunoșteau trecutul casei?

Casa din Carne Terrace de la numărul 9 nu era decât o casă închiriată pentru sezonul monden de primăvară – parte a unui șir încântător de case într-o zonă excelentă a Londrei. Părinții și sora ei fuseseră încântați de ea până când descoperiseră acest dormitor. În momentul acela, fuseseră cât pe ce să plece să stea la un han. Minunea gotică era în mod evident dormitorul principal, dar Lady Featherstone declarase cât de răspicat se putea că nimic nu avea să o convingă să doarmă sub un baldachin cu gurguie.

Maria, care o imita întotdeauna pe mama, afirmase același lucru, adăugând că nu ar fi putut deschide în vecii vecilor un sertar dacă asta ar fi presupus să atingă un craniu. Mersese atât de departe, încât se prăbușise într-un scaun aflat la îndemână pentru a-și impune punctul de vedere și ceruse să miroasă laudanum pentru a depăși șocul.

Pentru că în casă erau doar trei dormitoare bune, iar Maria și Anna detestau să doarmă în același pat, nu exista

decât o singură soluție. Anna și tatăl ei schimbaseră o privire ironică, și ea făcuse nobilul sacrificiu, încântată în sinea ei să aibă o asemenea cameră.

Iar acum era și mai încântată. Își imagina că avea camera Dulcineei numai și numai pentru ea însăși. Dumnezeu, poate chiar urma să o transforme într-o eroină romantică!

Anna s-a zărit într-o oglindă înconjurată de capete grotești sculptate și a izbucnit în râs. Ea nu era Dulcineea. Dulcineea – ca toate eroinele domnișoarei Jamison – era zveltă ca o mlădiță de salcie, avea un ten sidefiu și cosițe blonde și mătăsoase. Anna avea părul negru și des care se lăsa întotdeauna împletit cu greu în cozi, obraji plini și rumeni și un trup cu rotunjimi, spre disperarea mamei ei, care era o conformistă când venea vorba despre moda timpului.

Și-a amintit că, atunci când Dulcineea își văzuse pentru prima oară reflexia în oglindă înconjurată de gargoie, țipase și leșinase. Dulcineea – din nou, la fel ca toate eroinele domnișoarei Jamison – avea tendința de a leșina destul de des. Anna nu leșinase în viața ei.

Își dorise întotdeauna acest lucru, ba chiar încercase diverse subterfugii ca să o facă, inclusiv să-și pună resturi de mătase în pantofi, dar nu reușise niciodată să aibă mai mult decât o vagă senzație de amețeală.

S-a strâmbat către imaginea ei plină de vigoare, cu speranța că firea echilibrată și bunul-simț nu excludeau cu totul posibilitatea ca un erou fermecător să se îndrăgostească până peste cap de ea într-o bună zi.

Încântată în continuare de camera ei, Anna s-a îndreptat din nou spre pat, dar apoi s-a întors pentru a studia șemineul uriaș din piatră sculptată străjuit pe ambele părți de două schelete în armuri.

Nu se poate!

În roman, maleficul conte Nacre construisese o intrare secretă prin șemineu ca să se poată furișa noaptea în camera Dulcineei. Unul dintre lucrurile din carte care o iritau pe Anna era faptul că scăparea Dulcineei de planurile lui mârșave nu fusese inițiativa ei. Anna se gândise la nenumărate moduri prin care ființa prostituată ar fi

putut să scape, dar bineînțeles că Dulcineea îl așteptase pe chipeșul Roland să descopere intrarea secretă și să o salveze. Exact înainte ca bătrânul castel Nacre, năpădit de șobolani, să se prăbușească la pământ în timpul unui cutremur.

Acum, Anna scruta șemineul ridicol, refuzând să creadă că cineva mersese în realitate atât de departe încât să construiască o intrare secretă într-o casă modernă din Londra. La urma urmei, unde putea să ducă? Casa de la numărul 9 din Carne Terrace era legată cât se putea de solid de cele de la numerele 8 și 10.

Dar nu s-a putut abține să nu încerce.

Mănerul ușii, dacă exista, trebuia să fie lancea scheletului din dreapta șemineului. Lancea era ținută de-a curmezișul corpului și ajungea până în șemineu, astfel încât să nu poată fi acționată din întâmplare de vreun servitor.

Asta în carte.

Aici era vorba despre viața reală. Nu era o carte.

Anna a apucat lancea și a tras către ea. La început, așa cum se așteptase, nu s-a întâmplat nimic. Apoi a început să se miște. Anna și-a retras mâinile și s-a uitat spre lance ca și când aceasta s-ar fi trezit la viață. Asta era culmea imitației! În definitiv, de partea cealaltă a șemineului în mod sigur nu putea fi un turn părăsit, năpădit de șobolani și de iederă.

Sau era?

Inima a început să-i zvâcnească în piept.

Mintea practică a Annei avea de-a face pentru prima dată cu fantasticul.

Și-a spus cu fermitate în sinea ei că de partea cealaltă a șemineului era casa de la numărul 10, o casă modernă și respectabilă.

De fapt, nu tocmai respectabilă.

Lucrul acesta fusese un alt șoc pentru părinții ei – să-și dea seama că numele Carne Terrace venea de la contele de Carne, care o construise, iar numărul 10, casa mare de alături de la sfârșitul șirului de case, îi aparținea celui de-al patrulea și bine cunoscutului conte.

Când fusese întrebată cine erau vecinii lor, menajera le dezvăluise acest lucru. Doamna Postle se grăbise să le explice că respectiva clădire era nelocuită de mai bine de opt ani – de când avusese loc *incidentul*.

Acel cuvânt fusese rostit însoțit de o privire plină de înțeles pe care Anna o cunoștea mult prea bine. Însemna că tinerele domnișoare nu trebuiau să afle despre el, și bineînțeles că o lăsase pe Anna fierbând de curiozitate. Ce Dumnezeu făcuse contele? Probabil era vorba despre relații trupești. *Incidentele* aveau întotdeauna de-a face cu așa ceva.

Urmărise foarte atentă conversația care urmase, dar tot ce aflase era faptul că, după *incident*, contele părăsise Anglia, și de atunci nu mai fusese văzut.

Anna fusese surprinsă. Auzise de câteva domnișoare care plecaseră în străinătate ca urmare a unor *incidente*. Pe de altă parte, se părea că domnii nu sufereau niciodată pe deplin consecințele nebuniilor lor.

Totuși, fusese încântată de această frântură de mister obscur. Deși părinții își aduseseră ambele fiice la Londra, doar Maria trebuia să-și facă intrarea în societate anul acesta, iar Anna se aștepta la zile bune de plictiseală. Scoaterea la lumină a întregii povești legate de *incident* avea cu siguranță să-i însuflețească șederea aici.

Acum se părea că avea parte de alte distracții – dacă îndrăzneia să tragă de mâner până la capăt.

Era oare cu adevărat posibil să deschidă o ușă către casa păcătosului conte de Carne?

Curiozitatea era cea mai mare slăbiciune a Annei, iar ea era conștientă de acest lucru. În general o ținea sub control, dar nu s-ar fi întors niciodată în pat să se culce înainte de-a se dumiri dacă ușa era acolo sau nu. La urma urmei, dacă contele Nacre se putea strecura în camera Dulcineei, poate că infamul conte de Carne se putea strecura în a ei!

S-ar putea afla în pericol...

Dar astea erau sofisme, și ea știa acest lucru. Voia să încerce mânerul pentru simplul motiv că se afla acolo.

A apucat strâns mânerul și a tras cât a putut. S-a auzit numai un scrâșnet ușor, dar era clar că acționase ceva.

A respirat adânc, s-a dus în partea dreaptă a șemineului și a împins.

Exact ca în carte, peretele s-a rotit puțin.

Anna s-a oprit să se gândească. Nu, nu visa. Nu, nu se pierduse printre paginile unui roman. Dar acolo era, în mod sigur, o ușă secretă.

Chiar și inima prozaică a Annei bătea să-i spargă pieptul când a dat peretele complet la o parte. Și-a spus în sine ei că trebuia să se deschidă spre numărul 10...

Dar o parte mai mică și mai puțin rațională a minții ei era pregătită ca trecerea să fie spre un castel năpădit de șobolani și căzut în ruină.

Prin urmare, Anna era gata să țipe.

De îndată ce ușa s-a deschis, a aruncat o privire prevăzătoare. A râs nesigură, și bătăile inimii au început să i se domolească. Încăperea din partea cealaltă era un dormitor absolut obișnuit, cu mobilele acoperite cu huse de in.

Ușa secretă, așa cum era de așteptat, dădea pur și simplu la numărul 10 de pe Carne Terrace.

Bineînțeles, asta însemna că dădea în casa infamului conte. În acest moment, o domnișoară crescută așa cum se cuvenea, presupunând că n-ar fi luat-o razna, ar fi alergat la tatăl ei să-i ceară ca ușa să fie închisă și bătută bine în cuie. Dar Anna Featherstone, fierbând mai degrabă de entuziasm, a trecut dincolo de ea pentru a cerceta încăperea.

La urma urmei, contele nu era acolo, și nu fusese de ani de zile. Ca o confirmare, această cameră – care era, probabil, dormitorul principal – avea aerul unui loc nefolosit de mult timp.

Anna s-a întors să privească șemineul și a descoperit că era mult mai normal decât cel din camera ei, deși cam încărcat cu ornamente pentru un dormitor. Era făcut din lemn sculptat și avea pereții laterali masivi, necesari pentru a masca părțile mobile.

Oricare ar fi fost motivul acestei construcții, părea evident faptul că existase un acord secret între locatarii ambelor case, și ar fi putut să parieze că totul avea de-a face cu *incidentul*. Anna nu era naivă, iar dormitoarele

legate în secret își aveau povestea lor. Totuși, încă își dorea să știe motivele pentru care dormitorul de la numărul 9 era atât de ciudat.

Anna, care era o persoană precaută, a verificat mecanismul înainte de a se îndepărta de ușă. De îndată ce a fost sigură că se putea întoarce când dorea, s-a pregătit de distracție.

Pătrunsese fără voie în casa altcuiva, iar asta i se părea o aventură căreia nu-i puteai rezista, mai ales că riscul era atât de mic. De vreme ce casa nu era folosită, era greu de crezut că ar fi putut fi descoperită. Și, chiar dacă dădea nas în nas cu cineva, nu prea avea cum să fie azvârlită la închisoare pentru așa ceva. O domnișoară de șaisprezece ani în cămașă de noapte nu putea fi luată drept un spărgător.

Anna s-a furișat desculță de-a lungul covorului și a învârtit cu băgare de seamă mânerul ușii. Aceasta nu a scos nici un sunet. A deschis ușor ușa și s-a uitat pe coridorul ceva mai larg decât cel de la numărul 9. Casa aceasta aflată pe colț, reședința unui nobil, era de cel puțin două ori mai mare decât celelalte case din șir.

A fost izbită de liniște.

Anna s-a gândit preț de o clipă de ce tăcerea asta îi părea atât de ciudată și apoi și-a dat seama că nu se auzea nici măcar ticăitul unui ceas. Nu mai fusese niciodată până atunci într-o casă în care să nu existe măcar un ceas care să ticăie pe undeva.

Totuși, nu a detectat nici un miros de putred sau de mucegai. Casa n-o fi fost folosită, dar nu fusese neglijată. De fapt, acum, că s-a concentrat asupra acestui lucru, a simțit un miros slab de ceară în aer. Asta însemna că existau niște servitori pe undeva, deci trebuia să fie atentă.

Cu toate acestea, nu însemna că urma să renunțe la explorarea ei. Era ca și cum ar fi avut o casă enormă pentru joacă numai pentru ea.

A mers pe coridor, protejând lumânarea și uitându-se la tablourile de pe pereți. Nu erau prea interesante – majoritatea erau peisaje mai degrabă banale, fără nici o indicație a locurilor reprezentate.

A pătruns în diverse încăperi aflate de-a lungul holului, dar nici ele nu erau prea interesante – câteva dormitoare, garderobe și un salon de dimensiuni medii.

Apoi, într-o sufragerie mare sau un budoar, a zărit un tablou interesant. La început, nu a fost sigură ce anume îi atrăsese privirea, așa cum era numai pe jumătate luminat de lumânarea care pâlpâia. Când s-a apropiat, a decis că era pur și simplu vorba despre calitatea acestuia. Nu știa ea prea multe despre artă, dar în mod sigur portretul acesta fusese pictat de un maestru.

Chiar și la lumina lumânării, pielea feței tânărului strălucea de vitalitate, iar șuvițele brune îi atârnavă bine aranjate pe frunte. Expresia lui era destul de serioasă, și, cu toate acestea, ea *simțea* că el și-ar fi dorit cu disperare să râdă. Poate era felul în care ochii lui de un albastru-deschis erau ușor încrețiți de amuzamentul pe care încerca să și-l suprime. Încerca să arate mai în vârstă decât era? Ea nu credea să fi avut cu mult peste cei șaisprezece ani ai ei. În multe privințe, îi amintea de fratele ei James și de prietenii lui, plini de poftă de viață și puși pe șotii.

Bineînțeles, a subliniat în sinea ei, până acum tânărul ăsta putea să fi îmbătrânit deja.

Deși nu credea asta. Gulerul înalt și cravata simplă erau în ton cu moda recentă.

Anna și-a dat seama că se holbase la portret ca și când s-ar fi așteptat ca tânărul să se miște și să vorbească, atât de măiestru fusese surprinsă expresia lui efemeră. Cu un zâmbet de rămas-bun, s-a hotărât să părăsească încăperea, simțindu-se ca și când ar fi abandonat pe cineva în negura uitării.

După ce a cercetat toate camerele de la acest etaj, a ajuns la Rubiconul ei, scările către parter. O domnișoară prudentă s-ar fi întors atunci în camera ei și ar fi dat uitării acel loc. Anna ar fi trebuit să recunoască și că probabil nu era moral să te furișezi astfel în casa cuiva, trăgând cu ochiul și băgându-ți nasul. Era aproape ca și cum ar fi citit un jurnal personal.

Pe de altă parte, aici nu era vorba despre nici un secret. Era doar o casă goală, iar ea dorea să o vadă pe toată.

A coborât prudentă scările spre parter.

Toate ferestrele pe care le văzuse aveau draperii, probabil pentru ca soarele să nu bată în camerele nefolosite, dar aici fereastra în evantai de deasupra ușii permitea luminii lunii să se reverse pe hol, făcându-l să pară mai însuflețit, dând impresia că era posibil ca dintr-odată cineva să-și facă apariția.

A rămas nemișcată, cu picioarele înghețate pe dalele podelei, ascultând fiecare zgomot.

Era liniște deplină. Servitorii probabil dormeau tun.

Cu toate acestea, Anna s-a hotărât să cerceteze restul casei în grabă și apoi să se întoarcă în patul ei.

Un salon pentru micul dejun, învelit cu huse. Un salon de primire, la fel. O sufragerie, o bibliotecă...

Pusă în fața ispitei, Anna s-a oprit și a cedat.

Annei îi plăceau cărțile. Îi plăceau romanele, dar nu erau singurele ei lecturi. Tatăl ei spunea că ea ar fi în stare să citească orice, în disperare de cauză chiar și un jurnal sportiv, și o încurajase dintotdeauna. Totuși, nu-i îngăduise să-și aducă decât o ladă mică cu cărți și, spre dezamăgirea ei, biblioteca locuinței de la numărul 9 era o încăpere prăpădită cu rafturi goale. Ea a presupus că nimeni nu și-ar lăsa cărțile pe mâna unor chiriași imprevizibili, dar tot fusese dezamăgită. Până la urmă, nevoia ei de lectură era atât de mare, încât drumurile la biblioteci pentru a împrumuta cărți aveau să-i ocupe cea mai mare parte a timpului!

Aici însă tocmai găsisese niște resurse, la îndemână și nefolosite. Cărțile păreau să o cheme, implorând să fie citite.

Nu, nu, a ripostat conștiința ei. Să împrumuți fără voie ar fi ca și când ai fura.

Cu toate acestea, Anna se plimba prin fața rafturilor închise cu geamuri aproape fără să se gândească, atrasă ca fierul de magnet. Rânduri întregi de volume asortate – colecții de reviste, clasici ai filosofiei, predicatori celebri. Dar și rânduri întregi de cărți dispartate cumpărate, după cum se părea, din pasiune.

Și organizate. Aici erau cele de călătorii. Aici erau cele de știință. Iar aici erau romane.

Numai un rând.

De fapt, doar romanele doamnei Jamison. Asta era, în mod sigur, o treabă curioasă.

A deschis ușile bibliotecii și și-a plimbat degetele pe copertele din piele strălucitoare, oprindu-se la cele trei volume din *Dulcele păcat al iubirii*. Dorea să le recitească în camera Dulcineei, pentru a verifica acuratețea imitației. Dorea atât de mult, încât era un chin să reziste ispitei.

Dar Anna știa că, dacă ar fi luat cărțile, ar fi trecut dincolo de încălcarea intimității, direct la furt. A găsit în ea puterea de-a închide ușile bibliotecii și de-a părăsi încăperea ispitelor.

Speriată că hotărârea s-ar putea să-i slăbească, Anna a luat-o la fugă în sus pe scări, către ușa secretă. Lumânarea i s-a stins, dar cunoștea drumul înapoi. A bâjbâit pe drumul spre șemineu, s-a strecurat pe ușă și a închis-o repede în urma ei. Așa că iat-o în sfârșit din nou în camera ei, cu ușa secretă ferecată bine.

A sărit în pat, a tras cuvertura pe ea și a rămas acolo, întrebându-se dacă lucrul pe care tocmai îl făcuse fusese real. Dar știa că așa fusese și mai știa că își dorea cu disperare să mai exploreze din nou casa vecină, într-o altă zi.

Anna s-a trezit în dimineata următoare când Martha, servitoarea între două vârste a fetelor Featherstone, a tras draperiile pentru a lăsa lumina să pătrundă. Primul gând al Annei a fost că avusese cel mai interesant vis.

I-au trebuit numai câteva secunde ca să-și dea seama că de fapt se întâmplase aieva.

Camera era aceeași, iar în lumina zilei se vedea clar asemănarea cu a Dulcineei.

- Ce cameră! a afirmat Martha, așezând vasul cu apă caldă pe lavoar. Ești o fată mai curajoasă ca mine, domnișoară Anna, dacă ai dormit atât de bine aici.

Anna s-a ridicat în fund și și-a înconjurat genunchii cu brațele.

- Nu mă deranjează. Îmi place.

Martha s-a mulțumit să clatine din cap.

- Sus cu tine, domnișoară. Mă întorc peste puțin timp să-ți închei rochia și să te pieptăn.

Anna s-a dat jos din pat, s-a spălat, apoi și-a pus ciorapii și juponul. Tocmai își pune corsetul când Martha s-a întors s-o ajute.

- Cum ți se pare aici, Martha? a întrebat-o Anna, ținându-și coada lungă departe de nasturii de la spate.

- Pare o casă destul de decentă, domnișoară. Acum stai jos. Micul dejun va fi gata imediat.

Anna s-a așezat în fața unei oglinzi străjuite de gargoie.

- Ai aflat ceva despre locul ăsta?

- Despre el? Martha îi desfăcea rapid coada și o pieptăna. Ce vrei să spui, domnișoară?

- Păi, despre camera asta. E puțin ciudată.

- Cine știe ce fac ăștia din Londra, domnișoară? Servitorii de aici n-au spus nimic, și apoi, până când am ajuns noi și am despachetat, se cam făcuse bine timpul de culcare.

- Presupun că așa e.

Familia Featherstone ajunsese aproape la opt seara și mai zăbovise doar pentru cină înainte de a se retrage. Oricum, aveau să stea aici până în iunie. Era timp suficient ca Anna să dezlege misterul camerei și să afle totul despre *incidentul* infam al contelui de Carne.

De îndată ce Martha a terminat, Anna a coborât în fugă în salonul pentru micul dejun și și-a sărutat părinții. Lady Featherstone, zveltă și blondă, a zâmbit un pic forțat văzând-o pe fiica ei mai mică atât de binedispusă. Sir Jeffrey a îmbrățișat-o călduros.

- Ai dormit bine în camera ta gotică, Pippin¹?

Anna s-a văzut nevoită să-și înăbușe chicotitul.

- Foarte bine, tată.

Lady Featherstone s-a cutremurat.

- Anna, nu ai pic de sensibilitate.

- Ceea ce este bine, draga mea, a spus soțul ei. Altfel fetele ar fi trebuit să doarmă împreună, și știi că nu le place deloc acest lucru.

¹ Nume de alint semnificând o specie de măr (n.tr.)

Sir Jeffrey era rumen la față și voinic. De la el moștenise Anna înfățișarea și temperamentul.

– Maria e agitată și se zvârcolește de pe o parte pe alta toată noaptea, a spus Anna.

– Numai într-un pat străin, a comentat Maria, amestecându-se și ea fără convingere în discuție. Vă spun că n-am putut să mă odihnesc o clipă. Salteaua este categoric prea tare.

Chiar dacă Maria nu se odihni bine, acest lucru nu-i afecta înfățișarea. La fel ca Dulcineea, și ea era o frumusețe cu părul blond-deschis, cu pielea sîdefie și cu o siluetă zveltă și elegantă. Lady Featherstone se agita pe lângă ea, compătiment-o pentru firea ei sensibilă și oferindu-i insistent ceai.

Sir Jeffrey a zâmbit larg către Anna.

– Ei, și ce ai de gând să faci azi, Pippin? Lasă-mă să ghicesc. Un asalt asupra rafturilor cu cărți de la Metropolis?

Anna i-a întors zâmbetul în timp ce își punea niște ouă.

– Mai mult ca sigur. Sper că o să mă îndrumi către cele mai bune biblioteci din oraș, de unde să pot împrumuta cărți, tată.

Sir Jeffrey era membru al Parlamentului și cunoștea destul de bine Londra, așa că i-a scris îndatoritor o listă cu cei mai buni furnizori de cărți, în timp ce soția și fiica lui mai mare au stabilit să dea atacul asupra modistelor și asupra negustorilor de furnituri pentru haine.

În timp ce împăturea lista, Anna a întrebat ca din întâmplare:

– La ce se referea doamna Postle când a amintit despre un incident legat de vecinul nostru, tată?

Avea motive să spere că tatăl ei, care era un om lipsit de prejudecăți, urma să-i dea un răspuns lămuritor.

Cu toate acestea, el nu a făcut decât să spună:

– Nu-ți bate capul cu asta, Pippin. La Londra nu e ca la țară. Este cu adevărat posibil să-ți ignori vecinii.

– Tată, dar între ușile noastre sunt numai câțiva metri. Ce se întâmplă dacă întâlnim oameni care intră și ies?

Mama ei a preluat frâiele conversației, iar părinții au schimbat o privire scurtă. Curiozitatea Annei a devenit de-a dreptul arzătoare. Ce făcuse oare contele?

- Anna, i-a spus mama ei, dacă o să-l întâlnești din întâmplare pe vreunul dintre vecinii noștri, o înclinare distantă din cap va fi de ajuns până când îi vei fi prezentată oficial. Ceea ce este improbabil, pentru că nu te afli aici ca să fii prezentată.

Maria a fost cea care s-a scăpat.

- Martha a spus că la numărul 10 s-a petrecut o crimă acum câțiva ani. Îți imaginezi? Mai că mă ia cu leșin dacă mă gândesc la asta!

Lady Featherstone a dat să facă o remarcă tăioasă la adresa servitoarei, dar soțul ei a întrerupt-o.

- Draga mea, poate este mai bine ca fetele să fie pregătite. Maria, Anna, este adevărat că acum câțiva ani, în casa contelui de Carne a avut loc o moarte ciudată, dar a fost o sinucidere, nu o crimă. Este o chestie veche care nu trebuie să vă tulbure deloc, dar ar trebui să știți că, în ciuda rangului său, contele nu este tipul de bărbat care să le fie prezentat tinerelor domnișoare. Am fost asigurat că trăiește în străinătate, dar, dacă o să-l întâlniți, trebuie să-l ignorați total.

Anna a făcut ochii mari.

- Să nu băgăm în seamă un conte?

- Dacă omul mai are o urmă de decență, n-o să fie necesar. Dar, dacă apare și te abordează în vreun fel, atunci da, trebuie să refuzi să-i răspunzi.

Acest gen de discuție nu era de natură să liniștească nicicum curiozitatea clocotindă a Annei, dar a înțeles că nu avea să scoată nimic altceva de la părinții ei. Trebuia să spere că servitorii aveau să fie mai comunicativi. Totuși, ca de obicei, Martha îi spusese mai multe Mariei decât Annei. Tare plictisitor mai era să fii o domnișoară de școală!

Imediat după micul dejun, Maria și Lady Featherstone au început să se ocupe de probleme care țineau de debutul în societate. Sir Jeffrey a avertizat-o pe Anna să nu meargă nicăieri fără servitoare și fără lacheu, apoi a ieșit și a plecat spre Parlament. Ascultătoare, Anna

i-a chemat pe Martha și pe un lacheu și a pornit spre cea mai bună bibliotecă din Londra, având drept principal țel să aducă acasă un exemplar din *Dulcele păcat al iubirii*.

În timp ce mergeau, Arthur, lacheul, le arăta împrejurimile și personajele importante pe lângă care treceau întâmplător.

Anna era interesată de Londra, dar nu se putea abține să nu-și pună întrebări în legătură cu situația de la numărul 10.

– Londra pare atât de aglomerată, a spus ea la un moment dat. Sunt surprinsă că o asemenea casă precum cea de lângă noi stă goală.

– Aș putea spune că asta e o risipă criminală, a remarcat Martha pufnind.

Arthur a ridicat din umeri.

– Conte e cel care face risipa, domnișoară Anna, și e destul de bogat cât să nu-i pese.

– Dar acolo trebuie să fie niște servitori, s-a interesat Anna.

– Doar un cuplu care întreține casa. Ca să fim drepecți, familia Murchison a avut o viață ușoară. Ei spun că toată casa este acoperită cu huse.

Anna a așteptat în speranța că avea să afle mai multe, dar i-a devenit limpede faptul că, dacă voia mai multe informații, trebuia să meargă mai departe cu cercetările.

– Și de ani de zile acolo nu mai locuiește nimeni?

– Așa e, domnișoară. De când a fost găsită moartă acolo ibovnica respectivului conte.

– Arthur, la admonestat Martha. Ți-aș fi recunos-cătoare dacă ți-ai aminti că domnișoara Anna este încă o școlăriță!

Annei îi venea s-o strângă de gât pe Martha. Tocmai când discuția devenise interesantă!

Ibovnica? Adică iubita. Deci iubita contelui s-a sinucis în casa de la numărul 10? Cu siguranță a fost jenant, dar oare suficient cât să trimită în exil un nobil al regatului?

Greu de crezut.

Și de ce vorbise Maria despre crimă când se referise la asta?

Aceste gânduri i se învâlmășeau în cap Annei în timp ce adunase un braț de cărți de la Hatchards. Nu găsisese nici un exemplar din *Dulcele păcat al iubirii*, așa că a cerut ajutorul unui bibliotecar. Acesta a consultat un registru mare care servea drept catalog.

– Mă tem că nu mai avem nici un exemplar, dragă domnișoară.

– Poftim? Și de ce nu, mă rog?

A părut puțin deranjat de tonul ei tăios.

– A apărut acum opt ani, domnișoară. E posibil ca unul dintre volume să se fi pierdut sau să se fi deteriorat... Vă pot recomanda cartea aceasta?

Anna l-a ascultat politicoasă în timp ce el îi recomanda o serie de romane de dragoste recente și chiar a luat unul pentru a nu trezi suspiciuni. Știa că nu era rațional să creadă că Martha și Arthur, care stăteau alături și sporovăiau, ar fi făcut vreo legătură cu faptul că își dorea un exemplar din *Dulcele păcat al iubirii*, dar se simțea constrânsă să-și ascundă sentimentele.

Nu dorea să descopere careva secretul ei înainte de a rezolva misterele din Carne Terrace. Și voia să le rezolve de una singură.

Iar fi plăcut să mai meargă și la altă bibliotecă, în căutarea romanului, dar cum să facă asta când Arthur era deja împovărat cu cărți de citit pentru cel puțin două zile? S-a întors acasă, supărată la culme că nu existaseră în toată biblioteca aia copii ale fiecărui roman al doamnei Jamison.

I-a lăsat pe Martha și pe Arthur să se ducă în treburile lor și s-a apucat de citit. Cărțile pe care le alesese erau interesante, dar nu se putea concentra asupra nici uneia dintre ele. Gândurile îi erau invadate de Lord Carne, de iubita lui moartă și de camera misterioasă a Dulcineei. De fapt, Anna știa că de fapt își umplea timpul până la noapte, când avea să plece iarăși în explorare.

Pe la jumătatea după-amiezii, n-a mai reușit să-și înfrâneze curiozitatea și s-a abătut pe la bucătărie, acolo

unde bucătăreasa, doamna Jones, și două ajutoare preparau cina.

- Vă e foame, domnișoară? a întrebat-o destul de amabil femeia subțirică, dar viguroasă. Acolo sunt niște prăjituri care merită încercate.

Anna i-a zâmbit bucătăresei și s-a așezat la masă ca să ciugulească dintr-o tartă cu migdale.

- Sunt delicioase, a spus cu sinceritate. Din păcate, cred că, dacă mai stau pe aici, n-o să-mi crească șansele să devin slabă și interesantă.

- Hai să lăsăm prostiile astea, domnișoară. Un pic de carne sănătoasă e bună pentru o femeie. Și multor domni le place să aibă ce strânge în brațe.

Doamna Jones a împins o altă prăjitură spre Anna.

Adevărul e că Anna nu mai dorea alta, dar totuși a luat-o cu un zâmbet.

- Cu siguranță și eu sper să fie așa, pentru că o să mă nânc ce ne gătești. Cred că ar trebui să ceară un preț mai mare pentru casa asta numai pentru că te afli și tu aici.

Bucătăreasa s-a umflat în pene.

- Domnișoară, sunt aici de nouă sau de zece ani, și nimeni nu s-a plâns vreodată. Maggie, acum oprește-te din bătutul ouălor ăloră și pune apa la fiert.

O servitoare cu un chip lipsit de expresie a dat deoparte un vas mare cu ouă și s-a dus să pună un vas de cupru pe plită.

Anna s-a hotărât să abordeze direct o parte a enigmei.

- Erai aici când a fost făcut dormitorul meu?

Femeia a privit în sus.

- Camera Ororilor? Da. A fost o fantezie a stăpânei de atunci, Lady Delabury... Femeia s-a întrerupt din ce era gata să spună. Maggie, cratița mare!

O cratiță a fost pusă jos cu un zdrăngănit și a fost luată o alta.

- Probabil era foarte pasionată de romane, a îmboldit-o Anna.

Bucătăreasa a privit-o surprinsă și cu un aer foarte bănuitor.

- Cum ați aflat asta, domnișoară?

- Oh, în multe romane există camere ca asta. Anna a coborât vocea și a făcut ca vorbele ei să sune misterios. De obicei, în părțile mai puțin umblate ale castelelor dărăpănate, cu pânze de păianjen care atârnă peste tot și năpădite de șobolani...

Bucătăreasa și cele două servitoare o priveau cu ochii mari.

- Păi, în casa asta nu sunt șobolani! a exclamat doamna Jones. Deși e un strop de adevăr aici, a adăugat ea cu mai multă sinceritate, pentru că Lady Delabury scria astfel de cărți.

- Le scria?

Anna mai că s-a înecat cu o înghițitură de prăjitură.

- Bineînțeles că nu le semna cu numele ei. Numele pe care l-a folosit chiar și atunci când era nemăritată a fost doamna Jamison... Gata, Maggie, nu te mai uita ca proasta și adaugă oasele alea...! Domnișoară, a fost o doamnă încântătoare, semăna foarte tare cu sora duminică. Lord Delabury ar fi făcut orice pentru ea, așa că, atunci când ea și-a dorit camera aceea, el s-a conformat. Moartea ei l-a supărat cumplit.

Cu alte cuvinte, o Dulcineea. Nu era de mirare că eroinele doamnei Jamison erau întotdeauna femei de genul ăsta. Dar atunci cum se explica ușa către cealaltă casă? Lady Delabury avea un Roland al ei.

Era posibil. Poate că biata femeie se căsătorise cu contele Nacre și visase să scape.

- Cum era Lord Delabury? a întrebat Anna.

- Oh, era un tânăr foarte arătos și un stăpân bun. Totuși, după moartea ei, a renunțat să mai locuiască aici și își petrece aproape tot timpul la moșia lui din nord. O poveste tristă... Maggie, apucă-te să tai napii ăștia... Uitați, domnișoară, acum trebuie să continuăm cu pregătirea cinei.

Anna a înțeles aluzia, dar, în loc să se întoarcă în casă, a ales să hoinărească prin grădină, cu mintea frământată de speculații. Faptul că Lady Delabury avea o cameră făcută după modelul uneia dintre cărțile ei era o excentricitate, dar era de înțeles. Faptul că își construise o trecere secretă către casa de alături era o cu totul

altă problemă. În primul rând, sigur era nevoie de acordul proprietarilor ambelor case.

Iar dacă ușa secretă avea legătură cu *incidentul*, și Arthur spusese adevărul, atunci Lady Delabury fusese amanta contelui de Carne chiar dacă se căsătorise de puțin timp cu un bărbat drăguț și tânăr care o adora. Și se sinucisese.

Totul era delicios de incitant.

Anna hoinărea prin grădina ternă, cu mintea aiurea, adunând când și când câte o buruiănă. În capătul grădinii s-a întors să privească șirul de case. Totuși, acestea nu îi spuneau nimic. Numărul 10, cu obloanele trase, era în mod deosebit tăcută.

În spatele grădinii era o poartă, și Anna a văzut că se deschidea spre o pajiște. Și la numărul 10 era o poartă care dădea spre pajiște. A rezistat tentației de a cerceta zona. Era puțin probabil ca grădina să dețină cheia misterului.

S-a întors în casă la cărțile ei neinteresante și a așteptat să vină noaptea.

Spre nemulțumirea Annei, familia nu mai era obosită în urma călătoriei, așa că nu ar fi crezut-o dacă ar fi pretins că ea era. Dacă ar fi încercat să meargă la culcare devreme, ar fi chemat doctorul.

Era foarte plăcut să joci whist și să citești ceva, dar ea era disperată să-și continue aventura.

Singurul progres făcut în dezlegarea misterului a venit odată cu un comentariu al tatălui ei.

– Aș zice că nu trebuie să ne facem griji pentru contele. Se pare că majoritatea oamenilor cred că a murit într-una dintre aventurile lui extravagante. De fapt, vărul lui care urma să-l moștenească a pornit un proces ca să îl declare mort.

– Asta mi se pare un lucru dezgustător, a spus Anna, gândindu-se la tânărul din portret, pentru că bănuia că el ar putea fi contele.

– E un lucru practic, Pippin. Servitorii se descurcă cu toții foarte bine, dar o proprietate mare nu poate fi lăsată nesupravegheată vreme de atât de mulți ani.

Conversația s-a îndreptat apoi spre un alt caz de neîndeplinire a unei îndatoriri, și Anna n-a mai aflat nimic.

La zece și jumătate, Lady Featherstone a spus că era timpul ca fiicele ei să-și facă somnul de frumusețe, și ele s-au dus ascultătoare la culcare.

Martha a venit și a plecat imediat ce a considerat că Anna se culcase, astfel că în sfârșit aventura putea începe. Chiar dacă respectivul conte era mort, exista totuși un mister de dezlegat. Trebuia să facă niște cercetări, iar biblioteca de la numărul 10 era locul potrivit. Anna își liniștise conștiința susținând în sinea ei că nu era un păcat așa mare atâta timp cât nu lua cărțile de acolo, așa că s-a strecurat în casa învecinată. S-a furișat repede și precaută pe scări în jos, către bibliotecă.

Ajunsă în siguranță în spatele ușii închise, și-a pus lumânarea pe masa cu incrustații și a cercetat numerele legate de reviste și ziare. Undeva prin ele trebuia să existe ceva legat de *incident*.

S-a uitat întâi la anuarul numit *The Annual Register*. Nu i-a luat mult timp să găsească o mențiune, deși era frustrant de scurtă.

*25 mai 1809. În această noapte a fost mare vâlvă în împrejurimile elegantei zone Carne Terrace, atunci când s-a descoperit că o doamnă de origine nobilă și de familie bună s-a sinucis cu ajutorul laudanumului. Acest tragic eveniment a fost și mai tulburător pentru că doamna, soția vicontelui D*****, nu a murit în patul ei, ci în patul vecinului ei, contele de C****.*

Dumnezeule! Cu siguranță că asta îi pusese pe mulți pe jar.

Totuși, distinsul conte nu se afla la reședința sa în acel moment, ci la moșia din Norfolk.

Iar asta mai mult ca sigur îi întristase pe bârfitorii amatori de scandal. Și totuși, mulți trăseseră în mod clar concluzia că doamna fusese amanta lui.

Dacă nu fusese un fapt cunoscut dinainte.

*Împrejurările au devenit și mai misterioase dat fiind faptul că moștenitorul contelui, Lord M*****le, dădea o petrecere pentru burlaci la parter. Nici el, nici invitații săi de sorginte aristocratică și nici servitorii nu au văzut-o intrând în cămașă de noapte. A fost chemat un doctor, dar moartea survenise de multă vreme.*

Anna s-a oprit să mediteze asupra faptelor. Cine era actualul conte? Cel în patul căruia doamna alesese să moară sau moștenitorul care benchetua la parter? Bănuia că ultimul, și o privire aruncată în ghidul Burke i-a confirmat acest lucru. Actualul conte avea acum treizeci de ani și nu exista nici un Lord Manderville. Chiar mai uimitor era faptul că acesta primise titlul în mai 1809, la numai câteva zile după moartea lui Lady Delabury.

Anna a pus înapoi pe raft ghidul Burke și a căutat alte publicații pentru a afla mai multe detalii. Era cât pe ce să renunțe, când a găsit mai multe informații în *London Report*.

Relatarea evenimentului era asemănătoare cu cea din *The Annual Register*, dar acesta continua să urmărească ancheta.

*... Un doctor adus de soțul îndurerat al doamnei a afirmat că anumite vânătăi de pe brațe sugerau că aceasta ar fi putut fi silită să ia substanța care i-a provocat moartea, dar, cum era, de asemenea, imposibil ca un ucigaș să se fi strecurat în casă, iar Lord M*****le și prietenii lui garantau că nimeni nu părăsise încăperea pe timpul serii și, având în vedere că doamna fusese găsită strângând în mână un bilet de adio pentru bietul ei soț îndoliat, s-a considerat că a fost vorba despre sinucidere.*

Anna a închis volumul. Nu era de mirare că lumea avea cea mai proastă părere despre actualul conte, Lord Manderville, de atunci. Moartea lăsase loc unor bănuieli,

și era mai mult decât probabil că el și tovarășii lui se susținuseră unul pe altul.

Ceea ce o nedumerea era faptul că nimeni nu părea să știe despre ușa secretă și că nu se întrebaseră cum pătrunsese Lady Delabury în acea casă. Mai cu seamă era ciudat ca Lord Delabury să nu știe de ea. Era posibil ca el să fi fost, de fapt, ucigașul?

Și-ar fi dorit tare mult să știe ce conținea biletul. Care fusese motivul ce o determinase pe frumoasa și talentata tânără să-și ia viața? Vina că era amanta lui Lord Manderville?

Dar de ce își căutase oare un amant o femeie recent măritată? Anna a presupus că Lord Manderville era tânărul din portret, așa că a înțeles atracția, dar i s-a părut un comportament ciudat chiar și pentru Londra. Dădea de înțeles că soțul ei, dincolo de aspectul lui fermecător, era, probabil, un monstru.

Dar ce putem spune despre Lord Manderville, suspectul principal? Anna putea crede că tânărul din portret – cu câțiva ani mai în vârstă – și-o făcuse ibovnică pe soția vecinului. Putea să creadă că își petrecuse seara chefuind cu prietenii. Dar nu-i venea să creadă că o forțase cu cruzime pe amanta lui să bea laudanum.

Stătea la masă, cu bărbia în mâini, și cântărea lucrurile. Ce altceva s-ar mai fi putut întâmpla? Dacă Lady Delabury era amanta lui Lord Manderville, atunci ar fi putut lua parte la petrecerea lui. Fusese cumva un soi de orgie? Anna citise suficientă istorie antică încât să afle despre orgii. Înțelesese că și oameni destul de raționali fuseseră atrași de vicii și pasiuni duse la extrem.

Poate că tânărul plecase în exil din pricina supărării și a vinovăției că petrecerea lui sălbatică se transformase într-o tragedie – mai ales dacă evenimentele determinaseră moartea tatălui său, probabil din pricina rușinii...

Lumânarea era pe sfârșite, și era timpul ca Anna să se întoarcă în camera ei. A pus cărțile la loc gânditoare, bine informată, dar totuși nemulțumită. Cu siguranță mai erau multe de aflat despre *incident*, dar nu mai știa cu siguranță ce întrebări avea de pus.

Înainte de a pleca, s-a întors către raftul cu romane, întrebându-se dacă nu cumva ar putea găsi acolo niște răspunsuri. Era clar că exista o legătură între *Dulcele păcat al iubirii* și nefericita moarte, de vreme ce autoarea ceruse să fie făcută acea cameră.

Anna a deschis ușa cu geamuri a bibliotecii și a ezitat. Trebuia să ia volumele în camera ei pentru a le studia, și asta încălca limita pe care și-o stabilise – să nu scoată nimic din respectiva casă.

Dar trebuia să afle adevărul. A întins mâna după primul volum din *Dulcele păcat al iubirii*...

Cu un mic zgomot, ușa din spatele ei s-a deschis.

Anna a înghețat, întrebându-se cu o absurditate stârnită de panică dacă rămânând nemișcată ar fi putut trece neobservată. Dar nu era posibil, așa că s-a întors încet să-l privească cu ochii mari, îngrozită, pe bărbatul care o privea fix.

Fusese prinsă.

Și, în mod evident, fusese prinsă de contele cel vicios în persoană. Era tânărul înalt, brunet și autoritar din tablou, cu mai bine de zece ani în plus.

S-a așternut o liniște stârnită de uluială, apoi contele a închis ușa în urma lui și s-a apropiat.

– N-am știut că familia Murchison a mai angajat personal. Știi că probabil mâine-dimineață o să fii în stradă, fetiço?

O credea o servitoare care își băgase nasul unde nu trebuia.

– Vă cer iertare, domnule, a mormăit Anna, cu mintea mergându-i frenetic.

Dacă reușea să iasă din încăperea asta fără să-și dezvăluie identitatea, era probabil ca el să nu afle niciodată cine era.

Avea să moară de rușine dacă lucrurile astea ajungeau la părinții ei!

El a înaintat spre ea, iar inima ei a luat-o razna din pricina temerilor resimțite în acel moment. Era elegant, dar înalt și voinic. Bineînțeles, putea fi efectul dat de paltonul lui lung tip pelerină. Dar apoi și l-a tras de pe umeri și l-a aruncat pe un scaun, și era în continuare

înalt și spătos. Haina neagră și pantalonii de călărie din piele nu-i îndulceau nicicum înfățișarea.

Și-a reamintit cu nostalgie de portret. Tânărul acela păruse un prieten, dar cel de față era cu totul diferit. Acum, în ochii aceia albaștri nu se zărea nici urmă de amuzament, iar ridurile de pe fața lui trădau un om experimentat și neîndurător. Pe un obraz avea chiar și o cicatrice. Anna se temea că, vicios sau nu, contele era, mai mult ca sigur, un om periculos.

Însă era, oare, și un ucigaș?

Dacă descoperea că ea făcuse investigații în legătură cu moartea lui Lady Delabury, ar fi fost capabil să ucidă din nou?

Anna nu avea un temperament temător, dar îi plăcea să creadă că știa când avea toate motivele să se teamă.

Acum îi era teamă.

El stătea într-un fotoliu, cu picioarele întinse ca și când ar fi fost stăpânul casei, și o fixa cu privirea, gânditor.

„Chiar este stăpânul casei!” și-a spus Anna în sinea ei, simțindu-se buimacă de frică. „Gândește. Gândește. Trebuie să scap de aici!”

A luat în calcul să fugă spre ușă, dar nu se îndoia că ar fi fost împiedicată să o facă. Ca să-și ascundă identitatea, trebuia să-l convingă să-i permită să plece.

El și-a scos încet mânușile negre din piele, fără să o scape din ochi.

– Fetișo, dacă tot ești aici, poți să-mi fii de folos. Toarnă-mi niște brandy. Cum ea nu a făcut nici o mișcare, el a adăugat: Cred că faptul că nu știi unde se află e un lucru în favoarea ta. Este în masa de acolo. Saltă capacul, și ar trebui să găsești pahare și o carafă plină, asta dacă dispozițiile nu mi-au fost ignorate.

Anna a înghițit în sec și s-a îndreptat spre masă pentru a face întocmai cum i se spusese. Au început s-o bântuie alte motive de teamă. Era singură aici cu un gentleman – un gentleman imoral – în *cămașă de noapte*. Cu nimic altceva pe sub ea! Chiar dacă era din bumbac gros, cu gulere și mâneci lungi, avea sentimentul că el era la fel de conștient ca ea de goliciunea

trupului ei expus aerului care se mișca pe sub cămașă în timp ce traversa încăperea. Picioarele ei goale o trădau că nu avea ciorapi.

„Uită-te numai în ce situație spinoasă te-a adus curiozitatea ta, Anna Featherstone! Și ai știut tot timpul că făceai ceva greșit și nebunesc!”

Annei îi tremurau mâinile când a ridicat capacul mesei ca să scoată paharul cu fundul gros și carafa de sticlă cu incrustații. A reușit să toarne brandy fără să verse o picătură, apoi a pus jos carafa și s-a întors.

Sprâncenele lui erau arcuite de mirare.

– Ai senzația că sunt o respectabilă doamnă în vârstă? Umple-l, fetițo!

Anna a privit paharul în care turnase numai puțin brandy, atât cât ar fi băut tatăl ei. Un pahar plin i-ar fi luat, cu siguranță, mințile unui bărbat. Dar poate că asta nu era rău. A umplut paharul aproape până sus.

Apoi s-a văzut nevoită să i-l ducă. Și-ar fi dorit ca brațele să-i crească instantaneu de trei metri, dar asta nu s-a întâmplat, așa că a trebuit să meargă până lângă scaunul lui.

A așteptat, dar el nu a făcut nici măcar un gest să ia paharul, așa că a trebuit să se lipească de picioarele lui întinse ca să i-l pună în mâna dreaptă. Gambele ei s-au frecat de cizmele lui prin materialul cămășii, și ceva – aproape ca o exalație – a făcut-o să tresară de panică. De îndată ce el a luat paharul, a dat să se retragă, dar mâna lui stângă a țâșnit și a prins-o de cămașa de noapte.

– Oh, nu, nu se poate. Cum te cheamă?

Anna s-a lăsat pe spate, încercând cu disperare să evite ca mâna lui să-i atingă trupul.

– Maggie! a icnit, dând drumul primului nume care i-a venit în minte.

El a strâns mai mult material în palmă, a tras-o mai tare, aducându-i corpul aproape de pumn.

– Ei bine, Maggie, aveai de gând să furi cărți sau știi cu adevărat să citești?

– Știu să citesc, domnule!

El a sorbit din paharul aflat în mâna dreaptă.

– Stăpâne, a corectat-o el.

O licărire din privirea lui îi spunea că știa întocmai cât de stânjenită se simțea.

– Îmi pare rău, stăpâne, a murmurat ea, deși și-ar fi dorit să-i provoace ticălosului o rană dureroasă tare.

Ce drept avea să o necăjească așa pe o biată servitoare, chiar dacă o găsisese în biblioteca lui? Dar, mai ales, care erau cu adevărat intențiile sale? Anna știa cum se purtau oamenii imorali.

– Va trebui să mi-o dovedești, a spus el.

Anna s-a tras înapoi.

– Ce anume să dovedesc, stăpâne?

El i-a dat drumul brusc.

– Că poți să citești. Alege unul dintre romanele alea dezgustătoare și citește-mi un pasaj.

Anna s-a gândit din nou să fugă, dar știa că nu avea rost. În loc să facă asta, a acceptat încercarea. De îndată ce avea să-și dea seama că ea se găsea aici pentru a căuta ceva de citit, era posibil s-o lase să plece, chiar dacă își punea în gând să o dea afară a doua zi dimineată. Dacă reușea să iasă neînsoțită din încăperea asta, în câteva secunde avea să fie înapoi în patul ei.

S-a întors la rafturi. A evitat *Dulcele păcat al iubirii* și a ales *Căsătorie crudă*.

Când a deschis cartea, a constatat cu surpriză că nu fusese citită niciodată. Paginile nu erau tăiate. Totuși, putea citi prima pagină.

– Mai exista oare vreo femeie atât de profund nefericită ca frumoasa Melisande de La Fleur când groaznica veste a căzut asupra ei? Trebuia să se mărite cu îngrozitorul lord de Breadalbane? Niciodată!

– Destul, a spus contele disprețuitor și a mai sorbit din brandy. Deci știi să citești, și cu un accent educat. Cine dracu' ești?

Anna s-a blestemat pentru neglijența de-a uita să folosească tot accentul de servitoare, fiind acum pe deplin conștientă de faptul că se înroșise toată.

– E adevărat că am fost crescută bine, stăpâne, dar acum nu am de ales decât să fiu servitoare.

- Ai ajuns la sapă de lemn, nu-i așa? Vocea i s-a mai îndulcit când a continuat: Poate o să-ți găsim o alternativă la slujba de bază, draga mea. Desfă-ți părul.

Anna a avut nevoie de câteva clipe până să priceapă ce voia să spună, însă, când a înțeles, i s-a tăiat răsuflarea.

- Nu. Vă rog, stăpâne...

- Fă cum ți-am spus.

Nu vorbise prea poruncitor, dar îndeajuns cât să-i înăbușe orice protest.

Anna a auzit un scâncet și a știut că era al ei. Ar fi trebuit să țipe, dar cine s-o audă?

Ce s-ar fi întâmplat dacă i-ar fi spus cine era? Imoralul conte de Carne și-ar fi continuat seducția dezgustătoare dacă ar fi aflat că era fiica de origine aristocratică a vecinului său?

Partea rațională din ea îi spunea că, dacă ar fi făcut-o, lui i-ar fi părut la fel de mult cât îi păsa acum. Poate că numai o tachina și avea apoi să o lase să plece. La urma urmei, nu prea puteai spune că era genul de fată care să-i înnebunească pe bărbați, cu atât mai puțin pe un bărbat ca acesta.

Așa că Anna și-a dat jos panglica și și-a trecut degetele prin păr, pentru a-l face să cadă liber, știind că obrații ei rumeni de la natură erau roșii ca niște mere.

El a fixat-o cu privirea pe deasupra paharului, studiind-o imperturbabil din capul ciufulit până la picioarele goale.

- Foarte drăguță. Câți ani ai?

- Doar șaisprezece ani, stăpâne.

- N-are rost să-ți iei din nou accentul ăla de servitoare. Șaisprezece ani e o vârstă frumoasă. Și-a golit paharul și l-a pus pe o masă de lângă el. Vino aici!

Pronunția îi era cam nedeslușită, ceea ce a alarmat-o. Bănuia că nu fusese pe deplin treaz nici când își făcuse apariția, iar acum era mai rău. Își pierduse orice speranță că avea să se arate înțelegător și se uita în jur după o armă. Nu exista nici măcar un briceag.

- Vă rog, stăpâne, dați-mi voie să plec. Îmi pare rău că mi-am băgat nasul...

- Dar trebuie să plătești o taxă pentru asta. Ochii îi erau pe jumătate închiși. Un sărut, a spus cu o blândețe malițioasă. Nici mai mult, nici mai puțin, Maggie. Îți dau cuvântul meu. *Vino aici!*

Anna a descoperit că picioarele pur și simplu refuzau să o asculte și să o ducă spre el.

- Nu pot...

El a ridicat din sprâncene.

- Aș putea să te ameninț că te dau afară mâine. Și totuși, de ce simt că asta nu te-ar convinge? Așa că o să te ameninț altfel. Dulcea și misterioasa mea Maggie, dacă nu vii aici și nu te lași sărutată, o să vin eu la tine, și o să fie mult mai rău. Și ai cuvântul meu și pentru asta. După o clipă, a adăugat: Inocența asta fremătătoare, mâinile la gură, ochii mari de spaimă n-o să mă convingă. Să știi că mai degrabă mă stârnesc. Noi, bărbații, suntem ființe perverse. Ai face mai bine să te arăți îndrăzneată și doritoare. Probabil ți-aș da drumul într-o clipă.

Anna și-a dat seama că se purta exact cum spusese el, dar ea chiar *era* o inocentă fremătătoare.

- Naș șt... ști cum să fiu îndrăzneată, st... stăpâne, s-a bâlbâit. Fie-vă milă.

- La naiba, fetițo, a spus el rece, îți cer doar un sărut, nu să duci o viață în păcat. Ai face mai bine să scapi de tremuratură asta nervos. *Vino aici!*

Autoritatea mânioasă cu care a rostit ultimele cuvinte a făcut-o pe Anna să se îndrepte spre el fără să gândească. A apucat-o de cămașa de noapte înainte de a se putea retrage și a tras-o pe genunchii lui. Atunci ea a țipat și s-a zbătut, dar fără nici un efect. El n-a făcut decât să râdă.

- Zbate-te, Maggie. E destul de incitant, și în câteva clipe picioarele îți vor rămâne la fel de dezgolite ca atunci când te-ai născut.

Anna a rămas complet nemișcată.

- Ce fată cuminte, a spus el, și chiar i-a netezit cămașa la loc peste picioare - atingere care i-a pricinuit un șoc înlăuntrul ei.

Dar el nu a părut să bage de seamă și i-a vorbit mângâietor.

- Uite, vezi, n-a căzut cerul pe tine. Satan n-a apărut să te târască în iad. Sărutul nu e un păcat capital. S-ar putea chiar să-ți placă. Bănuiesc că așa o să fie.

A apucat-o de bărbie și a zâmbit în timp ce își plimba degetul mare pe obrazul ei.

Anna a tresărit.

- Stăpâne!

- Oh, încetează să-mi tot spui așa, fetițo! Dacă tot urmează să ne sărutăm, o să-ți dau voie să-mi spui pe nume o vreme. Mă cheamă Roland.

- *Roland?*

Uimirea a depășit pentru puțin timp chiar și frica.

El a continuat să își treacă cu blândețe degetul peste obrazul ei, derutând-o.

- De ce ești așa uimită, draguțo? Poate că părinții își puseseră mari speranțe în mine.

- E... e un nume neobișnuit, stăpâne. Ați fost botezat după eroul lui Carol cel Mare?

El a zâmbit larg.

- Nu. Am fost botezat după un frate bogat al bunicii-lor, care, îndatoritor, mi-a lăsat tot ce-a avut.

Degetul lui urma acum conturul buzelor, ca și când de-abia le-ar fi descoperit.

Sau poate că știa ce efect extraordinar avea acest lucru asupra unei femei...

- Totuși, Roland avea un caracter nobil, stăpâne, a spus Anna disperată. Într-o clipă avea să fie nevoită să-i spună cine era. *Roland est preux...*

- Vorbești și franțuzește! *Chérie*, te risipești la bucătărie. Hai să trecem la un nivel superior cu schimbarea ta. A tras-o cu îndemânare mai aproape de el și a sărutat-o ușor pe buzele tremurătoare. Ești gustoasă ca un măr rumen, draguțo. Cred că o să-ți spun Pippin.

La auzul numelui de alint pe care i-l dăduse tatăl ei, s-a simțit ca și cum acesta ar fi fost de față, martor la rușinea ei.

Anna a izbucnit în lacrimi.

Contele a rămas nemișcat, dar nu i-a dat drumul. Spre uimirea ei, după o clipă, a ținut-o și mai strâns și chiar a legănat-o puțin.

- Șșșștt, Pippin. Ce dracu' se întâmplă cu tine? E vorba despre un sărut. Lucrurile nu vor merge mai departe astăzi dacă nu dorești. Nu sunt un violator, și avem destul timp...

Tonul lui foarte moderat și mai degrabă amețitor i-a liniștit Annei cele mai rele temeri. S-a uitat cu precauție în sus spre el, adulmecând.

Dar probabil seducătorii se purtau întotdeauna așa...

- Așa e mai bine, a spus el mângâietor, ștergându-i lacrimile de sub ochi cu degetul și mângâindu-i șuvițele de păr de pe față. Numai un sărut, de gust, Pippin. Apoi te las să pleci. De data asta.

Cu inima bătându-i nebunește, Anna s-a agățat de acest lucru. Un sărut și putea pleca.

Și nu avea să mai vină în vecii vecilor aici!

Dar, când buzele lui le-au atins pe ale ei - aspre și blânde în același timp, cu o aromă de brandy -, ea s-a tras instinctiv înapoi. El se aștepta la asta și i-a prins capul, făcând inutil orice efort de a evita un sărut mai profund.

Anna a încercat să protesteze, dar, cum gura ei era acoperită de a lui, a ieșit doar un sunet ca un scâncet. Mâinile îi erau strivite de corpul lui, și se temea cu adevărat că, dacă începea să se zbată, avea să își dezgolească tot corpul.

Dumnezeu să o ajute, ce s-ar întâmpla dacă părinții ei ar afla vreodată despre treaba asta?

El i-a ignorat zbaterea și protestele, dar i-a lăsat gura liberă îndeajuns cât să spună:

- De multă vreme nu am mai sărutat o gură așa dulce, Pippin.

- Stăpâne, vă rog...

Dar atunci a sărutat-o din nou, obligând-o să-și deschidă gura, atingându-i limba cu a lui, așa că ea a scâncit și s-a zbatut violent. Însă apoi, brusc, ca un val care s-a prăvălit asupra ei, Anna și-a dat seama că simțea plăcere.

N-ar fi trebuit.

Dar așa era.

Era ca atunci când mâncase pentru prima oară stridii. Ideea nu-i surâsese deloc, și prima oară nu-i plăcuseră mult. Dar apoi reușise să-și reprime gândul că scoicile erau vii și că erau puțin clisoase și descoperise că erau delicioase.

Nu-i surâsese niciodată ideea unui astfel de sărut și nu-i plăcuse contopirea gurilor lor, dar acum descoperise că și el era delicios – dulce și picant, pe lângă aroma puternică de brandy.

În câteva clipe, căldura umedă a limbii lui i s-a părut la fel de naturală ca și când ar fi fost a ei, și în trup i s-a răspândit o senzație de supunere care a relaxat-o...

El i-a eliberat gura cu sărutări molcome, de bun-rămas, zâmbindu-i acum mai cald, aducând mai mult cu tânărul din portret.

– Asta a fost, Pippin, mărul meu rumen și gustos. Vezi ce te așteaptă? Nu trebuie să-ți fie teamă că o să mă port urât cu tine. O să am grijă de tine...

Anna și-a dat brusc seama că mâna lui aluneca *sub* cămașa de noapte și a înțeles semnificația cuvintelor lui.

A dat din picioare ca să se împotrivească atingerii lui.

– Nu, stăpâne! Vorbesc serios, nu vă pot fi amantă!

În ciuda zbaterii ei, mâna lui s-a aventurat ușor mai sus, până spre genunchi.

– Nu ai crezut că o să-ți placă să fii sărutată, Maggie. Hai să vedem cum ți se pare și asta...

– Nu... *Ajutor!*

Anna a încercat să strige cu toată forța plămânilor ei zdraveni, dar el i-a astupat gura cu o mână și a râs de împotrivirea ei.

Atât valorau promisiunile lui!

În timp ce el privea cu interes piciorul ei dezgolit în timpul luptei, Anna a zărit sclipirea paharului pe care el îl lăsase din mână. S-a întins, l-a apucat și l-a izbit cu toată puterea în cap pe atacatorul ei.

Cu un strigăt, acesta a slăbit strânsoarea.

Anna s-a eliberat.

El s-a pus pe înjurat, ținându-se de cap. Anna era teribil de îngrozită să nu-i fi provocat o rană gravă, dar asta era un motiv și mai serios s-o șteargă.

S-a repezit pe hol și în sus pe trepte, cu inima bătând să-i spargă pieptul și cu răsuflarea întretăiată de icnete de spaimă. În câteva clipe, a trecut de ușa secretă și era din nou în dormitorul ei. S-a lăsat să alunece pe jos, extenuată, dar totodată ușurată, închinând rugăciuni sincere divinității care veghea asupra fecioarelor nesăbuite.

Lucru care a făcut-o să se gândească la lumini.

Și care a făcut-o să conștientizeze un lucru îngrozitor.

Uitase de sfeșnic!

În clipa aceea, Anna Featherstone mai că a leșinat.

Ar fi vrut să se cuibărească în așternuturi și să-și imagineze că nici unul dintre evenimentele recente nu se întâmplase, dar, dacă nu recupera sfeșnicul, prezența ei acolo ar fi fost evidentă. În afară de faptul că rămânea fără sfeșnic, exista riscul ca acesta să fie identificat ca aparținând acestei case.

Ce Dumnezeu urma să se întâmple cu ea? Ce avea să se întâmple dacă îi provocase o rană gravă contelui? Dacă zăcea acum pe podeaua bibliotecii și își dădea ultima suflare?

Urma să fie spânzurată?

În mintea ei o voce îi spunea că măcar, mort fiind, el n-avea cum să-și identifice atacatorul.

Dar sfeșnicul o putea face.

Nu îi rămânea decât un singur lucru de făcut.

Picioarele Annei erau moi precum ceara topită, dar s-a chinuit să se ridice. Încă tremura și încerca să-și înăbușe suspinele când a deschis din nou ușa secretă și a reintrat în blestemata de casă a contelui de Carne.

Se împleticea pe palier și asculta atentă după orice semn care să-i spună ce se întâmpla. A auzit o voce. Era a contelui, care părea să strige după un servitor.

Anna era aproape să se prăbușească din nou de ușurare. Nu părea deloc mort. Dar, în cazul asta, cum să recupereze dovada?

Apoi și-a dat seama că se îndrepta către subsol, strigând după servitori. S-a aplecat peste balustradă și l-a văzut cum dispărea în acea direcție, ținând o cârpă albă la cap.

Era nevoie de un curaj aproape nebunesc, dar Anna s-a îmbărbătat. Atentă tot timpul la vocea îndepărtată, a fugit în jos pe scări, s-a năpustit în bibliotecă, a înșfăcat sfeșnicul și a gonit înapoi către camera ei.

Odată ajunsă acolo, s-a aruncat în pat, și-a tras cuvertura peste cap și a jurat să nu mai cedeze în vecii vecilor în fața curiozității!

– Domnișoară Anna! Domnișoară Anna! Trezește-te.

Anna s-a foit, împotrivindu-se chemării de a se scula. Nu dormise o jumătate din noapte, îngrijorată de consecințele faptelor ei.

– Domnișoară Anna! Te simți bine?

Anna s-a străduit să deschidă ochii.

– Da, Martha. Bineînțeles că mă simt bine.

Martha s-a încruntat la ea foarte îngrijorată.

– Nu te-am văzut niciodată lenevind până târziu în pat. Ești sigură că nu te îmbolnăvești sau ceva de felul ăsta?

Anna s-a chinuit să se scoale, încercând să pară voioasă ca de obicei.

– Bineînțeles că nu! Cred că pur și simplu am rămas trează să citesc mai mult decât am avut de gând.

– Asta spune și lumânarea, domnișoară, a replicat Martha aruncând o privire înspre aceasta.

Anna și-a amintit imediat tot ce se întâmplase, și inima i s-a strâns gândindu-se la ce-ar fi putut povesti lumânarea. Odată cu amintirile a venit și îngrijorarea. Ce-o fi făcut Lord Carne când n-o găsisese pe Maggie? O fi chemat poliția?

Un lucru era limpede: Anna trebuia să se asigure că bărbatul n-o să o vadă niciodată. S-a lăsat înapoi pe perne.

– Probabil răcesc, a spus pe un ton îndurerat. Mă doare puțin capul...

Martha s-a întors lângă pat și a studiat-o.

- Nu pari tu însăși, domnișoară Anna, asta e adevărul. Ți-ai scos chiar și panglica, și ai părul încâlcit. Probabil ai avut febră peste noapte. A clătinat din cap. Pentru moment, ar fi mai bine să rămâi în pat. O să-ți aduc aici micul dejun și o să vorbesc cu Lady Featherstone.

Când Martha a ieșit, Anna a oftat. Panglica de păr. Până la urmă tot lăsase niște dovezi.

Totuși, nu era un dezastru. Un sfeșnic era un lucru, dar o panglică albă simplă pentru păr putea aparține oricui. Cu toate acestea, o îngrijora, așa că era în pericol de-a se îmbolnăvi cu adevărat de teamă.

Și-a găsit refugiul în planuri. În primul rând, trebuia să rămână nevăzută cât de mult timp posibil, iar boala era o scuză excelentă. Avea să fie plictisitor, dar era mai bine decât să dea nas în nas cu Lord Carne pe scările de la intrare.

Ce avea să se facă însă dacă acesta intenționa să stea mai mult timp la casa lui din Londra?

Și-a trecut mâinile peste față. Ar fi trebuit să știe că purtarea ei nebunească urma să o împingă spre dezastru. Gândul la ce s-ar fi putut întâmpla a făcut-o să se înfioare. Dacă acel pahar nu ar fi fost la îndemână, ar fi putut fi ruinată fără putință de îndreptare!

Pentru o tânără crescută la țară, cunoscută de toată lumea și bine păzită, era greu de imaginat că o întâlnire întâmplătoare - oricât de ciudată - i-ar fi putut ruina viața, dar lucrurile chiar așa stăteau.

Lord Carne i-ar fi putut răpi fecioria prin forță brută. Însă, ca să spunem adevărul, se vedea nevoită să admită că probabil ar fi reușit să i-o fure și dacă ar fi sedus-o cu inteligență.

Anna fixa cu privirea un gargui care rânjea, absorbită de gândul că fusese aproape sedusă de un străin.

Lady Featherstone nu credea că inocența era o pavăză împotriva distrugerii. Le vorbise fetelor ei despre chestiunile legate de relațiile carnale și le prevenise că tentația plăcerii se număra printre pericolele pe care trupul le stârnea. Îndemnul ei era ca, în cazul în care conștiința le devenea slabă, să evite ocaziile de a rămâne în intimitate. „Și asta se întâmplă adesea“, le spusese ea. „Puține

fete nefericite *intenționează* să se ruineze. Sunt luate pe nepregătite și sunt forțate, păcălite sau seduse să se lase pradă depravării. Așa că fiți vigilente și evitați orice ocazie de a păcătui, fetelor. Domnișoarele prudente și bine crescute nu dau de necaz.”

Anna nu crezuse vreodată că ar putea să fie obligată, păcălită sau sedusă și împinsă la ruină, dar nu prevăzuse niciodată că avea să cunoască pe cineva asemenea contelui de Carne. Precută, și-a permis să-și amintească de bărbatul pe care îl întâlnise noaptea trecută, încercând să decidă ce îl făcea atât de primejdios. Da, era atrăgător. Dar nu într-un mod plăcut și blând. Era suplu, dur și se dovedise alarmant de puternic.

Poate că totuși exact puterea aceea făcea parte din atracția amăgitoare care mai stăruia chiar și acum, ca o dulceăță condimentată, dincolo de anxietatea ei. Cu siguranță, ceva din el îi făcuse inima să bată mai tare și îi înmuiase genunchii într-un mod pe care nu îl mai trăise înainte – și nu fusese vorba numai despre frică.

Poate mai degrabă frică de indecența pe care o stârni-se în ea cu atâta ușurință.

Încă un motiv pentru care să-l evite pe conte. Anna nu era proastă.

Cel mai bine era ca, în unele ocazii, să nu-ți pui la încercare puterea voinței.

S-a așezat mai bine în pat și și-a pus mintea la treabă pentru a evalua situația și a pune la punct un plan.

Anna a hotărât că, dacă era norocoasă și precută, putea evita consecințele nesăbuiței ei. Nu fusese ruinată, și Lord Carne nu păruse rănit grav. Nu exista îndoială că era hotărât să afle identitatea lui Maggie, dar, dacă Anna stătea ascunsă o zi sau două, totul putea ieși bine. Contele avea să-și continue, cel mai probabil, călătoriile sau să-și inspecteze moșiile neglijate.

Martha s-a întors cu o tavă cu micul dejun și cu Lady Featherstone, care a pus o mână răcoroasă pe fruntea Annei.

- Nu pari să ai febră, draga mea. Te doare ceva?
- Doar capul, mamă.

Mama Annei a studiat-o cu o îngrijorare intensă, și ea a fost sigură în sinea ei că avea să-i descopere fiecare secret. În cele din urmă, Lady Featherstone a spus:

- Nu cred că e vorba despre ceva grav. Poate e doar din pricina agitației orașului. Sau a acestei camere înfiorătoare. Vrei să te muți cu Maria în cameră?

- Nu, mamă.

Lady Featherstone a clătinat din cap și a abandonat subiectul.

- Atunci, odihnește-te astăzi, și sunt sigură că în curând te vei simți mai bine. Dar, dacă simți nevoia, o să chemăm doctorul.

După ce mama ei a plecat, Anna și-a îndreptat atenția spre micul dejun, apoi i-a cerut Marthei să o ajute să se îmbrace, spunând că intenționa să stea liniștită pe un scaun la geam. Era adevărat că nu avea nici un chef să-și petreacă ziua în pat, dar existau și alte motive. Ferestrele camerei ei dădeau în stradă, și voia să urmărească cine venea și pleca de la numărul 10.

Mai ales cine pleca.

Spera să-l vadă pe contele de Carne urcându-se într-o trăsură bine burdușită, plecând în mod evident spre țări străine, sau cel puțin în provincie. În realitate, a văzut doi domni eleganți care au urcat tacticos scara de la intrare și au pășit înăuntru. Cum au stat aproape o oră și nici unul din ei nu aducea a doctor, Anna a presupus că vecinul nu era pe patul de moarte.

Când au sosit două trăsură, în Anna a licărit o speranță de moment, dar apoi cuferele și cutiile au fost cărate în casă.

- Oh, nu, a murmurat ea. Nemernicul se mută aici!

Anna s-a uitat înfricoșată către cămin, apoi s-a grăbit să tragă o banchetă solidă în fața ușii secrete. Nu putea împiedica o intrare în forță, dar putea măcar împiedica una în liniște.

Dar cum să evite o întâlnire dacă urma să locuiască ușă în ușă cu contele?

Când Martha a venit cu prânzul, Anna a spus:

- Se pare că e ceva agitație la casa de la numărul 10. Până la urmă contele a închiriat casa?

Martha a lăsat tava pe masă și a început să pună mâncarea.

– Nu, domnișoară. Îți vine sau nu să crezi, s-a întors Domnia Sa. A sosit astă-noapte fără să anunțe! Și, a adăugat în șoaptă, lumea se teme că e nebun.

– Nebun?

Dumnezeule mare. Să-l fi scos din minți lovitura ei?

Martha a privit în jur de parcă ar fi așteptat un înger care să apară și s-o facă să tacă, apoi s-a aplecat și mai aproape.

– Domnișoară, în dimineața asta a venit și a ciocănit la ușa bucătăriei.

– Conte?

Inima Annei a început să bată mai tare din pricina panicii. Știa! Cum aflase?

Martha s-a apropiat și mai mult.

– Păcătosul de conte în persoană! Și numai Dumnezeu știe ce ticăloșie o mai fi pus la cale, domnișoară Anna, pentru că avea o rană tare urâtă la tâmplă, umflată toată și vânătă. Ca să-ți spun drept, domnișoară, nimeni dintre noi nu s-a simțit în siguranță!

– Și ce voia? a murmurat Anna, întrebându-se cum de cerul nu căzuse încă pe ea.

– N-o să-ți vină să crezi...

– Ce?

– O căuta pe Maggie! Biata mititică, poate că e un picuț cam înceată, dar nu are nici un dram de răutate în ea!

Anna nu știa ce să spună.

– Închipuie-ți, a continuat Martha îndreptându-se să aranjeze un borcănel cu muștar pe măsută, contele și-a revenit oarecum în fire. De îndată ce a dat cu ochii de ea, a părut de-a dreptul uluit. S-a scuzat pentru că ne-a deranjat și s-a retras. Trist, într-adevăr, a continuat ea clătînând din cap. Doamna Postle spune că era un tânăr promițător cândva, înainte... ei bine, înainte. Totuși, un lucru e sigur, domnișoară Anna: trebuie să te ferești din calea acestui om. Sunt sigură că părinții tăi o să fie foarte îngrijorați să afle că o să locuiască alături.

Lord și Lady Featherstone erau, cu siguranță, îngrijorați, mai degrabă ea decât el. La cina din seara aceea, a spus:

– Fetelor, trebuie să fiți foarte atente. Foarte atente. Și-a dat deja arama pe față.

Cum Lady Featherstone nu a mai adăugat nimic, Anna s-a hotărât să aștepte discuția.

– Asta pentru că a dat buzna în bucătărie plin de sânge și a căutat-o pe Maggie?

Din nefericire, Maria nu auzise povestea. A țipat și și-a luat înfățișarea aia de gata-să-leșine, cu mâna la inimă.

Tatăl Annei s-a încruntat.

– Nu exagera, Pippin. Iar tu, Maria, nu te mai preface. Sunt sigur că a bătut la ușă și s-a interesat de ea cât se poate de normal.

– *Normal?* a întrebat Maria. Tată, cât de *normal* poate fi ca un conte să apară în ușa bucătăriei și să întrebe de servitoarea care se ocupă de vase? Probabil este nebun. O să fim omorâți în paturile noastre, ca femeia aceea!

– Prostii, a spus Sir Jeffrey. N-aș merge până acolo cu exagerările, fetelor. Lady Delabury a luat prea mult laudanum, și asta s-a întâmplat cu ani în urmă. Cât despre Maggie, deși nu mi-a plăcut s-o fac, l-am chemat pe conte și i-am cerut o explicație. Se pare că astă-noapte a surprins un intrus în casa lui, o tânără care își spunea Maggie. Când a încercat să o prindă, ea l-a lovit în cap, aceasta fiind explicația pentru rana lui. Când servitorii i-au spus că o slujnică pe nume Maggie lucrează în casa de alături, a presupus în mod natural că ea a fost.

– În cazul ăsta, un om onest ar fi trimis după un om al legii! a comentat Lady Featherstone.

– Un om milostiv n-ar fi făcut așa, draga mea. Nu m-am așteptat la asta, dar am rămas cu impresia că mila a fost motivul care l-a mânat pe conte. A recunoscut că a speriat-o pe fată înainte ca aceasta să-l atace și s-a gândit că era posibil ca ea să-și fi ieșit din minți...

Anna fu cât pe ce să se înece cu o bucată de pui. Ticălosul!

- Așa că s-a decis să descopere despre cine era vorba, a continuat tatăl, și să stea de vorbă cu superiorii ei despre această problemă. Când s-a dovedit că nu servitoarea noastră era cea în cauză, bineînțeles că nu s-a mai arătat interesat să rezolve misterul. Și s-a scuzat pentru orice eventuală neplăcere provocată.

- Cred și eu! a exclamat Lady Featherstone.

- Draga mea, trebuie să mărturisesc că am rămas surprins în mod plăcut de conte. Pare un om de bun-simț. Știm că s-a aventurat în niște nebunii ale tinereții, dar timpul poate vindeca. Am înțeles că și-a petrecut ultimii ani în estul Mediteranei, și vorbește cu inteligență despre problemele de acolo. Presupun că este posibil să fi fost angajat în serviciul regelui.

Tatăl ei părea să fie chiar indulgent cu vecinul lor, spre deosebire de Anna. Nu crezuse nici o clipă că Lord Carne fusese mânat de compasiune. Fie voia să se răzbune, fie dorea să-și continue planul diabolic de a și-o face pe „Maggie” amantă.

Sau poate amândouă.

Probabil avusese intenția să o șantajeze pe biata și neajutorata servitoare, ca să cedeze poftelor lui dezgustătoare.

- Contețe rămâne la Londra, tată? a întrebat ea.

- Așa se pare, draga mea. Strădaniile vărului său de a-l declara mort l-au obligat să se întoarcă și să dovedească tuturor că trăiește. Se pare că intenționează să rămână o vreme aici.

- Mie nu-mi surâde ideea, a spus Lady Featherstone. O să răscolească toate poveștile alea vechi și, cum există o legătură între ele și casa asta, o să atragă genul ăla de atenție care nu-mi place.

La auzul cuvântului „legătură”, Anna s-a abținut cu greu să nu-și dea ochii peste cap. Dacă mama ei ar ști!

- Nimicuri, draga mea, a spus Sir Jeffrey cu un zâmbet strălucitor. Prezența contelui și poveștile alea vechi îți vor asigura niște invitați excelenți la orice petrecere te-ai osteni să dai.

Și chiar așa a fost. Câteva zile mai târziu, când Lady Featherstone a organizat o mică serată muzicală fără

pretenții, participarea s-a dovedit mai mult decât mulțumitoare, și a fost uimitor cât de frecvent s-a îndreptat conversația către vecini, din trecut și din prezent.

Cum nu era un eveniment oficial, Annei i s-a permis să participe, în singura ei rochie bună de mătase, și să asculte muzică. Știa că nu trebuia să iasă nicicum în evidență și era bucuroasă să stea liniștită, să urmărească lumea și să țină urechile ciulite după orice fărâma de informație despre dezgustătorul conte de Carne.

Din păcate, nimeni nu părea să știe mai multe decât ea. De fapt, dacă ar fi vrut, le-ar fi putut oferi o versiune a poveștii mai clară decât ajunsese la urechile lor.

A auzit o persoană care spunea în șoaptă că devenise infirm din pricina dezmațului și o alta care relata că aflase din surse de încredere că fusese desfigurat groaznic de o cicatrice.

Totuși, era clar că *lumea bună* era fascinată, iar Anna bănuia că imoralitatea trecutului lui ar fi fost trecută cu ușurință cu vederea ca urmare a curiozității pe care o stârnea viața actuală a contelui. Dacă mai adăuga la asta și statutul lui de nobil al regatului, bogat și neînsurat, avea sentimentul covârșitor că teribilul conte urma să fie acceptat în curând peste tot.

Acesta era ultimul lucru pe care și-l dorea Anna. În vreme ce stătea în colțul ei și îl asculta pe Mozart, se gândea serios să înceapă din nou investigațiile pentru a dovedi că Lord Carne o omorâse pe amanta lui incomodă. Ticălosul ar fi primit ceea ce merita...

– Sunteți domnișoara Anna Featherstone?

Anna s-a uitat în sus și a văzut un tânăr care se înclinase în fața ei. I-a aruncat mamei o privire, nefiind sigură cum să se comporte, dar Lady Featherstone era adâncită în conversație cu un alt invitat.

Anna și-a găsit refugiul în bunele maniere, a zâmbit și a recunoscut că ea era.

Tânărul gentleman, cu aspect plăcut și păr castaniu, s-a așezat pe un scaun de lângă ea.

– Știu că sunt puțin cam îndrăzneț, domnișoară Anna. Apropo, numele meu este Liddell, David Liddell, și sunt o persoană pe deplin onorabilă.

Anna i-a întâlnit privirea.

– Cu toate astea, vă simțiți obligat să o spuneți, nu-i așa, domnule Liddell? Totuși, cum nu-mi imaginez că o să fiu victima unei răpiri chiar în salonul mamei mele, nu o să am încă nevoie de săruri.

După o clipă de uluială, el a râs.

– Ce păcat că nu vă faceți și dumneavoastră intrarea în societate, domnișoară Anna. Ați fi stârnit mare vâlvă la Londra.

Ochii Annei s-au luminat de veselie.

– Cred că exact de asta se teme mama mea.

Și-a păstrat zâmbetul chiar dacă veselia i-a pălit. Mama ei era, cu siguranță, înțeleaptă, pentru că Anna și-așa mai că stârnise un dezastru. Poate că și discuția cu domnul Liddell era o greșală.

El i-a atins mâna.

– Nu vă supărați pe mine. Ca să fiu sincer, aș dori să vorbim despre sora dumneavoastră.

– Ah, a spus Anna și s-a liniștit. Se afla pe un teritoriu cunoscut. V-ați îndrăgostit de ea așa repede?

El a roșit.

– S-ar putea spune și așa. Ne-am întâlnit doar de câteva ori. Dar aș vrea să o cunosc mai bine.

– Atunci v-aș sugera să vorbiți cu ea, nu cu mine, domnule Liddell.

– Dar încerc și eu să fiu inteligent, domnișoară Anna. Dacă mi-ați spune ce subiecte o interesează cel mai mult pe domnișoara Featherstone, aș fi capabil să folosesc timpul prețios petrecut cu ea cu cele mai bune rezultate.

Anna l-a studiat aprobatoare.

– Această inițiativă vă va fi cu siguranță răsplătită, domnule. Maria este interesată de modă, de poeziile lui Keats și, într-o notă mai serioasă, de sclavie. Bineînțeles că nu este de acord cu ea. Dar trebuie să vă previn că noi, cei din familia Featherstone, suntem deosebit de practici. Maria nu se va mărita doar pentru bani și titluri, dar este foarte improbabil să se mărite din dragoste și să locuiască într-o colibă. Sper că aveți o situație decentă.

Expresia lui s-a schimbat ușor, trădând un strop de dușmănie înainte ca el să se poată stăpâni.

- Am speranțe, a răspuns el vag în timp ce se ridica. Trebuie să vă mulțumesc, domnișoară Anna, și sper că, poate, într-o zi o să fim mai apropiați.

Anna l-a urmărit cum se îndrepta spre locul în care toată lumea gravita în jurul Mariei și i-a părut un pic rău pentru el. Părea plăcut și inteligent, dar ea se temea că speranțele lui nu aveau să se ridice la înălțimea așteptărilor.

Lady Featherstone a apărut dintr-odată lângă Anna.

- Și pentru ce, mă rog, făceai conversație cu un gentleman?

- N-am putut să-l evit, mamă. S-a prezentat singur.

- Un gentleman nu se prezintă singur!

Anna a zâmbit larg.

- O fac atunci când vor să găsească drumul spre inima Mariei.

- Ah! Lady Featherstone s-a încruntat, dar nu către Anna. Asta e puțin probabil, în ciuda faptului că Maria pare să-l simpatizeze.

- De ce? Ce nu e în regulă cu el?

- Este un Liddell. Ceea ce înseamnă că e înrudit cu contele de Carne. Asta nu-l avantajează.

Anna s-a uitat la domnul Liddell cu un alt tip de interes. Când cercetase ghidul aristocraților, de-abia băgase în seamă numele de familie al contelui.

- Să înțeleg că el este vărul? Moștenitorul?

- Da. Ceea ce înseamnă că acum este un gentleman cu disponibilități limitate. Poate-i păcat că lordul Carne a reapărut, căci, în calitate de conte, domnul Liddell ar fi fost o *partidă* eligibilă. Fără titlu, este plevușcă.

- Dar dacă Maria îl preferă, mamă?

Lady Featherstone a mângâiat-o pe cap pe Anna.

- Draga mea, n-o să vă oblig pe nici una dintre voi să vă măritați împotriva voinței voastre, dar nici n-o să vă permit ca vreo toană romantică să vă târască în sărăcie. Pentru o fată drăguță ca Maria, o să fie destul de ușor să-și găsească un soț care să fie și plăcut, și bogat. Și acum, la culcare cu tine, Anna. Și de mâine

sper să fii iarăși în apele tale, altfel o să trimit negreșit după doctor.

Anna a mai aruncat o privire spre David Liddell înainte de a pleca. Asemănarea dintre el și conte era foarte vagă, deși era destul de arătos în felul său. A fost surprinsă de faptul că nu-i dorea contelui cătuși de puțin să moară pentru ca domnul Liddell să îi ia locul.

Cătuși de puțin.

Chiar dacă Maria îl simpatiza.

Și chiar dacă respectivul conte comisese o crimă.

Anna se temea că ea reprezenta un caz trist.

Descoperirea că îi era imposibil să uite întâlnirea cu Lord Carne, care nu era infirm și a cărui cicatrice mai degrabă îi sporea decât îi diminua farmecul. Nu putea uita nici ce simțise când se aflate în brațele lui, nici degetele care îi șterseseră cu blândețe lacrimile, nici de gura lui care o explora pe a ei.

Acestea nu erau niște gânduri potrivite pentru o domnișoară de școală de șaisprezece ani. Anna era dureros de conștientă că părinții ei ar fi fost înspăimântați dacă i-ar fi putut citi gândurile, și asta o întrista, pentru că îi iubea foarte mult.

Pentru că acum știa că era imorală.

În fiecare seară când mergea în camera ei, trebuia să își înfrângă tentația de a deschide ușa secretă și de a se aventura încă o dată pe teritoriul tulburătorului conte de Carne.

A doua zi, Anna a îndrăznit să iasă din casă, căci altfel mama ei ar fi chemat doctorul, și ea știa din experiență că doctorii nu acceptau niciodată faptul că un pacient era sănătos – nu făceau nici un ban din asta. Întotdeauna prescriau vreun medicament sau tratament, invariabil neplăcut. Ea nu avea de gând să se lase îndopată cu tonic sau, mai rău, să permită să i se ia urină ori sânge și să i se facă purgație.

Anna nu-și dorea decât să ia din nou cu asalt bibliotecile. Terminase de ceva timp cărțile pe care le luase la prima ieșire și își dorea mai mult ca oricând un exemplar din *Dulcele păcat al iubirii*. O treceau însă fiori

la gândul de-a merge pe străzile principale, riscând să dea nas în nas cu contele de Carne.

În loc de asta, i-a chemat pe Martha și pe Arthur și le-a spus că avea să facă o plimbare în parc. Era sigură că nobilii imorali nu se plimbau prin parc la această oră nepotrivită. Pericolul era la ieșirea din casă, când exista o vagă posibilitate ca și contele să facă același lucru. Așa că Annei nu-i rămânea decât să poarte boneta cu borul cel mai mare, micșorând astfel riscurile.

După cum s-a dovedit, precauția nu a fost necesară, iar ea și însoțitorii ei au părăsit casa fără să se întâmple nimic ieșit din comun.

După atâtea zile de inactivitate, Anna era încântată de plimbarea asta înviorătoare, sub soarele de vară. Era aproape ca la țară. Copacii erau încărcăți de frunze, și petice de flori strălucitoare rupeau monotonia ierbii presărate cu margarete. Pe micul lac pluteau rațe și lebede, iar pe maluri copiii mânuiau bărcuțe de jucărie. Iar bârfa cu Arthur îi însuflețea și mai mult ziua.

- S-a instalat ca să rămână aici, a spus Arthur. A angajat personal nou și tot tacâmul. Dacă mă întrebi pe mine, familia Murchison nu se prea sinchisește din pricina asta, domnișoară Anna. Toți anii ăștia au avut o viață ușoară, au trăit bine și nu le-a suflat nimeni în ceafă. Nu că nu și-ar fi făcut datoria cum trebuie, a adăugat el repede. Și ce chestie cu tânăra aia! Eu însumi am vorbit cu Jack Murchison, și tot ce s-a spus e adevărat. La fel ca noi, și ei au crezut că poate contele a sărit puțin calul cu imaginația, dar Jack a zis că se vedea clar că fusese lovit puternic la cap. Și, în afară de asta, e și o panglică la mijloc. O panglică femeiască pentru păr!

- Dumnezeu! a icnit Anna, considerând că asta era reacția adecvată.

De fapt, sperase ca acel petic de mătase să nu fi fost observat.

- Bineînțeles că nu se știe a cui era. După părerea mea, o să rămână un mister până în vecii vecilor, pentru că era, fără îndoială, o biată hoată care credea că se furișase într-o casă goală. După câte știm, de ani de zile

își făcuse un obicei din a da târcoale casei și a șterpeli lucruri...

În acel moment, Anna a încetat să mai asculte, pentru că reflecta asupra faptului că, după câte se părea, contele nu spusese nimănui că intrusa era în cămașă de noapte. E drept că vremea era călduroasă, dar tot era greu de imaginat că o femeie pleca la furat îmbrăcată așa.

S-a întrebat stânjenită ce își imagina *de fapt* contele.

Atunci, ca și când gândurile ei l-ar fi invocat, l-a văzut pe Lord Carne venind spre ei pe alee, elegant, într-o haină albastră, cu pantaloni de culoarea pielii și pălărie înaltă.

Cuprinsă de panică, Anna s-a îndepărtat de alee ca să se uite la niște copaci.

– Uite, un pescăruș albastru! Ce ciudat să vezi unul aici în oraș!

– Un pescăruș albastru, domnișoară Anna? a întrebat Martha, ducând mâna streășină la ochi. Probabil te-ai înșelat.

– Oh, aș fi putut să jur... Mai sunt și alte păsări în așa culori vii? Am văzut o licărire de albastru minunat! Ce alte păsări mai sunt așa? Papagalii? Să fi scăpat vreunul...?

A continuat cu balivernele cât de mult s-a putut, dar în cele din urmă a fost nevoită să se întoarcă pe alee. S-a simțit străbătută de un val de ușurare când a văzut că bărbatul trecuse de ei și era mult înaintea lor pe alee.

Ar fi vrut ca nemernicul să ajungă în infern. Ce treabă avea la ora asta în parc un desfrânat care făcea deliciul gazetelor, când se presupunea că pe aici nu puteau fi decât bătrâni nesiguri pe picioare și bone cu copii?

Și de ce trebuia să arate atât de elegant...

– Domnișoară Anna? Te simți bine?

Anna își reveni în simțiri.

– Da, Martha. Mi-a trecut pur și simplu ceva prin minte. Dar cu siguranță este timpul să ne întoarcem acasă.

Până să se întoarcă acasă, Anna căzuse deja în depresie. Nu mai putea continua așa, temându-se să iasă din casă și trăncănind despre pescăruși albaștri prin Green Park! Probabil ar fi fost cel mai bine să-i mărturisească totul tatei și să termine cu asta. Până la urmă, nu trebuia să-i spună și despre sărut, pentru că și contele se simțea, probabil, la fel de rușinat ca oricine altcineva aflat în această situație.

Dar curajul a părăsit-o.

Părinții ei ar fi extrem de șocați de faptul că intrase în casa altcuiva, ca să nu mai vorbim despre atacul violent. Și cum să justifice atacul fără să vorbească despre sărut?

Nu, a încercat ea să se convingă, de fapt riscul de a-l întâlni pe conte era destul de redus, din moment ce ea nu se învârtea în cercurile mondene. Mama o asigurase că acum, când sezonul monden era în toi, orele la care *lumea bună* se punea în mișcare nu se potriveau cu cele ale oamenilor obișnuiți. Toți cei în pas cu moda se trezeau pe la prânz și se culcau la primele ore ale dimineții.

Dacă Anna ieșea dimineața, ar trebui să fie în siguranță.

Cel mai supărător lucru la contele de Carne era că nu respecta programul lumii bune.

Din câte aflate Anna, dansa toată noaptea cu restul lumii mondene, dar se părea că tot se trezea adesea la primele ore ale dimineții. Supraveghease cu atenție intrarea din față a casei de la numărul 10 și aflate că bărbatul pleca să se plimbe sau să călărească la nouă ori zece dimineața.

Începuse să se întrebe dacă nu cumva mintea ei era tulbure, pentru că i se părea că, indiferent de ora la care alegea să iasă din casă, era probabil să apară și contele, obligând-o să se grăbească să intre sau să iasă pentru a evita o întâlnire față în față cu acesta.

Și se săturase să tot poarte boneta care îi ascundea chipul.

Era, de asemenea, îngrijorată și pentru sănătatea ei mintală, căci avea tendința îngrijorătoare să-l studieze pe conte atunci când o putea face neobservată.

La început, încercase să se convingă că doar își studia dușmanul, dar nu avea obiceiul să se păcălească singură. Adevărul era că îi plăcea să-l privească. Fiecare mișcare a lui Lord Carne degaja prestanță, o autoritate involuntară. Se mișca întotdeauna cu o eleganță deosebită, iar ea rămăsese cu impresia că prezența lui de spirit l-ar face să reacționeze prompt în fața unui pericol dacă ar fi cazul.

Din spatele perdelelor, Anna i-a studiat trăsăturile și s-a văzut nevoită să admită că erau perfecte. Chiar dacă poate nu erau atât de regulate ca ale altor gentlemen și mai avea și acea cicatrice, după părerea ei erau exact așa cum trebuiau să fie trăsăturile unui bărbat. Forma feței era minunată, nasul era drept, buzele erau bine conturate, nici subțiri, nici groase...

Avea tendința de a zăbovi asupra amintirii acelor buze și asupra a ceea ce simțise când le atinseseră pe ale ei. Își dorea foarte mult să simtă iarăși acea senzație.

Dar nu, își spunea ea cu fermitate, cu riscul de a deveni vulnerabilă sau de a-și distruge reputația!

Obsesia ei nu era ameliorată de faptul că acum avea la dispoziție un exemplar din *Dulcele păcat al iubirii*. Nu exista nici o îndoială că Roland – Lady Delabury îi folosisese chiar și prenumele – era contele. Sau Lord Manderville, cum era pe atunci. Combinația dintre tânărul din tablou și bărbatul care locuia alături îi oferea Annei reprezentarea exactă a lui Roland de Toulaine, galantul iubit al Dulcineei.

Era într-adevăr deprimant că acest lucru nu făcea decât să confirme că Lady Delabury și Lord Manderville fuseseră iubiți, cu atât mai mult cu cât sugera faptul că moartea ei fusese, probabil, cauzată de conte, chiar și numai dacă o împinsese către sinucidere.

Cu toate acestea, în *Dulcele păcat al iubirii* nu exista nimic care să facă lumină în privința morții lui Lady Delabury, așa că Anna a înapoiat cartea la bibliotecă și a citit și celelalte cinci romane ale doamnei Jamison.

Recitirea lor i-a confirmat faptul că acestea i-au plăcut mai mult, ceea ce a intrigat-o.

Eroina era tot timpul aceeași – o variantă a lui Lady Delabury înseși, bănuia Anna, sau a domnișoarei Skelton, cum o chemase înainte de a se mărita. Totuși, eroii erau diferiți. Anna îi considera puțin cam idealști. Nu cunoscuse niciodată vreun bărbat care să fie atât de dornic să declare că nu era demn nici măcar să atingă mâna unei doamne sau să plângă de mâhnire că îndrăznise să fure un sărut.

Toate acestea o făceau pe Anna să-și amintească de un gentleman care nu ar plânge niciodată pentru acel sărut furat și nu s-ar considera nici o clipă nedemn de așa ceva. Și-a atins propriile buze, stârnind în minte amintirea unei alte atingeri, și a fost alarmant de conștientă că nu putea să mai treacă prea mult până avea să-i spună contelui de Carne: „Te rog să mă săruți din nou“.

Lady Featherstone nu avea întotdeauna dreptate. Uneori tinerele *chiar* își puneau singure la cale propria prăbușire.

Poate că era doar din pricină că evitarea permanentă a contelui i se părea atât de împovărătoare sau poate că era o dorință secretă de a se ruina. Într-o zi, Anna s-a întors acasă chiar când contele pleca, fiind atât de aproape pe cât pot fi doi oameni aflați la patru metri distanță, însă nu și-a plecat capul și nici nu a luat-o la goană. Dimpotrivă, la fixat cu privirea, cu bărbia sus, provocându-l să cheme oamenii legii.

El a fost surprins, apoi, înainte de a-și vedea de drum, un zâmbet vag i-a curbat buzele, însoțit de o ușoară înclinare a capului ca semn că o recunoscuse.

Anna a intrat în casă năucită de groază și de ușurare.

El știa!

Era ca și cum i-ar fi vorbit și i-ar fi spus că știa, că știuse tot timpul.

Era îngrozită că știa cineva ce făcuse Anna Featherstone. În același timp, simțea și o ușurare imensă. Era clar că nu urma să facă apel la lege și că nici măcar nu intenționa să-i informeze pe părinții ei. Și nu credea

că gentlemanul stăpân pe sine pe care îl întâlnise astăzi avea de gând să aștepte cuminte să-și facă de cap cu ea în maniera lui imorală.

Totuși, simțea o umbră de dezamăgire în privința asta.

Până când și-a scos boneta și jacheta, tulburarea i-a sporit, iar lacrimile amenințau să dea năvală. Marea dramă a vieții ei se dovedise la fel de importantă ca... un balon de săpun! Da, în loc să-și petreacă ultimele săptămâni în căutarea misterioasei și periculoasei intruse, contele de Carne știuse tot timpul că fusese o biată fată de școală din vecini și se amuzase.

Era extrem de umilitor.

Anna și-ar fi dorit să plece numai decît la țară sau să își accepte fatalul declin, dar fiind vorba despre realitate, nu despre un simplu roman, s-a văzut nevoită să-și ducă viața mai departe și să încerce să-și scoată din minte întreaga întâmplare.

Când a început să acorde atenție evenimentelor din jurul ei, a descoperit că imoralul conte era primit peste tot. Nimănui nu părea să-i mai pese de *incident*, iar moartea lui Lady Delabury era ignorată cu politețe.

Maria se bucura de mare succes și, chiar dacă nu făcuse încă o alegere, era probabil să accepte o ofertă în câteva săptămâni. Domnul Liddell era încă un pretendent statornic, dar șansele lui de reușită păreau firave. Acum, că Lord Carne se întorsese, moștenirea lui părea a se rezuma la o mică moșie și un post în slujba statului.

Anna a început să-și petreacă vremea după cum plănuise la început, vizitând locuri istorice și expoziții educative. De fapt, probabil așa ar fi trebuit să se poarte tot timpul, pentru că nu l-a întâlnit niciodată pe conte în cursul acestor activități.

Apoi, el a început să arate un interes deosebit pentru Maria, provocând mare agitație în sânul familiei Featherstone.

— Am rezerve serioase, a spus într-o zi la prânz Lady Featherstone. Deși comportamentul contelui este destul de corect, nu-i pot uita trecutul.

- Timpul vindecă, a spus Sir Jeffrey. Comportamentul și sufletul. De vreme ce nimic din trecutul său nu dovedește altceva decât extravaganțele la care s-a dedat, cred că Lord Carne ar trebui judecat după comportamentul său din prezent. Tu cum consideri, Maria?

Maria a dus o mână la cap, ca și când ar fi apucat-o amețea.

- Ar trebui să mă simt măgulită de această onoare, tată. Dar nu sunt sigură că pot uita trecutul lui. Domnul Liddell mi-a spus niște lucruri...

- Domnul Liddell are interesul să-și tragă spuza pe turta lui, a subliniat Anna.

- Știu, a răspuns Maria cu o expresie de iritare amestecată cu satisfacție. Îi plăcea că era subiectul unei dispute. Dar este ceva general acceptat că el... contele, adică, a avut o relație nepotrivită cu femeia care a murit. Nu-i pot trece cu vederea acest lucru unui bărbat.

- Atunci ai face cel mai bine să te duci la mănăstire, a mormăit Anna.

Maria a icnit, și chiar și tatăl lor a ridicat din sprâncene surprins.

- Anna! a exclamat Lady Featherstone. Mergi imediat în camera ta și citește predica episcopului Stortford despre gândurile necurate.

Anna a roșit de umilință în timp ce se ridica și s-a înclinat. Ce o împinsese să spună așa ceva?

- Da, mamă. Îmi cer iertare, mamă.

Oricum, ajunsă în camera ei, Anna n-a citit predica - pe care o știa aproape pe dinafară -, ci a analizat teribilul motiv care îi provocase izbucnirea.

Gelozia.

Era geloasă pe Maria și nu suporta ideea de a-l avea drept cumnat pe contele de Carne.

Asta a împins-o la incredibila constatare care a urmat.

Îl dorea pentru ea.

Anna a râs tare. Era imposibil, și exact genul acela de dragoste prostească la care fetele păreau predispuse, dar chestia asta nu-i scădea cu nimic din intensitate în clipa de față. Tânjea după pierderea a ceva ce nu avusese niciodată - sau nici măcar nu sperase.

Totuși era sincer convinsă că Lord Carne și Maria erau nepotriviți. Nu era nimic în neregulă cu Maria, dar ea avea nevoie de un soț care să-i aprecieze înțelepciunea și sentimentele alese. Aerele Mariei aveau să-l plictisească de moarte pe Infamul Conte în mai puțin de o lună.

Oricum, o domnișoară de școală nu putea face nimic în privința asta, în afară de a fi nefericită și de a-și spori eforturile pentru evitarea acestui bărbat. Dacă s-ar fi făcut de râs, purtându-se ca o lunatică bolnavă de dragoste pentru el, asta ar fi fost picătura care ar fi umplut paharul.

Anna credea că avea să-i fie ușor să-l evite pe conte, dar nu luase în considerație consecințele interesului lui pentru Maria. În momentul acesta, el avea intrare în casa de la numărul 9.

De fapt, chiar a apărut la ceai, la o mică reuniune pe care Lady Featherstone a dat-o două zile mai târziu. Se părea că fusese invitat, deși nimeni nu se așteptase să participe. Până la urmă, era un eveniment neoficial, astfel că la el lua parte și Anna.

Când a auzit că a fost anunțat, Annei a început să-i bată inima cu putere, sângele i s-a urcat la cap și, deși și-a concentrat toată atenția asupra bătrânului Lord Threpton, care trăncănea despre problemele lui cu braconierii, nu a auzit un cuvânt din ce spunea acesta.

Își dorea iarăși cu ardoare să devină invizibilă, și asta a dus-o cu gândul direct în trecut, la o noapte din biblioteca Infamului Conte și la ce îi făcuse el atunci.

Știa că s-a înroșit la față.

Ar fi vrut să moară.

Numai sunetul vocii lui Lord Carne – era prima oară când îl auzea după acea noapte –, care se suprapunea peste respirația ei, îi provoca o amețelă periculoasă.

Lord Threpton a privit-o.

– Hei, domnișorică, n-am intenționat să te tulbur cu chestiile astea. A bătut-o ușor pe genunchi. Ești o fată bună dacă stai să ascuți un bătrân care trăncănește întruna.

– Nu mă deranjează, milord. Sunteți foarte interesant.

El a ciupit-o de obraz.

- Bărbatul care o să te ia o să fie foarte norocos cu tine, draga mea. Iar acum, de ce nu te-ai duce să cauți platoul cu tarte cu gem și să-mi mai oferi una? Sunt, într-adevăr, foarte bune.

Și astfel Anna a fost nevoită să iasă din ascunzătoare și să înceapă să traverseze încăperea pe picioarele nesigure. Ceea ce a însemnat că mama ei a fost nevoită să o prezinte contelui.

- Fiica mea cea mică, Anna, milord. Încă nu și-a făcut debutul în societate.

El s-a înclinat cu eleganța caracteristică.

- Domnișoară Anna. Sunt încântat să vă cunosc.

Se purta de parcă i-ar fi fost complet străină, dar Anna s-a înfiorat de parcă ar fi mângâiat-o pe spate.

Nu voia să se uite la el, dar nu se putea abține. De aproape părea chiar mai minunat decât de la distanță. Și ce actor era! Pe fața lui nu se putea citi absolut nimic, cu excepția poate a unei umbre de umor intim din ochii lui albaștri, umor care lupta să iasă la iveală exact ca în portret.

Anna își dorea cu disperare ca el să n-o fi privit așa. O emoționa și o făcea să se gândească la sărutări.

Apoi și-a dat seama că stătea acolo roșie la față și fără grai, imaginea perfectă a unei școlărițe stângace. A făcut grăbită o reverență și a plecat mai departe pentru a fi prezentată și altora.

Maria a venit și i-a șuierat la ureche.

- Pentru Dumnezeu, Anna, nu e nevoie să-l privești ca și când te-ai aștepta să te mănânce! Tu ești cea care l-a apărat mai înainte!

- Nu l-am apărat!

- Ba da, l-ai apărat. În fine, a spus ea cu un zâmbet superior. Bănuiesc că nu ești obișnuită să întâlnești conți. Nu-ți face griji, iubito, nu se așteaptă la prea multe de la o domnișoară de școală.

Zâmbetul Mariei a devenit mai cald în vreme ce se îndepărta, pentru a merge să întâmpine noii oaspeți. Anna a plecat mai departe în căutarea tartelor cu gem,

dorindu-și cu ardoare ca măcar să-și fi făcut debutul și să fi fost în stare să o concureze de pe picior de egalitate.

Să o concureze? s-a gândit ea în timp ce ridica platoul. Era greu să nu râzi ca femeia nebună din *Stăpânul turnului întunecat* al doamnei Jamison.

Maria era un diamant de cea mai bună calitate, iar Anna era o... doar o pietricică drăguță. În timp ce traversa încăperea cu platoul, i-a aruncat contelui o privire. El a surprins-o. L-a făcut aproape imperceptibil cu ochiul, iar gura lui a schițat un zâmbet ascuns.

Anna și-a îndreptat brusc privirea în altă parte și s-a grăbit să se întoarcă la Lord Threpton. Dacă n-ar fi fost suficient de isteată, ar fi crezut că Lord Carne flirta cu ea!

„Prostii“, și-a spus hotărâtă în sinea ei. El părea mai degrabă să joace un joc crud și răutăcios pentru a o face să se simtă stânjenită. Probabil era felul lui de a-și lua revanșa pentru atacul ei.

Anna și-a făcut de lucru servind ceai și prăjituri, și era bucuroasă să facă asta, dar astfel a ajuns, inevitabil, să-i ofere o farfurie cu prăjituri și contelui de Carne. A trebuit să se apropie destul de mult de el, ceea ce a făcut-o să-și aducă aminte de momentul când îi dusesese un pahar cu brandy.

Și de tot ce urmasa.

L-a urmărit precaută și s-a rugat să nu-i tremure mâna.

Privirea lui impasibilă a întâlnit-o din nou pe a ei.

– Mulțumesc, domnișoară Anna. Mă răsfățați. Ce prăjitură mi-ați recomanda?

Annei i s-a uscat gâtul, de parcă el tocmai o întrebase ceva personal și important.

– Prăjiturile acelea cu glazură și fructe¹ sunt foarte bune, milord.

El a studiat farfuria, iar Anna a văzut cum aceasta începe să tremure ușor odată cu nervii ei.

– Mă întreb dacă prăjitura mi s-ar potrivi...

¹ În engleză, în original, *lady-cake*, care înseamnă și femeie atrăgătoare (n.tr.)

El păru dintr-odată tăcut și gânditor.

Annei i-a stat inima în loc. Auzise oare bine? Chiar zisese: „Mă întreb dacă doamna mi s-ar împotrivi?”

Bineînțeles că nu!

– Mă îndoiesc, milord, a murmurat ea.

Probabil că imaginația îi juca feste. Nici măcar contele de Carne nu putea fi atât de îndrăzneț. Și-a amintit că îi spusese domnului Liddell că nu se temea că avea să fie răpită din salonul mamei ei. Acum nu mai era sigură.

El a privit-o mai degrabă serios.

– Ce păcat că astăzi nu sunt pe aici și domnișoare de onoare¹!

Anna a roșit din pricina dojenii și a nedreptății acesteia. Dar printre toate acestea simțea totuși o ușoară încântare pentru spiritul ascuțit și pentru insolența bărbatului. Folosise alt nume pentru prăjiturile cu migdale și îi dăduse un alt înțeles.

– Poate că domnișoare de onoare sunt, a ripostat ea. S-ar putea să fie un pic mai greu de găsit cavaleri de onoare.

O doamnă care ședea lângă conte a chicotit:

– Domnișoară Anna, sunteți prea tânără pentru aceste vorbe de duh tăioase!

Lady Featherstone a apărut în grabă.

– Este vreo problemă, milord?

– Nici vorbă, Lady Featherstone. Întrebam numai de tarte cu migdale. Sunt deosebit de interesat de ele.

– Oh, nu. Mă tem că astăzi nu avem așa ceva, milord.

– Păcat! Dar, cum îmi plac tartele cu migdale la o cină târzie, poate că încă mai pot comanda câteva pentru diseară. Cam pe la miezul nopții, cred. A luat o tartă cu gem. Și cred că ai dreptate, domnișoară Anna. Dacă domnișoare de onoare sunt, ar trebui să avem și cavaleri de onoare. Mă întreb ce fel de prăjitură ar fi asta?

Alegând să interpreteze cuvântul „prăjitură” rostit de conte drept „prost”, Anna a replicat:

¹ *Maid-of-honour* înseamnă atât domnișoară de onoare, cât și o varietate de tarte cu brânză, fructe sau migdale (n.tr.)

- Nu văd cum un cavaler de onoare ar putea fi o *prăjitură*, milord.

- Atunci mi se pare nedrept ca domnișoarele de onoare să fie *prăjituri*, când este clar că nu așa stau lucrurile.

- Doar dacă asta nu înseamnă că *prăjitura* este a lor, a spus Anna, dând cuvântului înțelesul de victorie.

Era teribil de încântată de acest joc de cuvinte inteligent, dar Lady Featherstone i-a întrerupt.

- Trebuie să o scuzați pe Anna, milord. Este o fire studiosă.

În timp ce mama ei o îndepărta, Anna l-a auzit spunând:

- Am bănuir asta de la bun început.

Anna detesta să-i lase lui ultimul cuvânt.

Lady Featherstone a condus-o pe Anna în celălalt capăt al încăperii.

- Anna, este extrem de nepotrivit să ai acest schimb de replici cu contele, iar pentru o fată este dezastruos să fie cunoscută ca o persoană inteligentă. În plus, încă mă tem că este ceva ciudat cu omul ăsta. Tot bătea câmpii despre cina lui. Ferește-te de el!

- Da, mamă.

Anna a trecut îndatoritoare cu *prăjiturile* și pe partea cealaltă a încăperii, dar mintea ei tot revenea la acea conversație. Tocmai primise o invitație pentru o întâlnire la miezul nopții cu contele cel păcătos, care promisese să se comporte ca un cavaler de onoare și să o trateze cu respectul cuvenit.

Și făcuse acest lucru într-o încăpere plină de oameni!

Nu se putea abține să nu admire un astfel de om.

I-a aruncat o privire fugitivă, iar el i-a zâmbit într-un mod care i-a adus aminte că era o fată prostuță și îndrăgostită.

Dar cum te puteai aștepta ca o fată prostuță și îndrăgostită să refuze o astfel de invitație?

În acea seară, până când s-a pregătit de culcare, Anna nu era încă sigură ce avea să facă, așa că următoarele două ore și le-a petrecut cântărind situația.

În ciuda discursului despre onoare, logica îi spunea că era mai mult decât probabil ca invitația contelui să fie pentru o întâlnire vinovată, la care el avea să o sărute și să încerce chiar mai mult.

Lucrul îngrijorător era că ideea i se părea foarte atractivă.

Pe de altă parte, instinctul îi spunea că bărbatul pe care îl întâlnise astăzi nu avea astfel de intenții, ci un alt motiv pentru care îi ceruse să se întâlnească. Ceea ce părea cu adevărat sigur era faptul că existau puține șanse ca ei să aibă un *tête-à-tête* confidențial într-o manieră obișnuită.

Bineînțeles că o mică și naivă parte din mintea Annei visa că el se îndrăgostise nebunește de ea în timpul acelei întâlniri. Dacă acest lucru era adevărat, atunci poate că el avea să cadă în genunchi și să-și arate iubirea nețărmută pentru ea chiar în timp ce declara că nu era demn nici măcar să-i atingă marginea rochiei, exact ca un erou din romanele doamnei Jamison.

– Vorbărie goală! a spus Anna cu voce tare în timp ce se chinuia să intre la loc în rochie, mormăind ceva la adresa nasturilor făcuți astfel încât o doamnă să nu se poată încheia niciodată singură. În cele din urmă, și-a pus o jachetă scurtă până în talie ca să-i acopere nasturii neîncheiați de la spate.

Oglinda a asigurat-o că era acoperită din cap până-n picioare și în mod sigur nu era o apariție potrivită să-l scoată din minți pe un bărbat, fie din iubire, fie de dorință.

Când ceasurile din casă au bătut miezul nopții, și-a spus că asta era vrerea ei și, cu inima bătând să-i spargă pieptul, a dat la o parte bancheta ca să poată intra în casa de la numărul 10.

Mânerul s-a mișcat fără să scoată un sunet, și ușa s-a deschis lin. Aproape că a țipat când l-a descoperit pe conte așteptând-o în dormitor.

– Ah, a spus el, cercetând deschiderea ușii, mă gândeam eu că aici trebuie să fie, dar nu i-am putut descoperi secretul.

Anna s-a strecurat înăuntru, mai departe de el, fiind șocant de conștientă de faptul că era singură cu un bărbat străin doar pentru a doua oară în viață – și cu siguranță pentru prima oară într-un dormitor! Cel puțin camera era învelită în huse, ceea ce o făcea să pară într-un mod oarecum irațional mai puțin primejdioasă.

– Te sperie camera? a întrebat-o el calm. Nu trebuie. Nu am gânduri necurate. Dar acum sunt servitori pe aici, și ar fi foarte periculos să cutreieri prin casă.

Anna a lăsat lumânarea tremurătoare pe un birou, lângă a lui.

– Ce s-ar fi întâmplat dacă ușa n-ar fi dat aici, milord? Atunci ar fi trebuit să cercetez casa în căutarea dumneavoastră.

El a zâmbit.

– Ești fermecător de sinceră. Am riscat, dar mi-am luat totuși asigurări. Am lăsat în bibliotecă un bilet în care îți ceream să vii aici. Nu vrei să stai jos?

I-a arătat unul din scaunele aflate de o parte și de alta a căminului mascat de paravan.

Ușurată, dar totodată dezamăgită că în încăpere nu exista o canapea, Anna s-a cocoțat pe scaun. El s-a lăsat pe celălalt și și-a întins picioarele lungi, astfel încât cizmele lui s-au apropiat periculos de mult de fustele ei.

– Ale dracului de incomode scaunele astea. Îmi plac cele capitonate și moi. Văd că și tu te simți la fel.

– Eu?

Cuvântul i-a scăpat aproape ca un chițăit. Anna a încercat să se relaxeze, dar îi era imposibil cu acest bărbat atât de aproape, care mai că o făcea să-și piardă răsuflarea.

– Sunt numai oarecum temătoare, milord. Aveți intenția să le spuneți părinților mei?

Și-a ridicat sprâncenele, surprins.

– Ce să le spun? Că te-ai furișat în casa mea, unde te-am luat drept o servitoare și am făcut tot ce am putut să mă port necinstit cu tine? N-aș prea crede.

– Oh! Atunci presupun că nu aveți de gând nici să încercați să mă șantajați.

-Asta ai crezut? Că o să te șantajezi să faci ce? O, Doamne! Nu să cedezi în fața purtărilor mele nerușinate. Pippin, ai citit prea mult din doamna Jamison.

Deranjată de tonul lui, Anna l-a repezit:

-Nu-mi spuneți așa! Țsta e numele de alint pe care mi l-a dat tata.

-Ah, în cazul ăsta, îmi pare rău. Totuși, ți se potrivește. Și îmi plac teribil de mult merele zemoase.

Anna a simțit cum se încinge, ca și când în cămin ar fi ars un foc strașnic.

-Flirtați cu mine, domnule?

Zâmbetul lui a devenit ironic.

-Ar fi cel mai dezonorant lucru, nu-i așa, după ce ți-am dat cuvântul meu. Foarte bine, să trecem la lucruri serioase. Domnișoară Featherstone, ți-am cerut această întâlnire pentru că, în mod evident, știi anumite lucruri pe care eu nu le cunosc. Cum ar fi locul unde se află ușa secretă. Încerc de săptămâni întregi să găsesc o cale de a-ți vorbi, așa că a trebuit să recurg la această modalitate. Vrei, te rog, să mă lămurești și pe mine?

Anna ezita să-i spună, șovăia să împartă cu cineva secretul, dar în cele din urmă s-a încumetat să rostească:

-Știu din unul dintre romane. *Dulcele păcat al iubirii*.

El s-a ridicat brusc.

-Dintr-un roman? a spus el uluit. Citit de mii de oameni?

-Da. Vedeți, Dulcineea e ținută într-o cameră exact ca aceea în care stau eu - e oribilă -, iar Roland...

El a tresărit ca și când l-ar fi durut ceva.

-Femeia aia îngrozitoare a dat unui erou numele meu?

Anna a încercat să priceapă înțelesul cuvântului „îngrozitor”. I se părea că nimeni nu se putea referi la iubita lui în felul acesta.

-Mi-e teamă că da. Roland de Toulaine.

-Atunci e de înțeles reacția ta la auzul numelui meu ultima dată când ne-am întâlnit. Și cum arăta nobilul Roland? Sau mă lași să ghicesc?

Ea a încuviințat din cap.

- Mi-e teamă că exact ca dumneavoastră. Sau mai degrabă ca dumneavoastră în portret.

Ochii lui albaștri s-au făcut mai mari.

- Chiar ți-ai băgat nasul, nu-i așa, servitoarea mea necinstită.

Anna roșise din nou, de data aceasta de rușine.

- Îmi cer scuze. Este de neiertat.

- Aproape, a spus el, recăpătându-și calmul. Mă îndoiesc că eu aș fi putut rezista tentației, mai ales la... Câți ani ai de fapt?

- Șaisprezece, cum am spus.

- Speram să mă fi mințit. *Hélas*. Așadar, mai sunt și alte aspecte din acest roman care au legătură cu realitatea?

- De unde să știu, milord? Ar trebui să îl citiți. Aveți un exemplar.

- Femeia aceea i-a dat mamei mele câte un exemplar din toate lucrările sale. Mama nu a refuzat-o din politețe, dar ea nu citise niciodată în viața ei vreun roman.

- Ce trist pentru ea, a spus Anna belicoasă.

Ochii lui au licărit cu umor.

- Ea afirma adesea că romanele le transformă pe tinerele domnișoare în ființe debile, care au tendința să leșine pentru orice nimic. O să fie o delectare să-i spun cât de tare s-a înșelat.

- Trăiește încă?

Anna a regretat imediat că întrebase, dar fusese uimită să descopere că nu era singur pe lume.

- Da, deși este bolnavă de mulți ani. Locuiește în Bath. Povestește-mi mai multe despre acest roman, ca să vedem ce asemănări am putea găsi.

- De ce?

- Nu ești o fată prea docilă, nu-i așa? Pentru că, domnișoară Featherstone, încă sunt suspectat de uciderea lui Lady Delabury, în mare măsură fiindcă nimeni nu a crezut vreodată că a reușit să pătrundă în această casă în cămașa ei de noapte foarte transparentă - ea, spre deosebire de tine, prefera mătasea diafană - fără știrea mea. Faptul că prietenii mei au garantat pentru mine

aruncă o umbră și asupra onorabilității lor. Vreau să clarific această problemă.

- După toți acești ani? Și...

- Da?

Anna a privit în jos.

- Mă simt îngrozitor de egoistă, dar cum să le spui oamenilor de această ușă secretă fără să mă implici și pe mine?

Și-a ridicat privirea și l-a văzut zâmbind aproape cu blândețe.

- O să găsec eu o cale. Trebuie să ai încredere în mine.

Și ea a avut. Deși, din nou, ușurarea avea o mică tentă de dezamăgire. Îi încredința reputația ei, dar se temea să-i încredințeze și virtutea ei. La urma urmei, nu avea de gând să o seducă.

Oh, Doamne, ea era o ființă periculos de șireată!

- Anna?

Ea a tresărit auzindu-și numele rostit de el.

- Anna, povestește-mi ce scrie în carte.

Și ea i-a povestit, nefăcând prea mult caz de asta, pentru că era o poveste destul de absurdă. I-a povestit cum contele de Nacre a prins-o pe Dulcineea chiar în ajunul nunții ei cu Roland și a ascuns-o în turnul pustiu al castelului său, unde avea de gând să o dezonoreze, obligând-o astfel să accepte căsătoria cu el.

- Și în fiecare seară venea la ea, cu cele mai rele - a roșit din nou -, cu cele mai rele intenții. Dar întotdeauna se întâmpla ceva care îi dădea planurile peste cap. Și-a găsit curajul să îl privească. Seamănă puțin cu Șeherezada, milord, în afara faptului că proasta de Dulcineea nu se străduiește *deloc* să-și schimbe soarta. Tot ce face e să leșine și să plângă.

El și-a mușcat o buză.

- Spre deosebire de tine.

Fața Annei dogorea din nou.

- Și eu am făcut așa. Am plâns.

- E adevărat, și a fost tare tulburător, copilo. Dar tu m-ai și lovit în cap cu un pahar. Sunt sigur că și Dulcineea ar fi putut face același lucru.

- Da, ar fi putut. Dacă aş fi fost în locul ei, l-aş fi aşteptat lângă uşă şi l-aş fi lovit cu vătraiul când intra. De fapt, nimic din carte nu ar sugera că Dulcineea nu ar fi putut deschide uşa din interior oricând ar fi dorit. Dar îi era frică de şobolani, înţelegeţi.

El a râs zgomotos.

- Oh, biata de ea! Ție nu ți-e frică de şobolani, Anna?

Ceva din purtarea lui o încălzea în alt mod, o căldură izvorâtă din comportamentul lui relaxat şi din ochii zâmbitori, din admirația lui.

- Nu-mi plac, milord, dar, dacă ar fi să aleg între şobolani şi contele Nacre, aş risca la partea cu şobolanii.

- Sunt sigur că așa ai face. Aşadar, fecioara gata să leşine îl aşteaptă răbdătoare pe Roland să sosească pe armăsarul lui alb şi să o ia în şa.

- Ar fi greu în vârful unui turn, milord.

- Adevărat. Aşadar, ce s-a întâmplat?

Anna s-a aşternut pe povestit.

- Roland îşi măsoară forțele cu contele Nacre în sala castelului, unde încep o luptă aprigă cu săbiile. Lupta este echilibrată...

- Cât de bătrân este contele Nacre?

- Oh, destul de bătrân. Are cel puțin patruzeci de ani.

- Foarte bătrân, a remarcat el sec. Dar atunci se pare că lupta nu este echilibrată. Probabil avea gută.

- Contele este un luptător puternic, milord, campionul regelui. Pot să continui?

- Te rog să mă ierți, a spus el fără regrete. Deci s-au luat la luptă cu săbiile. S-au bătut amândoi până la epuizare?

- Bineînțeles că nu.

- De ce nu? Ah, uite cum se încruntă la mine...

Anna se încrunta într-adevăr, deşi se străduia din răsputeri să nu chicotească.

- Pentru că, milord, contele îşi dă brusc seama de nemernicia lui şi se aruncă singur în sabia lui Roland.

El a închis ochii.

- Cât de tulburător.

- Ascultați, milord! Ea și-a mușcat buzele și a continuat nerăbdătoare: Roland urcă în grabă în turn la Dulcinea...

- În ciuda rănilor lui?

- Eroii nu sunt *niciodată* răniți. Sau nu sunt răniți grav.

- Atunci nu sunt prea viteji, nu-i așa?

- Ați fost vreodată rănit?

Cuvintele i-au scăpat înainte de a se putea stăpâni, tulburând atmosfera veselă. Ochii ei s-au oprit asupra cicatricei.

- Eu nu sunt erou, Anna.

- Nu ați răspuns la întrebarea mea.

- Și ticăloșii sunt răniți. Continuă să povestești, altfel îți voi arăta și celelalte răni ale mele, lucru care va face ca întâlnirea noastră să iasă din limitele onoarei, domnișoară Featherstone.

Anna era dureros de conștientă de faptul că se întorseseră la atmosfera formală, așa că și-a înghițit lacrimile.

- Unde rămăsesem, milord?

- Eroul tău se grăbea să urce treptele turnului în ciuda numeroaselor răni și a durerii din mușchi, ca urmare a aprigei bătălii.

- Așa că intră în camera Dulcineei, făcând-o să leșine.

- Neghioaba. Tu i-ai fi îngrijit rănilor, nu-i așa?

- Milord, *nu era* rănit!

- De unde să știe ea? În mod sigur era mânjit de sângele maleficului conte.

Anna a făcut o pauză.

- E adevărat, nu? Nu am spus că este o poveste *bună*, milord.

- Ce mai contează?! Și ce s-a mai întâmplat? Presupun că a trebuit să o coboare în brațe pe scara șerpuitoare. Îmi închipui că a fost complicat.

- Fără îndoială, mai ales că atunci s-a pornit și un cutremur...

- Un *cutremur*? Chiar și pământul și-a exprimat indignarea față de decesul contelui? Atunci, el trebuia să fie

eroul, iar Roland, nemernicul Roland, un pierde-vară și un ucigaș.

- Prostii. Roland este întruchiparea perfectă a eroului. Dar pietrele încep să se rostogolească în jurul lor, iar treptele să se surpe sub picioarele lor...

- Și, drept urmare, el îi dă două palme să o trezească și să o facă să-și folosească picioarele în timp ce gonesc pentru a se pune la adăpost?

- Bineînțeles că nu este așa! De fapt, ea își revine din leșin...

- Slavă Domnului...

- ... Dar în acest timp șobolanii roiau în jurul lor, lucru care o face să leșine din nou. Vă rog, milord, nu mă faceți să râd, pentru că nu mai termin niciodată!

- Mai e? a întrebat el cu chipul lipsit de expresie, dar cu o privire plină de umor.

Arăta exact ca în portret.

Anna și-a adunat gândurile cu dificultate.

- E greu să se termine aici!

- Nu înțeleg de ce. Pot fi îngropați împreună ca un monument veșnic dedicat prostiei.

- Reușesc să supraviețuiască. Exact când ies, turnul se prăbușește, lăsând în urmă numai un morman de pietre...

- Și o mulțime de șobolani rămași fără casă.

- Nu cred că s-a amintit ceva despre asta, a spus ea serioasă. Atunci sosește și regele...

- George al III-lea? a întrebat el uimit.

- Nu! Regele Rudolph al... Oh, am uitat țara. Totul este inventat.

El a ridicat din sprâncene.

- Mă uimești, domnișoară Featherstone.

Annei i-a scăpat un chicot, dar s-a străduit să-l reprime.

- Regele descoperise complotul de trădare pus la cale de contele Nacre și venise să-l execute...

- Ce fărădelege, draga mea.

- Dar acum îl face pe Roland conte de Nacre...

- În consecință, Dulcineea rupe legătura lor pentru că refuză să locuiască într-un castel plin de șobolani.

- *Castelul* nu era plin de șobolani, milord!
- Urmează să fie, pentru că șobolanii nu mai au turnul în care își duceau traiul plăcut. Unde crezi că s-au retras toți șobolanii ăia?

Anna nu s-a mai putut abține și a izbucnit în râs.

- Oh, Doamne! Totul e... e atât de prostesc, nu-i așa? El s-a apropiat de ea și i-a dat o batistă.

- Foarte. Anna, ești într-adevăr dependentă de romanele astea?

Anna și-a stăpânit râsul și și-a șters ochii.

- Majoritatea nu sunt atât de proaste. Chiar și cele scrise de doamna Jamison înainte de acesta au fost mult mai bune, deși eroinele ei au tendința de a leșina la cel mai mic zgomot.

- Din puținul pe care îl cunosc, Lady Delabury avea cam același temperament.

Anna își făcea de lucru ștergându-și obrazii, cu gândul la această nouă afirmație care dovedea că Lady Delabury și contele nu fuseseră intimi. Atunci de ce Dumnezeu se sinucisese femeia chiar în acea cameră?

Serios și gânditor din nou, el s-a rezemat de speteaza scaunului și a zis, de parcă i-ar fi citit gândurile:

- În povestea aceea prostească nu găsesc nimic care să explice de ce autoarea s-a hotărât să se sinucidă sau de ce a ales să o facă în această cameră.

- Poate pentru că scrisese un roman atât de prost? Anna și-a dus mâna la gură. Oh, ce lipsă de mărinimie din partea mea!

El și-a îndreptat chipul serios și privirea amuzată înspre ea.

- Cam așa ceva. Iar Margaret Delabury credea fiecare cuvânt pe care-l scria. Tocmai se căsătorise cu Delabury, o partidă excelentă, iar bietul om era nebun după ea. Avea totul la picioare.

El a căzut pe gânduri, și Anna a riscat o întrebare:

- Ce scria în biletul pe care l-a lăsat, milord?

- Ceva legat de disperarea provocată de faptul că nu-și iubea soțul.

- El îi era necredincios? a întrebat Anna, conștientă de faptul că discuțiile despre astfel de lucruri cu un gentleman o făceau să roșească.

- Foarte puțin probabil. Cum am spus, era înnebunit după ea. Unul dintre motivele pentru care am plecat din țară a fost că neghiobul de Delabury era convins că eu eram iubitul și ucigașul soției lui. Fiindcă nu reușise să mă trimită la judecată, intenționa să mă provoace la duel.

- Oh, nu!

- Am sperat ca până acum să-și fi găsit o nouă mi-reasă și să nu mai fie atât de sensibil la acest subiect. Tocmai am aflat că se îndreaptă spre oraș, cu gândul să se dueleze cu mine.

- Oh, Doamne!

- Chiar așa. De aceea vreau să rezolv misterul.

- Aș vrea să vă fiu de ajutor. Pe cuvânt. Dar cred că v-am spus tot ce știu.

- Așa cred și eu, a zis el și s-a ridicat. Dintr-odată stătea destul de aproape de ea. Totuși, mi-a făcut plăcere.

Ea și-a ridicat privirea spre el, încântată și înviorată de distracția de care avuseseră parte amândoi. Nu se mai apropiase niciodată atât de rapid și de firesc de cineva.

- Și mie mi-a făcut plăcere, milord, a recunoscut ea rușinată.

Preț de o clipă, a crezut că el avea ceva important să-i spună, dar l-a văzut cum se îndepărtează brusc.

- Îmi permiți să arunc o privire în camera ta, domnișoară Featherstone?

Anna și-a înghițit dezamăgirea.

- Vă rog, milord. Eu am umblat prin toată casa dumneavoastră, așa că mi se pare corect ca și dumneavoastră să vedeți măcar puțin din a mea.

Când au trecut dincolo de ușă, el i-a spus:

- Nu e deloc același lucru. N-ar trebui să inviți bărbați în dormitorul tău.

Ea l-a privit peste umăr.

- De teamă că, la vederea cuibușorului meu de fecioară, o să se transforme în animale de pradă?

- Cam așa ceva, a răspuns el evaziv, în timp ce se uita prin cameră. Bunule Dumnezeu! Răspunsul e evident. Femeia era nebună.

- O afirmație ușor de făcut, milord, dar greu de dovedit.

- Camera aceasta e dovada. A băgat un deget în gura rânjită a unui gargui. Cred că ai putea ține monede mici și nasturi în locuri ca ăsta.

Anna a chicotit, dar și-a dus degetul la buze.

- Șșșștt, milord. Nu sunt deloc sigură că vocea dumneavoastră nu poate fi auzită din alte camere!

- Și asta ar provoca multă agitație, nu-i așa? a spus el încet. S-a întors să o privească. Rămas-bun, Anna.

Inima ei a tresăltat.

- Fără alte întâlniri secrete?

- Fără alte întâlniri secrete. Ar fi o mare prostie.

- Nimeni nu trebuie să știe...

- În afară de noi.

Anna și-a încleștat mâinile.

- Eu... eu vă plac, milord.

Buzele lui au tresărit aproape imperceptibil, dar ochii îi păreau mai degrabă triști.

- Și eu te plac, Anna Featherstone.

- Păi, a spus Anna după ce și-a înghițit nodul din gât, bănuiesc că, după ce o să vă căsătoriți cu Maria, o să ne mai întâlnim ocazional.

- Nu am nici o intenție să mă însor cu sora ta. I-am făcut curte doar pentru a lua legătura cu Maggie.

- Oh. Și asta a fost doar pentru că voiați să aflați ce era cu ușa secretă.

- Exact.

Toate acestea o cam pleoștiseră, dar momentele magice de intimitate și de voieșie nu se risipiseră cu totul. Anna și-a adunat curajul și a privit în sus către el.

- Dacă simțiți că sunteți recunoscător pentru ajutorul meu, poate ați putea... ați putea să mă sărutați o dată, cu blândețe, înainte de a pleca, milord.

- Cu blândețe? Nu am fost blând în noaptea aceea?

- Mi-a fost greu să-mi dau seama. Eram foarte înfricoșată.

- S-ar putea să-ți fie greu și acum. De ce nu mai ești înfricoșată?

Anna s-a gândit.

- Am încredere în dumneavoastră.

- Anna, dacă aș fi cu adevărat bun și de încredere, aș pleca.

Dar a întins o mână.

Cu sufletul la gură, Anna și-a pus mâna într-a lui și l-a atins prima dată după săptămâni întregi. Mâna lui era fermă, caldă, catifelată... Până la urmă, ar fi fost extraordinar să se bucure și de altceva, dar ei i se părea oricum un lucru remarcabil.

El a prins-o în brațe, iar ea s-a afundat în sinea ei într-un amestec de tristețe și uimire.

- Este atât de nedrept, a spus ea.

El i-a ridicat bărbia.

- Ce e nedrept?

- Că ce facem acum e greșit.

Ea nu-i putea descifra niciunul expresia feței.

- Dar știi măcar că este greșit?

- Să mă sărut cu un bărbat în dormitorul meu? Cu un asemenea bărbat? Ar trebui să n-am pic de minte ca să nu-mi dau seama.

- Și aș putea spune multe despre Anna Featherstone, numai nu și că nu are minte. Prea deșteaptă și încrezătoare...

El a sărutat-o simplu pe buze. Ea era gata să protesteze că sărutul a fost prea scurt, când el a revenit, provocându-i gura să se deschidă și aducându-i plăcerea care îi încălzise visele.

Când a început să se retragă, ea și-a strâns brațele în jurul lui.

- Stridii, a spus ea.

- Poftim?

- Sărutul e ca stridiile. Un pic neplăcut la început, dar absolut delicios când te obișnuiești.

Atunci el a izbucnit în râs, străduindu-se să nu facă gălăgie. Și-a lipit capul de al ei și i-a transmis și tremurul lui.

Ea și-a mișcat capul astfel încât buzele ei le-au găsit pe ale lui și i-a înghițit răsul, transformându-l în altceva, ceva chiar mai bun decât înainte. Trupul ei a fost cuprins și el de febra sărutului, frecându-se de al lui, în timp ce mâinile ei explorau...

El s-a retras.

Când ea a încercat să-l rețină, s-a folosit de forță.

Brusc, Anna s-a simțit îngrozită de propria purtare, dar măcar nici el nu părea prea stăpân pe sine.

Apoi expresia lui a devenit blândă, și i-a dat la o parte câteva șuvițe de pe față.

- Tare mi-aș fi dorit să ai mai mult de șaisprezece ani, Anna Featherstone.

Zicând asta, s-a strecurat pe ușa secretă.

- O să mai cresc, a murmurat ea, dar în fața unei uși închise.

Anna s-a dezbrăcat, plină de dorințe pe care nu și le imaginase niciodată, dar pe care le înțelegea perfect. Totuși, el avea dreptate. Lumea ar fi fost șocată de o asemenea pereche, și ar fi fost greu de imaginat că un conte neînsurat intenționa să aștepte ani de zile ca ea să crească și să-și facă debutul în societate. El avea să se căsătorească între timp cu altcineva, frângându-i Annei inima. Dar măcar nu avea să fie vorba despre Maria.

Asta era o consolare firavă. Anna și-a înghițit câteva lacrimi în timp ce își punea cămașa de noapte, apoi s-a urcat în patul ei rece și neprihănit.

În următoarele câteva zile, Anna nu a putut fi decât bucuroasă că părinții și sora ei erau prinși cu totul de perioada de vârf a sezonului monden, pentru că i-ar fi fost peste putință să se comporte după cum se obișnuiseră cu toții.

Era îndrăgostită nebunește și prosteste. Capul îi era toată ziua plin de vise, trupul îi era cuprins de senzații nebunești și aproape că nu se putea gândi la altceva decât la contele de Carne. A încercat să-l deseneze și i-a scris numele la nesfârșit pe bucăți de hârtie - de care era greu să te descotorosești pe vreme calduroasă, când nu se făcea focul decât la bucătărie.

Își petrecea prea mult timp stând la fereastră, în speranța că-l ar putea zări venind sau plecând de acasă. O dată sau de două ori, el a privit îngândurat spre casa de la numărul 9, dar nu era sigură că acest gest avea vreo semnificație aparte.

Pentru a încerca să-și facă puțină ordine în cap, a început să analizeze din nou misterul morții lui Lady Delabury. Până la urmă, dacă era să-i dai crezare lui Carne, soțul doamnei era deja în oraș, căutând un pretext să-l provoace pe conte la duel sau plănuiind să-l ucidă cu sânge rece.

Într-o zi, stătea în salon mângălind la întâmplare idei pe o bucată de hârtie, când Maria a intrat în încăpere, dezlegându-și panglicile de la o foarte frumoasă bonetă din mătase albastră.

– Mărturisesc că a început să mă plictisească toată vânzoleala asta mondenă, a spus ea afectată. Peste tot întâlnim aceiași oameni și toată lumea vorbește despre aceleași lucruri.

– Probabil a devenit obositor, a compătimit-o Anna. Dar o să merite dacă o să-ți găsești soțul ideal.

Maria a oftat.

– Ce înseamnă soțul ideal? Țsta e arătos, ăla e bogat, altul e deștept, altul are un gust desăvârșit...

– N-ai găsit nici unul pe care să-l iubești? a întrebat-o Anna.

Ei i se părea alarmant de ușor să te îndrăgostești.

– Oh, iubirea. Ești atât de romantică, Anna! Dacă vorbești despre genul ăsta de prostie, probabil îl prefer pe domnul Liddell, dar acum, când vărul lui s-a întors acasă teafăr și sănătos, a devenit o partidă imposibilă. A schimbat vorba. Ce scrii acolo?

Anna a spus primul lucru care i-a venit în minte.

– Un... roman.

Când Maria a luat bucata de hârtie, Anna aproape că i-a smuls-o înapoi din mână, dar și-a dat seama la timp că, procedând astfel, i-ar da de gândit surorii ei. Cuvintele disparate nu aveau nici un înțeles pentru ea – cel puțin așa spera Anna. Nu folosise „Carne” sau

„Delabury“. De fapt, numele erau luate în principal din *Dulcele păcat al iubirii*.

– Încerc să construiesc intriga, a spus ea.

Maria nu citea romane. Nu citea mai nimic. În mod sigur nu putea recunoaște numele.

Maria a parcurs foaia și deodată s-a încruntat.

– Nu e cumva un *roman à clef*, Anna?

– Nu. Ce te face să spui asta?

Maria și-a pierdut interesul și i-a înapoiat foaia de hârtie.

– Pur și simplu numele eroului. Conte Nacre. Este o anagramă la Carne. Conte Nacre – contele de Carne. Fiindcă am impresia că nu-l poți suferi, mă gândeam că plănuiai un roman în care să aibă un sfârșit îngrozitor. Mama o să leșine.

Apoi a plecat, lăsând-o pe Anna buimăcită.

Avusese creierul înclieat timp de săptămâni de nu-și dăduse seama că personajul negativ din *Dulcele păcat al iubirii* fusese contele de Carne, tatăl contelui actual. S-a întrebat dacă arătau la fel, pentru că atunci lucrurile s-ar fi potrivit.

S-a dus grăbită jos să-i facă o vizită bucătăresei, și i-a luat ceva timp să îndrepte conversația către bătrânul conte, dar în cele din urmă bănuielile i-au fost confirmate. Tatăl Infamului Conte fusese un bărbat înalt, spătos, cu pielea închisă la culoare, căruia până în clipa morții sale îi plăcuseră foarte tare călăria și boxul. El fusese contele Nacre.

S-a retras în camera ei să cântărească implicațiile. Fusese Lady Delabury iubita lui Roland, fiul lui Lord Carne, și tatăl îi dăduse planurile peste cap? Fusese *Dulcele păcat al iubirii* un roman scris din război?

Sau doamna încercase să dezvăluie lumii că lordul se furișa în camera ei îngrozitoare pentru a o teroriza?

Dar așa ceva nu avea sens! Însăși Lady Delabury comandase cum să fie făcută camera, iar dacă lordul ar fi intrat pe ușa secretă – ciudata ușă secretă –, n-ar fi trebuit decât să se plângă sau să o bată în cuie.

Dar dacă...

Mintea Annei a început să ia în calcul diverse ipoteze, care, deși nu păreau verosimile, erau singurele care se potriveau cu realitatea.

Un lucru era clar. Trebuia să discute cu contele despre asta.

Anna nu era sigură de orele la care contele putea fi găsit acasă. Singurul plan era să stea de veghe după ce familia ei pleca seara, în speranța că avea să-l vadă pe Lord Carne sosind acasă înainte ca ea să adoarmă.

Însă în timpul după-amiezii, în timp ce familia era reunită în salon, planul i-a cam fost dat peste cap.

Tatăl ei i s-a adresat Mariei:

– Draga mea, am intrat de mult în iunie, și în curând va trebui să ne întoarcem acasă. N-ar fi timpul să încep să-l încurajez pe unul dintre insistenții tăi pretendenți?

Maria a roșit.

– Nu m-am decis încă, tată.

– Din câte văd, cam ai de unde alege, a tachinat-o el. Dar vechea zicală spune: „Ochii care nu se văd se uită“. Dacă plecăm acasă fără ca tu să îți fi exprimat preferința, ei ar putea să-și îndrepte privirea în altă parte.

– Dacă sunt o prezență atât de ușor de uitat, probabil așa ar trebui să se întâmple.

Anna era într-atât de mult în acord cu această afirmație, încât i-a trebuit o clipă ca să-și dea seama cât de ciudat suna asta pe buzele Mariei, care credea că nimeni nu avea să o uite vreodată. Și-a ridicat privirea de la carte și a constatat că Maria era destul de agitată.

– Ei, haide acum, iubirea mea, a spus Lady Featherstone. Nu avem de gând să te zorim. Dar trebuie să ai idee încotro se îndreaptă preferințele tale.

Maria și-a coborât privirea, însă nu a răspuns, așa că s-a așternut o liniște stânjenitoare.

Pentru a sparge tăcerea și pentru a o necăji, Anna a spus:

– Mie mi se pare că Maria îl preferă pe domnul Liddell dacă e să prefere pe cineva.

Chipul Mariei a înflorit în vreme ce fața lui Lady Featherstone s-a schimonosit. Sir Jeffrey părea doar îngândurat.

- Maria! a exclamat Lady Featherstone. Ai un conte care aspiră la mâna ta. Cu siguranță că nu poți fi atât de nesăbuită...

- Șșșștt, draga mea, a spus Sir Jeffrey. Bineînțeles că nu ne uităm doar la titluri. Maria, îl preferi pe domnul Liddell?

Degetele Mariei erau încleștate pe materialul jachetei ei brodate.

- Chiar nu știi, tată. Dar... dar mi se pare că nu găsesc nimic să mă atragă la ceilalți gentlemen, deși sunt niște oameni minunați.

- Nici chiar așa! s-a răstit Lady Featherstone. Nu mi-ai fi închipuit niciodată că ești atât... atât de nestăpânită cu sentimentele tale! Ți-am spus de nenumărate ori că o fată își poate îndrepta sentimentele acolo unde ar trebui dacă își pune în minte acest lucru. Îți interzic! Îți interzic chiar și să mai vorbești cu acest om.

Maria a sărit în picioare.

- Cum poți fi atât de crudă? Dacă dezgustătorul lui văr ar fi fost mort, ai fi fost încântată să mă vezi măritată cu el. Care ar fi fost diferența?

- Diferența ar fi fost un titlu și optzeci de mii de lire pe an, fata mea! Crede-mă, Maria, nu ești făcută să trăiești într-o cocioabă și să-ți speli singură rufe.

- Cu greu s-ar putea întâmpla acest lucru. David câștigă aproape o mie de lire pe an.

- David, carevasăzică?

- Hai, draga mea, a spus Sir Jeffrey, să nu ne certăm. Acest lucru necesită rațiune și o discuție calmă. Maria, sunt trist că ai încercat să ne ascunzi adevăratele tale sentimente.

Maria plângea acum de-a binelea.

- Oh, tată, nu v-am înșelat. Chiar nu v-am amăgit. Am crezut că o să înceapă să-mi placă de Lord Whelksham, sau de Lord Harlowe. Dar numai acum, în vreme ce vorbeam, mi-am dat seama ce simt pentru David.

Tatăl ei s-a ridicat să o îmbrățișeze.

- E bine că știm adevărul. În clipa asta nu pot să spun că o să fiu de acord, pentru că eu, la fel ca mama ta, am propriile neliniști. Dar vom reflecta cu toții asupra acestui subiect. Sunt sigur că este mai înțelept din partea noastră să ne scuzăm și să rămânem acasă în seara asta, și poate ar fi mai bine ca tu și Anna să cinați liniștite în camerele voastre.

Anna a susținut privirea tatălui ei cu o expresie întrebătoare, dar pe buzele lui se citea o undă de umor pe care nu și-o putea stăpâni. Și-a însoțit îndatoritoare sora în sus pe scări.

Maria s-a prăbușit pe un scaun.

- Oh, Anna, ce se va întâmpla cu mine?

- Bănuiesc că vei sfârși prin a te mărita cu domnul Liddell dacă asta îți dorești cu adevărat.

- Mama se va împotrivi cu toate puterile! a afirmat răspicat Maria, reamintindu-i Annei mult prea mult de Dulcineea cea disperată.

- Mama se va lăsa convinsă odată ce șocul inițial va trece. Dar ai analizat cu adevărat latura practică a problemei?

- Îl iubesc!

Anna s-a simțit ca Horatio în fața sorții coplesitoare, dar și-a pus în gând să încerce s-o facă pe Maria să-și analizeze în mod logic viitorul.

- Maria, tu ți-ai dorit întotdeauna o moșie frumoasă la țară.

- Cu timpul, sunt sigură că David o să aibă una.

- Cum?

Maria a privit în altă parte.

- Dacă vărul lui ar muri...

Annei i s-a strâns inima de durere.

- Lord Carne pare foarte sănătos.

- Și oamenii sănătoși mor. De pildă, în dueluri. Înțeleg că e probabil să aibă loc un duel.

Anna s-a retras puțin.

- Maria, *nu poți* dori moartea cuiva. Este imoral!

Buzele surorii ei s-au strâns.

- Era considerat mort. Și este un ucigaș.

- Oh, prostii!

- N-ai de unde să știi acest lucru. De ce îl aperi cu atâta înflăcărare?

- Am senzația că povestea aceea veche este în mare parte bârfă și exagerare. Maria, dacă te măriți cu domnul Liddell, trebuie să accepți că o să te măriți cu el așa cum este - și cum poate fi. Pare agreabil și inteligent. Sunt sigură că o să-și croiască drum spre o situație confortabilă, poate chiar o să fie răsplătit cu un titlu într-o zi.

Anna nu dorise ca acest discurs să fie descurajator - pe ea n-ar fi descurajat-o -, dar Maria a pălit.

- Asta ar putea dura ani întregi!

- Da.

- Oh, lasă-mă în pace! Nu văd de ce ai avea vreun drept să-mi ții astfel de predici. Te crezi așa deșteaptă, dar nu știi nimic despre felul în care merg lucrurile în lume. Nimic!

Anna a înțeles că încercarea ei de a o ajuta ar fi putut să o împingă spre leșin, așa că a plecat și și-a luat în primire postul de la fereastră pentru a supraveghea casa de la numărul 10. Dorea mai mult ca oricând să discute cu contele. În mod evident, era important să încerce să dezlege misterul morții lui Lady Delabury, dar nu era pe deplin convinsă că domnul Liddell nu era în stare să completeze asasinarea vărului său.

Trebuia să-l prevină pe Lord Carne.

Din păcate, l-a văzut pe conte părăsind casa împreună cu un prieten, îmbrăcat în haine de seară.

Cei doi bărbați au așteptat la colț, probabil după trăsura lui, pentru că lordul nu purta decât niște pantofi ușori. Probabil mergea mai târziu la un bal, poate după teatru.

Anna a oftat, dorindu-și să îl fi însoțit, încercând să-și imagineze cum ar fi fost să danseze cu el. Era foarte agil și grațios, așa că trebuia să fie un bun dansator. Se imagina învârtindu-se cu el într-un vals, iar apoi, la sfârșit, strânsă cu putere în brațele lui și sărutată. Îl considera suficient de îndrăzneț încât să sfideze conveniențele în acest mod...

Și-a afundat capul în mâini, alarmată de senzația fizică pe care o resimțea numai gândindu-se la acest lucru.

Când și-a ridicat privirea, el dispăruse.

Avea să fie, fără îndoială, plecat până la ore târzii din noapte. Anna a cinat la fereastră; apoi, când a venit ora de culcare, a rămas acolo să citească, în speranța că avea să-l vadă revenind acasă.

Când s-a întors, era cât pe ce să nu-l observe. Nu s-a întors cu trăsura, iar ea era absorbită de *Călătoriile domnului Arnold în Africa de Nord*. Probabil un al șaselea simț a făcut-o să-și ridice privirea exact la timp pentru a-l vedea pe Lord Carne îndreptându-se spre casă și intrând.

Imediat, inima Annei a început să bată mai tare, iar palmele i s-au umezit. Nu-și dorea nimic altceva mai mult decât să se întâlnească din nou cu contele, dar se temea că el n-avea să fie extrem de bucuros s-o vadă și că n-avea să-i placă subiectul pe care voia ea să-l discute.

Totuși, trebuia să fie hotărâtă. Și-a pus rochia și jacheta, fără să uite de ciorapi și de pantofi, și a mers să deschidă ușa secretă.

Ușa nu s-a clintit.

Era blocată pe partea cealaltă!

A împins mai tare, și ușa a cedat puțin, dar nu se putea deschide din pricina unui obstacol. Contele procedase la fel ca ea odinioară și pusese ceva rezemat de ușă. Dar ce? Dacă era un șifonier, n-avea să reușească în veci.

Ea blocase ușa temându-se pentru virtutea ei. Și-a reprimat un chicot gândindu-se că el s-ar fi baricadat din același motiv. Apoi a decis că nu era nimic amuzant. Blocase fără îndoială ușa pentru că nu voia ca ea s-o folosească. N-avea să fie bucuros să o vadă.

Anna a împins din nou, cu tot mai multă forță, până când obstacolul s-a urnit. Ah, nu era un obiect prea greu. Probabil era un scaun foarte masiv. Ca în cazul banchetei ei, cel mai mare neajuns ar fi fost zgomotul, dar, dacă nu cumva contele se mutase în camera asta, existau șanse să nu audă nimeni.

A împins cât de tare a putut, iar scaunul s-a mișcat cu un scrâșnet suficient de mult cât să o lase să treacă.

-Aha! A spus ea, și a împins triumfătoare scaunul într-un loc mai îndepărtat de lângă perete. Apoi, respirând greu în urma efortului făcut, s-a oprit să asculte. Nu credea că zgomotul alertase pe cineva, și, după o clipă, liniștea i-a confirmat că așa era.

Acum singura ei problemă era să își dea seama cum să-l găsească pe conte într-o casă plină de servitori în care lumea era încă trează. S-a gândit să se întoarcă în camera ei și să mai aștepte, dar îi era teamă că era posibil ca Lord Carne să se fi întors acasă doar pentru scurt timp.

Așa că trebuia să fie curajoasă și să riște.

Anna a întredeschis foarte puțin ușa dormitorului, simțindu-se complet diferit față de prima dată, când totul i se păruse un joc minunat. Acum pericolele erau mai mari; și mai știa și că asta nu mai era un joc. Se temea foarte tare că pătrunsese într-o lume nouă, o lume a adulților, unde o faptă putea avea consecințe grave. A oftat și a aruncat o privire pe coridor.

Palierul din jurul scărilor centrale era complet pustiu, dar atmosfera din casă era diferită. Acum era locuită. A auzit ticăitul ceasurilor și zgomotul slab și îndepărtat făcut de servitori la parter. Pe ultimii piloni ai scărilor licăreau lămpi cu petrol atunci când soarele apunea lăsând loc întunericului.

În partea aceasta a casei se simțea în siguranță, dar contele se afla probabil în bibliotecă în acest moment, ceea ce însemna că trebuia să coboare la parter. Anna s-a furișat pe traversa de pe culoar rugându-se ca podeaua să nu scârțâie. Când a trecut pe lângă o ușă, un zgomot a făcut-o să înțepenească locului. Vag, slab, neidentificat, i-a dat de înțeles că era cineva înăuntru.

A respirat din nou. Din escapadele anterioare știa că acesta era unul dintre dormitoare principale, fiind probabil folosit de Lord Carne. Dacă era cineva înăuntru, trebuia să fie contele sau un servitor. Dacă avea noroc, era contele, deși ar fi fost posibile ambele variante...

A studiat gânditoare ușa de mahon și a decis că fie o deschide, fie se întoarce în camera ei. Nu exista altă alegere logică.

A apăsat clanța și a intrat.

– Ce se întâmplă? a întrebat tăios Lord Carne și s-a întors.

Au rămas amândoi împietriți preț de o secundă, el de apariția ei neașteptată, ea de faptul că el era numai în pantalonii lui negri strâmți.

Apoi el s-a strecurat rapid pe lângă ea, să închiadă ușa.

– Ce dracului cauți aici?

– Trebuia să vă vorbesc!

Anna și-a îndreptat repede privirea spre o natură moartă de pe perete, dar imaginea trupului lui îi stăruia în minte. Nu mai văzuse în viața ei un tors muscular de bărbat, și această minunăție o ametise – magnific, conturat asemenea unei statui clasice desăvârșite...

– De ce?

S-a văzut nevoită să se întoarcă spre el. Când a făcut-o, își trăsese o cămașă pe el. Asta a ajutat-o să-și recapete calmul, dar nu s-ar fi putut zice că el era bucuros să o vadă.

– M-am... m-am gândit la Lady Delabury, și la roman, și la toate...

– Și? apoi, înainte ca ea să poată răspunde, el a continuat. La naiba! Nu e trecut cu mult de nouă. E foarte posibil să treacă vreo servitoare să verifice ce faci.

– De obicei nu se întâmplă așa.

– Ar fi mare noroc.

El a apucat-o de încheietura mâinii și a împins-o spre ușă.

– Opriți-vă! Ce...

– Nu scoate o vorbă și vino cu mine.

Pentru că deja o trăgea după el pe coridor, Anna nu prea avea încotro decât să tacă; totuși, în sine a ei fierbea. Avea să o arunce înapoi în camera ei și să bată ușa în cuie fără să-i dea ocazia să-i explice ce gândea.

La ușa secretă s-a oprit și i-a dat drumul.

– Totul pare să fie în regulă.

– V-am spus doar! a replicat ea, frecându-și încheietura cu putere.

- Te-a durut? Îmi pare rău. Dar nici prin cap nu-mi trece să mă las târât în alt scandal.

Tonul lui era politicos, dar era numai politețea acordată unui străin.

Unui străin indiscret.

Anna nu se simțea chiar bine, dar i s-a adresat:

- Trebuie să vă vorbesc, milord.

El s-a rezemat cu spatele de perete.

- Atunci, vorbește! Dar stai cu urechile ciulite. Dacă ți se pare că ar putea intra cineva în camera ta, repe-te-te acolo și închide ușa. Dacă zărește careva ușa, fă-te că tocmai ai descoperit-o.

Deși era încă destul de furioasă pe el, Anna a trebuit să admită că vorbele lui aveau sens, așa că a intrat în camera ei.

- Conte Nacre este o anagramă pentru Lord Carne, a șoptit ea.

- Bineînțeles.

Ea l-a fixat cu privirea.

- Și de ce nu ați spus?

- Nu mi-a trecut prin cap imediat.

Anna s-a încruntat la el.

- Și poate nu ați vrut să afle toată lumea?

El a privit-o cu asprime, și e posibil chiar să se fi înne-gurat, deși ar fi putut să fie numai soarele la asfințit care trecea prin perdelele din dantelă.

- Anna, chiar ești mai isteță decât ar fi bine pentru tine.

Ea a înghițit și a dat drumul îngrozitoarelor cuvinte:

- Tatăl dumneavoastră a fost iubitul lui Lady Dela-bury.

El a răspuns după o clipă:

- Atunci de ce l-a făcut personajul negativ al cărții?

Anna găsisese un motiv.

- Cred că aventura se terminase și era un soi de șan-taj. Îl amenința pe tatăl dumneavoastră că era de-ajuns să îndrepte atenția soțului ei către roman pentru ca acesta să ghicească adevărul. Dar nu-l putea face erou. Era prea în vârstă. Așa că l-a făcut personajul negativ. Mi-am dat seama că asta era în neregulă cu cartea. Deși

contele Nacre este presupusul personaj negativ, Dulcineea este... prea atrasă de el. E greu de crezut că voia cu adevărat să evadeze.

- Ești, într-adevăr, incomod de inteligentă. Cum se face că înțelegi lucrurile astea?

- Citesc foarte mult.

- Am știut întotdeauna că a fost o greșeală să li se permită femeilor să citească.

Dar zâmbea ușor, și bariera dintre ei nu mai părea de netrecut.

- Tatăl dumneavoastră a ucis-o?

- A fost implicat în anchetă. În acea perioadă era în Norfolk.

- Oh! Anna uitase de asta. Și s-a simțit de parcă se izbise de un zid, zidul reticenței lui. A continuat să ture: Atunci a fost, într-adevăr, vorba despre sinucidere? A existat și biletul.

- O doză de laudanum și un bilet erau exact stilul lui Lady Delabury. Sinuciderea nu. Se credea mult prea importantă pentru a părăsi această lume înainte de vreme. Uite ce e, Anna, cred că este frustrant pentru tine, dar aș dori să lași lucrurile așa cum sunt.

- Dar Lord Delabury? Are de gând să vă provoace la duel?

- Deja a făcut-o. De aceea am venit acasă. A aruncat un pahar cu vin pe mine la club, la White's.

Anna a icnit și s-a agățat de cămașa lui.

- Nu!

El i-a atins în treacăt obrazul.

- Șșșștt. Martorii noștri și-au îndeplinit pentru moment misiunea. Am reușit să purtăm o discuție, și lucrurile s-au aranjat.

- Oh, slavă Domnului! Dar în ce mod? Cum l-ați convins? I-ați spus despre tatăl dumneavoastră?

El a oftat și și-a eliberat cămașa din mâinile ei.

- Știa. Sau bănuia. O ținea încă de mâini. Convingerea lui Delabury că soția îi era necredincioasă a fost o sursă de discordie pe toată durata căsătoriei lor, deși bănuielile lui s-au îndreptat în mod natural spre bărbați mai tineri, ca mine, de exemplu, mai ales că astfel

de oameni fuseseră întotdeauna eroii romanelor ei. Numai după moartea ei a început să-și pună întrebări în legătură cu tatăl meu. Nu voia să accepte acest lucru. Și el e oarecum romantic, și nu s-a arătat preocupat de faptul că soția lui prefera un bărbat care avea de două ori vârsta lui, iar... Ca să fiu sincer, tatăl meu era un petrecăreț, mare băutor și fustangiu. Delabury a găsit un jurnal al soției lui. Nu dăduse nume, dar era clar că o mare parte din farmecul amantului ei îl constituia faptul că era dominator și brutal... Doamne, Dumnezeu, n-ar trebui să-ți vorbesc despre asemenea lucruri!

El a dat să se îndepărteze, dar Anna nu i-a dat drumul, iar el nu s-a străduit să-și elibereze mâinile din ale ei.

- Nu vă faceți griji, milord. Am citit tragediile grecești. Bănuiesc că astfel se explică motivul pentru care era în dormitorul tatălui dumneavoastră. Voia să-l sperie și să-l facă să reia relația. Sau poate doar să îi mai testeze puțin duritatea, a adăugat ea gânditoare, făcându-l pe Lord Carne să ridice nedumerit din sprâncene. Dar nici asta nu este o explicație pentru moartea ei.

- Poate că pur și simplu ea a greșit doza...

- Sau poate a silit-o cineva să ia mai mult. Dar cine...?

S-a eliberat din mâinile ei și a prins-o el, în schimb, devenind stăpân pe situație.

- Lucrul cel mai important este că Delabury acceptă faptul că nu aveam suficiente motive să o ucid.

- Suficiente? Nu aveți *nici un* motiv.

- Oare? Femeia flirta cu mine și se comporta astfel încât să dea impresia că aveam o relație. Acest lucru și probabil alte suspiciuni au supărat-o pe mama mea, care nici atunci nu se simțea prea bine. Totodată, acest lucru l-a supărat pe tatăl meu, pentru că, în felul lui, ținea la mama. Bănuiesc că acesta a fost motivul pentru care el a pus capăt aventurii, iar Lady Delabury și-a înscenat sinuciderea. În noaptea aceea el era așteptat să se întoarcă și ar fi trebuit să o găsească în patul lui. Dar s-a îmbolnăvit exact înainte să plece spre casă. Mama s-a

întors singură, pentru că avea angajamente în oraș. Ea a fost cea care a găsit cadavrul.

Anna a fost izbită de o certitudine orbitoare. S-a uitat la el, ba chiar a deschis și gura, dar apoi a refuzat să o exprime în cuvinte.

- Anna cea înțeleaptă, a murmurat el.

Ea și l-a reamintit pe tânărul senin din portret și i-a venit să plângă.

- Și ai plecat în străinătate. Pentru atâta timp!

- N-a fost cine știe ce sacrificiu. De fapt, mi-a plăcut nemaipomenit de mult, a adăugat el cu o umbră de zâmbet copilăresc. Dar ai dreptate. La început, am plecat din Anglia ca să-l evit pe Delabury, care era mult mai puțin rațional atunci decât este acum.

- Pentru că știați că, în caz de nevoie, mama dumneavoastră s-ar oferi să...

- Rămâi înțeleaptă, Anna. Acum totul s-a terminat. Totul va rămâne pe veci un mister nedezlegat.

- Oamenii vor continua să vorbească.

- Nu-mi pasă câtuși de puțin de bârfe.

Apoi s-a desprins și s-a pregătit să plece.

- Pot să vă mai pun doar o singură întrebare?

El s-a oprit prudent.

- Da, deși nu promit să-ți răspund.

- Cum a murit tatăl dumneavoastră? S-a întâmplat la câteva zile după moartea lui Lady Delabury.

Expresia lui a devenit mai crispată.

- Întâmplarea aceea l-a omorât. E posibil ca boala lui să fi fost mai serioasă decât am crezut, dar nu cred așa ceva. De îndată ce a aflat de moartea lui Lady Delabury, s-a grăbit să ajungă la Londra. Pe drum, inima lui a cedat.

- Mai am o întrebare.

El și-a mușcat o buză.

- Oare de ce nu sunt surprins?

- Nu o înțeleg pe Lady Delabury. Din câte se pare, soțul ei era tânăr, frumos și o iubea. De ce avea o aventură cu un bărbat mai în vârstă? Și ce spera să câștige din sinuciderea ei simulată?

- Anna, sunt încântat să văd că anumite comportamente umane încă te derutează. La acea vreme, tatăl meu avea numai patruzeci și cinci de ani. Poate ție ți se pare bătrân, dar era un bărbat în plină formă. Te-ai putea întreba mai degrabă de ce se măritase cu Delabury. A privit într-o parte. Cred că voia să se mărite. Își dorea un titlu. Bănuiesc că era cam naivă. Înainte de a se mărita, dusesse un trai liniștit alături de părinții ei, apoi s-a căsătorit cu cineva care semăna foarte bine cu eroii din romanele ei. Sunt sigur că a crezut că va descoperi fericirea supremă ce se regăsea la finalul poveștilor ei, dar s-a trezit mai degrabă dezamăgită. Apoi l-a cunoscut pe tatăl meu și a descoperit că era o femeie pe care o atrăgeau bărbații mai în vârstă. Pe deasupra, a constatat că era plictisitor să fie adorată și că provocările o stimulau.

- Treaba asta mi se pare foarte ciudată.

El i-a zâmbit.

- Așa și trebuie să fie. Bineînțeles că și tu visezi cu ochii deschiși la tineri fermecători și galanți cu inimi pure și cu cele mai nobile intenții.

El era cel pe care îl visa, dar a murmurat:

- Cred că așa e.

- Ești satisfăcută de dezlegarea misterului?

Anna a atins ușa.

- Încă nu sunt destul de sigură cum au construit asta fără să stârnească bănuieli.

- Delabury nu știe nimic nici acum despre ușă, dar l-am întrebat despre cameră. Se pare că Lady Delabury a comandat o astfel de cameră, iar el a fost de acord. Ea a precizat chiar și firma care să facă lucrarea. Era cea pe care tatăl meu o angaja în mod regulat, așa că probabil a fost vorba despre complicitate la mijloc. El a fost evident îndrăgostit nebunește...

Când s-a întrerupt, ea s-a temut că n-avea să termine povestea, dar el a continuat:

- În același timp în care se amenaja camera asta, s-au făcut renovări și în casa noastră, inclusiv în dormitorul lui. Am vorbit cu constructorul, care este încă responsabil cu întreținerea șirului de case. Pur și simplu li s-a

cerut să se treacă sub tăcere acest mic detaliu al lucrării. Pentru constructor a fost destul de ușor, întrucât i s-a oferit în schimb sarcina de a avea grijă de toate proprietățile din Londra ale contelui.

- Oh! Faptul că până la urmă totul se dovedește a fi atât de logic și de lipsit de dramatism este aproape o dezamăgire.

El a clătinat din cap, zâmbind.

- Te asigur că pentru mine a fost destul de dramatic. Ai prefera să mă înfrunt cu Delabury în zori?

- Nu.

- Atunci ce?

- Cred că mi-aș dori să fi existat un personaj malefic care să aibă parte de o soartă pe măsura faptelor.

- Dar asta e viața adevărată, Anna, nu un roman, și există destule necazuri pe lume ca să nu mai cauți altele. Cu siguranță n-ar folosi la nimic să o târăsc pe mama mea bolnavă în fața judecătorilor. A făcut un pas înapoi. Ei, de data asta chiar trebuie să ne luăm rămas-bun, Anna. Nu vreau să-i chem pe constructori să zidească ușa și să trezesc bănuieli, dar, dacă va trebui, o voi face. Vreau să-mi dai cuvântul tău că n-o s-o mai folosești niciodată, indiferent de circumstanțe.

Anna și-a făcut curaj.

- Eu vă iubesc, știți doar.

El a privit-o în ochi.

- Sper că nu e așa. Este...

- Doar un sentiment trecător, a completat ea amară. Să știți că o fată de vârsta mea este *capabilă* să iubească. În trecut, fetele se măritau înainte de șaisprezece ani!

El i-a astupat apăsător gura cu mâna.

- Taci. Doar dacă nu cumva plănuiești să fim descoperiți.

Anna s-a înfierbântat și s-a înroșit.

- Cum îndrăznești? a șoptit când el i-a dat drumul. Nu m-aș coborî niciodată într-atât.

- Nu, bineînțeles că nu. Scuză-mă, Anna. Dar trebuie să recunoști că multă lume ar leșina numai la gândul căsătoriei noastre. Am cu paisprezece ani mai mult

ca tine, teoretic sunt destul de bătrân ca să-ți fiu tată, și am trăit din plin acești paisprezece ani.

- Și pentru dumneavoastră contează astfel de lucruri?

- Pentru tatăl tău ar conta, sunt sigur.

- Vreți să spuneți că v-ați căsători cu mine dacă tatăl meu și-ar da consimțământul?

Deși nu-l văzuse să se fi mișcat, avea sentimentul că se îndepărtase la mare distanță de ea.

- Anna, termină cu asta. Nici nu se pune problema unei căsătorii între noi. Întâlnirile noastre au fost plăcute, dar cu asta totul s-a terminat. O să treci peste nebunia de acum și cu timpul o să cunoști un tânăr gentleman potrivit, și o să te...

Ca să-și mai salveze mândria, Anna s-a retras și i-a închis ușa în nas. Apoi s-a așezat jos și și-a înfrânt lacrimile. El avea, în mod sigur, dreptate. Cu timpul n-avea să i se mai pară atât de tragic. Îi mulțumea cerului că, spre deosebire de Maria, urma să aibă câțiva ani la dispoziție ca să-și revină de pe urma acestei iubiri interzise.

S-a ridicat și și-a suflat strașnic nasul. Peste doi ani, când avea să-și facă debutul în societate în ideea de a se mărita, avea să-l fi uitat de tot pe contele de Carne. Oricum, ar fi mult mai rezonabil să se mărite cu un bărbat mai apropiat de vârsta ei. Când ea va ajunge în floarea vârstei, lordul Carne are să fie un bătrân cu gută.

Și-a suflat din nou nasul.

Atunci a auzit țipetele.

S-a năpustit afară, pe coridor, apoi s-a îndreptat spre parter, către locul de unde venea gălăgia. Bănuia că era vorba despre o servitoare, aflată în agonie.

Era Maria - o Maria distrusă, cu vânătași și isterizată.

Lord și Lady Featherstone erau deja cu ea și o ajutau să intre în salon.

- M-a lovit! a icnit printre hohote de plâns. M-a lovit!

Sir Jeffrey a privit în jur.

- Anna, adu-mi niște brandy. Și-a îndreptat din nou privirea către sora cea mare. Cine te-a lovit? Unde erai? Ce făceai?

- Taci din gură, Featherstone, a spus soția lui, ștergând ușor fața murdară și învinețită a Mariei cu batista

ei de dantelă. Oh, biata și draga de ea. Apă. Ne trebuie apă. Cine ți-a făcut asta?

Maria s-a holbat o clipă la mama ei, ca și când ar fi rămas fără cuvinte. Apoi a spus:

- Lord Carne! Lord Carne a fost. Am ieșit în grădină, iar el a încercat să... M-am luptat cu el... Lord Carne.

Servitorii care se aflau prin preajmă au respirat adânc. Anna a făcut și ea la fel, apoi a adus buimacă paharul cu brandy. Sir Jeffrey a făcut-o pe Maria să bea puțin.

Anna și-a cercetat sora răvășită, întrebându-se ce Dumnezeu se întâmpla.

Maria a tușit în timp ce înghițea băutura tare, care a părut să o liniștească într-atât încât să se poată întinde pe canapea. Anna a privit înfiorată cum una din mânecile rochiei surorii ei atârna, și se părea că cineva îi rupsese partea din față, aproape dezvelindu-i sânii.

Un servitor a sosit cu un vas cu apă caldă și cu o cârpă, iar Lady Featherstone a început să-i șteargă fața.

- Ei bine, Maria, acum trebuie să ne spui exact ce ți s-a întâmplat.

Ochii Mariei erau încă măriți de ceva ce părea a fi teamă.

- M-a atacat!

- Lord Carne?

Maria a închis ochii și a încuviințat din cap.

- Când? a întrebat Anna imperativ.

Nu-i venea să creadă că el făcuse așa ceva.

- Chiar acum, a spus Maria. Ce întrebare prostească!

Anna a analizat o clipă situația, gândindu-se dacă trebuia sau nu să păstreze tăcerea. O clipă în care să analizeze toate consecințele. Și-a înghițit nodul din gât.

- Atunci nu a fost Lord Carne.

- Oh, taci din gură, Anna, a repezit-o mama ei. Habar n-ai de toate astea.

- Ba da, am. Pentru că m-am despărțit chiar acum de Lord Carne.

Toată lumea s-a holbat la ea. Apoi, tatăl ei a spus:

- Anna, nu e momentul pentru povești.

- Nu e nici o poveste, tată. A fost cu mine.

- Unde? Văd că ești îmbrăcată mai degrabă pentru afară decât pentru culcare.

Anna crezuse că analizase consecințele, dar privirile avide ale servitorilor au făcut-o să-și dorească să se ascundă.

Tatăl ei s-a dus repede să închidă ușa.

- Unde, Anna?

- În dormitorul meu, a murmurat ea.

Lady Featherstone a scos un țipăt scurt, iar Maria a spus:

- Ce mincinoasă! Cum Dumnezeu să pătrundă contele de Carne în dormitorul tău, fată nebună?

- Există o ușă secretă.

Tatăl ei a clătinat din cap.

- Draga mea Anna, mă tem că ți-ai lăsat imaginația să zburde odată cu tine. Aici nu e vorba despre un roman, ci despre o situație foarte gravă...

- Spun adevărul! Dacă urcați în camera mea, o să vă arăt. Cât despre conte, o să trebuiască să mă credeți. N-am făcut nimic rău. Am discutat despre misterul morții lui Lady Delabury.

- Ați discutat...? Tatăl ei a sărit în picioare. Foarte bine, domnișoară, vin să văd ușa secretă. Dar, dacă nu există, s-a terminat cu cititul romanelor pentru tine.

Anna știa că, pentru ea, a dovedi că ușa era reală era cea mai mică dintre probleme, dar și-a croit drum spre camera ei printre servitorii îngrămădiți care sușoteau.

Prezența unui bărbat în camera ei era de-ajuns să îi distrugă reputația. Era în măsură să forțeze o căsătorie...

Era oare meschin fiorul de încântare pe care îl stârnea acest gând?

Da, era. Nu se gândise niciodată să-l prindă pe conte în capcană în felul acesta și nu intenționa să lase să se întâmple așa ceva.

Odată ajunși în camera ei, Lady Featherstone s-a cutremurat.

- Biată Anna. Camera asta ți-a tulburat mințile! Ști-am că nu trebuia să-ți dau voie niciodată să dormi aici.

- Minte nu îmi este tulburată, mamă. Camera aceasta este o replică a unei camere din romanul numit *Dulcele păcat al iubirii* de doamna Jamison, care era totodată Lady Delabury...

Acest lucru i-a smuls noi exclamații lui Lady Featherstone. Maria părea oricum mai palidă și chiar mai înnebunită.

- Oh, ce prostii, a spus ea sacadat. N-o ascultați...

- În roman, camera eroinei avea o ușă secretă, a continuat Anna, care începea să bănuiască niște lucruri îngrozitoare în legătură cu sora ei. Am căutat să văd dacă și aceasta are aceeași ușă. A mers la cămin, a acționat maneta, și ușa s-a deschis. Și are.

- Doamne, Dumnezeule! a exclamat tatăl ei. Dar sigur nu are...

- Se deschide în camera în care a murit Lady Delabury.

Anna a deschis complet ușa și a observat cu tristețe că nu era blocată de nici un scaun - așadar, contele crezuse în cuvântul ei.

Maria se prăbușise pe o canapea și, împreună cu Lady Featherstone, o privea îngrozită pe Anna.

- De cât timp știi de ușa asta? a întrebat mama Annei.

- Din prima noapte în care am ajuns aici, a recunoscut Anna.

- Și i-ai lăsat omului aceleia o cale de a se furișa în casa noastră fără să spui nimic? Fată neghioabă ce ești! Am fi putut fi uciși cu toții în paturile noastre.

- Nu el a omorât-o pe Lady Delabury!

- Oh, biet copil lipsit de judecată. Ce ți-a făcut?

- Da, a spus și Maria malițioasă. Ce ți-a făcut de ești așa înverșunată și minți ca să-l aperi.

- Ei bine, Anna? a întrebat tatăl ei calm, în timp ce închidea ușa.

- Nu mi-a făcut nimic, a protestat Anna, hotărâtă să evite implicarea lui Lord Carne tocmai în scandalul pe care el dorise să-l evite. Nici contele nu știa despre această ușă până când nu i-am spus eu. Și el nu a dorit ca eu s-o folosesc. A pus chiar și un scaun ca să o blocheze, dar

în seara asta eu l-am împins deoparte, pentru că doream să vorbesc cu el despre moartea lui Lady Delabury. M-a făcut să promit că n-o să mai folosesc niciodată ușa.

- Dacă e adevărat, există o logică. Totuși, ar fi fost preferabil ca el să fi venit la mine și să-mi fi spus despre nebunia asta. S-a întors spre Maria. Așadar, cum rămâne cu povestea ta în acest moment, domnișoară?

- V-am spus adevărul, a afirmat Maria cu încâpățănare. Este evident că Anna s-a purtat în cel mai necuviincios mod cu putință. A devenit obsedată de conte, și va spune orice ca să-l apere de consecințele ticăloșiei lui. Nu cred nici o clipă că astă-seară s-au întâlnit pentru prima oară.

Sir Jeffrey s-a întors spre Anna.

- Ei bine?

La naiba cu Maria.

- Nu am spus niciodată că așa a fost. Eu... eu știu că nu am procedat bine, tată, dar n-am putut rezista să nu explorez puțin. Când am ajuns noi aici, casa de la numărul 10 era goală. Apoi, contele s-a întors și m-a surprins.

- Maggie! a exclamat tatăl ei. Chiar l-ai lovit cu ceva, Anna?

Anna a lăsat capul în jos și a încuviințat, rugându-se cu disperare ca nimeni să nu întrebe din ce motiv l-a lovit.

- De ce ai făcut așa ceva, Anna? a întrebat-o mama ei.

Anna a încercat disperată să se gândească la o poveste inteligentă, care i-ar fi oferit acoperire, însă nu a reușit. Nu a făcut decât să șoptească adevărul.

- El... el a crezut că sunt o servitoare și era puțin ametit. A încercat să mă sărute...

- Uite, vedeți? a spus triumfătoare Maria. Are obiceiul de a ataca femeii lipsite de apărare. Dacă stau să mă gândesc, i-am simțit mirosul de brandy în seara asta.

- Maria, el n-a fost în grădină în seara asta, a spus Anna.

- Așadar, după ce ai scăpat, n-ai mai intrat niciodată în casa aceea până în seara asta?

Anna a încercat să scoată o minciună, dar n-a reușit – știa că roșeața din obraji ar fi trădat-o.

– Anna. Toată povestea, te rog. Ce s-a întâmplat?

Anna s-a așezat, pentru că începuse să simtă că se clătina.

– Am mai fost o dată în casa de la numărul 10, pentru a mă întâlni cu el. El mi-a cerut-o.

– Și cum, mă rog? a întrebat-o Lady Featherstone. Cum ai putut vorbi sau primi mesaje de la un astfel de om?

– S-a întâmplat la reuniunea la care a vorbit despre domnișoare de onoare. Vedea că mama ei nu înțelegea nimic, așa că s-a uitat spre tatăl ei. Era un soi de cod, tată. Dar am înțeles.

– Dar de ce ai crezut că trebuie să mergi, Anna, când el se năpustise asupra ta?

– Mi-a spus că mă puteam încrede în el.

Lady Featherstone a scos o exclamație, dar Anna a văzut un strop de înțelegere în ochii tatălui ei.

– Și ce s-a întâmplat? a întrebat el.

– Conteul își dăduse probabil seama cine fusese, de fapt, Maggie, și mai era și ușa secretă. Începea să afle ce se întâmplase cu Lady Delabury.

Anna a îndurat conștiincioasă discuțiile și concluziile lor.

– Și asta a fost tot? a întrebat în cele din urmă tatăl ei.

Anna a încuviințat din cap, dar a simțit cum dogoarea minciunii începea să-i ardă obraji.

– Anna?

Ea și-a ridicat capul.

– M-a sărutat. Când mama ei a scos o exclamație, a continuat: Eu i-am cerut!

– Și asta a fost tot ce ți-a făcut? a întrebat-o tatăl ei.

– Da. Sincer, tată!

El a încuviințat din cap.

– Te cred. Draga mea, ai fost foarte nesăbuită, dar vina este a lui, un bărbat suficient de matur cât să-și dea seama că a profitat de inocența ta.

Anna considera că asta era îngrozitor de nedrept, dar știa că, dacă ar fi spus așa ceva, ar fi înrăutățit lucrurile.

- Dar trebuie să înțelegi, tată, că Maria s-a înșelat, pentru că în seara aceasta, când ea a crezut că el a atacat-o, vorbeam cu contele aici, în fața ușii.

Sir Jeffrey s-a întors către Maria.

- Ce ai de spus?

- Minte, a răspuns Maria, încăpățânată ca un catâr. Minte de la un cap la altul. Probabil că el i-a distrus reputația.

Lady Featherstone a adăugat și ea:

- Ce motiv ar putea avea Maria să mintă? Și este evident că cineva a atacat-o.

Anna n-ar fi vrut să o facă, dar s-a simțit obligată să ia cuvântul:

- Cred că aici este ceva care are de-a face cu domnul Liddell.

Fața a trădat-o pe Maria.

- Maria? a întrebat tatăl ei.

Maria a rămas tăcută, cu mâinile încleștate.

- Maria? a întrebat și mama ei, nevenindu-i să creadă. Domnul Liddell ți-a făcut asta?

- Lord Carne a fost... El a fost!

Dar apoi Maria și-a găsit refugiul în istericale, iar Lady Featherstone a scos-o de acolo aruncându-i o privire înspăimântată soțului ei.

Sir Jeffrey și-a îndreptat privirea spre Anna.

- Te-ai jucat cu focul, Pippin.

Dezamăgirea lui i-a adus Annei lacrimi în ochi.

- Îmi pare rău, tată.

- Chiar îți pare? Dacă ai putea da timpul înapoi, te-ai comporta la fel?

Anna s-a gândit și a oftat.

- Da, tată.

- Bănuiesc că îți închipui că ești îndrăgostită, Anna.

Anna și-a suflat nasul.

- E în regulă, tată. Asemenea ție, și contele crede că sunt un copil nesăbuit.

- De asta mă îndoiesc, Pippin. Dacă ar fi fost așa, mi-ar fi vorbit în mod sigur despre asta.

Când tatăl ei s-a întors să plece, Anna a spus:

- Tată! N-o să-i zici nimic, nu-i așa? N-a fost vina lui!

- Nu prea cred că Lord Carne are nevoie să-l aperi tu, Pippin. Asta e o treabă de bărbați. Cu siguranță va trebui să-i vorbesc, pentru că te-ai scăpat prosteste în fața servitorilor. În plus, mă tem că îl paște un pericol.

- Oh, da, avertizează-l, tată! Și l-am crezut pe domnul Liddell un om foarte rațional atunci când l-am cunoscut.

- Tinerele ca Maria îi pot scoate din minți și pe cei mai înțelepți bărbați. Se pare că și tu ai puterea asta. A deschis ușa, apoi s-a întors, cu adevărat serios. Și n-o să mai folosești acea ușă, Anna. Nici măcar pentru a-l preveni pe delicatul și sensibilul conte de vizita iminentă a unui tată supărat. Da?

- Da, tată.

Și-au zâmbit unul altuia, pentru că era ridicol să creadă că lordul nu putea face față supărării tatălui ei.

S-a refugiat în brațele părintelui ei.

- Tată, te iubesc atât de mult. Mulți tați n-ar fi crezut în nevinovăția mea.

El a îmbrățișat-o la rândul lui.

- Te cunosc, Pippin, și sunt sigur că ești o partidă bună pentru orice bărbat, oricât de mârșav ar fi.

- El nu e mârșav, tată.

- Dacă-mi îngădui, n-o să ne certăm pe tema asta. Dar nu este bărbatul potrivit pentru tine, draga mea. Trebuie să mă crezi.

- Foarte bine, tată.

În timp ce se pregătea de culcare, Anna se străduia să-și reprime lacrimile. Știa că nu exista nici o speranță ca Lord Carne să se însoare cu ea, dar asta nu-i putea împiedica inima să sângereze. În plus, se simțea de parcă trădase secretul lor, oricât de întemeiat fusese motivul.

Pe deasupra, ea și Lord Carne se despărțiseră cu răceală, iar el își pierduse răbdarea cu ea. Întorsătura pe care o luaseră evenimentele nu prea putea îmbunătăți lucrurile. Ea și-ar fi dorit măcar ca el să o placă...

Dar din fericire urma să fie avertizat în privința vărului său perfid.

A doua zi, reședința Featherstone era sumbră, de parcă ar fi murit cineva. Maria rămăsese în camera ei, vegheată de mama ei și de Martha. Sir Jeffrey a făcut o vizită la casa de la numărul 10, apoi s-a retras în biroul lui. Anna a încercat să se afunde în lectură, fără sorti de izbândă. A supravegheat cu atenție strada, dar nu l-a văzut pe Lord Carne părăsind casa.

După câteva ore, și-a pierdut răbdarea și s-a dus să bată la ușa tatălui ei. Când a primit încuviințarea, a intrat.

- Ai vorbit cu contele, tată?

Tatăl ei părea preocupat și serios.

- Da, Anna. A admis de bunăvoie că a fost greșeala lui că te-a încurajat să folosești acea ușă și a fost profund șocat de purtarea vărului lui.

- Și ce o să facă?

Tatăl ei a ridicat din sprâncene.

- El nu avea motive să-mi spună, iar eu nu aveam motive să-l întreb. Sunt sigur că este un om capabil să se descurce cu astfel de probleme.

- Oh, biata Maria!

- Oh, era mai rău de Maria dacă se căsătorea cu domnul Liddell, Anna. Stai jos.

Annei nu i-a plăcut tonul lui și s-a așezat cu băgare de seamă pe un scaun tare de lemn.

- Anna, le-am spus servitorilor că erai afară cu Maria, te-ai îndepărtat pe pajiște și l-ai întâlnit acolo pe conte. El a consimțit să susțină această variantă. Totuși, faptul că te-ai pripit și ai vorbit în fața servitorilor ar fi putut declanșa un scandal.

- Îmi pare rău, tată. Dar nu puteam să nu ripostez la acuzațiile Mariei.

- Mi-am dat seama. Totuși, dacă te-ai fi gândit puțin, ți-ai fi putut ține gura până când am fi rămas între noi.

- Dar atunci servitorii ar fi crezut-o pe ea.

Sir Jeffrey a clătinat din cap.

- Cred că reputația contelui mai putea suporta o mică știrbitură. Și, dacă am fi continuat să păstrăm bunele relații, nimeni nu ar fi crezut ce este mai rău.

- Dar n-ar fi fost corect, tată!

- Oh, Anna... Să știi că lupta pentru dreptate este foarte periculoasă.

- Spui că n-ar trebui să luptăm pentru dreptate?

El a zâmbit.

- Nu, nu spun asta. Dar orice părinte își dorește o cale ușoară în viață pentru copiii lui. Oricum, domnișoară, a spus el mai abrupt, ai nevoie de o lecție serioasă. Ești prea încrezătoare. Dacă ar fi fost un altfel de om, contele ar fi putut să profite de tine, iar comportamentul tău imprudent ar fi fost în mare parte de vină.

Anna era înclinată să-l contrazică în ambele privințe, dar a hotărât că tăcerea supusă era o dovadă de înțelepciune în acest moment.

- Domnul Liddell este un bărbat frumos, cu purtări alese în societate, de aceea atât tu, cât și Maria l-ai găsit atrăgător și plăcut. Contele ar fi putut fi de aceeași teapă.

- N-aș putea spune că Lord Carne a avut purtări alese când l-am întâlnit prima dată.

- Domnișoară, cu cât vorbești mai puțin despre asta, cu atât mai bine.

Anna a roșit, întrebându-se doar ce știa tatăl ei - sau ce bănuia.

- Mi-aș dori să aflu cu exactitate ce s-a întâmplat în această dimineață, tată.

- Sunt sigur că așa este, Domnișoară Curiozitate. A fulgerat-o cu o privire pătrunzătoare. Contele și-a exprimat dorința de-a te întâlni în împrejurări mai normale și părea a simți că îți datorează o explicație pentru toate...

Inima Annei a început să bată puțin mai repede.

- Am analizat situația și nu văd nici un rău în asta. Vrei să te întâlnești cu el?

Anna și-a suprimat un *da* înfocat și a spus timidă:

- Mi-aș dori din toată inima să aflu exact ce s-a întâmplat, tată.

Era evident că tatăl ei nu se lăsa dus de nas, dar a scris un bilet scurt și a sunat după un servitor care să-l ducă la casa de alături.

După câteva minute, Lord Carne a intrat în birou.

Anna l-a privit neliniștită, întrebându-se dacă era supărat, dar el i-a zâmbit.

– Înțeleg că trebuie să-ți mulțumesc pentru că mi-ai apărat onoarea, Anna.

Anna și-a mutat privirea de la unul la altul, conștientă că situația era tare ciudată.

– Îmi pare rău dacă asta v-a provocat necazuri.

– Sunt sigur că a provocat mai puține decât a salvat. Tatăl tău a fost destul de îngăduitor, date fiind împrejurările.

– Asta în mare parte datorită credinței mele în bunul-simț al Annei, a spus Sir Jeffrey. Te rog să iei loc, Carne.

Contele s-a așezat destul de aproape de Anna, amintindu-i de întâlnirea din dormitor, când râseseră împreună și împărtășiseră o înțelegere profundă care încă mai dăinuia în sufletul ei. Și-a coborât privirea către mâinile strânse în poală. „Nu te lăsa prostită, Anna. Asta este contele.“

Și-a ridicat privirea.

– Așadar, milord, aveți de gând să-mi explicați și mie?

– Poate cineva explica nebunia dragostei? Vărul meu, disperat după sora dumneavoastră, s-a hotărât să scape de mine. Planul lui inteligent era să-l incite pe bietul Delabury să mă provoace la duel. Când a dat greș, s-a grăbit să vină aici, unde a aranjat o întâlnire amoroasă cu sora dumneavoastră.

– Maria a aranjat să se întâlnească în grădină? Probabil i-a sucit mințile.

– Foarte adevărat. El avea nevoie de un mijloc de a-l agita din nou pe Delabury și a crezut că găsește soluția dacă mă face să fiu suspectat de atacul asupra Mariei. David l-ar fi informat pe Delabury, subliniind că poziția mea ar fi împiedicat justiția să facă dreptate, dar că el ar fi putut scăpa lumea de un ticălos. Mulțumită ție, nu vom ști niciodată dacă planul ar fi funcționat.

– Mai că mi-ar fi părut rău pentru vărul dumneavoastră dacă nu ar fi lovit-o.

– Asta dezvăluie latura meschină a lucrurilor, nu-i așa? Dar a avut și un efect pozitiv, în sensul că a șocat-o

cu adevărat pe sora dumneavoastră. La început, ea s-a lăsat atrasă în povestea asta pentru că nu vedea nimic altceva de făcut, dar acum înțeleg că nu mai vrea să aibă de-a face cu vărul meu. O să fiți mulțumită să aflați că el este gata să părăsească Anglia. Am niște interese de afaceri în Maroc, iar el se va îngriji de ele pentru mine. Dacă se descurcă bine, ar putea fi salvarea lui. Dacă încearcă să mă păcălească, mă tem că o să sfârșească rău. Ceea ce se va întâmpla și dacă se întoarce în Anglia în următorii zece ani.

- Sunteți nemilos...

- Da, dacă este necesar.

Anna îl privea fix, încercând să și-l întipărească în suflet, pentru că simțea cum despărțirea se apropia ca un nor într-o zi de vară.

Contele s-a ridicat dintr-odată.

- Alte întrebări?

Când o să te văd din nou?

Îți pasă câtuși de puțin de mine?

Suferi acum la fel de mult ca mine?

Anna a clătinat din cap și s-a ridicat și ea.

- Nu, milord. Cred că totul s-a lămurit până la urmă.

- După cum am înțeles de la tatăl tău, o să părăsiți orașul în curând. Așadar, cred că acum ne vom lua rămas-bun.

Anna și-a privit tatăl, iar acesta a spus:

- N-are nici un rost să mai rămânem, Anna, iar Maria cred că are nevoie de liniștea de la țară.

Anna s-a întors spre conte și, deși tatăl ei îi urmărea, a spus:

- Ne-am luat rămas-bun înainte, milord.

- De data asta este cu adevărat. El i-a luat mâna și i-a sărutat-o ușor. La revedere, Anna. Într-o zi, un erou va fi foarte norocos alături de eroina lui.

Zicând asta, și-a înclinat capul spre tatăl ei și a plecat.

A doua zi, în timp ce trăsură se îndepărta de casa de la numărul 9 de pe Carne Terrace, Anna a refuzat să privească înapoi, dar și-a permis să și-l imagineze

pe Infamul Conte ieșind răvășit din casa de la numărul 10 și uitându-se cu tristețe în urma vehiculului care pleca.

Întoarcerea acasă a ajutat-o pe Anna să-și revină. Nu exista nimic care să-i amintească de Lord Carne, iar dacă amintirile o năpădeau, le putea alunga lăsându-se absorbită de activitățile de vară.

Își vizita iarăși prietenii și le povestea despre freamătul vieții din Londra. Deși era tentată, nu a spus nimănui nimic despre ușa secretă și despre conte – nici măcar celei mai apropiate prietene, Harriet Northam. Ia povestit despre casa care îi aparținuse odinioară doamnei Jamison, autoarea câtorva dintre romanele lor preferate, iar asta era deja un lucru chiar palpitant.

Fiind luna iulie, frații ei erau acasă, așa că avea cine să o necăjească și să îi distragă atenția, iar în grădină era mereu câte ceva de lucru. Copiilor familiei Featherstone li se cerea să ajute, adică să culeagă fructe și să plivească buruienile. Zilele lungi și vremea frumoasă permiteau o serie de activități sociale ca plimbările, călăria, pescuitul și petrecerile mai mult sau mai puțin oficiale.

Maria și-a recăpătat curând strălucirea și, fiind Maria, a uitat repede părțile mai puțin fericite ale experienței ei londoneze. Buna ei dispoziție a reînviat uimitor atunci când Lord Whelksham a plănuit o vizită la cineva din apropiere, animat în mod evident de intenția de a continua să o curteze cu înfocare.

Anna credea că lăsase nebuniile în urmă și reușise să se reîntoarcă la viața ei plăcută și lipsită de neprevăzut, până când, într-o dimineață, a fost chemată în biroul tatălui ei.

– Da, tată?

Bărbatul stătea la fereastră, cu mâinile la spate, ca și când s-ar fi gândit la ceva serios. S-a întors încet spre ea.

– Anna, avem un musafir.

Anna a privit în jur, dar nu a văzut pe nimeni.

– E în grădină. Este contele de Carne.

Imediat, inima Annei a început un dans nebunesc, amenințând să o scoată din minți. Șase săptămâni de raționalitate impusă au fost măturate într-o clipă.

– Ce dorește? a întrebat, apoi s-a afundat într-un scaun.

Tatăl ei a râs și a clătinat din cap.

– În privința acestui lucru, a fost deosebit de confuz pentru un bărbat inteligent și matur. Pretinde că este doar în trecere, deși destinația lui nu mi-e clară. Vrea să îți vorbească, deși nu știu despre ce.

Anna a sărit în picioare.

– Atunci ar trebui să merg în grădină?

– Draga mea, mă îndoiesc că acest lucru ți-ar face vreun rău.

– Oh.

Anna și-a netezit fustele, devenind brusc neliniștită. Și-ar fi dorit să fi fost îmbrăcată în ceva mai bun decât o muselină obișnuită cu imprimeuri. Și-ar fi dorit ca părul să nu fi fost împletit într-o coadă... Dar întâlnirile ei cu Lord Carne nu fuseseră marcate de eleganță, și fără îndoială că lui nu-i păsa cum arăta o domnișoară de școală.

A prins o licărire în privirea tatălui ei și a roșit.

– Ce ar trebui să spun, tată?

El s-a încruntat, ca și când ar fi cugetat adânc.

– Ai putea încerca: „Bună ziua, Lord Carne. Ce amabil din partea dumneavoastră să ne vizitați“.

Anna a chicotit.

– Tată, ce *dorește*?

– Tu trebuie să-l întrebi, Pippin. Dar, dacă îți cere să te măriți cu el, ar trebui să știi că eu nu mă opun, chiar dacă ești atât de tânără.

– Să mă mărit... a șoptit Anna, iar speranțele ei repri-mate au început să clocotească sălbatic și s-au transformat brusc într-o mare spaimă.

– Anna, ai fost foarte rațională în toată povestea asta, dar nu am nici o îndoială că te-ai atașat de el. Prezența contelui aici – și casa noastră nu este în drum spre vreo destinație importantă – mă face să cred că și el este, probabil, în aceeași situație. Ești tânără, dar

în multe privințe ești mai matură decât Maria. Te las pe tine să decizi. Dar s-ar putea să mă înșel, Anna. S-ar putea să nu-ți pună o astfel de întrebare. Du-te și vezi, draga mea.

Anna a părăsit încăperea năucită, oarecum tentată să fugă și să se ascundă sub pat ca să evite o întâlnire pentru care nu era pregătită. Nici măcar nu mai știa dacă dorea să se mărite cu contele, care devenise aproape un personaj de vis în mintea ei. Poate nici nu era atât de chipeș. Poate nu împărtășeau același simț al ridicolului. Poate avea să i se pară bătrân...

Într-o zi însorită ca asta ar fi trebuit să-și pună o bonetă, dar o parte din ea era atât de nerăbdătoare să-l vadă din nou, încât picioarele ei au prins aripi și au purtat-o cât se putea de repede în grădină.

L-a găsit în grădina de trandafiri, lângă cadranul solar, stând liniștit în picioare și scrutând orizontul.

Era îmbrăcat cam la fel ca atunci când se întâlniseră prima dată, dar fără haina tip pelerină – în pantaloni de piele pentru călărie și o jachetă închisă la culoare. Pe cap purta o pălărie înaltă, iar în mână avea o biciușcă. Probabil venise călare...

Anna era împietrită, cu inima bătând să-i spargă pieptul, incapabilă să se apropie.

El s-a întors brusc și a văzut-o. Arăta mai degrabă trist, dar era la fel de minunat ca întotdeauna, iar sentimentele pe care și le amintea ea au înflorit la fel de proaspete ca trandafirii din jur.

La cel mai mic semn de încurajare, ar fi fugit în brațele lui, dar nu voia să se comporte prosteste, așa că a înaintat încetișor. Dacă venise, total nedumerit, să ceară alte informații despre romanele doamnei Jamison, Anna intenționa să-și ascundă durerea pentru mai târziu.

Când a ajuns la câțiva metri, și-a dres glasul și a făcut o reverență.

– Bună ziua, milord. Ce amabil din partea dumneavoastră să ne vizitați.

El a măsurat-o cu o privire intensă.

- Anna, a spus în final, ca și când cuvântul ar fi avut o mare însemnătate. Razele soarelui și trandafirii îți priesc.

Ea și-a dat la o parte câteva șuvițe de păr de pe față.

- Ar fi trebuit să port o bonetă...

- Ți-e teamă pentru tenul tău? S-a uitat împrejur. E o bancă lângă fagul acela, dacă preferi să stăm acolo.

Au mers spre banca rustică construită în jurul trunchiului copacului falnic și s-au așezat la umbră, lăsând un metru între ei, așa cum se cuvenea. Euforia multicoloră a Annei a pălit spre gri. El nu părea deloc încurcat. Fără îndoială că se afla aici pentru o problemă cât se poate de practică.

Și nimic nu era mai puțin practic decât o căsătorie între o fată de școală de șaisprezece ani și un crai de treizeci de ani, așa cum subliniaseră atât el, cât și tatăl ei.

Ea s-a străduit să-l privească liniștită în ochi.

- Cu ce vă pot fi de folos, milord?

- Vreau să-ți mulțumesc din nou pentru că ai luat atitudine și ai zădărnicit relele intenții ale vărului meu. Cred că ți-a fost greu.

- Nu foarte greu. Părinții mei nu sunt căpcăuni.

- Nu, nu sunt. Dar tot îți sunt îndatorat.

Și el părea calm. Chiar plictisit. Oare de asta venise? Din obligație?

- Considerați că datoria a fost ștearsă, milord. Îmi pare rău că Maria s-a pretat la un astfel de aranjament.

- Vărul meu este un escroc inteligent.

- A plecat să-și ispășească pedeapsa?

- Da, și părea cu adevărat zguduit de propria ticăloșie. Poate că iubirea îi luase mințile.

Anna începea să se simtă cam amărâtă și ridicolă.

- Și mama dumneavoastră, milord?

- Ce e cu ea?

- Mie mi se pare că a evitat consecințele comiterii unei crime.

El a clătinat din cap.

- A suferit. L-a pierdut pe tatăl meu, mai categoric decât s-ar fi întâmplat din pricina aventurilor lui precum cea cu Lady Delabury. Este greu de crezut că ar fi murit

atât de repede dacă nu s-ar fi întâmplat acea nenorocire. Și m-a pierdut și pe mine, atât fizic, în clipa când am plecat în străinătate, cât și moral, când am înțeles ce făcuse și că nu a încercat niciodată să-mi spele onoarea. O să te supere dacă îți spun că mama a fost întotdeauna o femeie egoistă și meschină?

Ceva din tonul lui a făcut-o pe Anna să se întindă și să-i atingă mâna.

- Pentru binele dumneavoastră, mi-aș fi dorit să nu fi fost așa, milord.

- Și pentru binele tău? El i-a luat mâna într-a lui. O mamă egoistă și un tată afemeiat. Eu cum sunt?

Anna a simțit cum i se înfierbântă fața, probabil din pricina modului în care o privea el.

- Am mărturisit odată că... că vă găsesc admirabil, milord.

- Probabil că de atunci ți-ai venit în fire.

- Probabil, a spus ea, nedorind să se expună ridicolului.

El a dat drumul mâinii ei și s-a ridicat pentru a mângâia cu biciușca o păpădie nevinovată.

- Anna, am încercat să mă conving pe mine însumi vreme de săptămâni întregi. Tu meriți pe cineva mai bun. Meriți un tânăr care să poarte încă în el flacăra inocenței, cineva împreună cu care să înveți ce este viața mergând mână în mână. Meriți încă niște ani ca fată nemăritată înainte de a te așeza la casa ta. Mai multe baturi, mai multe petreceri, un sezon monden la Londra și șansa de a avea o mulțime de pețitori care să te adore și să rivalizeze pentru mâna ta...

Anna și-a mușcat buzele.

- Milord, vreți să spuneți că nu sunteți demn de mine?

El a fulgerat-o cu privirea.

- Eu presupun că sunt.

Hohotul de râs pur și simplu i-a scăpat.

- Oh, îmi pare rău, dar îmi amintesc că mă gândeam că n-o să vă purtați niciodată ca unul dintre eroii romanelor doamnei Jamison. Dacă v-ați osteni să ingenuncheați și să-mi sărutați tivul rochiei, tabloul ar fi desăvârșit.

În ochii lui s-a zărit o strălucire de amuzament recunoscător.

- Obrăznicătură, dacă ar fi să îngenunchez și să-ți ridic tivul rochiei, ar fi ca să mă delectez cu vederea picioarelor tale grozave. Totuși, am vorbit serios.

- Știu. Și e foarte drăguț din partea dumneavoastră, dar... Anna și-a adunat curajul și și-a deschis inima în fața lui. Ar fi o pierdere groaznică de timp să trec prin toate acele experiențe când eu tânjesc numai după dumneavoastră.

El a fixat-o un moment cu privirea, apoi a lăsat biciușca să cadă și a săltat-o pe Anna în picioare.

- Ești sigură? Eu sunt convins că sunt o brută egoistă.

- Sunt sigură. Chiar dacă o să suferiți de gută când eu o să fiu în floarea vârstei.

El a ridicat din sprâncene.

- Poftim?

Anna și-a odihnit mâinile pe pieptul lui, încântată de faptul că astfel de apropieri ar putea să nu mai fie considerate, în scurt timp, indecente și și-a amintit de un piept dezgolit pe care își dorea să-l revadă atât de mult.

- Am avut deja în vedere și aspectele practice, înțelegeți, la tachinat. Când veți avea cincizeci de ani, eu o să am numai treizeci și șase și, cu puțin noroc, o să fiu încă în deplinătatea puterilor. Dar o să fiu grijulie, ca să nu vă extenez, milord...

Malitiozitatea ei a fost înăbușită de buzele lui imperative, iar ea a răspuns entuziasmată. Totuși, când sărutul s-a încheiat, ea a rămas lipită de el, agățându-se de revelele hainei lui.

- Nu sunt sigură că o să mai fiu în deplinătatea puterilor după douăzeci de ani de săruturi ca asta.

- Speram să-ți dai seama de asta, șireată mică. O să mănânc cumpătat și o să fac des exerciții, ca să nu te dezamănesc la bătrânețe.

- Oh, bine. Și-a trecut mâna peste lavaliera scrobită și peste gâtul lui. Dogorești.

- Te asigur că, în împrejurările date, e ceva destul de normal. Anna, îți dai seama că lumea mondenă o să fie șocată de căsătoria noastră.

- Nu-mi pasă câtuși de puțin de lumea mondenă. Oricum, sper că dragostea ta pentru călătorii o să reînvie și o să mă duci în Grecia.

El i-a prins mâna și i-a sărutat-o.

- O să fiu încântat să te duc în Grecia, și la Roma... Ia întors mâna și i-a sărutat palma. Și în rai.

- În rai?

Genunchii i se înmuiaseră din nou.

- O să vezi.

- Oh, vrei să spui în pat.

Anna a încercat ca replica ei să sune prozaic, dar i-a ieșit ceva ca un chițait.

El a mușcat-o de palmă.

- Da, copil rău, în pat vreau să spun. Și, îmi va fi cu neputință să-mi refuz cu totul deliciile tale, o să încerc o vreme să nu-ți fac un copil. O să încerc să-ți las câțiva ani de libertate.

Anna l-a privit fix.

- Nici măcar nu știam că e posibil așa ceva. Cum...

El i-a acoperit buzele cu degetele.

- După nuntă, o să te educ cum se cuvine.

Când el și-a luat degetele, Anna a spus:

- Dar, dacă există astfel de mijloace, toată lumea ar trebui să știe! Când mă gândesc la suferințele pe care le îndură unele femei cu copii nedorți...

El arăta aproape torturat.

- Doamne, ar fi trebuit să învăț să-mi țin gura de față cu tine, Anna. Nu mai trângăni despre astfel de subiecte. Când vei ști totul, o să poți oferi informația mai departe, în intimitate. Mulți bărbați nu sunt de acord ca femeile să cunoască astfel de lucruri.

- Mulți bărbați sunt niște meschini. Dar problemele sociale au fost înăbușite de alte gânduri. Atunci, ne considerăm logodiți?

El a zâmbit, și în zâmbetul lui era o strălucire care i-a încălzit inima.

- Eu așa consider.

- Oh, bine. Anna a început să-l împingă către casă. Trebuie să le spunem părinților mei. Cât de repede ne putem căsători? Simt o mare dorință de a fi educată.

El a râs.

- Curând, Anna. Foarte, foarte curând. Mi-e teamă că, dacă șovăi, latura mai bună a firii mele va ieși din nou la suprafață, și o să te las să-mi scapi.

- Să scap! Anna s-a oprit să-l scruteze cu minunații ei ochi albaștri. Milord, dacă încerci să-ți calci cuvântul după ce mi-ai dat atâtea speranțe, o să te hăituiesc și o să mă răzbun groaznic asupra corpului tău!

- Ei bine, asta este o ispită aproape îndestulătoare, a spus Infamul Conte cu un zâmbet misterios...

Plăcerea unui iubit mai tânăr

VANESSA KELLY

capitolul 1

*Reședința Archer
Londra, 1813*

– Asta e cea mai proastă idee pe care ai avut-o vreodată, s-a lamentat Clarissa. Nu-mi vine să cred că m-ai convins să port rochia asta scandaloașă! Arăt ca o femeie cu reputație îndoielnică etalată la Covent Garden.

Lillian, Lady Montegue, cea mai bună prietenă a ei, a pufnit iritată.

– Prostii. Arăți absolut superb. Rochia asta e divină, iar părul și bijuteriile tale sunt impecabile. Totul arată exact așa cum ar trebui, cu excepția grimasei pe care tu o numești zâmbet.

Clarissa, cunoscută mai bine în *înalta societate* drept văduva căpitanului Jeremy Middleton, a simțit cum mușchii maxilarului i se contractă și mai tare. Nu se dăduse niciodată în vânt după încăperile vaste, înțesate de oameni și supraîncălzite, iar acest eveniment se dovedea chiar mai rău decât se așteptase. Dar Lillian refuzase să asculte pretextele Clarissei, afirmând răspicat că, după un an și jumătate, era timpul să iasă din doliul profund.

Clarissa i-a aruncat prietenei ei o privire plină de reproș.

– Tu mi-ai spus să mă arăt fericită. Și asta încerc să fac.

– Păi, e limpede că nu pari fericită, a răspuns Lillian. Arăți de parcă ești gata să omori pe cineva. Mi-aș dori să încetezi cu chestiile astea.

Recunoscătoare, Clarissa a lăsat baltă prefăcătorii ei neconvingătoare. Dacă ar fi putut să-și acopere pieptul la fel de ușor cum își transforma expresia feței cu un zâmbet – sau cu lipsa lui. O să fie un miracol

dacă n-o să iasă din corsajul rochiei înainte ca seara să ia sfârșit.

A rezistat impulsului de a-și trage muselina transparentă peste sâni și s-a întrebat din nou cum de s-a lăsat convinsă de Lillian să poarte o rochie atât de decoltată. Și, chiar mai rău, să participe la cel mai mare eveniment al sezonului monden de toamnă. La urma urmei, nu era în situația de *a fi nevoită* să-și caute un soț. Avea o pensie substanțială de văduvă, plus fondurile pe care Jeremy le pusese pe numele ei când se căsătoriseră. De la moartea soțului ei trecuse mai bine de un an, și durerea mistuitoare și jalea se estompaseră în sfârșit. Dar Clarissa nu scăpase de durerea surdă care îi umplea pieptul de fiecare dată când se gândea la Jeremy.

Și-a înghițit nodul din gât, reprimându-și un acces de lacrimi copilărești. În splendida sală de bal de la reședința familiei Archer de pe Brooke Street, prin fața privirii ei încețoșate pluteau o mare de uniforme roșii și de rochii viu colorate, iar etalarea amețitoare de veselie și bogăție ofereau o imagine agreabilă. Însă, pentru Clarissa, roșul uniformelor soldaților vibra și pulsa pe sub candelabrele orbitoare ca o rană deschisă – o amintire revoltătoare a tot ceea ce pierduse pe meterezele îmbibate cu sânge ale unui fort din Spania.

Chiar și în căldura sălii de bal, simțea furnicături reci prin corp, iar inima îi bubuia într-un ritm neregulat. Nu prea reușea să se liniștească.

– Ce caut eu aici, Lillian? îngăimă ea, de-abia stăpânindu-se să nu se ridice de pe scaun. Fiecare fibră din corpul ei o îndemna să plece către siguranța liniștită a casei din oraș pe care o împărțea cu bătrânul ei socru, colonelul Middleton. Sunt prea bătrână pentru lucruri de genul ăsta. Ai fost foarte drăguță că m-ai invitat în seara asta, dar de-abia am renunțat la doliu. Și toți se holbează la mine. Sunt sigură că mă fac de râs.

Lillian a clătinat din cap, dojenind-o cu blândețe:

– Clarissa, trebuie să încetezi să gândești așa. Ai treizeci și doi de ani – ești de o seamă cu mine. Mă vezi pe mine că port rochiile alea amărâte pentru care ai făcut

o pasiune? Este timpul să încetezi să te îmbraci ca o văduvă cu un picior în groapă.

– Uneori cred că *am* fost îngropată în mormântul acela din Spania, a oftat Clarissa. Alături de Jeremy.

Ochii albaștri ai lui Lillian au devenit înnegurați.

– Draga mea, știi ce simți. Dar ești mai vie și mai frumoasă ca oricând. Acesta este motivul pentru care oamenii se holbează. Le eclipsezi pe toate femeile din această încăpere – mai ales în rochia asta.

Clarissa și-a dat ochii peste cap, însă apăsarea pe care o simțea în interior s-a domolit. Prietena a răsplătit-o cu un zâmbet tracasant.

– Lui Jeremy îi plăcea la nebunie când te găteai, a spus Lillian. Îți amintești? Era atât de mândru de tine, întotdeauna îmi spunea cât de norocos a fost că lai ales pe el dintre toți tinerii care se luptau pentru mâna ta.

Clarissa a zâmbit la auzul acestor lucruri, chiar dacă amintirea admirației înfocate a lui Jeremy îi provoca în egală măsură durere și plăcere.

– Îmi amintesc. Obişnuia să mă tachineze pe tema asta, îmi spunea că nu înțelegea nici în ruptul capului cum am putut să mă îndrăgostesc de un bărbat așa banal. Dar Jeremy nu era deloc banal. N-am mai cunoscut alt bărbat atât de blând și de înțelept – nici înainte, nici după.

Lillian a încuviințat din cap.

– Dacă ar fi acum aici, ți-ar spune să nu-ți petreci restul vieții topindu-te de dor după el. Clarissa, încă ești o femeie tânără. Meriți să iubești și să fii iubită din nou. Asta și-ar dori și Jeremy pentru tine.

Clarissa a luat o gură mare de aer, simțind cum durerea îi înflorea în piept.

– Nu știi dacă o să pot iubi din nou. Nu după ce s-a întâmplat cu Jeremy.

Lillian a studiat-o cu ochii mijiți. După câteva momente de gândire, părea să fi ajuns la o concluzie.

– Cu siguranță nu și-ar fi dorit să putrezești în casa aceea mohorâtă, transformându-te în infirmieră pentru tatăl lui invalid. Colonelul Middleton este la fel de bogat precum Cresus. Ar putea angaja zece infirmiere

să-l îngrijească, dar numai dacă tu ai fi de acord cu asta.

Clarissa a clătinat din cap.

- Dar...

Lillian i-a reprimat tentativa de protest printr-o fluturare a mâinii.

- Asta e adevărul. Și mai știi că o parte din tine își dorește acest lucru, altfel n-ai fi venit aici astă-seară.

Clarissa nu și-a putut reține un zâmbet.

- N-am reușit să-ți ascund niciodată nimic, nu-i așa?

- Și nici nu poți să rezisti în fața mea. Din ziua în care ne-am cunoscut, am știut ce e mai bine pentru tine. Eu am fost cea care ți l-a prezentat pe Jeremy, nu-i așa? Trebuie să ai încredere că știu ce-ți trebuie.

Clarissa și-a reprimat o izbucnire de iritare. Întotdeauna oamenii pretindeau că știau ce era mai bine pentru ea. Și nu aveau nici o reținere în a-i spune ce să facă.

Nu că ar fi avut motive să-și învinuiască prietenii sau familia. Fusesse întotdeauna excesiv de timidă. O păpă-lapte, obișnuia să-i spună tatăl ei. Numai Jeremy Middleton o făcuse să se simtă încrezătoare și fericită. Dar soțul ei plecase la război și își găsisse moartea, lăsând-o încă o dată singură și înfricoșată.

Clarissa a întâlnit privirea neliniștită a lui Lillian și a schițat un zâmbet slab. Detesta ca prietenii să se agite în jurul ei. Acest lucru o determina să aibă resentimente, iar acestea o făceau să se simtă vinovată și nerecunoscătoare.

- Ai dreptate, Lillian, i-a răspuns cu o vece care exprima regret. Îmi pare rău că sunt atât de irascibilă. Jeremy s-ar supăra dacă m-ar vedea stând bosumflată într-un colț și vărsându-mi necazul pe tine. Și sunt sigură că tânjești să dansezi cu Richard. Văd că te privește melancolic din partea cealaltă a sălii de bal.

Lillian a luat remarca ei în derâdere.

- Întotdeauna arată așa. O face ca să nu flirtez cu alți bărbați.

Clarissa a zâmbit.

- Dar nu dă niciodată rezultate, nu-i așa?

- Dumnezeule, nu! a exclamat Lillian, făcându-i veselă cu mâna soțului. La ce bun să fii măritată dacă nu poți flirta? E numai o distracție nevinovată, și Richard știe asta.

Brusc, Lillian și-a îndreptat privirea critică înspre fața Clarissei.

- Lillian, nu, a spus Clarissa cu fermitate, căci cunoștea prea bine acea privire. Orice ar fi, nu mă interesează.

Lillian i-a aruncat un zâmbet viclean.

- O să te intereseze după ce o să afli. Clarissa, sunt de acord cu tine. Nu ai nevoie de un soț - ai nevoie să flirtezi.

Clarissa a rămas cu gura căscată și fără cuvinte.

- Ți-ai pierdut mințile? a izbucnit ea până la urmă. Nu am nici cea mai vagă idee cum să flirtez! Nu am făcut-o niciodată.

- Pentru cineva care nu a flirtat niciodată, ai avut o suită mare de pretendenți. Coada trecea practic de colțul cvartalului unde locuiai, în St. James's Square, i-a răspuns Lillian sec.

- Dar asta nu fiindcă flirtam cu ei. Era din pricina averii talei.

Lillian i-a înlăturat obiecția cu o fluturare a mâinii.

- Erau o mulțime de fete bogate când ai debutat în societate, dar nici una nu se putea măsura cu tine. Și, în plus, ești cea mai drăguță femeie din Londra.

Clarissa a făcut o grimasă.

- Drăguță, adică plictisitoare.

- Categorie, nu! Există o grămadă de bărbați în încăperea asta care ar face moarte de om ca să-ți atragă atenția.

- Dar nu știu să fac conversație, a protestat Clarissa. Îți spun cu sinceritate, nu cred că aș putea flirta nici dacă de asta ar depinde viața mea.

- Ai uitat cum se face, dar este precum călăria, i-a răspuns Lillian, scrutând încăperea după posibile victime. O să-ți reamintești de îndată ce vei urca în șa.

Clarissa a rezistat impulsului de a-și lăsa capul să-i cadă în mâini și de a ofta.

- Lillian...

- Oh, ia te uită! a exclamat prietena ei, sărind în sus. În sfârșit a ajuns și Christian.

Clarissa s-a ridicat și ea și și-a aranjat rochia, închinând cerului o rugăciune în gând, pentru întreruperea venită la momentul potrivit.

- Cam târziu, nu-i așa? La urma urmei, acest bal este în onoarea lui.

- Știu. E un băiat îngrozitor. Dar a fost cu niște prieteni în Kent și a trimis vorbă că o să întârzie. Se pare că a avut un mic accident cu șareta.

- De ce nu mă surprinde acest lucru?

Lillian a strâmbat din nas la ea.

- Draga mea, nu te purta așa. Singurul motiv pentru care Christian a fost de acord cu acest bal a fost gândul de-a te ademeni să ieși din casa aceea ca un mormânt. Știa că n-ai să refuzi să-l vezi. Nu după toți acești ani. Cu atât mai mult cu cât urmează să se întoarcă în peninsula peste doar câteva săptămâni.

Clarissa s-a încruntat, venindu-i greu să creadă că fratele lui Lillian și-ar pierde vreun pic de timp gândindu-se la ea. Deși îl cunoștea de-o viață, nu vorbise cu el de ani de zile. De când se înrolase, la vârsta de nouăsprezece ani. În decursul anilor, se întorsese din când în când în Anglia, dar ea și Jeremy își petreceau cea mai mare parte din timp în Devon, mai mult decât fericiți să evite rigorile sociale ale sezonului monden de la Londra. Vizitele lor ocazionale la oraș nu se suprapuseseră niciodată cu ale lui Christian.

- Sunt sigură că Christian se gândește rar la mine, a spus ea.

- Te înșeli. Prietena ei i-a strâns mâna cu fermitate. Chris mi-a cerut să mă asigur că o să vii. Te-a plăcut întotdeauna foarte mult.

Clarissa i-a permis lui Lillian s-o târască prin îmbulzeala de oameni până când au ajuns la marginea ringului de dans.

- Nu-mi imaginez de ce. Nu am făcut decât să ne înțepăm unul pe altul de câte ori am avut ocazia. Era

cel mai răutăcios băiat pe care îl știam. Și tu ai spus-o de mii de ori.

– Asta se întâmpla cu ani în urmă. Privește-l numai – s-a transformat într-un bărbat atât de chipeș... Nu arată splendid în uniformă? Știi că acum este aghiotantul generalului Pakenham. Unul dintre cei mai tineri numiți vreodată într-o astfel de funcție. Lillian s-a aplecat spre ea și a continuat pe un ton confidențial: Urmează să fie avansat – sub comanda lui Wellington, nu oriunde. Dar nu spune nimic. Nimeni n-ar trebui să știe. Se așteaptă să afle înainte de a se întoarce în Portugalia.

Clarissa a acceptat fără ezitare rugămintea lui Lillian. Ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l facă era să discute cu un militar despre cariera lui, chiar dacă acel militar se numea Christian Archer. Ofițerii în tunici roșii care se învârtteau prin sala de bal îi aminteau mult prea tare de Jeremy, răpit pentru totdeauna de cruzimea unui glonț franțuzesc rătăcit. Dar și-a mușcat limba și s-a ridicat pe vârfurile picioarelor, încercând să privească peste dansatori și mulțimea veselă care pălăvrăgea împrăștiată prin încăpere.

După câteva momente în care și-a lungit gâtul, a renunțat. Statura ei mărunță o împiedica să vadă altceva decât invitații din fața sa. Tatăl ei o numise întotdeauna o găgălice tristă de femeie, prea mică pentru a atrage atenția unui bărbat merituos. Se dovedise că lucrurile nu stăteau așa, dar amintirea dureroasă a cuvintelor lui avea încă forța de a-i face obraji să ardă de umilință.

Lillian a scos o exclamație de plăcere și și-a fluturat mâna. Mulțimea din fața lor s-a desfăcut, iar în golul creat a apărut un bărbat cu umeri largi, în uniformă de ofițer.

Ochii Clarisei s-au mărit, iar gura i s-a deschis fără voie în timp ce se uita fix în niște ochi extraordinari de culoarea safirelor, atât de evidenți pe fundalul feței bronzate și prelungi. Ar fi recunoscut acei ochi oriunde – ochii ticălosului războinic cu cinci ani mai mic decât ea care o necăjise fără milă pe vremea când era o tânără domnișoară. Dar bărbatul din fața ei, puternic,

cu înfățișare dură și impozantă, nu mai era un copil, chiar dacă privirea lui încă licărea poznașă.

I s-a tăiat răsuflarea atunci când privirea lui Christian a rătăcit alene în jos, oprindu-se și zăbovind pe corsajul decoltat, înainte de a reveni la fața ei. Ochii lui i-au înțâlnit și i-au susținut privirea, iar inima ei a luat-o razna. Îl privea uluită, în timp ce gura lui s-a arcuit într-un zâmbet complice și devastator.

Clarissa mai văzuse de nenumărate ori în trecut aceeași privire pe fața lui Christian – o privire de o malițiozitate nestăpânită. Dar acum el era bărbat și, pe deasupra, un soldat călit în bătălii. Orice joc ar fi pus el la cale, ea știa din instinct că avea să fie mult mai complicat decât trasul de codițe sau ascunderea unei broaște în cutia ei cu bijuterii.

Și conștientizarea acestui fapt a făcut-o să fie cu adevărat agitată.

capitolul 2

Clarissa l-a privit fix în ochii adânciți în orbite, incapabilă să articuleze un cuvânt rațional. Zâmbetul i s-a transformat într-un rânjel amuzat, și ea și-a dat seama că avea gura căscată – dacă se lua după expresia feței lui, era suficient de căscată cât să-i intre muștele în ea.

A închis gura cu zgomot și s-a blestemat în sinea ei pentru fierbințeala care îi urca în obraji. Să roșească în fața lui Christian? Ce Dumnezeu i se întâmplase?

– Nu e nevoie să prinzi culoare în obraji din pricina mea, Gărgărițo, a spus Christian. Dar aș fi fericit să iau această reacție ca pe un compliment.

Vorbise cu voce joasă, masculină, îndulcită de o umbră de râset. Ca reacție, ea a simțit cum o furnică ceva pe șira spinării. Surpriza s-a transformat în alarmă când și-a dat seama că trupul o trădase, răspunzând prezenței lui Christian la nivel fizic. Nu mai simțise ceva asemănător de când Jeremy plecase la război. Se gândise că nu avea să mai simtă vreodată așa ceva și nici măcar nu-și mai dorise.

Sau așa crezuse.

Din fericire, înainte de a face cu adevărat vreo prostie – ca, de exemplu, să continue să se holbeze la Christian ca o bleagă –, Lillian l-a pocnit pe fratele ei peste braț cu evantaiul închis.

– De ce Dumnezeu i te adresezi Clarissei cu porecla aceea prostatească? Știi că întotdeauna a urât-o. Zău că ești cel mai îngrozitor și mai enervant băiat, Christian.

El a izbucnit în râs – un râs zgomotos și fascinant. Tumultul sălii de bal a pălit ca prin minune, și Clarissa s-a trezit purtată înapoi în timp, într-o perioadă când lumea era luminoasă și liniștită. Într-o epocă în care ea și Lillian se zbenguiau prin pădurile de pe moșia Archer cu o haită de cockeri jucăuși pe urmele lor și cu un băiat neastâmpărat și pus pe șotii, care le făcea să râdă, prin preajmă.

– O urăște? a întrebat Christian. Nu mi-a spus nicio dată nimic. Dar, dacă așa stau lucrurile, de acum înainte o să-i spun Clarissa.

– În cazul ăsta nu ai fi respectuos, l-a mustrat Lillian, ca și când ar fi fost mama ei. Conform conveniențelor, numele ei este doamna Middleton, după cum prea bine știi. Ți-ai pierdut politețea în peninsula?

Ochii scânteietori ai lui Christian au devenit serioși, deși pe buzele lui încă mai adăsta o umbră de zâmbet. A făcut o plecăciune fără cusur, arătând până în măduva oaselor ca un ofițer stilat în uniformă lui.

– Doamnă Middleton, vă rog să îmi iertați purtarea necuviincioasă. Am fost prea multă vreme departe de influența civilizatoare a femeilor. Pentru proastele mele maniere puteți da vina pe faptul că mi-am petrecut cea mai mare parte din timp în tovărășia soldaților – o turmă de neciopliți în cel mai bun caz.

Clarissa s-a străduit să se adune. *Era* doar Christian. Ce conta că se transformase probabil în cel mai atrăgător bărbat pe care îl văzuse vreodată? Pe deasupra, era o prostie ca o văduvă să se poarte într-o manieră atât de stupidă față de un bărbat mai tânăr.

– Nu e nevoie să vă scuzați, căpitane Archer, i-a răspuns, încercând să dea o notă de dezinteres prietenesc.

Suntem prieteni foarte vechi, nu-i așa? Am fost pur și simplu surprinsă de cum...

S-a întrerupt, aruncând o privire fugară peste statura lui înaltă și impresionantă. Cum să-i explice reacția ei fără să pară o școlăriță tulburată? Obrajii au început din nou să-i ardă în timp ce se străduia să găsească răspunsul corect.

Deși în ochii lui apăruseră din nou lucirile acelea drăcești, i s-a făcut milă de ea.

– Îmi închipui că sunteți surprinsă de felul în care m-am maturizat, a spus el. Cred că ultima oară când m-ați văzut eram un tânăr neexperimentat.

Lillian și-a dat ochii peste cap.

– O prăjină, mai degrabă. N-am mai văzut un băiat așa înalt și slab cum erai tu înainte de a intra în armată. Tata spunea că ar fi trebuit să intri în marină. Te-ar fi putut folosi drept catarg pe o fregată.

Clarissa a zâmbit ușurată în timp ce fratele și sora se luau peste picior și a înțeles în sfârșit de ce reacționase atât de ciudat. Ultima oară când îl văzuse, Christian era un băiat deșirat, iar corpul lui nu dădea încă nici un semn că avea să se transforme într-un bărbat atât de puternic. În uniformă de gală, era un uriaș frumos, de natură să intimideze.

– Cu siguranță sunteți foarte voinic, a intervenit și ea într-o pauză a conversației. Sunt sigură că, dacă aș vrea să vă trag din nou de urechi, ar trebui să mă urc pe un scaun. Era mult mai ușor când erați un băiețuș.

Râsul entuziast al lui Christian i-a provocat un fior de plăcere care i s-a răspândit în tot corpul. Nici Clarissa nu s-a putut abține să nu râdă, mai degrabă surprinsă că se distra cu adevărat, decât amuzată de gluma ei prostească. Câțiva invitați mai curioși s-au întors și și-au îndreptat întrebători monoclurile spre ea, dar de data asta ei nu i-a păsat. Trecuse mult timp de când nu se mai simțise atât de în largul ei.

Privirea lui Christian a scânteiat.

– Doamnă Middleton, dacă o să credeți vreodată că am nevoie de o urecheală, voi fi bucuros să vă însoțesc

la un scaun și să vă urc pe el. Aș fi cel mai fericit să primesc o pedeapsă de la dumneavoastră.

- Și tu acum, Christian, ce tot spui acolo, a pufnit Lillian.

Cu toată dojana, prietena Clarisei era o mare prefăcută. Privirea lui Lillian strălucea de mândrie și de iubire când îl privea pe fratele ei. Era evident că nu regreta alegerea pe care o făcuse Christian în ceea ce privea meseria lui, chiar dacă astfel ajunsese să se bucure mai puțin de compania lui. Nici o temere pentru viitorul lui nu-i știrbise fericirea. Lillian și întreaga familie Archer îl trimisese pe Christian la război împreună cu binecuvântările lor, neîndoindu-se niciodată că acesta avea să se bucure de onoare și de glorie. Păreau bucuroși pentru sacrificiul făcut, chiar dacă războiul se prelungea de la un an la altul, iar numărul victimelor creștea tot mai mult.

Iar Jeremy fusese una dintre aceste victime.

Când s-a gândit fără să vrea la acest lucru, Clarissa și-a dus mâna la stomac, dorind ca senzația de rău care îi strângea măruntaiele să dispară. Spre deosebire de familia Archer, ea își implorase soțul să nu intre în armată. Ce-ar mai reprezenta pentru ea regele și țara dacă războiul însemna că ar putea să-și piardă bărbatul iubit? Jeremy respinsese blând, dar ferm toate obiecțiile ei, spunându-i că orice bărbat trebuia să-și facă datoria. Atunci aproape îl urâse, la fel ca în lunile de după moartea lui.

A tras adânc aer în piept și a aruncat o privire în jur, încercând să-și îndrepte gândurile în altă parte. Dar, oriunde se uita, vedea numai tunici roșii și epoleți aurii. Camera era ticsită de ofițeri - doar unul lipsea. Singurul care conta pentru ea și care era pierdut pentru vecie.

O mână blândă a atins-o pe umăr. S-a uitat brusc în sus și a întâlnit privirea lui Christian. Ochii lui mult prea pătrunzători o cercetau.

- Doamnă Middleton, vă simțiți bine? Este foarte cald aici. Poate ar trebui să luați loc.

– Oh, Doamne, nu, a răspuns râzând forțat. Mă simt perfect, mulțumesc.

– Arăți mai degrabă ciudat, draga mea, a spus Lillian, uitându-se îngrijorată la ea. Nu e de mirare, pentru că aici e o îmbulzeală teribilă, și în câteva minute va fi și mai rău. Ești sigură... Ei, drăcie! Uite-o pe mama cum îmi face semn din ușă, gata să își iasă din fire. Fără îndoială s-a produs vreo catastrofă la bucătărie sau rămânem fără șampanie. I-a zâmbit Clarisei parcă pentru a se scuza. Rămâi cu Christian și pune-l la curent cu toate bârfele. O să vă revăd pe amândoi la cină.

Lillian a dispărut înainte ca Clarissa să se poată măcar gândi să se împotrivească, lăsând-o singură cu un bărbat pe care simțea că nu îl mai cunoștea. Și a cărui prezență o tulburase în asemenea măsură. Când se uita în ochii lui – de un albastru atât de intens –, încăperea și mulțimea se legănau și deveneau tot mai neclare și mai estompate. Senzația ciudată i-a tăiat răsuflarea.

Trăsăturile ascuțite ale feței lui Christian exprimau o îngrijorare prefăcută.

– Doamne, Dumnezeule, doamnă Middleton. Lăsată de una singură cu un băiat îngrozitor! Să vă duc acum la un scaun pentru a putea începe să mă urecheați? Sau doriți să ne plimbăm prin încăpere și să facem comentarii acide la adresa celorlalți invitați? În oricare din cazuri, promit să-mi dau silința ca să vă distrez.

Glumele lui relaxate au făcut-o să se detensioneze, și i-a adresat un zâmbet.

– Căpitane Archer, nu aveți nicidecum obligația să mă distrați. Până la urmă, aceasta este seara dumneavoastră. Sunt sigură că ar trebui s-o petreceți în compania unei minunate debutante tinere, în loc să depănați amintiri cu o bătrână văduvă iscoditoare.

Când l-a văzut că se încruntă, ea a avut o tresărire interioară. Nu dorise să se exprime pe tonul acesta amar, dar devenise de multă vreme un obicei. Unul urât, născut din luni întregi de mânie și supărare.

Christian a apucat-o de umăr și a condus-o cu blândețe în mica firidă a unei ferestre.

- Doamnă Middleton, trebuie să-mi permiteți să îmi exprim condoleanțele pentru pierderea soțului dumneavoastră, a spus el. A fost un om bun și blând, iar lumea este mai săracă fără el. Îmi pare rău că până acum nu am avut ocazia să vă spun toate acestea personal.

Clarissa a clătinat din cap.

- Nu este nevoie să vă scuzați. V-am fost deosebit de recunoscătoare pentru scrisoarea pe care mi-ați trimis-o după ce am primit vestea. A fost o alinare să aflu că ați vorbit cu Jeremy cu numai câteva săptămâni înainte să...

Vocea i s-a pierdut.

El s-a folosit cu pricepere de tăcerea ei.

- Am fost recunoscător că am avut ocazia de a vorbi cu el și am aflat vești de acasă. Rareori stau într-un loc suficient de mult cât să primesc scrisori într-un timp rezonabil. Desigur, căpitanul Middleton a vorbit îndeosebi despre dumneavoastră. Vă era devotat, după cum sigur știți.

Un fulger de durere crudă i-a ars pieptul.

- Dar nu suficient de devotat cât să rămână cu mine acasă, acolo unde îi era locul, a spus ea tăioasă.

El a părut uimit. După ce a ezitat preț de o clipă, i-a răspuns cu o voce blândă și joasă, astfel încât numai ea să-l audă:

- Doamnă Middleton... Clarissa... soțul dumneavoastră a fost un om de onoare. A făcut ceea ce a crezut că se cuvenea. Dar, pentru mine și pentru toți cei care îl cunoșteau, a fost clar că inima lui rămăsese în Anglia. La dumneavoastră. De ce v-ați îndoi de acest lucru?

„Fiindcă l-am implorat să nu plece, și totuși a plecat.“

Contrar obiceiului ei, și-a înghițit cuvintele amare care îi veniseră pe limbă, știind cât de egoistă ar părea. Cum ar fi putut înțelege Christian, un războinic călit în bătălii, ce simțea ea?

- Nu ar fi trebuit să plece, a reușit să spună, cu o voce pe care și-o dorea rezonabilă. Nu era nici pe departe un om puternic. Fizic, vreau să spun. Doctorul lui i-a spus să nu se ducă, dar nu l-a ascultat.

Christian i-a studiat chipul în tăcere, cu o privire ageră și gânditoare. Lucrul acesta în sine era surprinzător. Ea se așteptase ca el să-i țină o predică despre datorie și onoare. Toți îi reproșaseră când încercase să-l oprească pe Jeremy să se transfere din miliția locală în armata regulată. Nimeni n-o ascultase și nu încercase să o înțeleagă.

– Căpitanul Middleton era mai puternic decât credeți, asta e părerea mea. Cel puțin din punct de vedere mental, a răspuns el într-un sfârșit. Dar a urât fiecare secundă pe care războiul l-a împiedicat s-o petreacă alături de dumneavoastră. De acest lucru nu trebuie să vă îndoiiți, indiferent care au fost motivele care l-au determinat să meargă la război.

– Vă... vă mulțumesc, s-a bâlbâit ea.

L-a privit nesigură, neștiind ce altceva să mai spună. Amestecul familiar și derutant de furie, mâhnire și vinovăție se involbura în ea, dar părea estompat, ca și când emoțiile ei și-ar mai fi pierdut din intensitate.

Christian a așteptat răbdător ca ea să-și recapete stăpânirea de sine. Stătea cu spatele la mulțimea veselă și își folosea statura ca să o apere de învălmășeală. Ea i-a privit fața frumoasă, și prin trup i s-a furișat o căldură plăcută, împreună cu un alt sentiment ciudat de familiar. Să fi fost atașament?

Clarissa s-a încruntat și a făcut un pas înapoi. Nu putea fi adevărat. Nu era atașată de nimeni. Moartea lui Jeremy o aruncase într-un peisaj obscur, și încă nu începuse să-și regăsească drumul către viața ei de dinainte.

În timp ce încerca să înțeleagă trăirile acelea nedefinite, Christian s-a apropiat de ea. Coapsa lui musculoasă, îmbrăcată în pantalonii albi mulați, i-a atins partea de jos a rochiei. Ea s-a înfiorat, și căldura plăcută din urmă cu câteva clipe a dispărut, fiind înlocuită de un sentiment de panică amestecat cu tulburare. A tras aer în piept, dorindu-și ca bătăile inimii să i se domolească.

S-a uitat la medaliile și la panglicile de pe pieptul lui larg și s-a muștră în sinea ei. Nu era nimic de temut sau tulburător aici. Nu în conversația cu un vechi prieten.

Dar atunci de ce își găsea atât de greu cuvintele?

A simțit cum gâtul i se umezea de transpirație în vreme ce căuta un subiect de conversație inofensiv. Christian începuse să pară din nou amuzat și deloc stângaci. Din fericire pentru ea, el a rupt tăcerea stânjenitoare.

– Lillian mi-a spus că tocmai ați ieșit din doliu. Sunt mândru că ați ales să onorați cu prezența tocmai acest eveniment.

Ea a roșit și s-a întrebat dacă el nu cumva o tachina.

– Sincer, n-a... n-a fost..., s-a bâlbâit ea din nou.

La naiba! Ce dracu' era cu ea?

A încercat din nou.

– Am fost bucuroasă să vin. Știți cât de convingătoare poate fi Lillian. M-ar fi omorât dacă refuzam. Și mama dumneavoastră la fel. A fost destul de insistentă.

Minunat. Acum se pusese pe trăncănit. Oricine ar fi putut-o crede o debutantă la primul ei sezon monden, nu o văduvă care se apropia de vârsta de mijloc.

Privirea lui a devenit mai intensă.

– Clarissa, nu te tachinez. Sunt cu adevărat onorat.

Fața ei ardea, și deja era convinsă că se face cu totul de râs.

– De unde ai știut că mă gândeam... S-a întrerupt. Oh, nici nu contează. Nu vreau să știu. Putem vorbi și despre altceva în afară de mine?

– Bineînțeles, a răspuns el. Despre ce ai vrea să vorbim?

– Despre tine, a spus ea brusc.

Sprâncenele lui s-au ridicat a mirare și zâmbetul larg i-a revenit pe față. Ea s-a străduit din răspuțeri să-și reprime un geamăt. Nu încăpea îndoială, uitase cum se poartă o conversație politicoasă.

El s-a rezemat de arcada pe care o forma firida și și-a încrucișat brațele la piept.

– Ce ai vrea să știi?

– Lillian a spus că ai fost rănit. Împușcat în umăr. Rana a fost foarte gravă? S-a vindecat?

El a ridicat din umeri, și mușchii antebrățului i s-au încordat sub materialul neted al tunicii roșii. Epoletul galben al uniformei lui a strălucit în lumina unui

sfeșnic de perete din apropiere, atrăgând privirea ei ezitantă spre umerii musculoși. I se uscaseră gura.

– Am pățit altele și mai rele, a spus el. Cel puțin asta mi-a oferit scuza pentru o permisie. Au trecut aproape doi ani de când nu am mai fost acasă.

Clarissa a rezistat impulsului de a-și trece limba peste buzele uscate. Mai degrabă ar fi murit decât să-i permită lui Christian să vadă cât de tulburată era.

– Probabil că ești foarte fericit să-ți revezi familia, a spus ea veselă.

Ochii lui au devenit mai întunecoși în timp ce o cântărea din cap până-n picioare. Când privirea lui a ajuns în dreptul pieptului ei, ieșit aproape indecent din corsajul decoltat, pielea o ardea.

Clarissa și-a mușcat buzele și a încercat să nu respire prea zgomotos în timp ce o blestema pe Lillian care o convinsese să poarte o rochie atât de scandalosă. Ce era de așteptat să fi crezut Christian despre ea?

Răspunsul care a urmat a limpezit lucrurile:

– Există și alții pe care sunt tot atât de fericit să-i văd, a murmurat el cu voce răgușită. Cu unul dintre aceștia aș vrea să-mi petrec mult timp. Singuri, dacă este posibil.

Ea și-a înăbușit un icnet. Oare Christian flirta cu ea? Cum putea fi posibil așa ceva?

Năucită, s-a pierdut în strălucirea malițioasă a ochilor și în curba seducătoare a gurii lui. Mintea ei încerca să nege cu disperare ceea ce simțea cu fiecare fibră a ființei ei.

Dar mintea ei a cedat. Christian *chiar* flirta cu ea. Ba, mai rău, se temea că încerca să o seducă. Din ce motiv, asta nu putea înțelege. Dar ceea ce *putea* pricepe era că acest lucru o speria de moarte – din mai multe motive decât ar fi putut enumera, începând cu faptul că era soldat. Jurase să nu mai iubească nici un soldat.

Ca să nu mai amintim că era cu cinci ani mai tânăr decât ea.

– Ei bine, Clarissa, a murmurat el, ce crezi? Ai vrea să petreci ceva timp cu mine, începând cu dansul următor?

Apoi s-a desprins de perete și s-a apropiat de ea. Stătea impunător în fața ei, obligând-o să-și dea capul pe spate ca să-l privească în ochi.

Clarissa a icnit surprinsă, îngrozită, dar totodată fascinată de invitația evidentă din privirea lui. O făcea să-i tremure picioarele și să se moleșească toată. Mâna lui înmănușată s-a plimbat pe pielea brațului ei, lăsând fiori în urmă. I-a apucat palma cu blândețe, iar degetele lor s-au întrepătruns.

– E numai un dans, Clarissa, a murmurat el. Ce poate fi rău în asta?

Ea a scăpat un oftat – aproape un scâncet –, ca și când o parte a minții ei derutate ar fi îndemnat-o să cedeze. Să se sprijine de trupul lui mare și solid și să se abandoneze în brațele lui. O făcea să se simtă din nou vie, debordând de energie și căldură. O parte din ea întâmpina această schimbare cu dorința arzătoare de a scăpa de răceala care îi învăluisese inima și sufletul atâta timp.

I-a întors strângerea de mână aproape fără să se gândească. El a zâmbit, iar în ochi i-a licărit ceva ce aducea a triumf. Mâna lui a strâns-o tare și posesiv pe a ei.

Cu o bufnitură surdă, Clarissa a fost readusă cu picioarele pe pământ. O mie de voci din mintea ei o îndemneau să fugă înainte de a se face și mai tare de râs. Christian nu avea nici un drept să o trateze așa. Ca pe o femeie dorită, nu ca pe o văduvă care jurase să nu mai iubească niciodată.

Și-a smuls mâna dintr-a lui.

– Te rog să mă scuzi. I-am promis lui Lillian că o s-o ajut cu ceva.

El s-a încruntat, și nedumerirea a luat locul căldurii din privirea lui.

– Sunt sigur că Lillian ar prefera să rămâi aici și să te distrezi. O să fiu bucuros să îi ofer orice scuză este necesară pentru a-i înlătura supărarea.

Acesta era exact lucrul de care se temea.

– Nu va fi nevoie, a spus ea retrăgându-se din fața lui.

S-a ciocnit de o văduvă corpulentă, care și-a scăpat evantaiul. Exasperat, Christian l-a ridicat și i l-a înapoiat matroanei care protesta. Clarissa s-a folosit de ocazie pentru a dispărea în îmbulzeala de invitați.

În timp ce își croia drum printre ei spre ușă, a riscat o privire înapoi, în direcția lui Christian. Era acolo unde îl lăsase, cu mâinile în jos de-a lungul coapselor zvelte, cu o privire serioasă fixată asupra ei. A înghețat ca un iepure în fața vulpii, iar sprâncenele lui s-au înălțat întrebătoare. Apoi și-a arcuit buzele încet, cu o expresie de mulțumire pe chip.

După asta, ea s-a întors și a plecat. Dar o voce calmă din interior i-a șoptit că, oricare ar fi fost jocul lui Christian, data viitoare nu avea să mai scape așa ușor de el.

Christian privea cum Clarissa fugea aproape nestăpănită spre libertate. Își ținea spatele zvelt drept ca o vergea, dar capul băgat între umeri îi spunea cât de profund o tulburase.

Înfrânându-și o înjurătură, a pornit după ea. Făcuse câteva gafe de neiertat, și oricare dintre ele i-ar fi putut oferi un motiv serios să fugă. Nu era de mirare, căci, în momentul în care o văzuse, parcă fusese lovit în cap, și dorința reprimată atâția ani ieșise clocotitoare la suprafață. Orice urmă de precauție ar fi avut – și nu avusese niciodată prea multă când era vorba de ea, – se risipise precum ceața dimineții sub soarele arzător al Spaniei.

Clarissa a dispărut pe lângă un grup de tineri eleganți și spilcuiți, dar o clipă mai târziu i-a zărit părul blond cu nuanțe arămii, aranjat într-un coc simplu. Dumnezeu, era minunată. Atât de minunată, încât simțea în piept o durere pe care încercase să o alunge de ani de zile. Nu ar fi crezut niciodată, dar acum era chiar mai frumoasă decât fusese cu opt ani în urmă. Poate că suferința și durerea îi modelaseră trupul și spiritul până aproape de perfecțiune, pentru că la Clarissa nu exista nimic artificial. Tot ce era și ce fusese vreodată se citea în liniile pure ale feței și în claritatea sinceră a privirii ei de culoarea ambrei.

El și-a amintit de ultima ocazie în care se întâlniseră, în ziua nunții ei. Clarissa avea douăzeci și trei de ani – aproape fată bătrână după standardele *lumii bune*. Dar nimeni dintre cei care o priveau mergând spre altar nu se putea gândi la așa ceva. Ani de zile, o mulțime de pretendenți se întrecuseră pentru mâna ei, atrași de frumusețea ei palidă, de firea blândă și de averea generoasă. Ea îi refuzase pe toți, inclusiv pe lorzii de obârșie nobilă.

Dar apoi îl cunoscuse pe Jeremy Middleton, un tânăr gentleman studios dintr-o familie bună de militari, dar nu neapărat la modă. În felul lui tăcut, Jeremy o făcuse pe Clarissa să se îndrăgostească nebunește de el. Se căsătoriseră la două luni după ziua în care Lillian le făcuse cunoștință.

După o săptămână, Christian își convinsese tatăl să-i facă rost de un loc în armata regulată, nu în miliție. Ar fi înnebunit dacă ar fi trebuit să rămână în Anglia și să o vadă în brațele altui bărbat. Da, era cu cinci ani mai mic și nu ar fi avut nici o șansă, dar o adora din adolescență. Diferența de vârstă dintre ei nu conta nici cât negru sub unghie pentru el, iar prezența ei nu i-a fost ștearsă din suflet de anii, kilometrii sau celelalte femei din viața lui.

Îi cerceta fața dragălașă și ovală în timp ce ea își croia drum prin sală de bal, zâmbind și înclinându-și capul către cunoștințe, fără să dea însă voie nimănui să o oprească. Credea că putea să scape de el. Probabil Christian ar fi lăsat-o în pace dacă ar fi fost un om mai bun.

Dar soarta i se schimbase odată cu moartea tragică a lui Jeremy Middleton și mai primise o șansă. Nu că și-ar fi dorit ca această tragedie să se abată asupra ei. Dacă ar fi putut, ar fi scutit-o bucuros pe Clarissa de această pierdere groaznică – și-ar fi dat chiar și viața în locul lui Middleton. Dar Dumnezeu și armata lui Napoleon au dispus altfel, și Christian nu intenționa să întoarcă spațele ocaziei care i se oferise.

Însă nu urma să fie ușor. Avea de surmontat obstacole, începând cu diferența de vârstă. Pentru ea, acesta era un impediment de nedepășit. Dar cei opt ani

de armată – cei mai mulți petrecuți în război – îl învățaseră să fie răbdător și hotărât. Îl făcuseră bărbat și egalul Clarisei.

Ea a reușit în final să ajungă la arcada largă de la ieșire. A trecut de ea și a luat-o la stânga. Christian era suficient de înalt cât s-o vadă pe deasupra capetelor invitaților cum se grăbea către scara de marmură care ducea în holul de la intrare.

„Perfect.“

Dacă nu se înșela, urma să coboare scările și s-o ia pe scurtătură prin biroul tatălui său, către terasa din spate care dădea în grădină. Și el scăpase de mai multe ori de la cine plicticoase strecurându-se afară în același mod, adesea ca să-și permită să fumeze singur un trabuc.

Christian și-a croit fără grabă drum prin aglomerație. Nu era nevoie să se grăbească, pentru că știa unde avea să-și găsească adăpost vânatul său. De fapt, era logic să-i acorde timp Clarisei să-și revină. Drăguța de ea avea nevoie să fie tratată cu blândețe și cu atenție, iar el intenționa să facă întocmai acest lucru.

Sau cel puțin așa credea, până când, câteva clipe mai târziu, un ofițer înalt și brunet, care purta trese de maior, a ieșit dintre invitații de lângă capul scărilor. Bărbatul a trecut printr-un grup de femei care sporovăiau, cu intenția evidentă de a o urmări pe Clarissa. Chiar și așa departe cum era, Christian vedea speranța lacomă întipărită pe trăsăturile grosolane ale feței ofițerului.

„Blundell.“

Școțând un oftat de exasperare, Christian a mărit pasul, înaintând rapid pe marginea sălii de bal.

Ultimul om pe care Clarissa și-ar fi dorit să-l vadă era Lord Everard Blundell, maior în același regiment cu Jeremy Middleton. Dar, în vreme ce Jeremy pierise la Badajoz, Blundell se întorsese acasă fără o zgârietură. Nu era surprinzător, dat fiind că avea un talent nemai-pomenit pentru evitarea pericolelor.

Cu ani în urmă, Everard Blundell fusese cel mai insistent pretendent al Clarisei. Tatăl ei exercitase o presiune teribilă asupra Clarisei ca să se mărite cu el – la urma urmei, Blundell era fiul unui marchiz puternic.

Dar Clarissa rezistase cu hotărâre. În consecință, atrăse-se asupra ei vorbe de ocară din partea tatălui și probabil o palmă sau două de la el în cursul acestor evenimente. Dar, după cum îi spusese Lillian, ea își păstrase cumpătul, convinsă că Blundell era un îngâmfat și un mitocan. Christian nu putea decât să-i dea dreptate.

Blundell a coborât în grabă scările pe urmele Clarissei. Christian a evitat o matroană grasă cu turban, hotărât să-l prindă pe ticălos înainte ca acesta să ajungă la Clarissa, aflată singură și vulnerabilă pe terasă.

– Căpitane Archer, stai pe loc, a auzit o voce cunoscută în spatele lui.

Christian și-a reprimat o înjurătură atât de urâtă, încât mama lui ar fi leșinat dacă ar fi auzit-o. S-a oprit, s-a întors și l-a văzut pe generalul Sir Arthur Stanton venind agale spre el prin sală. Cu orice altă ocazie, ar fi fost fericit să-i dea raportul bătrânului veteran, dar nu în seara asta. Nu când Clarissa risca să dea de necazuri.

– Ei bine, băiete, în sfârșit am pus mâna pe tine, a spus generalul, așezându-se hotărât în calea lui Christian. Cum îi merge proaspătului sosit? Ce mai face vechiul meu prieten generalul Pakenham? Nu-mi ascunde nici un amănunt. Am toată noaptea la dispoziție și vreau să aud totul.

capitolul 3

Clarissa s-a sprijinit de balustrada de piatră a terasei și a privit grădina pline de umbre de sub ea. Răcoarea serii de octombrie a făcut-o să tremure, dar aerul rece era bine-venit pe pielea ei înfierbântată.

Fusese atât de nerăbdătoare să evadeze din sala de bal, încât nu se gândise să-și ia șalul de la unul dintre servitori. Agitată, cu gânduri contradictorii care i se învâlmăseau în minte, intenționase doar să se retragă – îndeosebi din fața lui Christian, dar și din fața oricui ar fi putut să o împiedice. Întotdeauna fusese așa la evenimentele mondene. Tatăl ei se plânsese de ceea ce

el numea lipsa ei catastrofală de farmec, spunând că doar aspectul ei fizic și banii lui o făcuseră oarecum acceptabilă. Un bărbat își dorea o tovarășă, se plânsese el. Pe cineva care să-l distreze și să-l amuze, nu o fată timidă ca un șoricel care să-l plictisească de moarte.

A scos un oftat nefericit și s-a rezemat pe balustrada de piatră. Jeremy o salvase de lumea aceea strălucitoare care o călca pe nervi, dar acum nu o mai putea salva. Nici de ea însăși și de temerile ei prostesti, nici de prietenii bine intenționați, hotărâți să o readucă la o viață pe care nu și-o dorise niciodată.

Tulburată de faptul că degetele îi tremurau ușor, Clarissa s-a îndreptat și și-a încordat mâinile. Să-l ia naiba pe Christian, care flirtase cu ea ca și când ar fi fost o altă distracție agreabilă pe timpul permisiiei. Cu toate acestea, era tânăr și arătos, și în curând avea să se întoarcă pe front, așa că de ce să nu se distreze? Orice bărbat în situația lui ar fi făcut la fel. Dar, Dumnezeuule, de ce o alesese pe ea?

Obrajii au început să-i ardă de rușine în vreme ce se gândea la o posibilă explicație. Lui Christian îi era probabil milă de ea și îi oferise un mic flirt pentru că îi părea rău pentru singuratica văduvă care nu se simțea în largul ei în lumea bună. Poate că Lillian, evident îngrijorată pentru ea, îl determinase s-o facă. Numai gândul că era posibil ca prietena ei să-l fi convins pe Christian să facă așa ceva – să facă din Clarissa o persoană demnă de milă – îi întorcea stomacul.

Și-a strâns cu grijă rochia și s-a așezat pe una dintre băncile de fier forjat răspândite pe terasă. A simțit răceala metalului trecând rapid prin rochie și jupon, dar, în ciuda frigului, nu se simțea în stare să se întoarcă în casă. Cel puțin nu înainte de a-și redobândi măcar o parte din stăpânirea de sine.

Și cu siguranță nu înainte de a înțelege reacția confuză față de interesul lui Christian. Aceasta era esența problemei, nu? Dincolo de interesul lui și de ce anume însemnau toate acestea pentru el, ce simțea *ea* în privința asta?

După câteva minute în care se jucase inutil cu marginea de dantelă a evantaiului, Clarissa s-a văzut nevoită să recunoască adevărul. Christian o speriasse, dar fusese flatată de flirtul lui seducător. Mai mult decât flatată. Vrajită. De fapt, și-ar fi dorit ca el să o ia în brațe și să o sărute nebunește.

Acest impuls a durat doar câteva clipe, dar acele clipe fuseseră de ajuns. De-ajuns ca să uite că se aflate într-o încăpere plină de oameni și de bârfe volubile. De-ajuns ca să uite că jurase să nu se mai îndrăgostească niciodată, și cu siguranță nu de un bărbat ca el.

Chiar mai rău, când Christian o măsurase cu privirea lui arzătoare și pătrunzătoare, îl uitase pe Jeremy. Ce femeie respectabilă – văduvă de-abia ieșită din doliu – ar trăda atât de ușor memoria soțului ei iubit?

A oftat necăjită și s-a ridicat. Ori se ascundea ca o lașă, ori se întorcea în salon cu capul sus și se comporta ca o persoană rațională, așa cum se considera. Oricare ar fi fost sentimentele tulburătoare care nu-i dădeau pace în momentul acesta, cel care le provocase urma să plece în curând înapoi în Portugalia. Nu avea de făcut decât să-l țină pe Christian la o distanță sigură până când venea momentul plecării. Atunci viața sa urma să revină la rutina ei liniștită și sigură, exact cum își dorea. Îi datora acest lucru memoriei lui Jeremy.

A traversat terasa spre birou. Cu puțin noroc, avea să le găsească imediat pe Lillian și pe Lady Archer și să se scuze pentru această seară. Nu ar minți dacă ar invoca drept scuză o durere de cap, pentru că toată această chibzuință fără rezultat îi făcuse într-adevăr tâmpile să pulseze.

Când a ajuns la ușile înalte cu geam ale biroului, din întuneric s-a ivit o siluetă mătăhăloasă. A icnit surprinsă și a făcut repede un pas înapoi, prinzându-și călcâiul în tivul rochiei. O mână grea s-a întins, a apucat-o de umăr și a strâns-o tare.

- Fiți cu băgare de seamă, doamnă Middleton, a spus o voce straniu de nazală. Nu vă puteam lăsa să cădeți și să vă spargeți capul drăguț de pietrele de pavaj, nu-i așa?

Clarissa a scăpat un strigăt involuntar și și-a smucit brațul. Vocea era a unui bărbat care o făcea întotdeauna să simtă furtună pe piele.

Și-a înghițit cu greu nodul din gât și s-a străduit să pară calmă.

– Ce surpriză, Lord Blundell. Vați plictisit de petrecere?

El a avansat într-un fascicul de lumină care venea pe ferestrele sălii de bal de deasupra. Stomacul Clarissei s-a strâns de scârbă când i-a văzut zâmbetul lasciv care-i deformase gura cu buze groase. Când el s-a apropiat și mai mult, i-a simțit respirația duhnind a brandy.

– Te urmăream, draga mea. Am fost sigur că m-ai văzut când ai coborât scările și ai ghicit că intenționez să vorbesc cu tine. Din nefericire, Lord Sobey, palavrăgiul ăla bătrân, m-a abătut din drum, împiedicându-mă să mă întâlnesc cu tine până acum.

Ea s-a încruntat brusc, uimită de presupunerile lui impertinente.

– Milord, am ieșit numai ca să iau aer curat, dar găsesc că îmi este prea frig fără șal. Chiar în clipa asta mă întorc în sala de bal.

Lui i-a înghețat zâmbetul pe față, dar numai pentru câteva secunde. Apoi, în timp ce făcea un pas spre ea, pe chip i s-a întipărit o expresie de îngâmfare.

– Ah. Speri să mă necăjești. Întotdeauna ai fost o ștrengărită, Clarissa. Îmi amintesc că tatăl tău m-a prevenit în privința asta când te-am cerut prima dată în căsătorie. Întotdeauna am regretat că nu m-am ținut mai tare pe poziție. Până mi-am dat eu seama că aveai nevoie să fii strunită, acceptaseși deja cererea lui Middleton. I-a aruncat un zâmbet insinuant. Te asigur că nu voi face din nou aceeași greșală.

Ea s-a sufocat, înecându-se de indignare, dar el i-a ignorat reacția.

– Vrei să mă pedepsești puțin că te-am făcut să mă aștepti pe terasă, nu-i așa? a întrebat-o el. Dar acum sunt aici, putem lăsa jocurile prostești. Acum, dacă ai revenit la viața mondenă, nu e nevoie să mă mai ții la distanță nici o clipă.

A înaintat din nou spre ea, silind-o să se retragă până la balustradă. Fiecare fibră din corpul ei îi striga să fugă, dar el îi blocase singura cale de scăpare. Din nefericire, nu fusese niciodată capabilă să-i pună la punct pe insolenți. Totuși, a încercat să adopte un ton tăios.

– Vorbiți prostii, domnule. Vă rog să vă dați la o parte. Este foarte necuviincios să ne aflăm aici, fără alte persoane de față.

El a înghesuit-o lângă balustradă, apropiindu-se până când corpurile lor aproape că s-au atins. Chiar dacă ea nu se uita direct în jos, vedea o umflătură în partea din față a pantalonilor lui. A înghițit, sperând ca mâncarea să-i rămână acolo unde era.

– Ah, a rostit el, cu vocea aia care-i zgâria Clarissei urechile. Din fericire acum nu mai ești o tânără domnișoară, ci o văduvă și o femeie experimentată.

Vocea lui ciudată o călca pe nervi. Deși era un bărbat mătăhălos și grosolan, Lord Blundell vorbea cu o voce ascuțită care părea să-i suprasolicite gâtul. Cu ani în urmă, când el îi făcea curte, o cuprindea neliniștea ori de câte ori deschidea gura. În afară de Lillian, nimeni nu înțelesese ce simțea. Cu siguranță nici tatăl ei, ale cărui corecții pentru că refuzase o partidă ca Blundell o lăsaseră cu vânătaii dureroase.

– Mă jigniți, domnule, a spus ea, încercând să-și păstreze vocea calmă. Sunt văduva unui ofițer care a luptat alături de dumneavoastră – unul dintre oamenii dumneavoastră. Acest simplu fapt ar fi un motiv suficient să mă tratați cu mai mult respect.

Spre surprinderea ei, el a tresărit. Chiar și în lumina difuză, a putut vedea cum el s-a albit la față. Dar și-a revenit imediat și s-a holbat la ea atât de intens, încât a făcut-o să se simtă ca un animal încolțit.

– Clarissa, te respect atât de mult, încât intenționez să mi te fac soție. I-a studiat sânii cu o privire pofticioasă. Acum, când doliul s-a încheiat, trebuie să recunoști cât de avantajos ar fi pentru tine să te măriți din nou. Dacă tatăl tău ar mai trăi, te-ar îndemna cu siguranță să accepți oferta mea.

În ea s-a stârnit o mânie arzătoare și bine-venită, care i-a dat curaj.

– Mă simt onorată, domnule, i-a spus cu răceală, dar nu doresc deloc să mă mărit. Acum mă scuzați, trebuie să mă întorc la Lady Montegue.

A încercat să-și croiască drum pe lângă el, dar el a înșfăcat-o de brațe. Degetele lui groase o strâneau fără milă.

– Dați-mi drumul, a suspinat ea.

A încercat să se smucească, dar el o ținea strâns. Ungھیile lui i se înfipseseră în carne și îi trimiteau săgeți de durere în brațele dezgolite. S-a împotrivit, dar el a tras-o mai aproape, lipind-o de el.

În fața ochilor ei dansau pete negre în timp ce panica i se strecura în piept. S-a îmbărbătat, străduindu-se să-și limpezească privirea. Era gata să țipe, dar un strop de rațiune i-a pecetluit buzele. Dacă erau găsiți în situația asta, scandalul ar fi fost copleșitor, iar consecințele lui – greu de anticipat. Dacă erau descoperiți singuri, într-un loc ascuns ca acesta, reputația ei ar fi fost ireparabil distrusă, oricine ar fi fost învinuit în cele din urmă – iar Blundell ar fi putut foarte bine s-o acuze pe ea de purtare indecentă.

Și-a apropiat fața de a ei, privind-o cu jind. Duhoarea de alcool și rânjetul dezgustător de pe buzele lui îi făceau greață.

– N-o face pe inocenta cu mine, Clarissa. Nu îmbracă așa. Nu atunci când flirtezi pe față în prezența a jumătate din *înalta societate*. Te-am văzut sus cu Archer, a mârâit el. De ce să-ți irosești timpul cu un băiat când poți avea un bărbat? Ai făcut aceeași greșală când te-ai măritat cu Middleton. Ar fi înțelept din partea ta să n-o repeți.

Ar fi putut la fel de bine să-i arunce pe față o carafă cu apă rece ca gheața. Capul ei s-a limpezit, și și-a îndreptat spatele.

– Dați-mi drumul, Lord Blundell, altfel o să țiș atâr de tare, încât o să se trezească și morții. Sunteți un om dezgustător, și mai degrabă aș muri decât să mă mărit cu dumneavoastră.

Privirea lui a fost întunecată de o furie ucigătoare. Și-a înfipt degetele în părul ei și i-a tras capul pe spate. Ea aproape că a scăpat un strigăt găuit, dar el l-a întrerupt cu un sărut brutal. Buzele lui le-au zdrobit pe ale ei, iar limba lui i-a pătruns în gură și a înecat-o. Incapabilă să respire, ea s-a zbătut cu o disperare izvoară din groază.

Blundell a strivit-o de el și a aplecat-o peste piatra tare a parapetului în timp ce o strângea insuportabil de tare. Din ochi au început să-i curgă lacrimi când a simțit cum mâna lui îi trage rochia în sus.

Dar imediat a fost cuprinsă de un val spumegând de ceva mai puternic decât frica. În ea s-a trezit furia, înlăturând frica. Trebuia să-l oprească. Mai bine să fie expusă oprobriului întregii Londre și ocolită de toată lumea care o cunoștea decât să-i permită brutei s-o molesteze.

Când a reușit să respire, l-a mușcat tare de buza de jos. El a scos un strigăt de surpriză și a sărit înapoi, dându-i drumul atât de brusc, încât ea a fost cât pe ce să cadă peste balustrada din spatele ei. S-a îndreptat repede și s-a strecurat pe lângă el, evitând încercările lui stângace de a o prinde.

-Vino înapoi, ticăloaso, a mormăit el.

Ea s-a năpustit către ușile biroului întunecat și s-a ciocnit de un trup tare ca piatra care tocmai ieșea. O pereche de brațe puternice au cuprins-o, împiedicând-o să se prăbușească la pământ.

-Clarissa! a exclamat Christian, strângând-o în brațe. Ce dracului se întâmplă aici?

S-a liniștit în brațele lui și s-a uitat în sus, încercând să-i vadă fața în întuneric. Mintea i s-a golit pe măsură ce ușurarea lua locul oricărui alt sentiment. S-a lăsat moale, cu picioarele nesigure și tremurătoare. El a legănat-o blând în brațe, punându-i o mână protectoare pe spate.

A reușit cu greu să-și liniștească bătăile inimii, inspirând mirosul lui curat și masculin. Capul nu i se mai învârtea, și și-a revenit în simțiri.

-Ți-e mai bine? a întrebat-o el cu voce calmă în timp ce o mângâia cu o mână pe spate.

Ea a încuviințat din cap.

- Bine. Atunci explică-mi pentru ce fugeai de parcă viața ta ar fi depins de asta.

Sângele i-a năvălit dureros în obraji, făcând-o să se îmbujoreze. Cum îi putea explica fără să provoace o scenă? Christian avea să fie furios, și numai Dumnezeu știa ce urma să facă în acest caz. Trebuia să liniștească apele înainte ca scandalul să izbucnească chiar acolo, în mijlocul celui mai mare bal al sezonului monden.

- Ah... nimic... nu s-a întâmplat nimic, s-a bâlbâit ea. A fost doar...

S-a întrerupt când el și-a arcuit sprâncenele a neîncredere. Apoi el și-a ridicat privirea și s-a uitat pe terasă, acolo unde încă se mai afla Blundell, care mormăia înjurături în barbă. Fața lui Christian a devenit serioasă, iar mânia i-a ascuțit trăsăturile.

- Nu contează, a spus el cu voce calmă, dar amenințătoare. Înțeleg despre ce e vorba. Privirea lui dură s-a întors asupra chipului ei. Ticălosul ți-a făcut ceva?

Clarissa și-a desprins degetele încleștate de pieptul tunicii lui Christian și a clătinat din cap.

- Sunt bine, a spus cu voce hotărâtă.

I-a împins ușor pieptul, obligându-l s-o elibereze din brațe. El s-a conformat, dar fără tragere de inimă.

- Nu s-a întâmplat nimic, a continuat ea. Sincer. Ți-aș fi recunoscătoare dacă m-ai conduce înăuntru. Aș vrea să o găsesc pe Lillian.

El n-a ținut seama de rugămintea ei și l-a scrutat cu privirea pe Blundell.

- Mie nu mi se pare că nu s-a întâmplat nimic. Ce este cu buza ta, Blundell?

- Nu e treaba ta, a replicat celălalt bărbat și a rânjit. Și să mi te adresezi cu maior Blundell sau milord, *căpitane* Archer. Dacă îți cunoști interesul.

Christian nu a părut impresionat de amenințare. De fapt, chiar a făcut un pas hotărât spre Blundell, în ciuda încercării Clarissei de a-l trage în direcția opusă.

- Dacă aflu că ai atins-o, a spus cu voce tăioasă, o să te fac să regreți ziua în care te-ai născut.

Blundell a încetat să-și mai frece buza – Clarissa era foarte bucuroasă să vadă că sângera destul de rău – și s-a uitat și el urât la Christian.

– Visezi să fie a ta, nu-i așa, Archer? Păi, cred că vei fi bine primit. Și eu am încercat, dar am descoperit că, până la urmă, văduvele mai în vârstă chiar nu sunt pe gustul meu.

Din gâtul lui Christian a răsunat un mârâit. Apoi, cu o mișcare rapidă, s-a năpustit înainte și și-a înfipt pumnul în fața lui Blundell. Bărbatul s-a prăbușit la pământ cu un strigăt de durere înăbușit. Christian s-a aplecat și l-a apucat pe Blundell cu o mână de guler, apoi l-a ridicat în timp ce își încorda din nou pumnul.

Clarissa a sărit, l-a prins de braț pe Christian și l-a tras cu toată puterea.

– Ești nebun? i-a șuiert ea. Nu poți face așa ceva în mijlocul balului. Gândește-te ce scandal ar ieși! Mama ta s-ar simți groaznic de înjosită.

Blundell a început să-și revină încet de pe urma loviturii devastatoare a lui Christian și a dat să riposteze. Clarissa și-a înfipt degetele în brațul lui Christian și l-a scuturat.

– Dă-i drumul, Christian, i-a ordonat ea. Nu vreau să faci asta.

El i-a aruncat Clarissei o căutătură urâtă, dar a continuat să-l țină – aparent fără prea mare efort – cu brațul întins pe Blundell, care se zbătea, dar nu reușea să se elibereze.

Clarissa s-a încruntat și ea la el.

– Vorbesc serios, a spus ea cu aceeași voce cu care i se adresa pe când el era un băiețuș neascultător. Dă-i drumul.

Pe fața lui împietrită jucau umbre. Și-a mușcat buza. A deschis mâna și l-a lăsat pe Blundell să cadă pe pavalul terasei.

– Foarte bine. Dar, în schimb, vreau să-mi explici ce s-a întâmplat aici, a spus el.

– Ba nu, a ripostat Clarissa, luându-l de braț. Și acum, vrei, te rog, să mă conduci înapoi la petrecere?

El și-a arcuit un colț al gurii într-o jumătate de surâs neglijent, plin de o senzualitate masculină care i-a tăiat respirația.

– O să dansezi cu mine dacă o fac?

Ea a pufnit.

– Sora ta avea dreptate. Ești cu adevărat cel mai impertinent băiat. Dar da, o să dansez. Acum, du-mă de aici.

El a privit înapoi spre Blundell, care se târâse până la o bancă și reușise să se așeze pe ea.

Furia ascunsă din privirea lui Christian s-a reaprins.

– Ești sigură de asta, Clarissa? O să-l fac să nu te mai supere niciodată.

– Sunt sigură că n-o să se mai întâmple, a spus ea cu sinceritate.

El nu părea convins.

Ea a oftat.

– Iar dacă o face, o să-ți spun. Promit.

A luat-o de cot încuviințând din cap fără prea mare convingere și au început să se îndepărteze. Din punctul ei de vedere, cu cât mai repede, cu atât mai bine. Dacă mai zăboveau pe terasă, riscuau tot mai mult să fie descoperiți de careva. Iar atunci ar fi existat cu adevărat subiecte de bârfă.

Ea a pornit repede pe pavajul de piatră, încercând să-l grăbească pe Christian. Când au intrat în birou, vocea nazală a lui Blundell – acum și mai nazală ca urmare a loviturii lui Christian – i-a oprit din drum.

– Stai pe loc, Archer, a zăbierat el. Să nu crezi că scapi de mine.

Clarissa a simțit cum mușchii brațului lui Christian se ștelesc sub degetele ei. Și-a înăbușit un geamăt. Lucrurile puteau lua o întorsătură mai rea?

Christian i-a desprins mâna cu grijă și s-a întors spre Blundell.

– Mă faceți laș, domnule *major*?

Blundell s-a ridicat clătinându-se, cu trăsăturile grosolane desfigurate de furie și cu ochii arzând de ură. Clarissa s-a înfiorat, și stomacul i s-a strâns. Știuse dintotdeauna că Everard Blundell avea un caracter

abject, dar acum fața lui butucănoasă radia ceva bolnav și tulburător.

Și-a desprins ochii de la el și l-a privit pe Christian, care îl cerceta cu o curiozitate blândă pe celălalt bărbat.

- Te provoc la duel, s-a răstit Blundell.

Christian i-a răspuns cu calm, de parcă ar fi comandat o porție de înghețată.

- Desemnați-vă martorii.

Inima Clarisei bătea să-i spargă pieptul. Un duel? Pentru ea? Detesta duelurile - ideea în sine ca bărbații să tragă unul în altul într-o demonstrație inutilă de violență, totul pentru așa-zisa lor onoare. Se săturase de toate astea până peste cap.

- N-o să vă duelați, s-a amestecat ea, pășind între cei doi bărbați. Vă interzic în mod absolut să vă angajați în acest obicei barbar, învechit și *illegal*.

Christian a pufnit nervos și a întins mâna spre ea. Ea l-a evitat.

- Nu depinde de tine, a spus el. În acest moment, nu are nimic de-a face cu tine.

Ea a rămas de neclintit.

- Ba are întru totul de-a face cu mine. Nu vreau să faceți asta. N-o să permit să se întâmple.

El a privit exasperat în sus și a deschis gura să o contrazică.

Blundell i-a luat-o înainte.

- N-o să mă las insultat fără să ripostez.

A lăsat capul în jos ca un taur înfuriat și a pășit spre ei. Clarissa a făcut iute un pas înapoi și s-a lipit de pieptul lui Christian. Mâinile lui au prins-o de talie, așezându-se ușor, dar posesiv pe rotunjimile de deasupra șoldurilor ei. Cumva, asta a făcut-o să se simtă bine, deși era pe deplin conștientă de cât de nepotrivit era acest gest.

- Vă sugerez să nu vă apropiați mai mult, milord, i-a spus trăgănat Christian. Ați supărat-o suficient de tare în seara aceasta pe doamna Middleton.

Buzele lui Blundell s-au contorsionat într-un rânjet batjocoritor.

- Te ascunzi după doamnă, Archer? Mă întreb ce ar spune camarazii tăi ofițeri din regimentul cinci despre asta?

Clarissa a simțit de-a lungul șirei spinării cum trupul lui Christian se face ca piatra. Tensiunea și mânia care radiau din el o învăluiau ca un talaz fierbinte. În fața ei, Blundell îl privea pe Christian cu intenții ucigașe. Cu atâta energie războinică masculină în jur, era de mirare că nu înlemnise de groază.

Trebuia să facă numaidecât ceva.

- Și ce ar face camarazii dumneavoastră ofițeri când ar auzi că ați încercat să profitați de mine cu forța, Lord Blundell? Ce va face tatăl dumneavoastră, marchizul, când voi povesti cum v-ați purtat în seara asta?

Degetele lui Christian s-au înfipt în șoldurile ei, făcând-o să tresară. El a slăbit strânsoarea, murmurându-i o scuză la ureche.

Rânjetul lui Blundell s-a transformat într-o grimasă înfiorătoare.

- Mă îndoiesc că te va crede cineva. La urma urmei, sunt fiu de nobil. Și poate ai uitat că tatăl meu este membru al guvernului.

Odinioară, Clarissa s-ar fi retras în acest punct. Dar puterea lui Christian, aflat în spatele ei, care o proteja ca un scut, a făcut să-i revină curajul.

- Domnule, vă asigur că, atunci când mă hotărâsc să fac un lucru, sunt îndeajuns de convingătoare.

Blundell tremura de furie.

- O să mă duelez cu el, atâta îți spun!

- N-o să vă duelați deloc, a replicat Clarissa. Milord, vă rog să plecați, altfel o să fiu obligată să relatez gazdei noastre acest incident nefericit. Poate vă considerați de neatin, dar eu o să-mi asum responsabilitatea de-a povesti tuturor ce s-a întâmplat aici în seara aceasta. Bănuiesc că tatăl dumneavoastră nu va fi încântat, așa puternic și influent cum este.

Clarissa nu s-ar fi mirat dacă Blundell ar fi început să facă spume la gură, dar el a reușit să-și reprime furia. A pornit în grabă spre ușile înalte, ocolindu-i

la distanță. Dar, înainte de a dispărea înăuntru, s-a întors către ei.

-Archer, lucrurile nu vor rămâne așa. Să fii sigur de asta.

Clarissa a simțit cum Christian ridică din umeri în spatele ei, cu mâinile strângându-i în continuare ușor șoldurile.

-Aștept cu nerăbdare următoarea noastră întâlnire, milord, a spus el cu o voce plictisită.

Blundell le-a aruncat o ultimă privire furioasă și a pornit cu pași apăsăți prin birou, apoi s-a auzit cum trântește ușa care dădea în hol.

Clarissa rămăsese nemișcată în brațele lui Christian, încercând să-și potolească tremurul picioarelor. A început în final să devină conștientă de sunetele înăbușite de sus - vocile care sporovăiau, scârțâitul viorilor. A oftat adânc în timp ce își revenea la normal.

Cu un murmur liniștitor, Christian a întors-o cu fața spre el. Ea nu se putea uita la el. Acum, după ce criza trecuse, rușinea lua rapid locul mâniei. Obrajii i s-au înroșit la gândul că impulsul de a fugi de Christian o adusese în această situație umilitoare.

El i-a ridicat bărbia cu blândețe, și privirile lor s-au întâlnit. Trăsăturile dure ale feței lui, ascunse numai în parte de umbrele nopții, radiau autoritate și hotărâre bărbătească. Ea nu avea nici o îndoială că el avea să fie excesiv de protector și încăpățânat ca un catâr, în timp ce tot ce își dorea ea era să plece acasă și să uite de această seară.

Dar apoi el i-a dat deoparte o șuviță de păr rătăcită pe obraz, provocându-i frisoane prin tot corpul. Când el i-a zâmbit și ochii lui s-au încrețit la colțuri, Clarissa a simțit cum i se taie răsuflarea.

Și și-a dat seama, cu o sclipire orbitoare de intuiție, că viața ei era departe de a reveni la normal.

Christian a cercetat-o cu ochi calzi și plini de grijă. Ochii lui pătrunzători și albaștri ca safirul o captivau, iar căldura pe care o simțise mai devreme în sala de bal - când o privise prima oară în felul acesta - i s-a

scurș prin vene. Partea nebunească din ea își dorea să rămână acolo toată seara, pătrunsă de căldura comuniunii lor tăcute.

A clipit și și-a desprins privirea de a lui, hotărâtă să rupă legătura misterioasă care se crease între ei. O speria, dar nu-și făcea acum griji pentru asta. Trebuia să se ocupe de o problemă mai arzătoare – și anume, să-l împiedice pe Christian să-l provoace pe Blundell la duel.

Și-a făcut curaj și i-a privit fața. Pe trăsăturile lui armonioase și regulate nu mai rămăsese nici urmă de mânie. Dar acest lucru n-o putea amăgi.

El i-a mângâiat din nou obrazul, și ea și-a reprimat un fior de plăcere.

– Ești sigură că nu ți-a făcut nimic? a întrebat-o el cu voce joasă.

Ea a încuviințat din cap, pe deplin conștientă că mâinile lui încă zăboveau pe șoldurile ei. De fapt, degetele lui o mângâiau ușor și liniștitor prin materialul delicat al rochiei. De data aceasta nu a mai putut să-și reprime tremurul.

El a privit-o întrebător.

– Ți-e frig?

Ea a clătinat din cap, desprinzându-se nehotărâtă din îmbrățișarea lui. El i-a dat drumul, iar urmele degetelor lui au lăsat dăre de căldură pe trupul ei.

– Mi-e bine, a răspuns ea, blestemându-se pentru schimbarea din vocea ei.

– Nu pari prea sigură pe picioare și tremuri. Vrei să trimit după Lillian sau după mama?

Blundell nu era singurul vinovat pentru actuala ei stare de stânjeneală, dar Clarissa ar fi ales să moară decât să recunoască acest lucru.

– Nu! a răspuns ea un picuț cam tare.

Christian părea și mai îngrijorat. Ea s-a adunat și a încercat din nou:

– Sincer, Christian, nu e nevoie să chemi pe nimeni. Lord Blundell de-abia m-a atins.

Colțurile gurii lui s-au arcuit dezaprobatore în jos.

- Gura lui sângera, iar tu fugeai de parcă diavolul era pe urmele tale atunci când te-ai ciocnit de mine. Aș zice că pare mai mult decât o *atingere superficială*.

Ea și-a încrucișat brațele la piept și a rămas tăcută.

A schițat dintr-odată un surâs ironic și s-a dat bătut.

- Cel puțin spune-mi ce s-a întâmplat cu gura lui. L-ai pocnit cu evantaiul?

Cu evantaiul? Despre ce vorbea?

- Cu asta, i-a spus el, privind spre mâna ei.

Ea s-a uitat cu mirare la evantaiul pe care încă îl strângea în mână, devenit acum o masă de bețișoare rupte și dantelă boțită. Probabil se rupsese în timpul luptei cu Blundell.

- Nu. L-am... l-am mușcat, s-a scăpat ea, dar a regretat imediat.

El a părut nedumerit.

- L-ai mușcat?

Din nefericire, nedumerirea n-a ținut mult. Expresia de înțelegere de pe chipul lui a pălit, și fruntea i-a fost brăzdată de o încruntătură feroce. A prins-o de mână și a început s-o tragă spre birou.

- O să-l omor pe ticălos, a murmurat gâfâind. Jur pe Dumnezeu, o să-l omor.

Clarissa a intrat în panică.

- Christian, încetează, i-a strigat.

Ea și-a înfipt picioarele în covorul gros din fața biroului tatălui lui și s-a smucit ca să-l oprească.

- Ce e? s-a răstit el.

Ochii îi scăpărau de furie. Părea gata să plece la luptă.

Ea și-a înălțat ochii spre el. El i-a susținut privirea.

- Oprește-te! Acum, a rostit ea apăsător.

El a clătinat nerăbdător din cap.

- Nu trebuie să-ți faci griji, Clarissa. O să mă ocup eu de asta.

- Nu mă trata ca pe copiii mici. Orice ispravă bărbătească ți-ar trece prin cap, nu sunt de acord cu ea. Insist să-l lași în pace pe Blundell. Nu mi-a făcut nici un rău și o să am grijă să nu mă mai apropii niciodată de el.

- Inșiști?

Privirea lui a măsurat-o din cap până în picioare, iar trăsăturile i s-au schimonosit cu o sălbăticie aproape nestăvilită. Clarissa detesta bărbații furioși – detesta vocile ridicate și insultele usturătoare stărnite de furie. Dar Christian, chiar și mânios, avea să fie întotdeauna Christian. Nu i-ar face niciodată vreun rău.

Ea și-a proptit mâinile în șolduri, înfruntându-i privirea. Dar simplul fapt că se uita la el o făcea să-i tremure genunchii. Era atât de incredibil de fermecător și atât de profund masculin, încât îi venea să urle de frustrare. Era exasperant faptul că băiatul pe care îl știa se transformase într-un bărbat care o putea tulbura în asemenea măsură.

– Ai spus că a tăbărit asupra ta, Clarissa, a mârâit el. Am crezut că probabil ai exagerat ca să te descotorosești de el înainte să apuc să-i trag o bătaie soră cu moartea, dar e clar că m-am înșelat.

Ea a pufnit, apărându-se.

– Am spus că *a încercat* să tabere pe mine. A fost doar un sărut, lucru îndeajuns de înfiorător. Omul e un porc dezgustător.

Ochii lui s-au transformat în așchii de gheață albastră.

– În afară de asta, a adăugat ea repede, din pricina ta a ieșit destul de șifonat din afacerea asta. Sunt sigură că nu o să se mai apropie de mine.

Furia lui Christian nu părea să se fi potolit.

– Merită să i se dea o lecție.

– Nu de către tine, a spus ea cu hotărâre. Îți interzic cu desăvârșire.

Sprâncenele lui s-au arcuit într-o expresie arogantă care a scos la iveală soldatul oțelit până în măduva oaselor. Dacă nu l-ar fi cunoscut atât de bine, inima i s-ar fi făcut cât un purice. Totuși, ca să fie sinceră, înfățișarea lui autoritară o făcea să i se strângă stomacul de o exaltare feciorelnică, fapt care sugera că în realitate nu îl cunoștea deloc atât de bine cum credea.

– Clarissa, în caz că n-ai observat, nu mai sunt un băiețuș căruia să-i dai ordine, a spus el cu o voce deopotrivă periculoasă și seducătoare. Ca unul dintre cei mai vechi prieteni de familie, mă simt responsabil pentru

tine. Onoarea ta a fost ofensată, și încă în casa mea. Nu pot lăsa nepedepsit acest lucru.

Tulburarea ei de mai devreme s-a transformat în junghiuri de frustrare. *Onoarea*. Adică onoarea *lui*. La asta ajungeau întotdeauna bărbații. Se săturase până peste cap.

– Nu-mi pasă de afurisita ta de onoare, a ripostat ea, ieșindu-și până la urmă din fire. Toate discursurile astea despre onoare au un singur rezultat – femei care plâng singure noaptea. Mi-a ajuns asta cât pentru toată viața. Christian, nu vreau să ți se întâmple ceva din cauza mea.

I-a împuns pieptul cu degetul arătător, pentru a părea mai convingătoare.

– Și nici măcar lui Blundell, ca să fiu sinceră. Sunt capabilă să-mi apăr onoarea. Nu am nevoie de nimeni care să o facă în locul meu.

În timp ce ea îl împungea, mânia de pe fața lui s-a transformat în amuzament. Și-a mușcat ușor afurisitele lui de buze, semn clar că abia-și stăpânea râsul. Așa voinic cum era, tot ar fi vrut să-l tragă de urechi.

– Și să nu îndrăznești să accepți dacă Blundell te provoacă la duel, a scrâșnit ea, hotărâtă să-l pună la locul lui. O să aflu dacă se va întâmpla asta. Și... și o să te spun mamei tale!

Pentru o clipă, ea a fost sigură că el avea să izbucnească în râs – și a jurat să-l ucidă dacă o făcea. Dar el a reușit să-și controleze expresia și să se arate interesat și politicos.

Asta era și mai rău. Nu încăpea îndoială că avea de gând să ignore tot ce îi spusese ea. Ea a închis ochii, stăpânindu-și furia – și teama, se pare, pentru că, atunci când a închis pleoapele, din întuneric i-a apărut o imagine îngrozitoare. L-a văzut cu o claritate înspăimântătoare pe Christian întins la pământ, cu o rană sângărândă în mijlocul pieptului.

Jeremy murise și el cu pieptul străpuns de un glonț. Exact așa îi apărea în toate coșmarurile.

A oftat adânc și a deschis ochii. Încăperea se învârtea în jurul ei, iar ea se împleticea. Măinile lui Christian au tâșnit și au prins-o.

– Clarissa! Ce naiba...

Și-a continuat înjurătura în gând și a cuprins-o în brațe. Ea știa că ar fi trebuit să se împotrivească, dar nu putea scoate nici măcar un scâncet.

El a traversat încăperea și a pus-o încet într-un fotoliu de piele de lângă cămin. S-a așezat pe vine în fața ei și i-a strâns alinător mâinile reci.

– E în ordine, draga mea. Dacă asta te face fericită, n-o să-l provoc pe Blundell.

„Draga mea?”

Ea a ignorat unda de plăcere pe care i-o provocaseră aceste cuvinte și s-a concentrat asupra furiei menite să-i redea puterile.

– Nu te cred, i-a spus ea, retrăgându-și mâinile.

De câte ori o atinge așa, mintea ei o lua razna în modul cel mai tulburător.

El a clătinat din cap exasperat.

– Oh, necredincioaso, a replicat el sardonice. Ai cu-vântul meu.

Ea a pufnit, iar ochii lui s-au mijit cu o intensitate periculoasă. A simțit o furnicătură de teamă de-a lungul șirei spinării. Poate că îl provocase îndeajuns pentru o singură seară.

– Oh, foarte bine, a spus ea morocănoasă. Te cred.

– Așa sper și eu, a spus el sec. Oricum o să fiu cu ochii pe Blundell. Și, dacă te atinge din nou în felul acesta, n-o să fiu răspunzător pentru acțiunile mele.

Frustrarea ei s-a mai domolit.

– Christian, ți-am spus deja...

– Șșșștt, a întrerupt-o el, punându-i un deget pe buze.

Mintea ei și-a pierdut orice urmă de rațiune.

Degetul lui a părăsit gura și s-a plimbat delicat pe bărbia ei. O atinge cu atâta tandrețe, încât ea mai avea puțin și izbucnea în lacrimi.

– Știu cât de greu a fost ultimul an pentru tine. Și mai știu cât de mult urăști violența, a spus el liniștit.

Nu vreau să te îndurerez și mai mult. Dacă Blundell o să-mi facă necazuri, promit să-ți spun și ție înainte de a lua măsuri.

Ea îl privea, prinsă într-un vârtej de sentimente contradictorii.

– Pur și simplu îmi lipsește teribil de mult Jeremy, a încercat ea să se justifice. Nu reușesc să nu mi-l mai imaginez... singur pe câmpul de luptă. Dacă ți s-ar întâmpla ceva...

– N-o să mi se întâmple nimic. Sunt tăbăcit ca pielea unei cizme. S-a ridicat cu lejeritate și a continuat: Acum trebuie să-mi promiți și tu ceva.

– Ce anume? a întrebat ea bănuitoare, încercând să nu bage de seamă cât de mare și de frumos părea, așa cum stătea deasupra ei.

El a ajutat-o să se ridice.

– Trebuie să-mi promiți că mă însoțești mâine la o plimbare în parc. Numai noi doi.

Ea a dat să protesteze, dar el a intervenit:

– Este condiția mea pentru a capitula în fața dorințelor tale. Nu accept un refuz.

Ea și-a mușcat buzele, năucită încă o dată de acele sentimente tulburătoare. Oricât de ridicol ar fi sunat, simțea cum el îi amenința liniștea și siguranța în toate modurile posibile. El n-ar fi trebuit s-o poată face să se simtă atât de diferită de felul ei de-a fi, dar reușise. Era umilitor, asemenea impulsului copleșitor de a accepta.

– De ce îți este teamă, Clarissa? a tachinat-o el blând. Nu este decât o plimbare prin parc alături de un vechi prieten.

– Nu mi-e teamă, a ripostat ea, hotărâtă să-și reafirme poziția. Dar nu vreau ca lumea să ne bârfească.

– Atunci o să mergem în prima parte a zilei. În felul acesta, n-o să ne vadă decât bonele și copiii. El a zâmbit larg – un zâmbet minunat, copilăresc. Unul pe care ea și-l amintea mult prea bine. Ai încredere în mine, Clarissa. O să ne distrăm. Exact ca în vremurile de demult. Îți amintești cum ne distrăm, nu-i așa?

Rezistența ei interioară a cedat. Își amintea, și tocmai *asta* era problema.

capitolul 4

Clarissa pășea pe aleea șerpuitoare din Hyde Park, pe deplin conștientă de prezența lui Christian alături de ea. El i-a aruncat o privire sarcastică, apoi a înclinat din cap spre un grup de bone și obiectul muncii lor – un grup de băieței și fetețe care asaltau pajiștea de lângă un crâng din apropiere.

– Vezi, Gărgărițo? Nici o bârfă sau vreo babă la orizont. Doar câteva bone și micuții lor inocenți. Nimeni care să se deranjeze să ia act de prezența noastră.

Ea de-abia reușise să-și stăpânească un oftat de ușurare. Bineînțeles că el avea dreptate. Nici o persoană care se respecta nu putea fi văzută la plimbare în parc la această oră a dimineții, și exact din această pricină insistase ea să facă acest lucru, în locul unei plimbări cu trăsura la o oră mai târzie a zilei. Lui Christian nu-i plăcuse că ea preferase o plimbare pe jos în locul uneia cu trăsura, dar fusese hotărârea ei de neclintit. Gândul de a sta cocoțată alături de el în șareta lui – și în văzul lumii – o făcea să se cutremure. Chiar și Blundell, care fusese băut bine cu o seară în urmă, observase purtarea curtenitoare a lui Christian. Numai Dumnezeu știe ce ar fi spus bârfitorii dacă ar fi văzut-o plimbându-se prin oraș în trăsura lui elegantă.

Un strigăt ascuțit venit din direcția crângului i-a întrerupt gândurile.

Christian și-a rotit capul de jur împrejur, căutând sursa agitației.

– E cel mai înspăimântător zgomot pe care l-am auzit vreodată. Cine e omorât?

Clarissa a arătat dincolo de pajiște.

– Cred că vinovata este fetița de acolo. Unul dintre băieții ăia obraznici a tras-o de codițe.

El a pufnit în râs.

- Tu n-ai țipat niciodată așa când te-am tras de cozi, este? Cred că mi-aș fi amintit.

- N-am țipat, dar numai pentru că cele mai multe dintre nebuniile tale erau mult mai rele. Mi se părea că nici nu merita efortul să țin pentru atâta lucru.

O licărire malițioasă i-a strălucit în ochi.

- Ce fel de nebunii?

- Hmm, a murmurat ea, prefăcându-se că se gândește. Atunci când mi-ai pus sare în ceai. Destul de multă, din câte îmi amintesc.

- N-aș face niciodată așa ceva, a protestat el, făcând pe inocentul.

- Ba chiar asta ai făcut. Sau atunci când ai venit pe furiș de la moșia voastră la conacul nostru - lucru pe care îl făceai în mod frecvent, de altfel.

- Casele noastre erau la distanță de doar câțiva kilometri, a spus el. Îmi plăcea să vin să te vizitez.

- Vrei să spui să mă torturezi. Ca în ziua în care ai intrat în dormitorul meu și mi-ai furat toți pantofii.

Râsul lui adânc și răsunător i-a trimis fiori de plăcere din cap până în vârful degetelor de la picioare. Razele soarelui de dimineață îi făceau părul castaniu-deschis să lucească de scânteieri aurii și îi dădeau pielii lui bronzate o tentă arămie. Semăna cu un tânăr zeu grec - atât de plin de vitalitate, încât o lua amețala.

- Nu i-am furat, a spus el zâmbind. I-am ascuns doar pentru o scurtă bucată de vreme.

- La grajduri, dacă îmi amintesc bine. Mi-a luat zile întregi să-i găsesc. Am vrut să te omor.

De fapt, farsa lui caraghioasă o făcuse să râdă, mai ales pentru că îl înfuriase pe tatăl ei. Nu că lui Christian i-ar fi păsat. Fusesse de multe ori ținta furiei tatălui ei, dar nu se sinchisise prea tare. Lipsa de teamă a băiețelului o uluise, și îl admirase pentru curajul lui.

- Dar nu m-ai omorât, a spus el, plimbându-și mâna cu blândețe pe spatele ei.

Atingerea și căldura lui au creat o atmosferă intimă, ca și când ar fi împărtășit un secret minunat. Asta a făcut-o să se simtă stânjenită ca o copilă, și a trebuit să reziste imboldului de a se îndepărta de el.

În loc să facă acest lucru, și-a dres glasul și a adoptat un ton de dezaprobare respectabilă.

– Cel mai rău a fost când mi-ai pus o broască râioasă în cutia cu bijuterii. Mi-a stat inima în loc când am ridicat capacul și mi-a sărit în față. Dacă aș fi pus mâna pe tine în clipa aceea, te-aș fi omorât cu siguranță.

El a râs din tot sufletul.

– Dar ăsta era felul meu de a-ți arăta cât de mult te plăceam.

Ea s-a încruntat și s-a oprit în mijlocul aleii.

– Mă plăceai? Ce vrei să spui?

El s-a arătat surprins.

– Tu ce crezi că vreau să spun?

S-a uitat în sus spre el și a văzut că o urmărea cu privirea lui strălucind de veselie și căldură. Și-a simțit fiecare nerv străbătut de mici descărcări de energie.

– Aveai doar paisprezece ani! a exclamat ea cu voce gătuită.

El i-a aruncat un zâmbet leneș și extrem de senzual.

– Eram un băiat de paisprezece ani foarte matur.

Ea s-a uitat cu ochi mari la el, tulburată de sentimentul că rățăcea printr-un peisaj straniu – înfricoșător și minunat în același timp. El i-a susținut privirea; ochii lui nu mai erau veseli, dar erau încă plini de o căldură care îi furnica pielea Clarissei.

– Gărgăriță, a murmurat el cu o voce joasă.

– Nu-mi mai spune așa!

Și-a smuls mâna de sub brațul lui și s-a îndepărtat pe alee, îndreptându-se într-o goană oarbă în direcția porții Grosvenor. În câteva secunde, Christian a prins-o din urmă, i-a apucat mâna și a băgat-o din nou sub brațul lui. Ea voia să se îndepărteze, dar el o ținea strâns lipită de el. În jurul lor căldura se întetea și îi îngreuna respirația, oprindu-i cuvintele de respingere în gât.

Dar ce era de respins? El nu îi oferise nimic.

Ea a reușit să articuleze un protest slab.

– E... e caraghios.

– Ce anume, draga mea? a întrebat-o el calm.

Afecțiunea nedisimulată i-a trimis un junghi de dor și de durere prin inimă. Numai Jeremy i se mai adresase

aşa. Jeremy, singurul bărbat pe care îl iubise vreodată. Şi totuşi, când Christian i-a vorbit cu vocea aceea joasă şi târăgănată şi a strâns-o lângă el, învăluind-o cu forţa lui seducătoare şi masculină...

A tras aer în piept exasperată şi şi-a rotit braţul liber.

- *Asta*. Noi. Tu, care te porţi ca...

S-a oprit, încercând să găsească vorbele potrivite, cuvintele care să-l împiedice s-o mai facă să-şi dorească lucruri pe care nu le mai putea avea.

A strâns din dinţi, i-a ordonat inimii să se liniştească, apoi l-a privit în ochi. El părea calm şi atent, complet stăpân pe sine. Pentru un motiv pe care nu şi-l putea explica, acest lucru i-a întins nervii la maximum până când i-a făcut ţandări.

- Christian, de ce îţi pierzi timpul cu mine? l-a repezit ea. Nu ai altceva mai bun de făcut decât să te plimbi prin parc cu văduve bătrâne şi plictisitoare?

El a silit-o să se oprească şi a întors-o cu faţa spre el. Ea şi-a dat brusc seama că ajunseseră la umbra unui şir izolat de copaci, departe de pajiştile deschise ale parcului. Strigătele jucăuşe ale copiilor păliseră, înlocuite de o linişte armonioasă. Agitaţia oraşului rămăsese undeva departe. Numai gânguritul turturelelor care îşi chemau perechea le tulbura singurătatea.

Christian i-a ridicat bărbia cu un deget înmănuşat. Expresia lui era serioasă, chiar distantă, dar în ochii lui mocnea un sentiment aprig, cu o intensitate care o tulbura şi o răscolea pe interior.

- Clarissa, nu trebuie să vorbeşti aşa despre tine. Vocea lui joasă avea un ton autoritar. Nu în faţa mea. Nu permit.

Ea îl fixa cu o privire deplorabilă, fără să poată scoate un cuvânt. Trăsăturile lui aspre s-au înmuiat. Şi-a plimbat degetul pe conturul bărbiei, iar fineţea pielii mânuşii era ca un murmur de catifea pe chipul ei.

- Să-ţi spun de ce nu permit acest lucru? a întrebat el şoptit.

Ea s-a străduit să fie din nou stăpână pe vocea ei. Să fie stăpână pe ea.

- Da... nu. Eu... nu știu, a zis, rușinându-se de propriul ei răspuns stângaci.

A cercetat-o, apoi a clătinat din cap cu tristețe.

- Poate mai târziu. Nu ești încă pregătită să auzi ce am de spus.

Ea a închis ochii, descurajată de răspunsul lui. Orice ar fi vrut să-i spună, știa că urma să o înspăimânte. Dar o parte din mintea ei - din inima ei - tânjea să audă.

„Tânjea după el.“

Fascinată și îngrozită de gândul care îi răsărise fără voie în minte, Clarissa nu s-a opus atunci când el a condus-o înapoi pe alee. Între ei se așternuse tăcerea, grea și plină de înțelesuri - pentru ea, cel puțin. Habar nu avea la ce se gândea Christian.

A așteptat câteva minute ca el să spună ceva, dar, în final, n-a mai putut suporta tăcerea. Dacă unul dintre ei nu vorbea, risca să facă o criză de isterie și s-o ia la fugă prin parc țipând. Sau să-l tragă de urechi pe Christian.

A respirat adânc și a dat drumul primului lucru care i-a trecut prin cap:

- Căpitane Archer, când te întorci în Portugalia? Cred că foarte curând.

De îndată ce cuvintele i-au ieșit din gură, i-a venit să intre în pământ. Putea oare să dea mai clar de înțeles că îl dorea plecat?

El a bolborosit în surdină o înjurătură. În mod normal, n-ar fi rostit așa ceva într-o companie selectă.

Ea a fost mirată.

- Poftim?

El i-a aruncat o privire iritată.

- Clarissa, nu începe să-mi spui *căpitane* Archer.

- Iar tu nu face caz din atâta lucru, a replicat ea, apărându-se. Te rog să-mi răspunzi la întrebare. Când te întorci în Portugalia?

- În cel mult câteva săptămâni. Umărul mi s-a vindecat, așa că nu mai am nici un motiv să rămân la Londra, nu-i așa?

Răspunsul lui semăna cu al unui școlar morocănos, și ea a fost tentată să râdă. S-a simțit dintr-odată pe un teren familiar, cu toate lucrurile revenite în matca lor.

– Îți lipsește peninsula? I-a întrebat cu o curiozitate sinceră. Chiar dacă este periculos, probabil e foarte fascinant, mai ales că ești aghiotantul unui general.

El a ridicat din umerii voinici cu o mișcare grațioasă.

– Uneori. Mai ales când suntem în luptă. Dar în cea mai mare parte din timp este o muncă grea și înrobitoare. Prin ploaie și noroi iarna și prin arșiță și praf vara. Adesea fără mâncare acceptabilă, și oricum insuficientă.

Uimită, a luat o gură mare de aer. Asta fusese viața lui Jeremy? Scrisorile lui o asiguraseră tot timpul că se simțea bine și în largul lui. Dar nu se bucurase niciodată de o sănătate de fier, și de mai multe ori bănuise că mințea de dragul ei. Ea încercase întotdeauna în mod egoist să evite durerea de a conștientiza cum fusese, de fapt, viața lui de zi cu zi.

– Urăsc să mă gândesc la bărbații noștri care suferă așa, a spus ea.

– Nu e totul chiar așa rău. Când avem timp, vânăm sau mergem uneori la petreceri sau baluri, atunci când suntem în Lisabona. Soțiile ofițerilor încearcă să facă tot ce pot, oricât de vitrege sunt condițiile.

Ea s-a simțit străbătută de un fior.

– Femeile care își urmează bărbații în campanii... sunt atât de curajoase. Nu mă pot imagina făcând acest lucru. Toate greutățile, lipsurile...

Vocea i s-a stins.

El și-a plecat capul și i-a cercetat fața.

– Nici măcar dacă ai fi cu bărbatul iubit?

Ea a roșit, temătoare să recunoască adevărul. În plus, Jeremy nu i-ar fi dat voie niciodată să îl însoțească, deși ea cunoștea câteva femei de condiție bună care plecase-ră în peninsula cu soții lor.

Bineînțeles că ea nu îi ceruse niciodată acest lucru.

– Nu cred că aș putea să fac asta, a recunoscut ea. Mi-ar fi prea frică.

El i-a strâns mâna și i-a zâmbit cald.

- Așa crezi doar pentru că nu îți poți imagina acest lucru. Am știut dintotdeauna că ai avut mai multă îndrăzneală decât ți-ai închipuit. Ai supraviețuit în toți anii aceia petrecuți cu tatăl tău, nu-i așa? Îți amintești cum l-ai înfruntat când te-ai hotărât să te măriți cu Jeremy? Bătrânul ticălos și-a ieșit din minți când ai refuzat să te supui.

- Christian! Ce vorbe sunt astea?! a bolborosit ea, chiar dacă laudele lui i-au adus o căldură binefăcătoare în obraji.

Se crezuse întotdeauna ridicol de timidă, dar se părea că nu aceasta era și percepția lui Christian despre ea.

- De fapt, a continuat el pe un ton gânditor, dacă ai fi fost în peninsula, sunt sigur că ai fi fost admirată de tot regimentul. Tu ești curajoasă în felul tău și ești cea mai bună femeie pe care o cunosc. Clarissa, acolo nu există nici o femeie care să se poată compara cu tine, dacă îți pui ceva în gând.

A cuprins-o un val subit de rușine fără margini. Indiferent de ceea ce credea el, nu era curajoasă. Ea fusese lașă care își implorase soțul să-și abandoneze datoria față de țară și față de rege pentru că îi era teamă să-l lase să plece. O soție care își învinuia soțul pentru propria lui moarte - pentru că făcuse ceea ce considera el potrivit.

Și-a întors capul și și-a alungat lacrimile care îi înțepau ochii.

- Clarissa, ce se întâmplă? a întrebat-o el cu o voce nedumerită.

- Nu sunt deloc așa, și nu e frumos din partea ta să mă necăjești, a izbucnit ea.

El a apucat-o strâns de umeri și i-a întors fața spre el.

- Nu te necăjesc, a spus răspicat. De ce dracu' crezi așa ceva?

Brusc, ea n-a mai putut suporta.

- Christian, de ce faci asta? N-are nici un rost!

El a sfredelit-o cu privirea.

- Credeam că până acum te-ai lămurit pe deplin.

- Christian...

A strâns-o și mai tare de umeri și a tras-o un pic mai aproape. Inima ei s-a zbătut ca o pasăre în colivie.

- Nu, Clarissa, a spus el blând. N-o să te las să te ascunzi în spatele zidului pe care ți l-ai construit singură. Spune-mi la ce te gândești.

Ea a simțit un val arzător de furie și umilință, și asta a făcut-o să-i arunce în față răspunsul nemilos:

- Cred că ești plictisit, și eu îți par accesibilă.

El s-a înnegrit la față.

- Accesibilă pentru ce?

- Știi exact la ce mă refer, a ripostat ea, detestându-se chiar mai mult decât îl detesta pe el pentru că o făcuse să spună acest lucru. Sunt văduvă, și probabil nu mă voi recăsători niciodată. Cât se poate de *accesibilă* pentru un soldat pe picior de plecare.

El a fixat-o îndelung cu privirea, cu o expresie atât de mohorâtă, încât ei i-a trecut prin cap să se smulgă din strânsoarea lui și să se năpustească spre porți. Dar acum, că ajunseseră în acest punct, un impuls o reținea și o împiedica să se retragă.

- Gărgărițo, a spus el morocănos într-un sfârșit. Chiar mă crezi un nătărău? Cum Dumnezeu de te desconsideri în așa hal?

Răspunsul lui a nedumerit-o complet.

- Atunci despre ce e vorba, Christian? Îți este pur și simplu milă de mine pentru că ești prietenul meu, și eu sunt o văduvă bătrână și singură?

El i-a dat drumul brusc, apoi a prins-o de mână și a tras-o în spatele unui tufiș mare.

- Christian! Vocea ei a răsunat ca un scâncet mirat. Ce faci?

El a rezemat-o cu spatele de un stejar uriaș și a împiedicat-o să se miște rezemându-și ambele mâini de o parte și de alta a umerilor ei.

- Îți arăt că nu ești absolut deloc o văduvă bătrână și singură.

S-a aplecat și i-a sărutat lacom gura. În urma asaltului, ea a scos un geamăt, și-a înfipt pumnii în umerii lui, dar, spre surprinderea ei, nu l-a împins deoparte. În schimb, în timp ce gura lui o devora

pe a ei absorbindu-i gustul cu o pasiune arzătoare, ea a simțit cum degetele i se desfac și apoi se înfig în stofa hainei lui într-o încheștare disperată. În timp ce limba lui i se plimba pe buze, tulburătoare, cerându-i în tăcere să deschidă gura, ea a gemut și s-a lipit strâns de el, agățându-se din toate puterile care o părăseau.

El i-a luat mâinile și i le-a petrecut pe după gâtul lui. Dorința fierbea prin venele ei, nerăbdătoare – lacomă chiar –, iar sărutul lui a declanșat un sentiment dulce și dureros care zăcuse ascuns. Ea și-a trecut degetele prin părul lui des, trăgându-i capul în jos pentru a-i dezmiarda buzele.

Geamătul lui de aprobare a vibrat pe buzele ei tremurătoare. Limba lui a dansat din nou peste buzele ei, căutând să treacă dincolo de ele. Cuprinsă de valul dorinței tot mai intense, ea s-a deschis pentru ca el să pătrundă înăuntru. O căldură dulce, întunecoasă și arzătoare i-a învăluit trupul și i-a cuprins adâncul inimii. În timp ce limbile se împleteau într-un joc minunat și interzis, totul s-a înmuiat în ea. El a apăsat-o cu trupul lui solid și a lipit-o blând de trunchiul tare din spatele ei.

Ea a tresărit când scoarța aspră i-a presat spatele. Cu un murmur, el a slăbit presiunea asupra ei în timp ce gura lui o întărâta pe a ei cu o sărutare molcomă, insuportabil de blândă, atât de tandră și de dulce, încât lacrimile s-au adunat sub pleoapele ei închise. Acea dulceață a dărmănat-o. I-au revenit în minte amintirea lui Jeremy și a ultimului lor sărut.

Ochii i s-au deschis brusc. S-a simțit copleșită de oroare și rușine. Era destul de rău că îl lăsa pe Christian să o sărute așa, dar *aici*, în parc? În public?

S-a tras brusc înapoi și s-a lovit cu capul de trunchiul copacului.

Uluit, Christian i-a dat drumul.

– Doamne, Dumnezeule, femeie, a spus el trăgându-și sufletul. Ce faci? Te-ai lovit?

– Dă-mi drumul, a găfăit ea și l-a împins înapoi cu putere.

El s-a retras imediat. Obrajii lui erau de un roșu intens, iar ochii încă îi ardeau mocnit, dar părea circumspect. Și îngrijorat.

- Draga mea, a început el.

Ea i-a tăiat-o cu un gest scurt din mână.

- Nu mai spune nimic. Asta nu trebuia să se întâmple niciodată.

Și-a așezat boneta cu mâinile tremurătoare și l-a ocolit, îndreptându-se din nou spre alee. El a ajuns-o din urmă și și-a potrivit pasul după al ei. Partea din ea care se simțea profund umilită își găsea alinare în faptul că și el respira la fel de greu ca ea.

- Clarissa, eu nu mă joc cu tine, a spus el cu voce scăzută. Sunt al naibii de serios în privința asta. Vreau să fiu cu tine. Și nu pentru că-mi ești accesibilă. Îmi doresc asta de foarte multă vreme.

Neliniștea și o dorință ciudată și tristă i-au tăiat răsufierea.

- Nu, a izbucnit ea. Nu putem face asta. E absurd.

El a prins-o de umăr și a silit-o să-și slăbească goana către ieșirea din parc. Ea a simțit puterea reținută din strânsoarea lui și dorința de a o determina să se oprească.

- De ce? a întrebat-o el cu voce iritată.

- Chiar trebuie să-ți explic?

- Da.

Ea și-a înăbușit un blestem.

- Tu ești tânăr, Christian. A simțit privirea lui apăsătoare asupra ei, dar a refuzat să-l privească în ochi. Ai toată viața înaintea. Eu sunt...

- Să nu îndrăznești să spui că ești bătrână. Jur că o să reacționez cu asprime dacă o faci.

În vocea lui se citea o notă de avertisment, dar și altceva. Părea rănit.

S-a oprit și l-a privit. Ochii lui ardeau de sentimente amestecate: dorință, furie și durere. Durerea de a fi respins, de a nu fi suficient de bun. Mai văzuse și înainte durerea asta. Cu ani în urmă, când el se compara cu frații lui mai mari, voinici și arătoși și se considera inferior.

A oftat și s-a eliberat de dorința de a riposta și de frică.

- Christian, mă simt onorată. Dar nu sunt pregătită pentru ce-mi ceri. Încă îl iubesc pe Jeremy și nu sunt gata să mă desprind de amintirea lui.

El s-a aplecat deasupra ei, ca un uriaș dezamăgit.

- Vei fi vreodată pregătită?

Ea a închis ochii pentru puțin timp, lăsând ca vinovăția și dragostea pentru Jeremy să sângereze în interiorul ei.

- Nu știu, a răspuns în cele din urmă. Dar nu cred că voi fi vreodată pregătită pentru tine. Orice ai spune, ești prea tânăr pentru mine.

Chipul lui s-a împietrit într-o expresie austeră. În acea clipă părea oricum, numai tânăr nu.

- Te înșeli, Clarissa. De ce îți faci asta?

- Pentru că vreau armonie și liniște. Cer oare prea mult?

El a dat să protesteze, dar ea l-a strâns de braț și l-a scuturat ușor.

- Christian, nu. Te implor. Nu-ți pot oferi ce îți dorești. Te rog, hai să fim doar prieteni, așa cum am fost întotdeauna.

S-a uitat insistent la el și nu a făcut nici un efort să ascundă disperarea din rugămintea ei. Privirea lui s-a întunecat, dar a încuviințat cu o înclinare a capului.

- Cum dorești.

Fără să mai spună ceva, el i-a luat brațul și a condus-o afară din parc.

capitolul 5

Clarissa și-a dus mâna la corsaj și s-a străduit să-și liniștească bătăile nebunești ale inimii. Christian și Lillian veniseră să-i facă o vizită și acum o așteptau în salonul confortabil al casei din oraș a familiei Middleton. Trecuseră patru zile de la sărutul copleșitor din parc, și în acest răstimp Clarissa evitase cu grijă orice contact cu clanul Archer. Era tentată să trimită valetul jos

să le transmită lui Lillian și lui Christian că nu se simțea bine, dar nici unul dintre prietenii ei nu merita un tratament atât de josnic. Mai devreme sau mai târziu, tot trebuia să înfrunte consecințele comportamentului ei nesăbuit, și amânarea întâlnirii cu Christian nu i-ar fi ușurat situația.

A strâns din dinți și a deschis ușa. Oaspeții s-au ridicat deodată. Ochii de culoarea safirelor ai lui Christian s-au fixat asupra ei, sfredelind-o cu o intensitate mocnită care a oprit-o din mersul ei nesigur. Bruma de stăpânire de sine s-a evaporat. Dacă Lillian nu s-ar fi aflat în încăpere, s-ar fi întors cu coada între picioare și ar fi fugit.

Prietena ei a traversat grăbită încăperea să o întâmpine. Lillian a cuprins-o într-o îmbrățișare dulce și parfumată, apoi a condus-o să se așeze pe canapea.

Christian s-a înclinat, apoi s-a retras lângă cămin. Era frumos și puternic, un mândru soldat până în măduva oaselor. Cizmele și pantalonii din piele de cerb i se mulau pe picioarele musculoase, iar uniforma croită impecabil îi puneă în evidență umerii voinici. Clarissa s-a străduit să-și îndrepte atenția spre Lillian.

-Am fost tare îngrijorată din pricina ta, i-a spus Lillian cu un zâmbet neliniștit. Aseară, când nu ai venit la balul familiei Framingham, chiar am crezut că ești bolnavă.

Clarissa a roșit. Era destul de rău că acum trebuia să o mintă și pe Lillian. Era chiar și mai rău că motivul pentru care o mințea stătea la doar câțiva metri distanță.

-Îmi pare rău. Ar fi trebuit să-ți trimit un bilet. Socrul meu nu s-a simțit bine, și n-am vrut să-l las singur.

Lillian a ezitat și i-a aruncat o privire îngrijorată lui Christian. Între ei exista o comunicare tăcută, care i-a dat Clarissei furnicături de avertizare pe ceafă.

-Sper că în curând colonelul se va simți mai bine, a spus Lillian. Dar eu și Christian am crezut de cuviință că ar fi bine să-ți facem astăzi o vizită. Să te întrebăm dacă în ultima vreme ai auzit, ah, vreo bârfă neobișnuită.

Clarissa s-a încruntat.

- Ce vrei să spui? Nu am auzit nimic.

De îndată ce cuvintele i-au ieșit din gură, mintea i-a fost invadată cu o rapiditate nebună de înțelegerea insinuării lui Lillian. O văzuse cineva în parc cu Christian? Cu spatele sprijinit de trunchiul copacului în timp ce el o săruta pățimaș? Privirea ei s-a ridicat și s-a îndreptat spre el. El a negat din cap printr-un semn imperceptibil, dar hotărât.

De pe buzele ei a scăpat un oftat de ușurare, iar gura lui Christian s-a strâns într-o grimasă tristă. A tresărit, detestând faptul că îi stătea în putere să-l rănească.

Lillian a închis ochii, parcă în semn de mulțumire.

- Slavă Domnului, a murmurat ea.

Clarissa și-a îndreptat privirea întrebătoare spre Christian, în timp ce ușurarea ei se transforma în nedumerire. Spre consternarea ei, el a făcut o grimasă ușoară, apoi și-a coborât privirea spre focul care ardea în cămin. A fost dintr-odată străbătută de o presimțire.

- Lillian, despre ce este vorba?

Prietena ei i-a luat mâna.

- Eu și Christian trebuie să-ți spunem ceva care o să te supere. Dar te rog să-ți aduci aminte că întreaga familie Archer va face tot ce-i stă în putere ca să fie de ajutor. Iar zvonurile se vor stinge destul de curând.

Inima Clarissei a bătut speriată.

- Despre ce vorbești?

Lillian și-a întors privirea spre fratele ei, solicitându-i tăcută ajutorul. Christian, care arăta încă posomorât, și-a părăsit locul de lângă cămin, a luat un fotoliu, l-a tras în fața Clarissei și s-a așezat. S-a aplecat, i-a prins mâna și i-a strâns-o cu putere și căldură.

- Clarissa, a spus el blând, în *lumea bună* circulă niște zvonuri despre Jeremy. Nu sunt fondate, dar bineînțeles că acest lucru nu le va opri să se împrăștie. Tu și colonelul Middleton le veți auzi cu siguranță destul de curând.

Clarissa a rămas fără cuvinte. Ce ar fi putut spune cineva despre Jeremy de care ea să nu știe deja?

- Ce... ce zvonuri? a reușit să îngaime.

Pe chipul lui prelung zvâcnea un mușchi. Ca reacție, inima ei a bătut și mai tare.

- Se zvonește că Jeremy nu s-a purtat așa cum se cuvenea în bătălia de la Badajoz, i-a răspuns el pe un ton neutru ales cu grijă.

Luată pe nepregătite, Clarissa a închis ochii. Jeremy fusese unul dintre ofițerii care luptaseră în prima linie, în compania desemnată să conducă atacul de infanterie asupra fortăreței asediate. Compania care suferise în mod evident cele mai grele pierderi. Colonelului Middleton i se spusese mai târziu că Jeremy se oferise voluntar, expunându-se astfel unei morți aproape sigure. Decizia soțului ei o rosese luni de zile pe Clarissa, și ea se chinuise să înțeleagă de ce făcuse această alegere.

- A făcut vreun soi de greșeală? a întrebat ea.

Christian i-a strâns mâna, și ea i-a citit mila din privire. Acest lucru, mai mult ca orice, a făcut să i se pună un nod de frică în gât.

- Clarissa, se spune că, într-un moment decisiv, Jeremy s-a blocat și nu și-a îndeplinit sarcinile de comandă, a răspuns el.

S-a holbat la el, mintea ei refuzând să creadă îngrozitoarele cuvinte.

- Îl fac laș? a izbucnit ea în cele din urmă.

Christian a aprobat scurt din cap, cu privirea lucind de mânie.

Lillian a cuprins-o cu o mână pe după umeri.

- Nimeni dintre cei care îl cunoșteau pe Jeremy nu o să creadă povestea asta atât de prostească. Nu avem decât să ignorăm zvonurile, și în cele din urmă ele se vor stinge.

Clarissa și-a smuls mâna din strânsoarea lui Christian, s-a întors într-o parte și s-a uitat urât la Lillian.

- Cum poți spune așa ceva? Știi foarte bine că majoritatea oamenilor o să dea crezare unui zvon ca ăsta - întotdeauna se întâmplă așa. Oricine l-a lansat este un mincinos, iar eu o să descopăr despre cine e vorba.

Voia cu disperare să plece, să se îndepărteze de ei. Dar Christian, care era așezat în fața ei, îi bloca drumul.

Cu toate acestea, Clarissa a încercat să se ridice, însă el a prins-o de brațe și a reținut-o, blând, dar de neclintit.

– Nu, draga mea. Așteaptă, a liniștit-o el. Lasă-ne să terminăm ce-am început să-ți spunem.

Clarissa a simțit tresărirea lui Lillian la auzul cuvintelor tandre, dar în acest moment nu-i păsa. Nu voia decât ca el să-i dea drumul, în rest putea să-i spună oricum dorea.

– Lasă-mă să mă ridic, s-a răstit ea. Trebuie să mă duc direct la comandamentul general. În mod sigur o să pot vorbi cu cineva de acolo. Cu unul dintre ofițerii care i-au fost comandanți lui Jeremy. N-o să permit nimănui să spună minciuni despre soțul meu.

S-a zbatut, dar Christian o ținea cu aceeași ușurință cu care ar fi ținut un pisoi nou-născut.

– Am fost deja la comandament, a spus el. Eu și tata am mers în dimineața asta să vorbim cu comandantul brigăzii lui Jeremy. Încetează să te mai zbați, și o să-ți spun exact ce a zis.

Ea a rămas nemișcată când a auzit tonul lui autoritar. O parte din ea și-ar fi dorit să-l atace, dar latura rațională a minții îi spunea să-l asculte. A încuviințat reticentă din cap, iar el a slăbit strânsoarea.

– Eu și tata am auzit zvonul de ieri, la fel ca Lillian, a spus el. Până aseară ne-am dat seama că se răspândea, așa că a trebuit să stabilim sursa lui.

– Și să infirmați zvonul, pentru că era o minciună sfruntată, a intervenit Clarissa înflăcărată.

– Bineînțeles. Eu și tata am crezut că era cel mai bine să detectăm sursa înainte de a vorbi cu tine și cu colonelul Middleton. Am dorit să înăbușim zvonul, dacă era posibil, și să te scutim de o durere inutilă.

Stomacul ei s-a strâns la gândul că ar putea fi nevoită să-i dea o astfel de veste socrului ei, cu inima slăbită.

– Bănuiesc că nu ați avut succes, a spus ea întunecată.

– Din nefericire, nu. Am vorbit în această dimineață cu locotenent-colonelul Harcourt. La început, a încercat să ne ducă cu vorba, dar în cele din urmă ne-a mărturisit că auzise acest zvon.

Christian a ezitat, iar Clarissei i-a stat inima în loc.

- Spune de-a dreptul, a zis ea, încrucișându-și brațele la piept.

- După ceva discuții, locotenent-colonelul a recunoscut că zvonul mai apăruse o dată. Imediat după bătălie, și dintr-o sursă de încredere. Comandantul batalionului lui Jeremy la Badajoz era un vechi prieten al colonelului Middleton. De dragul colonelului, el a dat ordin ca problema să fie trecută sub tăcere. Harcourt a jurat că nu mai auzise nimic până săptămâna asta, iar acum este prea târziu să mai facă ceva în privința asta. În logica lui, răul a fost deja făcut. De fapt, a refuzat deschis să infirme validitatea zvonului, spunând că cel mai bun lucru era să nu se vorbească deloc despre el.

Clarissa s-a forțat să tragă aer în plămâni, deși simțea o apăsare zdrobitoare pe piept. În cap îi roiau o sută de gânduri, dar nici unul nu avea sens.

- Cine l-a acuzat pe Jeremy că a fost laș? a întrebat ea.

Christian i-a aruncat o privire lui Lillian, care și-a petrecut brațul pe după mijlocul Clarissei.

- Draga mea, chiar contează cu adevărat? a murmurat Lillian. Noi știm că este o minciună, ca toată lumea care l-a cunoscut pe Jeremy. În cele din urmă, totul se va stinge de la sine.

Clarissa s-a uitat fix la Lillian, uimită de răspunsul prietenei ei. Chiar nu-și dădea seama de ce trebuia să riposteze?

- Contează, bineînțeles că da, a replicat ea. Mito-canul care a răspândit minciunile astea trebuie tras la răspundere. Pentru colonelul Middleton, dacă nu din alt motiv. Jeremy a fost singurul lui copil, iar asta probabil îl va distruge.

Lillian și-a mutat privirea spre Christian. Au făcut din nou un schimb tăcut de mesaje, pe care era evident că nu aveau să le împărtășească și cu ea.

Brusc, Clarissa a înțeles de ce.

- Știți cine este, nu-i așa? l-a întrebat pe Christian.

El a oftat, și ridurile de tristețe din colțurile gurii i s-au adâncit. Deodată, ea a observat că el părea să nu fi dormit bine de câteva zile.

- Crede-mă. E mai bine să nu știi.

Ea l-a apucat de braț și și-a îngropat unghiile în mâneca lui.

– Spune-mi chiar în momentul ăsta, Christian, altfel o să mă duc la comandamentul general și o să aflu singură.

El părea îndârjit, dar ea a refuzat să cedeze și l-a privit fix.

– Foarte bine, a spus el în cele din urmă. Sunt aproape sigur că e vorba despre Blundell. L-am bănuț din momentul în care zvonul mi-a ajuns la urechi. Bănuțelile mi-au fost confirmate și de alte câteva lucruri pe care am reușit să le descopăr. El a fost unul dintre superiorii lui Jeremy la Badajoz. Dat fiind ce s-a întâmplat acum câteva seri, momentul lansării zvonului este perfect logic.

Clarissa s-a prăbușit lângă Lillian, simțind cum hidoșenia situației i se revărsă în toată ființa. Probabil Christian avea dreptate, nu putea fi o simplă coincidență. Blundell o amenințase că avea să o pedepsească, și ce ar fi fost mai eficient decât să păteze numele soțului ei? Mai ales că Blundell îl urăse întotdeauna pe Jeremy pentru că o luase de soție.

Dar ce ar fi trebuit să facă ei în privința asta? Ce ar fi putut face în privința asta?

Lillian a îmbrățișat-o, dar și-a îndreptat privirea întrebătoare în direcția fratelui ei.

– Ce s-a întâmplat în acea seară?

El a clătinat nervos din cap.

– Nu contează. Ce contează e cum ne vom descurca cu chestia asta.

Clarissa s-a străduit să se elibereze de sub greutatea de plumb a disperării care o copleșea. Trebuia să riposteze. Jeremy își sacrificase viața pentru rege, și ea nu putea permite ca onoarea lui să fie tăvălită prin mocirlă de un porc ca Blundell.

– I-ai dezvăluit bănuțelile tale și locotenent-colonelu-lui Harcourt? l-a întrebat.

Gura lui Christian s-a strâns în semn de dezaprobare.

– Da. Și am primit în schimb o admonestare tăioasă. Mi-a spus în termeni categorici să nu amestec numele

lui Blundell în afacerea asta. De fapt, mi-a ordonat să las baltă toată afacerea.

- Cum se poate aștepta la așa ceva din partea ta? a strigat ea. Tatăl tău nu a avut nimic de spus? Harcourt ar fi trebuit să-l asculte, nu-i așa?

- Clarissa, tatăl meu este doar baronet, a răspuns el pe un ton sec. Nu are nici pe departe influența pe care o are tatăl lui Blundell, care, după cum știi, este și marchiz, și membru al guvernului. Harcourt mi-a spus clar că o să ia legătura cu superiorul meu dacă nu renunț.

Clarissa și-a înfipt pumnii în umerii lui și l-a împins.

- Lasă-mă să mă ridic, s-a răstit ea.

Mușchiul de pe maxilarul lui a zvâcnit din nou, dar el s-a ridicat și a ridicat-o și pe ea. Ea s-a smucit și a început să măsoare cu pasul încăperea.

După câteva ture rapide, s-a simțit din nou în stare să vorbească fără să țipe. S-a oprit în fața lui Christian înfruntându-i privirea stăruitoare.

- Ai putea să vorbești cu alți soldați pe care îi cunoști... ofițeri care au fost la Badajoz? Să-i faci să spună adevărul?

Chipul lui s-a contorsionat.

- Clarissa, mi-ar face mare plăcere. Dar nu pot - pentru că Harcourt mi-a dat ordine precise. Locotenent-colonelul crede cu adevărat că cel mai bine pentru toată lumea este să lăsăm treaba asta să se stingă de la sine. Logica lui este că, dacă ofițerii o ignoră, toți ceilalți vor face la fel.

- Asta e o prostie, a ripostat ea. E evident că omul nu vrea să riște să-l supere pe tatăl lui Blundell.

El a ridicat din umeri, fără să se ostenească să nege acuzația ei.

- Nu poți să faci nimic? a șoptit ea. Nici măcar pentru mine?

Fața lui a rămas împietrită, dar în ochi i-a apărut o străfulgerare care dovedea lupta amară ce se dădea în el. Ea s-a simțit vinovată că încerca să-l manipuleze, dar trebuia s-o facă, de dragul lui Jeremy.

- Aș fi făcut dacă aș fi putut. Știi asta. Dar nu pot, a răspuns el cu voce joasă. Nu, dacă încalc un ordin explicit.

Lillian li s-a alăturat.

- Draga mea, Christian nu poate face nimic. Îi este imposibil să încalce un astfel de ordin, mai ales acum, când Wellington este cu ochii pe el.

Clarissa și-a înghițit nodul din gât.

- Nu poate cineva măcar să discute cu Blundell și să-i spună să înceteze să răspândească aceste minciuni îngrozitoare?

Christian a scos un oftat de mânie.

- Exact asta intenționez să fac, dar Harcourt m-a avertizat să nu mă apropiu de el. Și a făcut-o în fața tatălui meu, exprimându-se destul de clar că un duel pentru a regla afacerea nu este o opțiune. Tata a fost și el de acord. Cu înverșunare, aș putea spune.

Clarissa l-a privit uluită și disperată. Se simțea teribil de incolțită și incapabilă să facă ceva pentru a apăra reputația celui mai bun bărbat pe care îl cunoscuse vreodată. Durerea i-a pârjolit sufletul, aproape la fel de violentă ca în ziua în care aflate de moartea soțului ei.

- Așadar, nu putem face nimic, a spus cu voce surdă. Nimic altceva decât să ascultăm și să privim cum onoarea lui Jeremy este terfelită în fiecare salon din Mayfair.

Christian s-a desprins și s-a îndreptat spre fereastră. Stătea cu spatele la ele, liniștit și nemișcat, dar în jurul lui plutea o tensiune furibundă. Clarissa îi simțea frustrarea, nevoia de a acționa, dar împotriva lui se coalizaseră prea multe forțe. Chiar dacă mâhnirea o paraliza, o parte din ea simțea nevoia de a-l consola.

- Am discutat despre asta, a spus Lillian, întrerupând gândurile negre ale Clarisei. Tata crede că cel mai bine este să părăsești orașul măcar pentru câteva zile. El și mama vor încerca să dezmință acuzațiile - în liniște și prin discuții private. Dar prezența ta ar da și mai multă apă la moară bârfelor. Mi-a sugerat ca noi două să petrecem o săptămână sau două la moșia noastră din Kent. Am putea pleca astăzi, și până diseară am fi acolo.

A aruncat o privire gânditoare către spatele fratelui ei, apoi i-a zâmbit ezitantă Clarissei. O să vină și Christian. Nu-i așa că o să fie frumos?

În orice altă conjunctură, Clarissa ar fi roșit. Dar disperarea și frustrarea o învăluiau ca o pâclă otrăvitoare și înăbușeau pacea fragilă pe care o dobândise în ultimele câteva luni.

– Mi-e imposibil să-l las singur pe colonelul Middleton, a spus ea. Mai ales acum.

Christian s-a întors să o privească. Clarissa nu știa ce i se citea pe chip, dar a simțit că el era din nou de partea ei.

– Nu trebuie să-ți faci griji în privința asta, Gărgărițo, a spus el. Mama i-a trimis un mesaj surorii colonelului Middleton în Russell Square. Doamna Parker a fost de acord să stea cu el până când te întorci la Londra.

El i-a prins degetele reci în mână. L-a privit neajutorată în ochii care se întunecau de umbrele durerii ei, ce se revărsa și asupra lui.

– Se pare că v-ați gândit la toate, a spus ea cu voce pierită.

Lillian i-a zâmbit încurajatoare.

– Nu-ți face griji, Clarissa. Totul va fi bine până la urmă. Pur și simplu știu că așa va fi.

Clarissa a încuviințat din cap, chiar dacă asigurarea prietenei ei era o prostie. Nimic nu avea să mai fie bine.

Nu dacă nu lua lucrurile în propriile ei mâini.

capitolul 6

Cu o mișcare subtilă, Clarissa și-a aranjat corsajul și și-a pus în evidență rotunjimea sânilor peste marginea decolteului. Cu mai puțin de o săptămână în urmă, ar fi fost oripilată să poarte o rochie care îi dezvelea atât de mult trupul. Dar nu avea de ales dacă își dorea ca Christian să o ajute. *Trebuia* să-l facă să se îndrăgostească de ea, folosindu-se de tot ce avea la îndemână, inclusiv de sâni ei.

A oftat și și-a schimbat poziția pe vechiul pat mobil, încercând să stea confortabil, deși cea mai mare parte din disconfortul pe care îl simțea era din cauza conștiinței ei vinovate. Detesta faptul că trebuia să fie atât de lipsită de scrupule. Dar Christian era singura persoană care o putea ajuta să spele onoarea lui Jeremy, și ea avea să o spele, indiferent de costuri. În primul rând, trebuia să-l ademenească să încalce ordinele și să caute informațiile de care avea nevoie. Dacă putea transforma pasiunea lui efemeră pentru ea în ceva pe care el să-l creadă real, atunci putea fi convins să o ajute.

Avea să simtă urmările atunci când Christian va afla adevărul în privința acțiunilor ei, dar acum nu se putea gândi la acest lucru pentru că și-ar fi pierdut curajul.

Christian stătea pe podeaua mansardei cu picioarele încrucișate și o privea pe deasupra cufărului vechi din fața lui. Razele soarelui pătrundeau oblic prin fereastra din capătul sudic al acoperișului înclinat al camerei scunde și făceau ca părul lui des să strălucească cu reflexe ca de ambră, iar trăsăturile lui puternice și frumoase să radieze. O privea cu ochii mijiiți, cercetându-i mângâietor silueta și zăbovind asupra sânilor.

Ea a fost străbătută de un fior interzis. Nu conta câte reproșuri își făcuse în fiecare noapte în sine a ei în timp ce se zvârcolea în așternuturile răcoroase din in. Ori de câte ori el o privea în felul acesta – ori de câte ori își amintea de sărutul lui pasional –, o apuca un tremur interior.

El i-a aruncat un surâs leneș care a făcut-o să-și doarească să toarcă precum un pisoiaș.

– Ai spus ceva, Clarissa?

– Ah, nu, a răspuns ea. Am tușit doar. E cam mult praf aici.

El și-a arcuit mirat o sprânceană și a privit în jur prin încăperea curată și ordonată de la mansarda conacului de la țară al familiei Archer, dar s-a abținut să comenteze stupiditatea replicii ei.

– Vrei să ne ducem iarăși jos? a întrebat politicoș. Încep să bănuiesc că Lillian ne trimite după cai verzi

pe pereți, deși nu-mi pot închipui de ce. Sunt cât se poate de sigur că, dacă ar fi existat scrisori de dragoste din trecut, de la Carol al II-lea către una dintre femeile din familia mea, cineva le-ar fi descoperit cu mult timp înaintea noastră.

Clarissa și-a înăbușit un oftat de dezamăgire. Aceasta era prima ocazie pe care o avusese de a fi cu adevărat singură cu Christian de când sosieră la conacul Rosedell, cu o zi în urmă. În timpul scurtei călătorii spre Kent își urzise planul disperat, pe care însă cu greu îl putea pune în aplicare cu Lillian aflată în aceeași trăsură, chiar lângă fratele ei. Iar de atunci, prietena ei se ținuse scai de ea, încercând în mod evident să-i distragă atenția spunându-i povești amuzante una după alta, până când pe Clarissa o apucase disperarea.

Din fericire, în timpul prânzului din această după-amiază, Lillian amintise de o antică poveste de familie referitoare la legătura dintre o veche înaintașă a lor, Lady Archer, și marele rege din dinastia Stuart. Se părea că rămăseseră niște scrisori de la rege, dar nimeni nu le mai văzuse de ani de zile. Lillian spusese gânditoare că probabil se aflau dosite undeva în pod.

Străfulgerată de o inspirație născută din disperare, Clarissa îl rugase pe Christian să o ajute să caute scrisorile. Manifestând o îndrăzneală care îi dădea dureri de stomac, a neglijat în mod intenționat să o invite și pe Lillian. Spre surprinderea ei, prietena a ridicat nepăsătoare din umeri și a pretins că avea de făcut câteva drumuri în sat.

Clarissa privea posomorâtă scândurile podelei mansardei. Lillian avea să se înfurie pentru că îl manipula pe iubitul ei frate. Numai Dumnezeu știa dacă prietenia lor urma să supraviețuiască.

A luat o gură mare de aer în timp ce remușcarea îi strângea inima fără milă. Christian se uita la ea, cu un morman de documente în poală.

- Ai nevoie de odihnă, i-a spus, părând îngrijorat. Putem face asta mai târziu, după ce tragi un pui de somn.

Ea s-a încruntat.

- Nu sunt o doamnă în vârstă care are nevoie de somnul de după-amiază.

Pe obrazul lui a tresărit un mușchi, și ea și-a dat seama că se abține să nu râdă.

- Păi tocmai asta ți-am spus și eu tot timpul, Gărgărițo. Foarte bine. Dar, de vreme ce ești pornită pe treabă, de ce nu vii aici să mă ajuți să scotocesc prin blestematul ăsta de cufăr uriaș. E plin de documente, deși mă îndoiesc că o să găsim vreo scrisoare de dragoste.

Ea era pe punctul de a se conforma, dar i-a venit brusc o idee mai bună. Tolănindu-se pe pat, i-a aruncat ceea ce ea spera să fie o privire senzuală.

- Chiar te aștepți ca eu să stau pe jos? De ce nu tragi cufărul aici și nu stai și tu pe pat, lângă mine? a spus ea.

El a ridicat brusc capul și a privit-o lung preț de o clipă. Ea și-a ținut răsufarea și a sperat că zâmbetul ei nu părea atât de fals pe cât îl simțea ea. Numai Dumnezeu o mai putea ajuta dacă el refuza.

Când în sfârșit el a încuviințat ușor din cap și și-a îndreptat picioarele lungi, a simțit cum o cuprinde ușurarea. El s-a ridicat și a tras cufărul greu până lângă pat. O privea de sus, circumspect și încruntat, cu o expresie agresivă, masculină.

Ea a bătut ușor salteaua și i-a aruncat un zâmbet ademenitor.

- Stai jos.

A șovăit, apoi s-a așezat lângă ea, grijuliu să păstreze câțiva centimetri între ei. Patul a scârțâit, dar cadrul solid a rezistat sub greutatea suplimentară a trupului lui voinic.

- Așa, a murmurat ea, hai să vedem dacă găsim acele scrisori de dragoste. Dacă le găsim, poate o să-ți citesc din ele.

El a închis ochii, și pomeții i s-au înroșit ușor.

- Eu nu mi-aș face atâtea speranțe, a răspuns el cu voce nedumerită.

Ea s-a răsucit pe saltea, și spațiul dintre ei a dispărut. El s-a tensionat, și mușchii umerilor lui largi s-au încordat.

- Dar n-ar fi frumos dacă le-am găsi? a continuat ea, încercând să-și mascheze nervozitatea. Nu putem decât să ne închipuim ce scria regele. Se pare că era un iubit destul de romantic și plin de imaginație.

El i-a aruncat o privire mirată.

- De unde naiba ai putea tu să știi așa ceva?

Ea a uitat o clipă că încerca să-l seducă.

- Nu zău, Christian, a pufnit. Nu e nici un secret că regele a avut câteva amante. Și nu uita că am fost și eu măritată. Știu destul de bine ce se petrece prin dormitoare.

„Oh, Doamne.“ Nu intenționase să scape chestia asta. Ochii lui albaștri au devenit cețoși, iar ea a simțit cum o iau căldurile pe sub corsetul strâns. Păi, nu tocmai asta era reacția pe care spera să o obțină de la el?

- Sunt sigur că știi, a murmurat el. Dar nu m-am așteptat niciodată să te aud recunoscând acest lucru.

- Nu văd de ce nu, a spus ea în glumă. Suntem amândoi oameni mari.

S-a aplecat înainte să se uite în cufăr și i-a oferit o vedere generoasă a sânilor ei. A roșit șocată de propriul comportament, dar nu și-a putut reprima o urmă de încântare. Și un val de satisfacție când a auzit cum respirația lui se gătuie.

A mutat grijulie un teanc de hârtii și i-a lăsat îndeajuns timp să-i cerceteze pieptul înainte de a se îndrepta. S-a întors să-l privească și a rămas surprinsă că începuse să-i placă rolul de seducătoare. Nu fusese niciodată genul acela de femeie, încrezătoare, senzuală și care să-i joace pe bărbați pe degete. Era amețitor, mai ales când era vorba despre un bărbat atât de puternic și de viril precum Christian.

Încântarea i s-a stins rapid când i-a întâlnit privirea dură și bănuitoare.

- Ce pui la cale, Clarissa?

La auzul vocii lui oțelite, s-a forțat să nu cedeze imboldului de a o rupe la fugă. Probabil că amesteca teribil lucrurile și îl deruta. Până la urmă, cu numai câteva zile înainte îl implorase să o lase în pace.

A încercat încă o dată, oferindu-i ceea ce ea spera să fie un zâmbet drăgăstos și punându-i o mână ademenitoare pe coapsă. Mușchii piciorului lui erau tari ca piatra, dar căldura care i se scurgea în degete practic o ardea.

- Am crezut că asta îți doreai, a șoptit ea, lăsându-și mâna să alunece în sus.

El a dat drumul unei respirații șuierătoare, degetele lui le-au cuprins pe ale ei și le-au ținut imobilizate.

- Așa e. Presupun că sunt un prost dacă te întreb, dar chestia asta nu are nici o logică. Clarissa, mi-ai cerut să stau departe de tine. Chiar ți-ai schimbat părerea sau asta e un soi de joc?

Părea furios, derutat și... gata să-i smulgă hainele de pe ea.

Ea și-a adunat și ultima picătură de rezistență interioară și l-a privit în ochi, refuzând să cedeze în fața privirii lui pătrunzătoare. Și-a înăbușit frica, și-a semețit capul și s-a prefăcut a fi la fel de îndrăzneță precum celelalte văduve din *înalta societate*.

- O doamnă se poate răzgândi, nu-i așa? Ai avut dreptate în privința mea, Christian. M-am izolat singură, prea temătoare să las pe cineva în preajma mea. Ei bine, mi-am dat seama că m-am săturat de acest lucru, m-am săturat de singurătate.

S-a întrerupt, uimită de cuvintele care îi ieșeau din gură. Uimită să constate că acele cuvinte erau adevărate.

Linia dezaprobatore a gurii lui senzuale s-a îmblânzit treptat.

- Continuă!

Îngrozită, și-a luat inima în dinți și a dat în sfârșit glas gândurilor pe care le renegase încă din acea zi din parc.

- Christian, te doresc, a murmurat ea. Nu înțeleg, dar te doresc.

El a privit-o de sus, un războinic cu privirea dură, lacomă - o privire care căuta să descopere toate secretele sufletului ei. Inima îi bătea să-i spargă pieptul, și ea a dat înapoi, conștientizând într-o străfulgerare de clarviziune că nu avea să-și poată duce până la capăt stratagema. Nu dacă el o privea în acest fel.

Dar atunci, ca prin minune, războinicul furios a dispărut, și Christian al ei s-a întors. O mână blândă i-a prins obrazul, iar buzele lui s-au arcuit într-un zâmbet trist.

– Crede-mă, Gărgărițo, nu mă plâng, dar vreau să fiu sigur, pentru că, de îndată ce pornim pe acest drum – de îndată ce te ating din nou –, o să fiu pierdut. În fața ta nu am nici un mijloc de apărare.

Ea și-a înghițit nodul din gât, odată cu vinovăția și o tandrețe uimită și aproape temătoare. Christian era exact cum nu fusese Jeremy: încrezător, uneori aproape nechibzuit și plin de energie și de vitalitate.

Și totuși, semăna destul de bine cu Jeremy. Avea același comportament blând și iubitor, același devotament pentru familie și prieteni, însoțite de curajul unui om de onoare. Acest lucru o înspăimânta. Nu faptul că era atât de diferit de soțul ei, ci faptul că semăna atât de mult.

L-a privit necăjită, în timp ce era răscolită de sentimente contradictorii. Dar, în tot acest haos, era totuși sigură de un lucru. În această clipă își dorea să fie cu Christian, indiferent de ceea ce avea să urmeze.

El i-a cuprins cu grijă chipul în palme în timp ce gura lui o acoperea pe a ei într-un sărut ușor și dulce. Ea s-a agățat de el cu brațe tremurătoare, spunându-și în sinea ei că trebuia să-l respingă. Cum putea să-l trădeze în acest fel? Să se trădeze pe ea însăși și tot ce considera ea drept? Trebuia să-i spună adevărul, trebuia să-l lase să decidă singur.

Dar atunci când limba lui i-a pătruns printre buze și i-a luat gura în stăpânire, arzătoare, toată vinovăția și bunele ei intenții au dispărut. Numai sentimentele au dăinuit. Furnicăturile pe care i le dădea coapsa lui lungă, musculoasă și încordată, lipită de piciorul ei, asprimea excitantă a mâinilor lui bătătorite pe obraji ei, umezeala limbii lui care îi explora gura. Nimic nu mai conta în afară de urmele mâinilor și ale gurii lui pe trupul ei.

El i-a eliberat fața și a înlănțuit-o cu brațele, zdrobind-o la pieptul lui. Sâni ei, care ieșiseră peste corsajul

decoltat, se frecau de stofa fină a hainei lui. Contactul dintre material și pielea ei sensibilă a făcut-o să se înfi-oare, iar sfârcurile, care de-abia mai aveau loc în corsaj, s-au făcut mici și dure. El îi dezmierda gura, îi lingea și îi mușca buzele și îi sugea limba ca și când ea ar fi fost o prăjitură succulentă. Și ea exact așa se simțea – ca o delicatessă fierbinte, cu miere, gata să fie mâncată.

Și, Dumnezeu s-o ajute, exact asta și-ar fi dorit să se întâmple.

Și-a deschis și mai mult gura și a început să îi răspundă la sărut. Limbile lor s-au înlănțuit, iar ea s-a desfătat cu gustul lui – dulce și totuși arzător și puternic masculin. Energia lui s-a revărsat năvalnic în ea și a umplut locurile triste și goale unde de atâta timp fusese numai liniște. În colțurile ochilor i s-au ivit lacrimi, și s-a agățat strâns de umerii lui, străduindu-se să se apropie și mai tare de el, să-și lipească fiecare centimetru din trupul ei de al lui.

El a încetat să o sărute și și-a ridicat capul să o privească. Ea a găfăit un protest incoerent, apoi și-a îngropat capul în eșarfa lui, copleșită și rușinată, iar nevoia de el a secătuit-o de puteri.

– Șșșștt, draga mea, a șoptit el, mângâind-o cu o mână pe spate.

– De ce... de ce te-ai oprit? a întrebat ea cu voce tremurătoare, incapabilă să-și stăpânească fiorul din corp.

El a scos un hohot de râs slab care semăna mai mult cu un mârâit sălbatic.

– Nu m-am oprit. Dar trebuie s-o iau mai încet, altfel peste numai câteva secunde o să te pun pe spate, cu picioarele larg desfăcute, și o să te pătrund adânc.

Ea s-a tras brusc înapoi pentru a-l privi. Ochii îi străluceau de dorință, iar cuvintele lui obscene, dar excitante i-au făcut partea delicată dintre picioare să zvâcnească și să se umezească.

– Oh, eu...

S-a întrerupt, prea extaziată de felul în care mâinile lui rătăceau pe corpul ei. Degetele lui lungi i-au mângâiat pentru scurtă vreme coapsele și mijlocul, apoi s-au mutat în sus pe brațele goale, lăsând în urma lor

o căldură catifelată. Ochii ei erau pe jumătate închisi când el i-a mângâiat claviculele, iar degetele lui au luat-o pe gât în sus și i-au dat capul pe spate, astfel încât să-i poată săruta zona pulsândă de sub ureche.

Ea a gemut cu o plăcere senzuală. Cum puteau fi acele mâini – atât de aspre și de bătătorite după ani întregi de armată – așa delicate pe pielea ei? Atât de pricepute încât să-i trimită fiori de plăcere în tot trupul?

– Ce spunea, dragostea mea? i-a șoptit Christian cu capul lipit de gâtul ei.

I-a dat părul deoparte, și-a pus gura pe pielea ei și a mușcat-o ușor și excitant.

Ea a tresărit în brațele lui, și ceva i-a zvâcnit puternic în adâncul măruntaielor.

– Eu, ah, eu nu m-aș supăra dacă ai face asta, a reușit ea să spună.

El i-a supt gâtul, cu limba dezmiardând zona pe care tocmai i-o mușcase. Ea s-a lăsat moale în brațele lui, cu capul căzut pe spate. Era răscolită de senzații. Niciodată nu le simțise atât de intens, nici măcar în timpul căsătoriei. Ea și Jeremy se bucuraseră de relația lor, dar niciodată în acest fel. Atingerile lui Christian îi făceau sângele să clocotească și inima să bată tare. Picioarele și mâinile îi tremurau, și a trebuit să-și reprime imboldul de a cere mai mult, ca un cerșetor neajutorat.

– Asta e o invitație? a întrebat el, culcând-o pe pat.

– Da, a șoptit ea.

Patul era atât de strâmt, încât el trebuia să stea pe jumătate peste ea, cu un picior între coapsele ei și proptit într-un cot.

Îl privea fix printre genele pe jumătate închise, fascinată de dorința care îi transfigurase fața într-o frumusețe sălbatică și brutală. Buzele lui schițau un surâs senzual în timp ce degetele își făceau de lucru cu șireturile corsajului. I-a tras cu grijă în jos materialul delicat, dezvelind rotunjimile care se profilau peste corset. Clarissei i s-a uscat gura când l-a văzut plimbând un deget peste vârful sânilor ei și mângâindu-i partea mai închisă la culoare care îi înconjura sfârcurile. A cuprins-o un tremur, și a simțit cum pe piele îi dansează scânteii fierbinți.

- Ești sigură? a murmurat el.

Și-a ridicat capul, și s-au privit fix în ochi. Între ei plutea dorința, care îi lega cu o foame unică și copleșitoare. Ea a aprobat din cap, prea copleșită de pasiune și de tremur ca să mai articuleze vreun cuvânt.

În privirea lui a izbucnit o pasiune arzătoare, iar dorința lui nestăvilită s-a prăbușit asupra ei ca un val. Cu o mișcare rapidă, i-a smuls corsetul, și sânii ei s-au eliberat. Christian a scos o respirație șuierătoare, un sunet brutal și triumfător care a făcut ca inima ei să tresară puțin de teamă.

Dar apoi el s-a aplecat și a sărutat-o reverențios pe piept, chiar deasupra inimii care se zbătea.

- Iisuse, a spus el, cu vocea îngroșată de emoție. Ești cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată. Îți jur, nu sunt demn să te ating.

Atunci ea și-a dat seama. De îndoiala din tonul vocii lui. De teama că nu avea să fie niciodată suficient de bun, teamă care l-a urmărit toată viața lui trăită în umbra fraților mai mari.

Ea i-a mângâiat părul și a șoptit:

- Te rog, Christian. Te doresc foarte mult. Nu mă face să mai aștept.

El a sărutat-o din nou cu delicatețe între sâni, dar apoi mâinile lui au fost pe ea, modelând și frământând cu iscusință de maestru. Prin venele ei a început să curgă foc. Se mișca neconținut sub el, cerând tot mai mult.

- Christian, a gemut ea.

El îi mângâia sânii, răsucindu-i ușor sfârcurile tari și roz. Buricele aspre ale degetelor lui au torturat-o până când s-a zbatut de plăcere.

Nu era destul.

Ca și când ar fi știut, i-a cuprins sânii în palmele lui mari și i-a frământat. Apoi a luat în gură un sfârc întărit. Ea a simțit un fior fierbinte în tot corpul, și-a arcuit spatele și și-a împins nerăbdătoare pelvisul în coapsa lui, apăsându-l puternic prin straturile de veșminte. În pânțele ei a pulsat o contracție mică și scurtă, iar plăcerea intensă a făcut-o să scoată un strigăt înăbușit.

Christian se juca acum cu ea, mutându-se încet de la un sân la celălalt. Corpul lui o apăsa de pat. Senzația că era prizonieră și ținută în frâu o înnebunea. Între coapse i-a pulsă o durere voluptuoasă și chinuitoare pe care aproape că o uitase în aceste ultime luni.

El s-a ridicat și s-a retras, sugându-i puternic și trecându-și dinții peste un sfârc întărit. Și totuși, ca și când nu s-ar fi putut abține, Christian s-a aplecat din nou și și-a trecut limba pentru ultima dată peste sânii ei înainte de a-și schimba poziția. Ea a gemut și s-a arcuit în încercarea de a-i urma gura.

El a ținut-o culcată pe spate.

- Ai cei mai frumoși sâni, i-a șoptit în timp ce îi mângâia sfârcurile tari. Aș putea face asta ore întregi.

Ea l-a privit fix, uimită că spunea ceva atât de... atât de... excitant.

El a rânjit ca un lup, dezvelindu-și dinții puternici și albi.

- Ți-ar plăcea? a întrebat-o el cu un rânjit malițios.

- Ah...

Era complet pierdută. Nu i se mai întâmplase niciodată ca oamenii să vorbească despre aceste lucruri în timp ce le făceau.

A râs ușor.

- Altă dată.

I-a desfăcut repede corsetul și i l-a scos. A urmat apoi cămașa, și ea a rămas goală în fața lui, numai în ciorapi și pantofi.

Clarissa a roșit din cap până în vârful degetelor în timp ce el o privea stăruitor. Dar simțea numai un fel de timiditate, nu rușine. Pe fața lui Christian se citea deopotrivă adorație și dorință, iar mâinile lui o așezau cu blândețe mai confortabil în pat. Ea a așteptat în tăcere în timp ce el s-a ridicat și s-a dezbrăcat.

Când l-a văzut dezbrăcat, i s-a tăiat răsuflarea. A văzut un bărbat musculos și puternic precum un zeu. Un bărbat care trăise toate brutalitățile războiului. Nu s-a putut abține să nu-și ducă o mână la gură.

Christian a ridicat capul, și ochii i s-au umplut de îngrijorare.

- Ce se întâmplă, iubito? a întrebat-o, stând pe marginea patului.

Ea a atins ușor rana de glonț de-abia vindecată de pe umărul lui, apoi și-a plimbat degetele de-a lungul unei cicatrice îngrozitoare care îi brăzda partea stângă a torsului.

- Încă te mai dor? l-a întrebat.

El i-a dus mâna la buze.

- Sunt vindecat. Nu ai de ce să-ți faci griji. Te asigur.

O urmă de durere i-a răscolit pieptul.

- Urăsc faptul că trebuie să fii soldat.

El a tras-o aproape. Ea tremura, și îi plăcea să simtă corpul lui fierbinte și vânjos care îi acoperea trupul.

- Șșșștt, a șoptit el. Nu te gândi la asta. Nu acum.

I-a astupat gura cu a lui în timp ce îi mângâia rotunjimile feselor cu o mână. Sfârcurile ei excitate se frecau de părul lui aspru de pe piept, făcând-o să geamă. Dorința nesățioasă îi curgea prin vene, și coapsele i sa-umezit.

- Christian, a spus printre gâfâieli, eliberându-se de sărutul lui tandru. Te vreau. Acum.

- Răbdare, iubito, i-a șoptit el în timp ce îi săruta linia bărbiei. Nu vreau să te doară.

Ea l-a prins de urechi și i-a ridicat capul, lipindu-și nasul de al lui.

- Au, a scâncit el.

Se prefăcea, și-a dat ea seama, pentru că ochii îi străluceau de veselie.

- Acum, a scrâșnit ea printre dinții încleștați.

El i-a mai asaltat o dată gura, rapid și prădalnic, apoi s-a așezat între coapsele ei. Ea și-a ridicat picioarele și l-a înlănțuit de talia musculoasă.

- După cum e voia doamnei mele, a spus el cu o voce joasă.

Și-a încordat coapsele și a introdus vârful măduelarului în erecție în deschizătura trupului ei. L-a ținut capul în mâini și a privit-o în ochi în timp ce o pătrundea tot mai adânc. Ea gâfâia din pricina acestei invazii arzătoare care o întindea și o umplea până la limită.

El s-a oprit și și-a lăsat capul pe umărul ei, iar ea i-a simțit respirația sacadată pe piele.

– Clarissa..., i-a spus el înăbușit.

– Nu, a răspuns și ea printre gâfâieli. E bine.

S-a răsucit puțin, și plăcerea a străpuns-o din locul în care erau împreunați. Era mai mult decât bine. Era minunat.

Cu un murmur de satisfacție, ea și-a arcuit spatelul și și-a frecat sânii de pieptul lui tare. El a început să împingă scurt și cu hotărâre. Ea sorbea cu lăcomie fiecare senzație, plimbându-și mâinile peste umerii lui largi, peste conturul mușchilor spatelui și pe șoldurile lui zvelte.

Atingerile ei l-au impulsionat. I-a ridicat coapsele și a pătruns-o adânc, provocându-i o durere voluptuoasă și arzătoare în locul cel mai sensibil al trupului ei. Gura lui s-a încheștat de a ei, iar limba lui fierbinte i-a dezmiardat buzele.

Clarissa și-a tras genunchii în sus, deschizându-se cât putea de mult. Era înnebunită, suspina cu gura încheștată, dorindu-și să ajungă la climax.

Christian a pus capăt sărutului și s-a ridicat în coate. Ea a scâncit un protest, dorindu-și să fie al ei cu totul – peste ea, în ea, să o aducă în extaz. Cu un murmur liniștitor, el și-a coborât mâna între corpurile lor, strecurând două degete între pliurile ei umede. Ea și-a îngropat călcăiele în coapsele lui și a dat drumul unui țipăt în timp ce un fior de ușurare i-a cutremurat trupul.

Ca reacție, mușchii lui au început să zvâcnească spasmodic. A pătruns mai adânc în ea în timp ce tremura ușurat. Din gâtul lui a ieșit un geamăt adânc, și s-a prăbușit arcuit peste ea.

În timp ce zăceau acolo, gâfâind, cu picioarele și brațele încolăcite, Clarissa a început să-și revină treptat. Presiunea corpului lui Christian pe pieptul ei a slăbit. A deschis ochii să-l privească.

Inima i-a stat în loc. Ce a văzut pe fața lui nu era o dorință trecătoare. Era iubire – dezinteresată, adoratoare și plină de bucurie.

Dumnezeu s-o ierte, dar planul ei reușise.

capitolul 7

Christian s-a sprijinit în coate și s-a delectat cu atingerea corpului plin de senzualitate al Clarisei. Doamne cum se năpustise asupra ei, incapabil să se abțină! Spusese adevărul când afirmase că nu se putea apăra împotriva ei. Și era speriat de moarte. Dar acum nu o mai putea părăsi, căci ar fi însemnat să-și sfâșie inima.

Ea se uita în sus la el, părând amețită – chiar confuză. Nu ar fi putut să o învinuiască de nimic. Se purtase ca o brută – o posedase pur și simplu pe un pat vechi din mansarda casei familiei lui. Și la lumina zilei. Părinții aveau să-l considere un ticălos – după ce urmau să se asigure că se căsătorea cu ea.

Și asta era exact ce avea de gând să facă.

Și-a lipit gura de buzele ei inflamate de sărutări și ea a scâncit, lovindu-l cu mâinile ei mici în umeri, ca și când ar fi vrut să-l împingă deoparte.

– Biata mea iubită, a șoptit el. Te strivesc?

Ea a aprobat cu un semn scurt din cap.

Cu un oftat adânc, el s-a desprins de corpul ei cald și s-a întors pe spate, trăgând-o și pe ea după el. Blesmatul de pat era atât de mic, încât a fost cât pe ce să cadă din el în timp ce căutau să-și găsească locul pe saltea. Asta a adus un chicot înăbușit din partea ei, atât de copilăros și de dulce, încât i s-a strâns inima în piept.

Ea s-a răsucit peste el, încercând să-și găsească o poziție comodă. Mădularul lui a pulsat cu un interes redesh-teptat.

– Ai grijă, iubito, a gemut el. S-ar putea să primești mai mult decât te-ai așteptat.

Ea și-a ridicat capul de pe pieptul lui și s-a încruntat.

– Ce vrei să spui?

El i-a mângâiat fesele voluptuoase, și ea a roșit, plecându-și privirea.

– Nu cred că ar fi o idee prea bună, a răspuns cu voce încordată.

Mirat, Christian a încercat să-i privească fața, dar ea se uita în altă parte.

- Ce e, Clarissa?

- Nimic, a răspuns ea cu voce încordată.

El cunoștea vocea asta. Știa că însemna că îi ascundea ceva.

- Ba da, e ceva. I-a masat mușchii încordați dintre omoplați. Poți să-mi spui orice. N-o să mă supăr.

Ea a oftat nefericită, făcând ca părul de pe pieptul lui să se miște ușor.

- Pur și simplu... o să-mi ia ceva timp să mă obișnuiesc cu asta. Nu mă așteptam să se întâmple.

El a zâmbit, inundat de un val de ușurare. Era bine câtă vreme ea nu regreta ce făcuseră.

- Încearcă să nu te gândești la asta chiar acum. Poți cugeta la toate mai târziu.

Ea l-a privit cu reproș.

- Întotdeauna spui asta. Dar uneori lucrurile nu mai pot aștepta.

I-a dat la o parte de pe față minunatul ei păr blond și ciufulit.

- Mă cunoști doar, Gărgărițo. Eu sunt un simplu soldat. Nouă nu ne place să gândim prea mult.

Ea a pufnit disprețuitoare și s-a cuibărit la pieptul lui. Dar, cu toate că a rămas nemișcată câteva minute, el avea senzația că auzea cum i se învârt roțițele în cap. I-a înghiontit ușor piciorul cu laba piciorului lui.

- Spune-mi despre ce e vorba, i-a spus el.

Ea s-a fofit, dar nu și-a înălțat privirea.

- În toți anii ăștia mi-ai spus Gărgăriță, și nu te-am întrebat niciodată de ce.

Era evident că evita subiectul, dar el a intrat în jocul ei.

- Ți-am spus așa pentru că erai întotdeauna pe fugă, exact ca în poezioara pentru copii. Puteam fi prinși cu orice - pescuit pe lac, o partidă de cărți - și tu lăsaai totul baltă și fugeai acasă ca și când necuratul ar fi fost pe urmele tale.

Ea a oftat îngândurată.

- Bănuiesc că într-un fel era. Tata era furios dacă întârziem la ceaiul de după-amiază sau la cină. Și întârziem

adesea, pentru că n-aș fi vrut să plec niciodată de la conacul Rosedell. Îmi plăcea foarte mult acolo.

Furia l-a făcut să-și iasă din fire când și-a amintit cât de rău fusese tratată Clarissa.

- Știu că obișnuia să te lovească.

Ea a părut să se retragă în ea.

- Uneori.

El a îmbrățișat-o strâns, cuprins de vechea furie amestecată cu un regret dureros.

- Nimeni nu o să-ți mai facă niciodată vreun rău, Clarissa.

- Nu poți fi sigur, a spus ea cu voce înăbușită.

Cu o mișcare iute, s-a rostogolit peste ea. Ochii ei s-au deschis larg de mirare când el i-a cuprins fața în mâini.

- Ba pot. Pentru că acum ești a mea. Nu o să mai las pe nimeni să-ți facă vreun rău, a jurat el.

În ochii ei a licărit panica. S-a zbatut, încercând să-l împingă la o parte.

- Christian, dă-mi drumul.

El a închis ochii, uimit de reacția ei.

- Clarissa...

- Acum!

El s-a tras deoparte și s-a așezat pe marginea patului. Ea și-a apucat cămașa și a început să și-o tragă pe cap. Când el a încercat să o ajute, l-a lovit peste mâini.

El a rezistat tentației de a trage o înjurătură și s-a întins după pantaloni. Se părea că ea regreta deja cele întâmplate. Nu exista nici o îndoială că avea să fie nevoit să lupte cu milioane de argumente stupide.

El s-a ridicat și a urmărit-o cum se agita cu șireturile juponului. Când ea a refuzat să-l privească în ochi, s-a întristat.

- Trebuie să-mi spui ce se întâmplă.

Ea și-a netezit juponul, a respirat adânc și și-a ridicat ochii. Obișnuita lor strălucire de ambră dispăruse, lăsându-i privirea hotărâtă și sumbră. S-a simțit inundat de neliniște.

- Trebuie să-ți spun ceva, a rupt ea tăcerea. Și n-o să-ți placă.

El ar fi dorit să se așeze lângă ea și să o ia în brațe. Dar expresia ei mohorâtă l-a înghețat.

– Spune, a replicat el.

– Te-am mințit, Christian. Nu am vrut, dar am făcut-o. Era necesar.

El și-a stăpânit sentimentele mistuitoare.

– În legătură cu ce? Cu asta?

Ea a încuviințat din cap, părând nefericită.

– În parte. Nu aveam de gând să-ți spun, dar acum trebuie. După toate astea... A arătat spre pat. Aveam nevoie să mă ajuți să descopăr ce s-a întâmplat cu adevărat la Badajoz. Să mă ajuți să spăl onoarea lui Jeremy. Fiindcă ai refuzat, m-am hotărât să fac orice era nevoie ca te conving să mă ajuți. M-am gândit că, dacă te fac să te îndrăgostești de mine..., ei bine, atunci ai să faci ce am nevoie să faci.

A încheiat grăbită. Avea pete roșii pe obraji și părea sfidătoare, dar totodată gata să izbucnească în lacrimi.

Christian nu mai simțise o astfel de durere decât o dată în viață – când fusese spintecat de o sabie franceză. Dar acum era mai rău. O rană trupească se vindecă, însă rana pe care i-o provocase ea probabil nu avea să se vindece niciodată.

A tras aer în piept cu un șuiert și a încercat să-și înăbușe furia care îi pulsa în vene. Oricât de mult și-ar fi dorit să o reverse asupra ei, nu putea. O astfel de reacție ar fi speriat-o de moarte, și, chiar dacă o merita cu prisosință, nu i-ar putea face așa ceva.

După câteva clipe, s-a liniștit îndeajuns cât să vorbească.

– Ce s-a întâmplat între noi... a fost numai un șiretlic? Clarissa, nu a fost nimic adevărat?

Ea și-a șters colțul unui ochi, părând rușinată.

– Bineînțeles că a fost adevărat. De aceea nu mi-am putut duce până la capăt planul prostesc. Însemni prea mult pentru mine. Nu puteam să te mint mai mult decât am făcut-o deja.

El o privea fix, prea derutat și supărat ca să răspundă. Ce dracului voia de la el?

- Christian, i-a spus ea cu voce rugătoare, probabil acum mă urăști, și nu te pot învinui.

El a clătinat din cap.

- Nu te urăsc...

- Ar trebui, l-a întrerupt ea. Dacă aș fi un om mai bun, aș părăsi imediat această casă și nu te-aș mai deranja niciodată. Dar nu pot. Dincolo de ceea ce am făcut, am totuși nevoie de ajutorul tău.

S-a desprins din pat și l-a apucat de braț. El a strâns din dinți, străduindu-se să nu reacționeze. Dar simpla ei atingere îl ardea. Era atât de frumoasă, pe jumătate goală și îmbujorată după ce făcuseră dragoste... Ea îi făcuse praf sufletul, și el totuși o mai dorea. Avea nevoie de ea.

Nu o ura. Se ura pe el însuși că fusese atât de prost.

- Și ce ar trebui să fac?

În ochii ei a licărit o speranță slabă.

- Christian, tu cunoști oamenii, mai ales soldați care au fost la Badajoz și care ar putea ști adevărul. Poți să vorbești cu ei? Dacă tu descoperi ce s-a petrecut în realitate, atunci locotenent-colonelul Harcourt va trebui să mă asculte.

El a tras o înjurătură în gând. Ea îi cerea singurul lucru pe care nu putea să-l facă.

- Te rog, l-a implorat când el a rămas tăcut. Dacă n-o faci pentru mine, atunci fă-o pentru Jeremy. Fă-o pentru un camarad care merită acest ajutor.

Christian s-a desprins din strânsoarea ei și s-a întins să-și ia cămașa.

- Nu pot să încalc un ordin explicit. Nu-mi cere asta.

Ea i-a smuls cămașa din mână și a azvârlit-o deoparte.

- Nu-ți pasă decât de blestemata ta de carieră? Să lupți și să ucizi? Asta înseamnă mai mult pentru tine decât însemn eu?

Genele îi luceau de lacrimi, dar fața ei prelungă radia de furie. El i-a înfruntat privirea, rănit de acuzațiile ei.

- Sunt soldat, Clarissa. Asta sunt. Ce altceva aș putea face? Să stau acasă, fiul cel mai mic și nevolnic care așteaptă să-i cadă firimiturile de la masa tatălui său?

Asta nu e viață pentru un bărbat. Asta am ales să fac, și o fac bine.

Când ea a clătinat din cap și a scos o exclamație sarcastică, furia lui Christian a sporit.

– Și, dacă ai impresia că îmi place să lupt și să omor, poți să te duci dracului, i-a trântit-o el. Nu-mi place să omor, dar al naibii să fiu dacă o să mă scuz în fața ta pentru asta.

A traversat încăperea, a înșfăcat cămașa și și-a tras-o pe cap.

– Și, apropo, a adăugat el, evident că și iubitul tău soț credea același lucru, altfel n-ar fi plecat în Spania și nu te-ar fi lăsat acasă. Răsuflarea ei neliniștită l-a făcut să se oprească. A închis puțin ochii, dorindu-și deodată ca un fulger să-l trăsnească de moarte. Clarissa, a oftat el.

– Nu, Christian. Nici un cuvânt mai mult, a izbucnit ea și s-a îmbrăcat cu rochia cât de repede a putut. Dacă simți totuși ceva pentru mine, o să te porți în continuare ca și cum nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat vreodată.

Înainte ca el să mai poată spune ceva, ea și-a tras restul de haine pe ea și a plecat.

La ușa din față a casei din oraș a familiei Middleton s-a auzit o bătaie nerăbdătoare care a smuls-o pe Clarissa din reveria ei sumbră. Nu conta cine era, nu dorea să vadă pe nimeni. După ce părăsise conacul Rosedell cu patru zile în urmă – imediat după aventura dezastuoasă și cutremurătoare cu Christian –, se închisese în casă. Și, dacă nu ar fi fost vorba despre sănătatea șubredă a colonelului Middleton, și-ar fi împachetat deja lucrurile și ar fi descins în siguranța moșiei lor din Devon.

Și-a lăsat lucrul de mână în coș și s-a dus să se uite pe fereastră. O trăsură strălucitoare de oraș stătea în fața intrării. Una dintre trăsurile familiei Montegue, ceea ce însemna că Lillian venise să încerce să o vadă. Din nou.

Clarissa și-a frecat tâmpile, încercând să-și aline durerea de cap care își găsisese sălașul permanent în craniul

ei. Detesta că trebuia să o evite pe Lillian, dar în clipa aceasta nu putea da ochii cu ea. Nu înainte ca fratele ei să fi plecat în peninsula și din viața ei pentru totdeauna. Atunci avea de gând să meargă la prietena ei și să-i ceară iertare pentru că se folosise de fratele ei într-un mod atât de josnic.

Aproape îi dădeau lacrimile când își imagina viața fără Christian. În fiecare zi se chinuia să tăgăduiască adevărul. Și în fiecare noapte, singură în patul ei, era obligată să-l recunoască. Îl iubea. Cum ar fi putut să nu-l iubească? Chiar și atunci când era doar un băiețuș, el o impresiona cu inteligența, curajul, firea lui bună și cu pofta nemărginită de viață. Și acum era un bărbat fermecător și puternic, iar mângăierile lui îi făcuseră trupul să se aprindă cu o pasiune pe care nu o mai cunoscuse.

Dar ea se folosise de el și îi ceruse să-și încalce onoarea de dragul ei. Jeremy ar fi fost îngrozit de planul ei lipsit de scrupule. Înțelesese în final acest lucru, după patru zile în care nu prea se gândise la altceva. Această constatare era mai rea decât orice.

La auzul unor pași grăbiți pe scări, s-a îndepărtat de fereastră. O clipă mai târziu, ușa salonului s-a deschis, și Lillian a intrat grăbită în încăpere, mohorâtă ca un judecător foarte sever.

Clarissa a oftat în sinea ei și s-a străduit să schițeze un zâmbet.

– Lillian, mă bucur mult că te văd. Îmi pare rău că nu am fost destul de...

– Încetează, Clarissa! s-a răstit Lillian. S-a terminat cu ascunsul. O să vorbim chiar în clipa aceasta despre ce s-a întâmplat între tine și Christian. Și ce e de făcut în legătură cu asta.

Clarissa s-a prăbușit pe un scaun și și-a sprijinit fruntea îndurerată în palmă.

– Nu e nimic *de* făcut. Mă urăște. A râs amar. Și nu l-aș putea învinui.

Lillian și-a dat ochii peste cap.

– Cum poți fi așa nătăfleață? Nu te urăște. E îndrăgostit nebunește de tine de ani de zile.

Clarissa s-a holbat la prietena ei.

- Știi?

Lillian s-a încruntat.

- Bineînțeles. Și mama, și tata știu.

Clarissa a gemut și și-a lăsat capul să-i cadă iarăși în mâini, incapabilă să găsească un răspuns în fața acestei dezvăluiri umilitoare.

- Oh, Doamne, Dumnezeu! Uită-te la mine! a exclamat Lillian.

Clarissa și-a ridicat cu precauție capul.

Lillian părea sfâșiată între supărare și compasiune.

- Chiar ai crezut că nu o să fim de acord cu o căsătorie între tine și Christian? Am fi încântați. Pentru amândoi.

Clarissa a icnit.

- Ești nebună? Sunt cu cinci ani mai mare ca el. Și mai e și soldat. N-aș putea să mă mărit în veci cu un alt soldat.

- S-ar putea ca dorința să ți se împlinească, i-a replicat Lillian. Chiar în clipa asta, Christian își ruinează cariera de dragul tău.

Dacă nu ar fi stat jos, Clarissa ar fi căzut, probabil, din picioare.

- Despre ce vorbești?

- Christian a pornit o cruciadă pentru a-i spăla onoarea lui Jeremy. După ce ai șters-o de la Rosedell, s-a întors imediat în oraș și a început să sape după informații.

- Așa a făcut? Era atât de naucită, încât de-abia a putut articula întrebarea. De ce?

- Pentru că te iubește, a afirmat Lillian cu tărie. În timp ce tu te ascundeai, el a căutat martori încoace și încolo. A găsit la Londra doi veterani invalizi din asediul de la Badajoz. După ei, comportamentul lui Jeremy acolo a fost curajos și exemplar. Și au fost martori la toate evenimentele.

Ea s-a încruntat.

- Dar atunci de ce nu s-au prezentat autorităților atunci când au ieșit la iveală zvonurile de după bătălie?

- S-au prezentat. S-au dus la maiorul Blundell, dar el le-a ordonat să-și țină gura. De vreme ce el era

comandantul lor cu rangul cel mai înalt, s-au simțit dator să respecte ordinul. Dar Christian și tatăl meu au promis să le fie alături. Ei au acceptat să mărturisească adevărul. Și sunt siguri că mai sunt și alții din regimentul lui Jeremy care vor fi dornici să vorbească.

Clarisei i se învârtea capul. O năpădiseră sentimente contradictorii – furie, bucurie, ușurare.

– E... e minunat, a reușit să spună în cele din urmă.

Lillian a făcut o grimasă.

– Pentru reputația lui Jeremy. Dar nu și pentru a lui Christian. A încălcat un ordin clar. Chiar acum este la comandamentul general și încearcă să-l convingă pe locotenent-colonelul Harcourt să-l cheme pe Blundell să dea socoteală.

Un semnal de alarmă a făcut-o pe Clarissa să vadă lucrurile mai limpede.

– Nu s-a dus și tatăl tău cu el?

– Nu i-a spus tatei. Lui Christian îi era teamă că avea să încerce să-l oprească să meargă la Harcourt. Și a jurat că mă omoară dacă spun ceva.

Îngrijorarea și vinovăția au făcut-o pe Clarissa să se ridice de pe scaun. A înșfăcat-o pe prietena ei de braț și a împins-o către ușă.

– Nu am vrut niciodată să facă așa ceva. Am avut de gând să merg personal la Harcourt cu informațiile primite. Nu am vrut ca fratele tău să-și ruineze cariera!

– Acum nu mai e nimic de făcut în privința asta, a protestat Lillian.

Prietena ei se înșela. Clarissa știa exact ce avea de făcut. Acest gând îi făcea stomacul să se revolte, dar nu avea de ales.

– Ba e, a spus, trăgând-o pe Lillian spre hol. Mă duc direct la Harcourt să vorbesc cu el. N-o să permit să i se întâmple așa ceva lui Christian.

Lillian părea scandalizată.

– Nu poți merge singură la comandament. Gândește-te la bârfe!

– Ba da, Lillian, pot. Iar tu o să mă duci acolo. În clipele asta.

capitolul 8

Clarissa îl privea furioasă pe funcționarul care îi bloca accesul în biroul locotenent-colonelului Harcourt. Nemernicul care se umfla în pene era hotărât să o țină la ușă, pretinzând că Harcourt avea o întrevvedere importantă cu un alt ofițer.

Acel ofițer era Christian, iar ea trebuia să-l oprească înainte de a-și distruge cariera militară.

– Vă rog, dați-vă la o parte, domnule, i-a cerut ea nerăbdătoare.

Funcționarul s-a înfoiat. Și-a împins pieptul înainte și i-a arătat un scaun din fața biroului său.

– Vă rog să luați loc, doamnă. Trebuie să așteptați ca întâlnirea să ia sfârșit, altfel voi chema o santinelă să vă conducă afară din clădire. Nu doresc să vă pun într-o situație jenantă, dar nu voi ezita să procedez astfel dacă sunt nevoit.

Clarissa bănuia că așa avea să facă. Numai gândul la agitația pe care ar fi provocat-o aproape că îi stârnea greață. Dar se săturase ca toată lumea să-i spună ce să facă, și nici un funcționar meticulos nu o putea opri în această clipă. Nu când Christian avea nevoie de ea.

– Dacă dumneavoastră sau oricine altcineva mă atinge, țip. Cât de mult și de tare pot. Vă rog să vă dați la o parte din ușă.

Barbatul s-a înroșit la față și a început să braveze. Ea a deschis gura și a inspirat adânc. Mormăind ceva în barbă, funcționarul s-a tras încet la o parte, și Clarissa a năvălit în încăpere înainte ca el să se răzgândească. A trântit ușa și s-a rezemat de ea, încercând să-și liniștească bătăile inimii.

În spatele unui birou masiv stătea un ofițer cu alură impozantă, a cărui mustață deasă tremura de surprindere în timp ce el o cerceta cu privirea pe Clarissa. Christian stătea de partea cealaltă a biroului. S-a întors cu fața spre ea și preț de câteva secunde a rămas cu gura căscată înainte de a o închide, posomorât.

Locotenent-colonelul Harcourt s-a ridicat cu mare greutate.

- Ce dracu' se petrece aici? s-a răstit el. Cine sunteți, doamnă?

Clarissa a traversat încăperea, rugându-se să n-o lase picioarele, și a rămas alături de Christian. El și-a înclinat capul ușor, dar cu furie, spre ea.

Întâlnind privirea încruntată a lui Harcourt, ea s-a îmbărbătat și a zis ce avea de zis:

- Sunt doamna Middleton, domnule. Am venit să discutăm despre prejudiciul care i-a fost adus soțului meu, căpitanul Jeremy Middleton.

Christian a izbucnit și el într-un sfârșit:

- Pentru Dumnezeu, Clarissa! Nu trebuia să vii aici. Ce-a fost în capul tău?

- Țineți gura, căpitane, a tunat Harcourt. Eu pun întrebările.

Christian și-a reluat poziția de drepti, deși părea încă furios. Nu era sigură dacă pe ea sau pe Harcourt.

Locotenent-colonelul și-a îndreptat din nou privirea pătrunzătoare spre ea.

- Doamnă Middleton, se poate să fiți atât de bună să-mi explicați comportarea dumneavoastră? În mod normal, o doamnă nu dă buzna așa, neînsoțită, la comandamentul general. Îndrăznesc să spun că socrul dumneavoastră nu ar fi de acord.

Privirea lui amenințătoare i-a răscolit stomacul, dar și-a păstrat cumpătul.

- Dragă domnule, aveți de gând să-mi oferiți un scaun sau trebuie să stau în picioare toată după-amiaza? A uitat toată lumea de la comandamentul general bunele maniere?

A mai și pufnit arogantă, ca să dea greutate spuselor ei.

Urechile lui Harcourt s-au înroșit, dar, spre lauda lui, și-a păstrat sângele rece.

- Iertați-mă, doamnă. Se pare că eu *am* uitat bunele maniere. A făcut un semn cu mâna spre scaunul din fața biroului său. Vă rog să luați loc.

- Nu, mulțumesc, a răspuns ea condescendentă. M-am răzgândit, prefer să rămân în picioare.

L-a auzit pe Christian cum se îneacă ușor, dar n-a îndrăznit să se uite la el. Privirea bănuitoare a lui Harcourt se muta cu rapiditate de la unul la altul. Spre surprinderea ei, a râs cu reținere.

- Foarte bine, doamnă. M-ați înfrânt, și încă pe terenul meu. Cu ce vă pot ajuta?

A cuprins-o o ușurare atât de neașteptată, încât i s-au înmuiat genunchii. Până la urmă, și-ar fi dorit să stea jos, dar nu voia să arate nici un semn de slăbiciune în fața lui Harcourt.

- S-a produs o neînțelegere groaznică, domnule, a spus ea. Căpitanul Archer a avut impresia greșită că am dorit ca el să vă prezinte cazul soțului meu. Nu am intenționat niciodată acest lucru.

- Asta e o prostie, și o știi și tu, Clarissa, a replicat Christian.

- Căpitane Archer, a intervenit Harcourt. Taci din gură până când îți dau permisiunea să vorbești. E clar?

Christian părea gata să riposteze, așa că Clarissa l-a ciupit de braț. Mustața lui Harcourt a tresărit, dar bărbatul s-a abținut să comenteze.

- Da, domnule, a răspuns Christian cu rigiditate.

- Domnule locotenent-colonel Harcourt, a continuat Clarissa, după cum v-am spus, căpitanul Archer a greșit. Am avut întotdeauna intenția să vă prezint personal informațiile pe care le-am descoperit în legătură cu acest caz strigător la cer.

- E ciudat. Căpitanul pare destul de sigur de ceea ce face, a replicat sec Harcourt. De fapt, e atât de sigur, încât s-a arătat dispus să încalce un ordin explicit. Mi se pare greu de crezut că se putea înșela în privința unui astfel de lucru.

Clarissa și-a reținut frustrarea.

- Aici a fost vina mea. Eu l-am rugat să mă ajute. Vă asigur că, în privința asta, nu prea a avut de ales.

Harcourt și-a înălțat sceptic o sprânceană.

- Doamnă Middleton, iertați-mă că spun asta, dar cred că afirmațiile dumneavoastră sunt contradictorii. Iați cerut sau nu să încalce un ordin explicit?

Nervii ei s-au mai întins puțin.

- Bineînțeles că i-am cerut să-și încalce ordinele, l-a repezit ea, cu un aer defensiv. Nimeni altcineva nu m-ar fi ajutat. Numele soțului meu a fost târât în noroi, iar camarazilor lui ofițeri se pare că nu le-a păsat. Nici măcar superiorilor lui.

Harcourt s-a tras de mustață, părând îngrijorat. Și vinovat, a observat ea. Punându-și mâinile pe birou, s-a aplecat în față pentru a da greutate afirmațiilor ei.

- A fost o chestiune de onoare, a spus ea. Onoarea lui Jeremy. Onoarea familiei lui. Și, odată ce i-am cerut acest lucru, era la mijloc și onoarea căpitanului Archer. Cum putea să mă refuze?

Harcourt a scos un oftat nefericit.

- Luați loc, doamnă Middleton. Nu e nevoie să stăm în picioare, de parcă am fi la o paradă de gală. S-a încruntat către Christian. Cu excepția ta, Archer. Tu rămâi în picioare.

În timp ce Clarissa se prăbușea pe scaunul de lemn din fața biroului, a riscat o privire pe furiș spre Christian. Furia lui dispăruse. Ba chiar i-a făcut cu ochiul. Tulburată, s-a întors din nou spre Harcourt, care continua să o cerceteze cu o curiozitate nedisimulată.

- Domnule locotent-colonel, a început ea, cu speranța de a readuce conversația la problema reputației lui Jeremy. Ne puteți ajuta? Numele soțului meu a fost lezat foarte grav. Este necesar să fie reabilitat imediat.

Harcourt și-a pus mâinile pe birou una peste alta, cu o expresie întunecată pe față.

- Tocmai despre asta discutam cu căpitanul Archer, doamnă Middleton. Înțelegeți ce-mi cereți, nu-i așa? Va fi riscant să ridicăm această problemă, iar rezultatul este îndoielnic. Oameni puternici vor face tot ce le stă în putință să respingă acuzațiile legate de rolul jucat de Lord Blundell în această chestiune. Căpitanul Archer știe acest lucru, dar trebuie să-l înțelegeți și dumneavoastră la fel de bine dacă vom porni pe acest drum.

Ea și-a îndreptat umerii. De-acum înainte nu avea să se mai lase intimidată nici de Blundell, nici de tatăl lui, nici de oricine altcineva.

- Nu mi-e teamă.

Harcourt a aprobat serios din cap.

– Înțeleg. Atunci e foarte bine. Voi trece la acțiune.

Inima ei a început să bată mai tare.

– Da? Și ce veți face?

– O să fac investigații printre ofițerii și gradele inferioare. În liniște, se înțelege, a spus el cu sinceritate. Este o situație delicată, și nu e cazul să agităm spiritele mai devreme decât este necesar.

Clarissa a luat o gură mare de aer, prima în ceea ce ei îi părea o veșnicie. Cu puțin noroc, Jeremy avea să-și recapete bunul renume. Pentru asta îi era datoare lui Christian.

– Domnule locotenent-colonel Harcourt, nu vă pot spune cât de fericită mă faceți, a spus ea. Vă rog să acceptați recunoștința mea.

El a înclinat scurt din cap către ea și s-a ridicat de pe scaun.

– Doamnă Middleton, vă rog să mă scuzați. O să vă țin la curent cu rezultatele anchetei mele.

Clarissa s-a ridicat și ea, dar nu s-a mișcat de lângă birou. Mai era o problemă la fel de importantă de rezolvat.

– Ce i se va întâmpla căpitanului Archer? a întrebat ea, aruncându-i o privire lui Christian.

Acesta nu părea nici pe departe îngrijorat. I-a zâmbit malițios, semănând atât de mult cu puștiul insolent pe care îl cunoștea așa bine, încât abia s-a abținut să nu râdă.

– Se va întoarce la postul său în peninsulă, a spus Harcourt. Lord Wellington îi va decide soarta.

Ușurarea Clarissei a dispărut, și teama i-a luat locul.

– Vă rog, a fost vina mea. Nu a lui.

Harcourt i-a zâmbit pentru prima dată.

– Eu nu mi-aș face prea multe griji, doamnă Middleton. Căpitanul Archer este un soldat excelent. Deși un pic cam îndrăzneț, a încheiat el sarcastic, privind în jos la ceva anume.

Clarissa i-a urmărit privirea și a tresărit. Fără să-și dea seama, își trecuse degetele printre ale lui Christian. Fusese atât de concentrată să-și prezinte scuzele în fața

lui Harcourt, încât nici măcar nu-și dăduse seama că Christian o apucase de mână.

Fața ei ardea înfierbântată, și a murmurat o scuză incoerentă în timp ce încerca să-și retragă mâna. Christian i-a strâns-o și mai tare.

– Christian, a șuierat ea rușinată.

– Da, Gărgărițo? a răspuns acesta cu cea mai nevino-vată voce.

Harcourt a intervenit:

– Trebuie să plec. Doamnă Middleton, aveți la dispoziție câteva minute să vă reveniți. Căpitanul Archer vă va conduce acasă.

A făcut un gest cu mâna care a împiedicat-o pe Claris-sa să-i mulțumească din nou și a părăsit încăperea.

L-a privit ezitantă pe Christian, care se uita în jos la ea cu un zâmbet de adorație. Nu știa ce să spună, iar el nu părea grăbit să rupă tăcerea. Inima îi bătea să-i spargă pieptul și abia de mai respira. Dar de ce? De fericire? De teamă?

El i-a luat mâinile și le-a dus la gură. Când buzele lui i-au atins pielea, a început să tremure.

– Sunt foarte supărat pe tine, Gărgărițo, a spus el, deși vocea lui îi trăda amuzamentul. Nu ar fi trebuit să vii aici, zburând să-mi iei apărarea ca un înger al răzbunării.

Ea și-a tras mâinile, enervată că lui îi venea să râdă după o scenă care le solicitase atât de mult nervii.

– Dar cu tine cum rămâne, nebunule? De ce ți-ai asumat un asemenea risc?

– Pentru că tu aveai nevoie să fac acest lucru – de dragul tău și al meu. De îndată ce ai plecat de la Rose-dell, m-am liniștit și mi-am dat seama de acest lucru. N-ai fi putut să te desprinzi niciodată de Jeremy și să-ți vezi mai departe de viață atâta timp cât deasupra ta ar fi planat acest nor. Și-a pus mâinile pe umerii ei și a mângâiat-o cu blândețe. Și ai mai avut dreptate și în privința altui lucru. Jeremy merita mai mult, mai ales din par-tea mea.

Ea și-a plecat capul, rușinată să-l privească în ochi.

- Jeremy ar fi detestat faptul că am încercat să te manipulez. Îmi pare rău, Christian. Nu o să fiu în stare să mi-o iert vreodată.

Degetele lui înmănușate i-au ridicat bărbia, obligând-o să-l privească. În ochii lui a văzut numai înțelegere și căldură. Inima ei s-a frânt sub povara propriei vinovății și a iubirii pe care o simțea pentru el.

- A fost soțul tău. Iar armata l-a abandonat după ce a făcut sacrificiul suprem. Nici o femeie de caracter nu ar fi acceptat o asemenea trădare. Nu ai avut de ales decât să cauți răspunsuri.

- Am fost atât de supărată...

- Pe mine sau pe armată?

Ea a făcut o grimasă.

- Pe Jeremy. Pentru că m-a părăsit.

Cât de meschină și de egoistă i se părea acum această supărare.

Christian a mângâiat-o liniștitor pe ceafă.

- Nu asta a fost intenția lui. Se gândea la tine în fiecare clipă. Nu te îndoii de asta.

Un val de emoție a gătit-o. Christian, cel mai altruist bărbat pe care îl cunoscuse, deplângea sincer moartea lui Jeremy. A înțeles imediat că Christian ar fi scutit-o de durerea doliului dacă acest lucru i-ar fi stat în putere, chiar dacă asta ar fi însemnat să nu fie niciodată cu ea.

Cât de binecuvântată fusese să aibă parte de dragostea acestor doi bărbați deosebiți în decursul unei vieți.

- Jeremy a fost un om de onoare, a spus ea. A încercat întotdeauna să facă numai ce se cuvenea, indiferent de prețul plătit. Am greșit când am încercat să-l întorc din drumul lui.

- L-ai iubit, a spus el, ca și când asta ar fi explicat totul...

Ea bănuia că așa era, dar numai Christian înțelegea acest lucru. El nu o judecase niciodată pentru că ura războiul sau pentru ce făcuse acesta din viața ei.

- Cum aş putea să-ți mulțumesc vreodată? a întrebat ea, stăpânindu-și lacrimile.

El a ridicat din sprâncene, ca și când ar fi fost surprins de întrebarea ei.

– Credeam că este evident, Gărgărițo. Mărită-te cu mine!

A rămas fără aer în plămâni, privindu-l șovăitoare. Știa că un refuz ar putea s-o omoare, dar nu avea de ales.

– Nu pot, a zis ea poticnit, cu o voce plină de tristețe. Ești prea...

– Oh, Doamne, a gemut el și a întrerupt-o. Nu începe iar cu asta! Cu siguranță nu te-ai gândit că eram prea tânăr când am făcut dragoste.

Ea a roșit, atât de stânjeneală, cât și din pricina amintirii fierbinți a atingerii lui.

– Christian! Nu trebuie să vorbești despre asemenea lucruri, și mai ales nu aici.

El s-a încruntat, apoi s-a așezat și a tras-o în brațele lui. N-a ținut seama de împotrivirea ei și de încercările firave de a se ridica.

– Clarissa, te folosești de vârsta ta ca scuză pentru a mă descuraja, a spus el cu seriozitate. Vor fi al dracului de puțini cei cărora le va păsa de asta, și tu știi prea bine. Spune-mi ce te deranjează cu adevărat.

Ea se juca neliniștită cu materialul apretat al eșarfei lui. El i-a cuprins mâinile, imobilizându-i degetele neastâmpărate.

– Ești prea tânăr, dar nu în felul în care înțelegi tu, i-a scăpat ei.

El s-a încruntat.

– Ce dracu' vrea să însemne asta?

– Ești încă destul de tânăr ca să fii nesăbuit. O să-ți asumi riscuri grozave în luptă pentru a avansa în cariera militară. Exact ca Jeremy. Cred că ăsta a fost motivul pentru care s-a oferit voluntar în prima linie la Badajoz. Am pierdut deja un soț din pricina acestui comportament nechibzuit. Nu pot îndura gândul de a mai pierde încă unul.

Christian și-a frecat tăcut bărbia preț de un moment.

– Nu sunt sigur de ce a făcut Jeremy acea alegere. Tot ce pot face este să vorbesc din experiența proprie.

Nu sunt înclinat spre acțiuni nebunești și nu am de gând să-mi risc viața ca să-mi atrag laude sau glorie. Iubito, îți promit acest lucru. Am fost la război vreme de opt ani lungi. Este o treabă sângeroasă, urâtă și al dracului de puțin glorioasă. Îmi fac datoria, și mi-o fac bine, dar nu caut onoruri. Nu unele care în ultimă instanță nu înseamnă nimic mai mult decât o panglică și o medalie agățată de haină.

Speranța s-a furișat în pieptul Clarissei, alături de ideea firavă că ar putea ceda.

– Vorbești serios?

Nu-și putea ascunde îndoiala din voce.

El i-a cuprins fața în mâini și a sărutat-o ușor pe buze. Clarissa și-a încheștat degetele de reverele hainei lui, tânjind după mai mult.

După câteva clipe în care a uitat și să respire, el s-a retras.

– Ai încredere în mine. Sunt foarte bun în ceea ce fac. Și-a frecat nasul de al ei, iar ea a râs. Și îți promit că mă voi întoarce întotdeauna acasă, la tine, a încheiat el, făcând ca asta să pară un jurământ.

Ea ar fi vrut să creadă că era adevărat, dar nu putea. Nici un bărbat care mergea la război nu era stăpân pe soarta lui. Și totuși, acum acest lucru nu o mai înspăimânta la fel de tare ca de obicei.

– Nu poți să-mi promiți așa ceva, Christian, i-a spus, cuprinzându-i obraji în mâini.

El i-a sărutat palma.

– Nu. Nu putem fi niciodată siguri ce ne va aduce ziua de mâine. Dar *pot* să-ți promit că te voi iubi întotdeauna, pentru câte zile voi mai avea de trăit pe lumea asta.

Ochii ei înotau deja în lacrimi, dar a reușit să și le stăpânească. Plânsese destul. Învățase ceva de la viața – și moartea – lui Jeremy: că voia să trăiască în fericire, nu în teamă.

S-a desprins din poala lui și și-a netezit rochia.

– Când pleci în Portugalia?

El a ezitat, apoi s-a ridicat de pe scaun.

– Peste o săptămână. De ce?

Clarissa l-a privit cu atenție. Christian n-avea decât să protesteze, dar ei nici nu-i trecea prin cap să-l lase să plece la război fără ea. Mai făcuse o dată această greșeală, și nu avea de gând s-o repete.

– Ar trebui să am timp să împachetez și să-mi pun lucrurile în ordine. Dar cam la limită, a meditat ea, întocmind în gând o listă a lucrurilor pe care trebuia să le facă, inclusiv instalarea permanentă a surorii colonelului Middleton în Brooke Street.

El a privit-o nedumerit.

– Unde te duci? În Devon?

Ea a privit în sus, exasperată.

– În peninsulă, bineînțeles. Cu soțul meu. Unde altundeva să merg?

Christian a rămas cu gura căscată, de parcă ar fi fost lovit cu leuca în cap. Dar apoi a luat-o pe sus, într-o îmbrățișare zdrobitoare, râzând de fericire. Ea a îngăimat un protest, dar el i-a acoperit gura cu o sărutare profund posesivă care a topit-o. Când i-a eliberat în sfârșit gura, ea de-abia mai respira.

– Ești sigură, Clarissa? a întrebat-o el cu vocea gătuită de emoție.

Ea și-a încolăcit brațele în jurul gâtului lui.

– Nici mie nu prea îmi vine să cred, dar răspunsul e da. Sunt sigură. Și vreau să mă mărit cu tine nu pentru că *tu* vrei asta, ci pentru că așa vreau *eu*.

El a afișat un zâmbet larg și devastator.

– Iubesc o femeie care știe ce vrea.

Ea a râs, cu inima atât de plină de fericire, încât se temea să nu-i plesnească.

– Eu te-am ales, Christian Archer, a spus ea, ținându-l strâns. Te-am ales mai presus de teamă, suferință și singurătate. Și o să fii alesul meu pentru totdeauna.

El i-a dezmiardat gura șoptindu-i cuvinte tandre de iubire. În cele din urmă, a lăsat-o jos. În timp ce o conducea către ușă, s-a uitat spre ea, și în ochii lui albaștri ca safirul s-a văzut o lucire jucăușă.

– Spui asta acum, iubita mea. Dar stai să vezi locuința mea de campanie din Portugalia. S-ar putea să fugi mâncând pământul în direcția opusă.

Bineînțeles că o necăjea, așa cum îi plăcea să o facă. Dar, indiferent de greutatea care aveau să li se aștearnă în cale, Clarissa știa că nu o să ducă lipsă de dragoste și de veselie. Christian urma să aibă grijă de asta.

De-abia aștepta.

Printul gol

SALLY MACKENZIE

capitolul 1

– Papa, ce *dracu'* e asta?

Domnișoara Jo Atworthy a aruncat pachetul pe care-l ținea în mână pe biroul tatălui; el a sărit să-l prindă înainte de a cădea pe suprafața uzată de mahon.

– Fii atentă! Jo, asta e o colecție foarte rară de poezii scrise de Catullus pentru Lesbia.

– Vai, Doamne!

Jo și-a încheștat dinții și a numărat până la zece. Ca să vezi, altă carte scumpă, și încă plină de poezii deocheate! De câte ori să-i spună că nu-și permiteau asemenea extravagante?

L-a urmărit cum despacheta plin de respect volumul îmbrăcat în piele. De o mie de ori dacă i-ar fi spus, și tot n-ar fi avut nici o importanță. Nu auzea niciodată ceea ce nu voia să audă.

Resemnată, a scos un oftat șuierător. Nu mai era nimic de făcut. Trebuia să-i spună domnului Windley că accepta să-i dea ore de latină celei mai mici dintre pramatiile lui. Și-a dezlegat boneta și și-a scos-o de pe cap, gândindu-se că *nu* avea să-l accepte și pe domnul Windley, indiferent cât de clară fusese aluzia lui că ar fi fost încântat să o angajeze permanent – prin intermediul unei verighete – ca să-i învețe odraslele, să aibă grijă de casa lui și poate chiar să-i producă un nou idiot Windley, sau poate doi.

Pe de altă parte, o căsătorie le-ar fi rezolvat toate problemele financiare, asta era blestematul adevăr.

Și-a aruncat boneta pe scaunul supraîncărcat, zicându-și că nu și-ar fi dorit nimic mai mult decât să-i inculce tatălui său un oarecare simț al economiilor. Acum studia paginile noii lui achiziții și zâmbea fericit.

– Papa, *trebuie* să încetezi să mai cumperi cărțile astea. Pur și simplu nu avem bani să le plătim.

El nici măcar nu s-a ostenit să-și ridice privirea.

- Și tu acum, Jo, sunt sigur că putem...

- *Nu putem.*

Și-a îndesat mâinile în buzunare ca să nu-l strângă de gât, iar degetele ei s-au plimbat peste plicul adus cu poșta de dimineață. Străbătută de un fior, se gândi că așteptase scrisoarea asta cu nerăbdare și în ultima săptămână o căutase în fiecare zi. Când în sfârșit văzuse adresa mângălită cu scrisul bine cunoscut, își dorise s-o înhațe, să o ia în camera ei, să se cuibărească în fotoliul ei favorit și să o citească în liniște - dar afurisitul de pachet al tatălui său îi bulversase toate gândurile.

Și-a plimbat degetele peste hârtie. Oare prințul ei din Londra îi găsisese amuzante comentariile despre Virgiliu? Stătuse ca pe jar în așteptarea reacției lui. Îi...

Și-a smuls mâinile din buzunare. Era la fel de nebună ca tatăl ei, sau și mai rău. Cărțile lui erau reale, pe când ea își construise „prințul” din neant. Îi trimisese prima scrisoare prin intermediul editorului său, semnând doar cu inițialele pentru a ascunde faptul că era femeie. Știa că nu o să-i răspundă niciodată, dar când o făcuse...

Nu-și putea stăpâni o tresărire de bucurie. Scrisoare cu scrisoare, propoziție cu propoziție, metaforă cu metaforă, în ultimul an crease un personaj masculin - fermecător, onorabil, puternic, bun și curajos.

Era nebună. Pe toți sfinții, nu știa nimic despre el, nu-i știa nici măcar numele. Indiferent cât de spirituale sau inteligente erau scrisorile lui, un bărbat care își semna articolele din *The Classical Gazette* cu „Un gentleman”, iar în josul scrisorilor se iscălea simplu „K” nu putea fi decât un bătrân tipicar.

Ar fi trebuit să se intereseze de guta lui, nu să și-l imagineze venind călare pe un cal alb ca să o scape de viața ei plictisitoare. Posomorâtă, s-a rățoit la tatăl ei:

- Poate că vrei tu să-i meditezi pe copiii Windley...

Dintr-odată s-a auzit un ciocănit înfundat.

- Ia ascultă, nu e cineva la ușă?

Bătrânul, strângând la piept prețiosul lui volum de Catullus, se uita în spatele ei, cu o expresie evidentă de ușurare pe față.

Ea nu avea de gând să-l lase să scape. De fiecare dată când încerca să-i atragă atenția asupra situației lor financiare, el găsea un mod de a evita discuția. Nu și de astă dată.

- Papa, eu...

Bătăile au devenit mai puternice.

- Acolo? Nu auzi? Bate cineva la ușă.

- Nu...

La naiba, vizitatorul nu avea de gând să renunțe, ba chiar părea hotărât să spargă ușa. I-a aruncat tatălui ei cea mai furioasă privire de care era în stare și a rostit amenințător:

- Vom continua discuția imediat după ce văd cine este.

- Vin și eu cu tine, a propus el cu o privire inocentă.

- Nici să nu te gândești să te streкори pe lângă mine și să fugi. Vom avea negreșit discuția asta.

- Jo, mă enervezi, a mormăit bătrânul nu prea convingător. Du-te și vezi cine bate.

- Mă duc!

S-a îndreptat spre ușă și a deschis-o. În prag stătea un lacheu arogant, îmbrăcat în livrea negru cu gri a baronului Greyham, cu mâna ridicată să bată din nou.

A măsurat-o din cap până în picioare și apoi a pufnit, evident nesatisfăcut de ceea ce vedea.

Tânăra femeie și-a încleștat mâinile pentru a nu-și netezi părul și rochia.

- Da?

- Am o invitație pentru domnișoara Josephine Atworthy din partea Înălțimii sale, baronul Greyham.

Dacă bărbatul și-ar mai fi ridicat puțin nasul, ar fi căzut cu siguranță pe spate.

- Eu sunt domnișoara Atworthy.

În mod surprinzător, lacheul s-a făcut ceva mai mic, pe când nasul ei urca în semn de demnitate. Poate că nu arăta a verișoară de baron – bine, probabil că arăta ca o rudă săracă. Rochia nu era tocmai nouă, dar la naiba,

își făcea treaba. Nu avea timp – sau bani – să urmeze rătăcirile stupide ale modei.

– Domnișoară Atworthy, lordul Greyham vă transmite salutările sale și are plăcerea de a vă solicita prezența la o petrecere pe care o găzduiește în onoarea zilei de Sf. Valentin, a declamat el înmânându-i o foaie de hârtie velină.

Ea a privit-o ca și când ar fi fost un șarpe. Baronul cel Rău o invita la una dintre întrunirile lui scandaloase?

– Trebuie să fie o greșală.

Lacheul părea să fie de aceeași părere, dar s-a abținut să comenteze.

– Dacă sunteți într-adevăr domnișoara Atworthy, nu e nici o greșală, a spus el întinzându-i din nou hârtia.

Ea s-a gândit să o respingă din nou, dar asta ar fi părut mai degrabă o prostie. Pe deasupra, era curioasă, așa că a luat-o.

– Bineînțeles că e domnișoara Atworthy, a intervenit tatăl ei. Cine altcineva să fie, Elena din Troia?

Lacheul nu era un savant în domeniul științelor clasice.

– Lordul Greyham nu a pomenit de nici o domnișoară din Troia.

Jo a studiat cu atenție invitația.

– Lady Greyham scrie că una dintre invitate a fost doborâtă în ultima clipă de o infecție în gât și trebuie să-și completeze numărul de invitați.

– Înțeleg. Tatăl a ridicat din umeri, încercând fără succes să-și ascundă un zâmbet. Atunci ai face mai bine să mergi să-ți împachetezi lucrurile.

– Nu mă duc, a replicat ea rupând biletul. Ce ți-a venit?

– Nu-ți face griji. Mă descurc și singur.

Tânăra femeie era gata să-și facă dinții praf de-atâta scrâșnit.

– N-am nici o îndoială că o să fii la fel de vesel ca un greiere, dar știi că nu pot să particip la petrecerile lordului Greyham. Reputația mea ar fi distrusă pentru totdeauna.

- Prostii, a râs el. Toată lumea știe că ești mult prea scorțoasă ca să iei parte la vreo faptă cât de cât indecentă.

Nu se simțea flatată. Chiar lăsa imaginea unei mirositoare? Chiar și prințul ei ar fi considerat-o astfel?

La naiba, trebuia să se vindece de fanteziile astea copilărești. A încercat să și-l imagineze pe „K” decrepit, cocoșat și chel.

- Și ești un pic prea bătrână ca să te mai îngrijoreze bărfele.

Ei, poftim! După ce o rănise, o mai și insulta.

- Încă nu m-am măritat; bărfele trebuie să mă îngrijoreze.

- Ne scuzați o clipă? i s-a adresat tatăl lacheului cu un zâmbet.

- Bineînțeles, domnule. O să...

Bătrânul i-a trântit ușa în față.

- Papa!

El a luat-o de braț și a condus-o câțiva pași, îndepărtând-o de ușă.

- Jo, gândește-te. Asta chiar e o ocazie. Nu primești în fiecare zi o asemenea invitație.

- O invitație să păcătuiesc! a pufnit ea smulgându-și brațul din mâna lui.

Tatăl a privit spre cer ca și când ar fi cerut ajutorul divin, apoi din nou la ea.

- Ți-ar face bine să păcătuiești puțin.

- Papa!

- Doamne, Dumnezeuule, Jo, a fost doar o glumă. Ei bine, aproape o glumă, a completat el împreună-și sprâncenele. Adevărul e că ai douăzeci și opt de ani. Nu mai întinerești.

- Sunt perfect conștientă de vârsta mea.

- Of, nu fi țepoasă. Draga mea, detest să o spun, dar ai reputația că ești...

A făcut un gest cu mâna ca și când cu asta ar fi spus totul.

- Cum sunt?

- Puțin cam puritană. Luându-i mâna întra lui, bătrânul a continuat: Bărbații, poate cu excepția idiotului

de Windley, te văd mai mult ca pe un preceptor de latină, gata să-i plesnească la cea mai mică greșeală, decât ca pe o femeie.

– E ridicol!

Într-adevăr, cei câțiva burlaci din zonă încetaseră să o mai invite și se retrăgeau când Jo se alătura unei discuții, însă asta n-o deranja: măcar nu mai trebuia să-și înăbușe căscatul în timp ce ei continuau să trângănească despre caii și câinii lor.

– Ca să fiu sincer, te transformi într-o scorpie.

– Fac tot posibilul ca să nu ajungem la azilul pentru săraci. Dacă ai încerca să fii mai chibzuit...

– Jo, bărbaților nu le place deloc să fie bătuți la cap tot timpul. Dacă nu o să ai grijă, nici Windley n-o să te mai vrea.

Dacă n-ar fi vândut bustul hidos al lui Virgiliu care împopoțonase masa de lângă ușă, i-ar fi dat cu el în cap.

– Mai degrabă mă vând pe străzi decât să mă mărit cu prostul ăla îngrozitor.

– Păi, dacă așa vezi lucrurile, nu văd ce problemă ai avea să participi la petrecerea de la reședința lui Greyham. Cel puțin el n-o să aibă prostituate pe acolo. Adică, nu cred că o să aibă, a adăugat tatăl ei după o scurtă pauză.

Era clar, obsesia lui pentru poezia erotică a Antichității îi încetoșase mintea.

– Nu pot să merg la petrecerea asta. Doamna Johnson spune că toate reuniunile de la Greyham includ și orgii.

– Zău? a făcut bătrânul, cu o expresie ciudată în ochi.

– Papa! Nu ești scandalizat?

– Aăă, da, sigur că da. Însă este puțin probabil ca Greyham să găzduiască ceva atât de incitant ca o orgie. Și nu poți lua de bun ce spune Minerva Johnson. Ea crede că o strângere de mână care durează mai mult de o secundă e începutul unui act de seducție. Pufnind în râs, domnul Atworthy a continuat: Sincer să fiu, nu aș fi surprins să aflu că nu a existat nici un domn

Johnson. Nu-mi pot închipui că femeia aceea și-a desfăcut vreodată... Privirea lui a întâlnit-o pe cea a lui Jo și s-a oprit brusc. Dregându-și glasul, a schimbat tonul: Este suficient să spun că nu te poți bizui pe speculațiile doamnei Johnson în privința întrunirilor de la baronul Greyham. Dar dacă lucrurile iau o turnură necuviincioasă, poți să te retragi pur și simplu în camera ta. Sunt sigur că nici unul dintre bărbații prezenți acolo nu va încerca să facă vreun gest deplasat față de tine.

Asigurările tatălui ei nu i-au ridicat deloc moralul.

- Chiar dacă ar fi așa, tot nu pot să merg. Am de dat lecții ca să plătesc pentru cartea aceea pe care tocmai ai achiziționat-o, a rostit ea uitându-se cu reproș la volumul de Catullus.

- O să mă duc eu la lecții, a murmurat tatăl ei ascunzând spăsit cartea sub haină.

Când lacheul a bătut din nou la ușă, bătrânul s-a scărpinat la nas, aruncându-i fiicei sale o privire piezișă.

- Știi, bătrânul baron a împrumutat de la mine un exemplar foarte valoros din Ovidiu și nu mi l-a mai dat înapoi. Dacă l-ai găsi, am putea să-l vindem pe o sumă importantă.

- Ha! De parcă ai vinde vreodată vreo carte veche.

Oare de ce își ferea tatăl ei privirea? Precis că îi ascundea ceva.

Și totuși, dacă în biblioteca baronului s-ar fi găsit într-adevăr un exemplar valoros din Ovidiu... *Papa* poate că nu l-ar fi vândut, dar l-ar fi vândut ea. Orice venit suplimentar le-ar fi îmbunătățit situația financiară.

- Cum o să-l recunosc?

Pe buzele tatălui a fluturat un zâmbet triumfător. La naiba. Avea el o stratagemă în mintea lui sucită, dar ea n-o înțelegea încă.

- Are coperte de un roșu aprins, cu litere mari și aurii. Sunt sigur că o să-ți atragă imediat privirea.

Toate instinctele îi spuneau că *papa* îi întindea o capcană, dar unde voia să ajungă? Probabil că tot ce dorea era să rămână câteva zile singur ca să se bucure de blestematul de Catullus.

- Nu știi. Eu...

Lacheul a mai bubuit încă o dată în ușă.

- Hai, Jo. Servitorul baronului este tot mai nerăbdător să audă ce hotărâre ai luat. O să-i spun că tocmai îți împachetezi câteva lucruri și o să vii îndată.

- Păi... Nu-i venea să creadă că se gândea într-adevăr să se ducă. Chiar o să ții lecțiile alea în locul meu?

- Da.

- Cu toți cei cinci copii Windley și probabil și al șaselea? I-am spus domnului Windley că nu o să-l iau și pe cel mic, dar cu noua ta achiziție - s-a uitat din nou la cartea pe care bătrânul a pitit-o rapid la spate - se impune să-l primesc și pe el.

- Lasă pe mine. Am mai avut de-a face cu băieți zevzeci până acum.

Faptul că nu-i mai vedea pe cei din familia Windley câteva zile era în sine un motiv suficient ca să accepte această invitație blestemată.

- Nu ne putem permite să-l supărăm pe domnul Windley. Dacă se decide să le caute alt perceptor, suntem în pom.

- Unde să găsească pe altcineva? a bombănit el ridicând din umeri. Pe deasupra, a pus ochii pe tine să devii următoarea doamnă Windley. O să mă suporte o zi sau două, te asigur.

- Păi ...

- Hai, Jo. Ai nevoie de puțină aventură.

Din nefericire, acest lucru era foarte adevărat.

- Of, bine. Mă duc.

- Splendid!

Oare de ce exclamația lui de încântare aducea atât de mult cu zgomotul unei capcane pe cale să se închidă?

capitolul 2

- Nu înțelegi că văduva Noughton vrea să te atragă în capcana căsătoriei?

Damian Weston, conte de Kenderly, s-a lăsat pe pernele caleștii sale foarte confortabile. Și-ar fi dorit

de fapt să-l înșface de umeri pe prietenul său Stephen Parker-Roth și să-l zgâlțâie ca să-i vină mintea la cap.

- Doamne, Dumnezeu, Damian, ai de gând să mă bați la cap pe tot timpul blestematei de petreceri? a râs Stephen. Maria nu vrea să se mărite. Îi place mult prea mult schimbarea partenerilor de pat ca să se lege de unul singur.

- I-o fi plăcând schimbarea, dar te vrea pe tine. Poate crede că le poate avea pe amândouă.

- Atunci e o idioată.

- Nu neapărat. Mulți oameni din lumea bună își duc viața separat după ce produc un moștenitor și încă unul de rezervă.

- Iar eu nu mă număr printre aceia. Vreau o căsnicie ca a părinților mei, doar știi asta.

- Ah, dar Lady Noughton știe?

Stephen a ridicat din umeri.

- Nu cred că am abordat vreodată subiectul. Zâmbind larg, a adăugat: Când o vizitez, am alte lucruri mai plăcute de făcut cu Maria decât să-mi expun concepția despre mariaj.

Damian nu avea nici o îndoială în acest sens, căci talentul excepțional în pat al Mariei Noughton era un subiect des abordat la clubul White's.

- Poate că e adevărat, dar te asigur că intenția Mariei Noughton este să pună gheara pe tine. S-a convins pe ea însăși că te iubește. Privind pe fereastră, Damian a constatat că se apropiau de porțile domeniului Greyham. A urmat gânditor: Mă tem că interesul ei subit pentru binefacerile căsătoriei are legătură cu spectaculoasa ei despărțire de actualul lord Noughton.

- Ei bine, da, mi-a spus că a avut niște discuții cu individul. Noul baron este metodist; e la mintea cocoșului că nu-i mai păsa de Maria. Dar va trece ea și peste asta.

- Și va deveni soția ta dacă nu ești atent.

- Și cum dracu' o să reușească, dacă poți să-mi spui? Vocea lui Stephen devenise tăioasă; era evident că se plictisise de acest subiect. Nu că ar fi vreo fecioară care roșește din orice. Nu poate pretinde că i-am distrus reputația; nu are nici o reputație de distrus în afară

de aceea că se mișcă bine în pat, și ar minți dacă ar spune că eu i-am știrbit-o.

Până la urmă, asta era întrebarea: cum avea Maria să-l prindă în capcană pe Stephen?

– Habar n-am ce o să facă, dar jur că a ticluit un plan. Știi doar că ea și Lady Greyham sunt apropiate ca două surori.

– Și ce-i cu asta? Pocnind din degete, Stephen a oftat: Îți faci prea multe griji.

– Iar tu îți faci prea puține.

Aceasta era o noutate pentru Stephen, care nu era în general un tip nepăsător; dacă ar fi fost, nu ar fi avut atâta succes în activitatea lui de botanist. De câteva luni însă, de când se întorsese din ultima lui expediție, părea foarte neliniștit, ba chiar necugetat de-a dreptul. Bea mai mult. De obicei, aproape imediat ce punea piciorul pe pământ englezesc, începea să-și planifice următoarea călătorie; acum erau în februarie și Damian de-abia îl auzise făcând vagi aluzii la o nouă expediție.

Poate că purtarea ciudată a lui Stephen avea legătură cu nunta recentă a fratelui său mai mare și cu apropierea sorocului la care acesta urma să devină tată; poate că avea legătură cu apropierea vârstei de treizeci de ani. Indiferent de cauză, situația era îngrijorătoare. Îl îngrijorase în așa măsură pe Damian, încât acesta își părăsise biroul confortabil și lucrul la traducerea uneia dintre Satirele lui Juvenal ca să vină la petrecerea aceea blestemată și să stea cu ochii pe Stephen.

Când caleașca a luat-o pe alea lungă, Stephen s-a aplecat și l-a bătut pe Damian pe genunchi.

– Să știi că îți faci prea multe griji. Eu sunt Regele Inimilor, nu-i așa? Și nu sunt pe cale să fiu prins pe picior greșit.

Prietenul său a ridicat din umeri. Nu avea rost să mai discute în contradictoriu, căci Stephen nu l-ar fi ascultat. Cum nu avea de oferit decât niște vagi îngrijorări, cel mai bine era să-și muște limba – și să țină ochii larg deschiși.

Stephen s-a rezemat de banchetă.

- Ceea ce e cu adevărat comic în momentul ăsta este că eu îmi fac griji pentru tine.

- Chiar îți faci? a replicat Damian surprins. De ce?

- Pentru că te-ai transformat într-un afurisit de călugăr, de asta. Altădată, când venea vorba de vreo escapadă, de jocuri, băutură și femei, erai la fel de entuziasmat ca mine, dacă nu și mai și. La urma urmei, ai fost încoronat ca Prinț al Inimilor.

- Poreclă pe care o urăsc la fel de mult cum o urăști și tu pe a ta.

- Da, dar acum au început să-ți spună Fratele Damian, călugărul.

- Ridicol.

- Oare? M-ai prevenit referitor la Maria, dar când te-ai culcat ultima oară cu o femeie?

- Nu-ți băga nasul unde nu-ți fierbe oala.

Simțind cum începea să se înroșească pe gât, Damian s-a întors să privească pe fereastră. Unde naiba era nenorocita aia de intrare în reședința Greyham?

- Măcar îți poți aminti când a fost ultima dată?

Damian nu și-a clintit ochii de la peisaj. Slavă Domnului, caleașca încetinisese, permițându-i să scape de aceste întrebări inchizitoriale.

- Am fost ocupat. Traducerea asta e foarte dificilă.

Se temea că, dacă ar fi avut curaj să se uite la prietenul său, l-ar fi văzut rămas cu gura căscată.

- O traducere dificilă, a repetat Stephen. Doamne, Dumnezeule! Prinzându-l pe Damian de umăr, i-a cerut pe un ton ferm: Recunoaște, omule. Când niște aiureli scrise de un roman mort de două mii de ani sunt mai interesante decât o tăvăleală prin așternuri cu o doamnă caldă și vie, ai nevoie de ajutor.

- Eu...

- Nu mai spune nimic, l-a întrerupt Stephen. Sunt convins că această petrecere este exact ce-ți trebuie ca să te vindece de melancolie.

- Nu sunt melancolic.

- Ba ești cu siguranță, dacă nu-ți aduci aminte când te-ai zbunguit ultima oară în pat. Dar nu-ți face griji. În mod sigur Greyham te va cupla cu o fată agreabilă,

lipsită de orice scrupule. Bucură-te de ea, amice. Măine e Sfântul Valentin, iar poimăine Lupercaliile¹. E timpul dragostei... sau al poftelor trupești. Eu unul am de gând să mă distrez din plin – cu Maria.

– Tocmai de asta mi-e frică, a murmurat Damian în timp ce Stephen cobora din caleașcă.

Contele de Kenderly rămăsese să schimbe câteva vorbe cu vizitiul când o șaretă s-a oprit cu zgomot lângă el, blocându-i drumul spre ușa casei. Era o mojiție, dar probabil că vizitiul acesteia crezuse că Stephen fusese singurul ocupant al caleștii. Damian s-a întors să-l privească pe bărbat și abia și-a reținut un zâmbet.

Individul – unul dintre lacheii lui Greyham – părea un om hăituit, ca și când Furiile ar fi fost pe urmele lui. Sau poate că fusese condamnat să o aducă pe una dintre ele la petrecere. Femeia care stătea lângă el părea în mod cert întruchiparea unei zeițe a răzbunării. Boneta veche și urâtă îi ascundea atât de bine părul, încât nu se putea spune ce culoare avea – sau dacă nu era cu adevărat o îngrămădire de șerpi –, dar sprâncenele ei groase erau de un castaniu deschis. În clipa aceea se împreunaseră într-un V adânc de iritare, iar buzele ei pline erau strâns lipite ca și când tocmai ar fi mușcat dintr-o lămâie.

Nu era frumoasă – avea nasul prea lung, bărbia prea ascuțită și părea să fie mult prea înaltă și slabă –, dar atrăgea atenția ca un magnet. Ochii ei, chiar așa mohorâți, erau fascinanți, mari și tiviți cu gene lungi. Cine era?

Hainele uzate sugerau că era servitoarea cuiva, dar atitudinea ei infirma această ipoteză. Și totuși nu arăta deloc ca Maria Noughton și cele de teapa ei. Nu putea fi o invitată.

Lacheul, a cărui îndatorire era să le ajute pe doamne la coborârea din trăsură, părea să fie de aceeași părere. Stătea la intrarea casei, după una dintre coloane, la adăpost de vântul rece de februarie.

– Jem!

¹ Sărbători închinat zeului Pan, care aveau loc în Roma Antică pe data de 15 februarie (n.red.)

Vizitiul șaretei a încercat să-i capteze atenția, dar strigătul lui s-a pierdut în vânt.

Ei bine, Damian o putea ajuta. Nu-i păsa dacă nou-venita era ducesă sau slujnică la vreo fermă; era femeie și iar fi prins bine o mână de ajutor la coborâre. A luat-o prin spatele șaretei ca să ajungă pe partea pasagerei.

– Pot să cobor și singură, i-a spus ea țâfnoasă vizitiului, și imediat a început să-și pună vorbele în practică.

– Domnișoară Atworthy, vă rog...

Apoi evenimentele s-au precipitat. Vizitiul, a cărui atenție fusese atrasă de către pasageră, a lăsat brațele în jos. Calul, care începuse să tremure sub bătaia vântului aspru, a luat acest lucru drept o invitație să pornească rapid către grajdul călduros. Domnișoara Atworthy, care își aduna rochia și se pregătea să coboare, a fost împinsă brusc înapoi, în timp ce șareta s-a smucit înainte. Mâinile i-au plutit prin aer și a țipat în timp ce cădea într-o parte.

Damian a făcut un salt înainte ca să o prindă. Un amalgam vaporos de veșminte și rotunjimi feminine i s-a prăbușit în brațe.

– Oh!

S-a clătinat spre spate, dar a reușit să-și păstreze echilibrul și pe domnișoara Atworthy în brațe. Nu era ușoară ca un fulg. Și nu era nici atât de slabă pe cât bănuise, sau cel puțin nu prin părțile importante. Îi simțea rotunjimile plăcute ale fundului și sânilor.

Ea îl privea cu ochii mari, dezorientată în mod evident de schimbarea bruscă de poziție. De la această distanță, Damian a văzut că ochii ei aveau irizații aurii și chiar o tentă verzuie. Eliberate de sub bonetă, pe frunte i se rostogoleau bucle șatene. Parfumul ei – de lămâie, curat și proaspăt – i-a produs o senzație izbitoare, precum brandy-ul pe stomacul gol. Înnebunit de atingerea și de mirosul ei, a acționat sub imboldul impulsurilor, asemeni unui om beat, plecându-și capul și acoperindu-i gura larg deschisă cu a lui.

Tânăra femeie s-a încordat, părând hotărâtă să-l respingă, dar apoi s-a destins, așa că el și-a lăsat limba să rătăcească acolo unde dorea: prin gura ei primitoare.

Avea un gust dulce, plin de făgăduințe.

Prietenul său avea dreptate; trecuse mult prea mult timp de când nu mai fusese cu o femeie. Poate că avea să se distreze și el la această blestemată de petrecere – când nu stătea cu ochii pe Stephen, bineînțeles.

Limba ei a atins-o timid pe a lui.

Sau poate că avea să-l lase pe Stephen să se ducă dracului cu tot cu Maria. Avea lucruri mai interesante asupra cărora să se concentreze, de pildă căldura ei, dulceața provocatoare și amestecul înnebunitor de inocență și dorință.

S-a lăsat pradă farmecului ei până când corpul i s-a împotrivit. Îl durea mădularul, dar și spatele. Poziția verticală nu fusese niciodată preferata lui când era vorba de făcut dragoste, iar domnișoara Atworthy era mult prea grea ca să o țină în brațe mult timp. Și n-ar fi făcut-o să-l îndrăgească dacă i-ar fi dat drumul pe posteriorul ei minunat.

În cele din urmă, s-a desprins din sărutare și a ridicat capul. Ea a clipit din ochii larg deschiși și ușor neliniștiți și și-a dus, pe furiș aproape, degetul la buze. Damian i-a adresat un zâmbet care spera să o liniștească în timp ce îi lăsa picioarele în jos, ținând-o cu o mână de spate. Era într-adevăr foarte plăcut să o țină așa.

– Cârliionți, nu șerpi, i-a spus cu un zâmbet larg.

– Poftim? a replicat ea cu sprâncenele împreunate a nedumerire.

– Părul dumneavoastră. I-a tras o șuviță de pe frunte, însă aceasta a revenit rebelă la locul ei. Arătați ca o furie în șaretă, lângă bietul lacheu.

– Nu e adevărat.

– Ba da. Erați încruntată exact cum sunteți și acum.

Domnișoara Atworthy s-a încruntat și mai tare, dându-și seama că el o cuprindea încă pe după umeri. A roșit și și-a tras înapoi, dar și-a prins tocul în tivul rochiei.

Măinile lui au tâșnit să o sprijine.

– Aveți grijă!

– Domnișoară Atworthy, a strigat lacheul în timp ce se apropia în grabă, după ce izbutise să stăpânească bîdi-viul și îi dăduse hățurile lui Jem. Ați pățit ceva?

- Nu, mulțumesc, dar dacă n-ar fi fost domnul... S-a încruntat din nou: Mă tem că nu vă cunosc numele, domnule.

- Damian Weston, a rostit el înclinând capul. Conte de Kenderly. S-a întors spre lacheu: O să am eu grijă de domnișoara Atworthy; te rog să te ocupi să-i fie duse lucrurile sus în camera domniei sale.

- Prea bine, Înălțimea Voastră.

I-a oferit brațul domnișoarei Atworthy; ea i l-a luat cu o oarecare prudență. Ciudat. Nu era foarte tânără și, dacă lua în considerare acel sărut, n-ar fi spus că era timidă...

Nu, nu era corect. Sărutul fusese pasional, dar nu exersat; nu fusese un sărut de femeie care știa să flirteze. Și numele de familie Atworthy...

- Sunteți probabil fiica lui Josiah Atworthy?

- Da, a spus ea, brusc încordată.

Păi de ce părea că devenise dintr-odată atât de precaută? se întrebă el. A zâmbit, încercând să o facă să se simtă în largul ei.

- Sper să-i fac o vizită cât timp sunt în zonă. El și tatăl meu au fost colegi la Oxford; de fapt, tata obișnuia să spună că avea ceva de împărțit cu tatăl dumneavoastră.

- Oh? Domnișoara Atworthy privea drept în față, cu o expresie țeapănă. Era greu de crezut că Damian tocmai o sărutase. Nu cred să-l fi auzit pe tata amintind de tatăl dumneavoastră, a murmurat ea.

- Nu? Păi, tatăl meu pretindea că i-a împrumutat tatălui dumneavoastră un exemplar rar din...

S-a întrerupt; mai bine să nu fie atât de explicit, afirmând că era vorba de un volum din poeziile lui Ovidiu care nu mai fusese înapoiat.

Degetele ei i-au strâns brațul și i-a aruncat o privire fugară și tăioasă, înainte de a-și îndrepta din nou ochii către intrarea reședinței Greyham.

- Pare foarte bizar. Mă întreb de ce n-a venit nicio dată tatăl dumneavoastră să-l recupereze, dacă era atât de valoros.

Își imagina că fabulează?

- Ei, nu cred că e chiar atât de valoros.

- Dacă e rar, trebuie să fie de valoare, la contrazis ea străfulgerându-l iarăși cu privirea.

- Nu neapărat. Un câine cu trei picioare este rar, dar nu este valoros.

- O carte nu este un câine cu trei picioare.

- Adevărat. Ridicând din umeri, Damian a continuat pe un ton împăciuitoare: Tot ce știu este că tatăl meu părea mai degrabă amuzat de situație. Totuși, nu l-am întrebat niciodată de ce. Poate că o să-l întreb pe tatăl dumneavoastră. Nu v-a vorbit niciodată de asta?

- N... nu.

Oare de ce părea domnișoara Atworthy atât de vinovată?

- Poate că nu a crezut că era un subiect potrivit pentru vârsta dumneavoastră fragedă.

Ea a scos un gângurit ciudat.

- Credeți-mă, tata nu-mi cruță sensibilitățile.

- Sunteți nedreaptă cu el. Am descoperit că are mult mai mult discernământ decât aș fi presupus, mai ales ascultând poveștile tatălui meu.

- Sunteți sigur că vorbiți despre tatăl meu? l-a întrebat ea consternată.

- Păi, mi-a luat ceva timp să descopăr cine era J.A., a spus Damian râzând.

Fața ei a devenit lividă și se părea că respiră cu dificultate.

- J.A.?

- Josiah Atworthy.

Cum putea fi atât de proastă?

- Ah, a făcut ea, privindu-l fix cu gura ușor întredeschisă și cu o privire aproape panicată.

- Tatăl dumneavoastră mi-a scris anul trecut un comentariu pe marginea unuia dintre articolele mele din *The Classical Gazette*, și am început să corespondăm.

Damian s-a încruntat. Fără nici o îndoială, interlocutoarea lui arăta ca și când ar fi fost gata să leșine. Și-a mutat brațul ca să o sprijine de umăr.

- Nu vă simțiți bine?

Ea și-a dres glasul.

- Puteți să-mi spuneți - știu că e o întrebare prostească, dar sunt curioasă - cum vă semnați scrisorile către tatăl meu?

- Cu inițiala numelui meu.

Rămăsese la fel de palidă, deși răspunsul lui părea că o mai liniștise.

- Aha. Atunci „W“ de la Weston?

- Nu, „K“ de la Kenderly.

- Aha.

Buzele ei au schițat un zâmbet tremurat, apoi a dat ochii peste cap și s-a prăbușit în brațele lui.

capitolul 3

Dacă ar fi fost cu adevărat posibil să mori de rușine, Jo și-ar fi dat sufletul pe aleea din fața reședinței Greyham.

Privea fix spre baldachinul patului din camera de oaspeți care-i fusese repartizată. Nu putea scăpa de sentimentul de umilință; nici măcar nu fusese în stare să cadă într-un leșin ca lumea. O, nu. Își venise în fire - *pe deplin* - aproape imediat și fusese perfect conștientă de servitorii și invitații care se holbau la ea și sușoteau în timp ce contele de Kenderly o căra pe scări către acest dormitor plăcut.

Și-a acoperit fața cu mâinile. Da, îi observase pe cei care o priveau, dar fusese și mai conștientă de prezența lordului Kenderly - de tăria brațelor lui, de pieptul lat și voinic, de fermitatea umărului pe care își odihnise capul, de linia fermă a bărbiei, cu o ușoară umbră de barbă deasupra jaboului alb ca zăpada, de albastrul adânc al ochilor lui. Când își îngropase fața în haina lui ca să se ascundă de căutăturile curioșilor, îi inhalase mirosul, un amestec de rufărie curată, apă de colonie, săpun și forță virilă.

Și când o întinsese pe pat...

Și-a mușcat buzele ca să-și înăbușe un suspin și să uite.

Doamne, Dumnezeuule, voise să-l tragă pe pat lângă ea. Își încleștase mâinile de ceafa lui și îl reținuse un pic prea mult; el trebuise să se dea înapoi și să-i desfacă degetele ca să se elibereze.

Cuprinsă de disperare, s-a răsucit și și-a ascuns fața în pernă.

Prințul pe care îl zămislise din nimic intrase în viața ei și era mult mai „perfect” decât și-l imaginase ea. Visele din noaptea următoare aveau să conțină mult mai multe detalii ca de obicei.

Și o sărutase. Dumnezeuule! Primul ei sărut. La început fusese mult prea șocată și derutată ca să aprecieze acest lucru. Chiar își vârâse limba în gura ei? Ar fi trebuit să fie dezgustător, dar nu fusese, ba dimpotrivă.

Apoi încercase și ea să-l sărute. Probabil o socotea de o nerușinare fără limite. Dar dacă el...

– Domnișoară Jo.

– Ah! S-a întors și s-a ridicat atât de repede, încât a amețit. Și-a apăsât tâmpilele cu degetele și a închis ochii când a văzut-o pe fata mărunță și rotofeie care intrase în cameră. Vai, Becky, ce m-ai speriat. Ce cauți aici?

Becky se holba la ea ca și când i-ar fi crescut brusc un al doilea cap.

– Aici lucrez; doar știți asta.

Sigur că știa. Becky era cu un an sau doi mai mică decât ea și crescuse pe domeniu; în copilărie obișnuiau să se joace împreună.

– Da, da, vreau să spun, ce cauți exact în camera asta?

– M-a trimis doamna Stutts. A spus că aveți nevoie de ajutor.

Doamna Stutts, o femeie cărunță și severă, era menajera familiei Greyham.

– Foarte drăguț din partea ei, dar cu ce să mă ajuți?

– Cu hainele și părul dumneavoastră.

Becky se străduia în mod clar să nu pară mirată. Jo a privit-o fix, uluită pentru o clipă, apoi a izbucnit în râs.

– Știi că acasă mă îngrijesc singură de ele.

Slujnica a privit-o lung.

- Domnișoară Jo, vă rog să mă iertați, însă chiar aveți nevoie de ajutor. Toți ceilalți invitați sunt din Londra. Nu cred că vă doriți să arătați ca o țărăncuță.

- Ce-mi pasă mie dacă toți idioții ăia din Londra o să se uite de sus la mine? a mormăit Jo dându-se jos din pat și aranjându-și rochia.

- Ba o să vă pese foarte tare. N-am venit pe lume de azi, de ieri, așa că știu că bieteile fete asupra cărora fiecele astea își încearcă ghearele sfârșesc prin a plânge de mama focului.

- Ei bine, eu sunt făcută dintr-un aluat mai tare.

Nu era vreo tânără debutantă delicată și nu-i păsa de un lucru atât de superficial ca aspectul exterior. Inteligența unui om era cea care conta.

În minte i-a apărut imaginea unui anumit gentleman - înalt, cu umeri largi, cu păr negru și ochi albaștri.

Sigur, nu era nici o nenorocire dacă un bărbat inteligent era și atrăgător, dar nu asta era important. Nu s-ar mai fi gândit a doua oară la lordul Kenderly dacă acesta ar fi avut inteligența unei verze fierte.

În regulă, poate că doar l-ar mai fi privit încă o dată. Trebuia să fie oarbă ca să n-o facă, întrucât bărbatul acela era atrăgător ca păcatul.

Și săruta ca un păcătos, chiar dacă ea nu avea experiență în materie. Totuși, era limpede că o făcuse să se simtă ca și când ar fi păcătuit. Își simțise sânii și pân-tecele... și mai jos de pân-tece, de fapt... foarte, foarte... ciudat. Ea...

Era la fel de nestăpânită ca un cal năvălaș și dacă nu-și punea imediat frâu urma să aibă probleme serioase. Da, lordul era fermecător; da, era inteligent. Dar trebuia să fi fost și un desfrânat. Participa la această petrecere rău famată, nu-i așa? Și chiar dacă nu o cunoștea deloc, o sărutase în acel mod foarte intim. Era un semn evident de depravare.

A roșit. Nici ea nu știuse cu cine avea de-a face când îl sărutase.

- Doamna Stutts mi-a spus să vă transmit că oaspeții se adună înainte de cină în salonul albastru, i-a zis

Becky. Sunt aici să vă ajut să vă schimbați. Unde vă este cufărul? a întrebat slujnica uitându-se în jur. Sper să găsim o rochie care să nu fie prea mototolită.

Cufăr? Întreaga ei garderobă n-ar fi umplut un cufăr.

- Nu mi-am adus multe haine.

Privirea lui Becky descoperise geamantanul lui Jo.

- Vreți să spuneți că tot ce aveți e valijoara asta?

S-au uitat amândouă lung la geamantanul din colț, unde fusese probabil lăsat de lacheu. Acasă păruse enorm, dar aici, în dormitorul ăsta mult prea mare...

- Da. Știi că nu mă dau în vânt după haine, Becky. Sunt preceptor de latină. Elevii mei vin la mine să învețe declinările și nu ultimele noutăți în materie de modă.

- Poate că ar fi mai atenți la lecții dacă n-ar trebui să vă privească în rochiile astea jerpelite pe care le purtați, a bombănit servitoarea.

Rochii jerpelite? Ar fi trebuit să se simtă insultată, dar în ambianța opulentă a conacului Greyham, se temea că Becky avea dreptate. Cu siguranță că pramatiile alea de copii ai lui Windley nu erau impresionate de Cicero sau Virgiliu.

- Rochiile mele își fac perfect datoria.

Becky s-a limitat să pufnească sugestiv și a început să-i desfacă șireturile de la spate.

- N-o să reușiți să vă descurcați onorabil la petrecere cu atât de puține haine.

Jo a oftat, lăsând-o să-i scoată rochia.

- Dacă nu ești cumva vreo scamatoare, asta e soarta care mă așteaptă, nu-i așa?

Slujnica a cercetat din nou valijoara sărăcăcioasă și și-a mușcat buza.

- Să văd ce pot face. Cred că sora lordului Greyham era cam de statura dumneavoastră; cel puțin așa spunea toată lumea, că era uriașă.

Oare Becky avea de gând s-o insulte cu fiecare ocazie? Nu era vina ei că majoritatea femeilor din împrejurimi erau pitice, ca de altfel și majoritatea bărbaților.

- Nu sunt uriașă; sunt un pic mai înaltă decât o femeie de statură medie.

Lordul Kenderly nu era pitic. Probabil că avea peste un metru optzeci; ochii ei erau la nivelul gurii lui. Mmmm, gura lui...

Nu era treaba ei să se gândească la înălțimea sau la gura lui. Era un desfrânat lipsit de scrupule, la fel ca toți invitații de sex masculin ai lordului Greyham.

Becky privea mirată în sus la ea, spunându-și în mod evident că domnișoara se purta ca o mare proastă.

- Pe deasupra, Rosalind s-a măritat și a plecat de zece ani, a spus Jo. Până și eu știu că hainele pe care le-a lăsat aici trebuie să fie jalnic de demodate.

- Da, dar sunt foarte iscusită la lucrul cu acul, a asigurat-o Becky. Scoțând din geamantan rochia de seară a lui Jo, s-a interesat: Asta e cea mai bună rochie pe care o aveți?

- Da.

Veșmântul părea deplorabil.

La naiba cu toate, *știuse* că ar fi trebuit să refuze invitația la petrecerea asta scandaloașă, deși nu se așteptase ca atât garderoba, cât și reputația să-i fie asediate.

- Cel puțin nu e prea șifonată, a bombănit Becky posomorâtă. Mă gândeam eu că nuanța asta de roz vi se potrivește.

- Merge, a spus Jo, smulgându-i rochia ridicolă din mâini și îmbrăcându-se cu ea în fața oglinzii.

Uitase cât de dezastruos arăta. O luase pentru că doamna Wiggins, croitoreasa locală, cumpăraseră prea mult material pentru altă comandă și acceptase astfel să-i facă o rochie aproape gratis.

- Nu am ocazia să o port prea des. Până la urmă, își face treaba.

- Și care ar fi treaba asta? Să le dea gentlemanilor coșmaruri?

- Ei, și tu, Becky. Înnegurată, Jo s-a gândit că asta era problema cu servitorii pe care-i știa de mulți ani: nu aveau scrupule în a-ți împărtăși părerile lor. Am douăzeci și opt de ani, a declarat ea ferm. Sunt sigură că nu apar în visele nici unui gentleman.

- Sunteți femeie, iar asta e de-ajuns pentru majoritatea bărbaților, a replicat Becky, după care s-a dat înapoi

și a privit-o pe Jo de sus până jos. În definitiv, nu arătați rău, sau nu ați arăta dacă nu ați purta rochia asta urâtă. Cu puțin efort, ați putea fi chiar drăguță. Acum așezați-vă la măsuța de toaletă și o să încerc să vă aranjez părul cât de cât.

Jo s-a așezat și a privit-o pe Becky cum îi peria cârlionții rebeli. I-ar fi plăcut să fie frumoasă, doar pentru petrecerea asta. I-ar fi plăcut să apară în visele lordului Kenderly...

Nu. Nu trebuia să uite că era un desfrânat. Fusese indusă în eroare de scrisorile lui; după toate aparențele, învățații erau capabili să se poarte la fel de revoltător ca orice alt bărbat.

- Nu-mi fac nici o iluzie în privința motivului pentru care mă aflu aici. Sunt numai o rudă săracă invitată pentru a completa numărul oaspeților.

- Da, și n-o să fiți niciodată altceva dacă o să gândiți în continuare astfel.

Jo și-a strâns buzele. Nu avea nici un rost să continue discuția; Becky era...

- Au!

Servitoarea mânuia peria cu prea multă energie. Efortul ei de a-i aranja o șuviță deosebit de rebelă o făcuse pe Jo să-i dea lacrimile.

- Gata. Cel puțin nu mai arătați ca pescuită de pe gârlă.

- Mulțumesc. Sunt doar bucuroasă că mi-ai mai lăsat ceva păr pe cap.

- Da. Trebuia să vă mai las puțin, altfel cotoii de jos n-ar mai avea ce să smulgă.

Jo și-a înălțat demn capul, i-a comandat stomacului să nu se mai zbată ca un șoricel prins pe fundul unui borcan gol și s-a îndreptat spre ușă.

- Nu mi-e frică de nici un cotoi din Londra.

A ieșit pe coridor și a închis încet ușa în urma ei, dar nu îndeajuns de repede ca să nu o audă pe Becky murmurând:

- Ar trebui să vă fie.

- Damian, cine era amazoana pe care o țineai în brațe? s-a interesat Stephen sorbind din vinul de Madeira.

- Domnișoara Atworthy. Tatăl ei e un latinist erudit și unul dintre colegii tatei de la Oxford.

Damian a scrutat încăperea. Domnișoara Atworthy încă nu-și făcuse apariția. Își revenise în urma leșinului? El așa spera. Nu se putea duce pur și simplu sus, în camera ei, să verifice - deși poate că la petrecerea asta deocheată și-ar fi putut permite.

Oaspeții prezenți erau o adunătură ciudată de pezevenghi. Domnul Roger Dellincourt, urmașul nedemn al vicontelui Sheldon, râdea în hohote de ceea ce spusese baronul Benedict Wapley. Cum lordul Wapley nu era cunoscut ca un mucalit, era foarte probabil ca Dellincourt să fi dat iama mai devreme prin brandy-ul lui Greyham. Sir Humphrey Edgert, baronet, domnul Arthur Maiden - ce nume de familie nefericit¹ - și domnul Percy Felton, unul dintre numeroșii fii ai contelui de Brent, stăteau degajați pe lângă cămin și, ei bine... se hlizeau, acesta era cuvântul care îți venea în minte.

Nici femeile nu erau mai breze. Maria Noughton stătea lângă Lady Blanche Chutley și îi șoptea ceva la ureche, încercând probabil s-o facă să-l ademenească pe Damian și să-l îndepărteze de Stephen, astfel încât Maria să-și pună în practică nestingherită planul infam de a-l prinde în mrejele căsătoriei. Ursula Handley și Sophia Petwell, care se prezentau ca văduve, deși nimeni din lumea bună nu-i cunoscuse pe soții lor probabil fictivi, stăteau în apropierea ușii și vorbeau cu lordul și Lady Greyham. Completau adunarea opulenta doamnă Butterwick și Lady Imogene Silven, fiica lui Lady Mardale, făcută cu unul dintre vafeții ei, după cum se spunea.

- Ah, a exclamat Stephen. Deci o cunoșteai pe domnișoara Atworthy?

- Nu, astăzi am văzut-o prima dată.

¹ Maiden (engl.) = fecioară (n.tr.)

Damian a surâs. Păruse atât de aprigă și de plină de pasiune! Zâmbetul i s-a lărgit. *Era plină de pasiune. Nu fusese în stare să-și scoată din cap sărutul lor.*

- Ei, drăcia dracului, a răs încântat Stephen. Dar ești nerăbdător să te regăsești în compania ei, nu? Să o vezi, să o atingi și... alte chestii.

- Domnișoara Atworthy nu e disponibilă pentru „alte chestii“, a replicat prietenul său aruncându-i o privire tăioasă.

- Hai, nu-ți pierde speranța, a rânjit celălalt. Recunosc, nu pare prea extravagantă, dar poate că în cazul acesta aparențele sunt înșelătoare. *Este prezentă aici, nu-i așa? Adică nu în momentul ăsta, dar aici la petrecere.* Stephen și-a mișcat de câteva ori, rapid, sprâncenele în sus și în jos, cu înțeles: *Ți-am spus că reuniunea asta o să-ți facă bine.*

- Nu caut să flirtez.

În fine, nu căutase, dar acum... Nu, s-a dojenit Damian, reprimându-și pornirile josnice. Era un erudit; se deprinsese să-și înfrâneze nevoile trupului pentru a atinge țeluri intelectuale mai mărețe.

De data asta însă, trupul lui părea mai nedisciplinat ca de obicei. Privindu-și lung amicul, a declarat ritos:

- Sunt aici ca să mă asigur că n-o să cazi pradă mașinațiilor Mariei Noughton. Apropo de asta, nu mă ajuți deloc. Am remarcat cum te-ai năpustit înăuntru ca să o vezi, imediat ce ai coborât din trăsură.

- Uită-te la tine, Damian! a spus înveselit Stephen. Semenii cu mama mea, deși mama e mult mai puțin fricoasă ca tine.

Damian a deschis gura ca să-i dea o replică sarcastică, dar atenția i-a fost deturnată de lordul Greyham, care l-a bătut pe spate.

- Kenderly, Parker-Roth, mă bucur că sunteți aici.

- Plăcerea este a noastră, Greyham, i-a spus Stephen, în timp ce Damian s-a mulțumit să încline politicos din cap, făcând eforturi să-și stăpânească plictiseala.

Greyham și-a coborât vocea și s-a apropiat mai mult.

- Kenderly, voiam să discut puțin cu dumneata înainte ca petrecerea să înceapă.

- Cu mine?

Damian a privit către Stephen; și el părea la fel de nedumerit.

- Da. E vorba de Jo.

- Jo?

- Domnișoara Atworthy.

- Ah. Bineînțeles, lordul Greyham dorea să se asigure că invitata lui nu pățise nimic, deși ar fi fost mai logic ca el, sau mai bine soția lui, să urce și să vorbească direct cu domnișoara Atworthy. Am fost bucuros că am reușit să o salvez de la ceea ce ar fi putut fi un accident grav, a spus Damian.

Aflase oare Greyham de sărut? Mai bine să nu amintească de asta.

- Ăăă, da, a mormăit gazda. Mă bucur că ai putut fi de folos. Evident, nu vrem ca Jo să se rănească.

- Sigur. Damian a așteptat continuarea discuției, însă lordul Greyham se legăna stingherit de pe un picior pe altul. Mai e vorba și de altceva?

Baronul și-a aranjat vesta. În ultimii câțiva ani burta lui crescuse semnificativ.

- De fapt, da. Voiam să-ți spun... E puțin stânjenitor, dar ținând cont de reputația dumitale - *actuala* reputație, asta e, nu vechea reputație de Prinț al Inimilor, he, he... Cum Damian și Stephen îl priveau fără să scoată un cuvânt, a reușit să încheie: Da, în fine, ținând cont de *actuala* reputație, am presupus că nu te vei supăra.

- De ce să mă supăr?

- Pentru că te-am cuplat cu Jo.

Un impuls rușinos de dorință l-a străbătut pe Damian, oprindu-se în organul corespunzător.

- Ah. Era rândul lui să-și dreagă glasul stânjenit. Ce motiv aș avea să mă supăr?

- Păi, înțelegi, chestia e că noi o invitaserăm pe Henrietta Helton să fie, ăăă, partenera dumitale. Este o văduvă experimentată și ar fi fost foarte - Greyham i-a făcut cu ochiul - potrivită. Dar s-a îmbolnăvit în ultima clipă. Cu adevărat. Când am primit de veste, nu mai era nici o speranță să invităm o înlocuitoare

pe măsură. Văduva Bellingham, care mai ia parte uneori la petrecerile noastre, era plecată să-și viziteze fiica la Manchester, și nici una dintre doamnele mature din împrejurimi nu ar catadicsi să ne calce pragul. Sunt o adunătură de mironosițe puritane; strâmbă disprețuitoare din nasurile lor blestamate la adresa noastră. Ridicând din umeri, Greyham a oftat: Singura mea opțiune a fost Jo. Tatăl ei este un văr îndepărtat; locuiesc pe domeniul meu.

– Înțeleg. Și domnișoara Atworthy nu împărtășește prejudecățile locale în privința petrecerilor dumneavoastră? l-a întrebat Damian.

Atunci când sosise cu șareta, arăta cam puritană în veșmintele ei demodate și cu fața severă, dar el nu sesizase nici un pic de puritanism în atitudinea ei când o ținuse în brațe.

– O, probabil că le împărtășește. Mi-am luat măsura de precauție de a-l întreba pe tatăl ei înainte de a trimite invitația. El și-a exprimat speranța că avea s-o convingă, dar, ca să fiu sincer, am avut un șoc când am aflat că va veni – m-am așteptat să primesc înapoi invitația făcută bucățele. Ridicând din umeri, Greyham a continuat: Am vrut doar să te previn, nu e așa cum te-ai aștepta să fie, chiar dacă nu mai e o tânără domnișoară suavă. Ca să fiu cinstit, are ceva de fată bătrână în ea. Nu poți să știi dacă nu și-a pierdut speranța. Sau poate tocmai de-aia a venit, să descopere ce a pierdut toți anii ăștia, a opinat baronul rânjind. Dacă așa stau lucrurile, ești tocmai omul potrivit ca s-o educe, nu-i așa, Kenderly? Ați putea face niște conjugări pasionante împreună.

Stephen s-a înecat cu vinul de Madeira; Damian s-a uitat urât la baron, chiar dacă o voce răutăcioasă din partea libertină a minții lui îi atrăgea atenția că domnișoara Atworthy dovedise perspective promițătoare atunci când îl sărutase. O puritană convinsă l-ar fi pâl-muit zgomotos.

Greyham a privit peste umărul lui Damian și s-a posomorât.

- La naiba, a oftat el. Mă tem că Jo arată exact ca un preceptor plicticos de latină.

Damian s-a întors și a simțit un alt imbold de dorință.

Domnișoara Atworthy stătea la intrare și purta cea mai urâtă rochie pe care o văzuse el vreodată - o monstruozitate vaporeasă roz, cu corsajul până la gât, cu mâneci lungi și mult prea multe volane. Deasupra norului trandafiriu însă, ochii îi sclipeau nervoși și provocatori, bărbia bine definită era ridicată sfidător în aer, iar buclele rebele i se răsuceau în toate direcțiile. Poate că era o profesoară săracă de latină, dar avea un aer de ducesă.

Sau de contesă? Doamne, Dumnezeule, de unde îi venise gândul ăsta?

Privirile li s-au întâlnit, iar Jo a roșit ușor înainte de a se uita în altă parte.

În măruntaiele lui a izbucnit dorința. Pe toți dracii, poate că *era* timpul să dea deoparte textele latinești pentru a studia necesitățile trupului său!

capitolul 4

Jo și-ar fi dorit să lovească ceva, de preferință pe femeia aceea frumoasă, cu părul ca pana corbului, care se năpustise către ea ca vulpea care simte o pradă ușoară, și pe însoțitoarea ei la fel de antipatică care o urma îndeaproape. Se prezentaseră ca Lady Noughton și Lady Chutley.

- Ce rochie interesantă, domnișoară Atworthy, a remarcat Lady Noughton cu o notă clară de batjocură în voce. De unde ați luat-o?

Oare spera că Jo avea să spună că și-o făcuse singură?

- De la doamna Wiggins, croitoreasa noastră locală.

- Știți, cred că am avut și eu una cândva, exact în aceeași nuanță, a spus Lady Chutley. Era o culoare foarte la modă acum patru sau cinci ani, nu-i așa?

Mai mult decât probabil, de vreme ce atunci își făcuse și Jo rochia. S-a străduit să zâmbească.

- Așa să fie? Mă tem că eu nu urmăresc revistele de modă.

- Acest lucru se vede destul de bine, a chicotit Lady Noughton.

Ambele femei au încercat fără prea mare tragere de inimă să-și înăbușe râsul.

- Ce te amuză așa de tare, Maria?

Jo s-a uitat să vadă cine vorbise. Un bărbat atrăgător, cu o chică decolorată de soare, venea spre ele - însoțit de lordul Kenderly.

La naiba! A simțit cum obrații i se înroșeau din nou. Poate că lordul Kenderly avea să pună această reacție pe seama mâniei.

- Ah, Stephen, Blanche și cu mine tocmai am făcut cunoștință cu domnișoara Atworthy. Este atât de originală, ca de altfel mulți provinciali, nu-i așa? a râs Lady Noughton. Mă hazardez să ghicesc că nu a fost niciodată la Londra. Am dreptate, domnișoară Atworthy?

- Da, nu am avut această plăcere.

Jo a încercat să-și detensioneze maxilarele ca să nu pară că vorbea printre dinții încleștați.

- Atunci trebuie să o vizitați într-o bună zi, domnișoară Atworthy, a spus lordul Kenderly calm, înfrânându-și cu greu dorința de a-i trage una în fluierul piciorului lui lady Noughton. Dacă nu ținem seama de murdărie și de zgomot, Londra are multe de arătat. Dar mi-e teamă că mi-am uitat bunele maniere, a continuat el, pe când colțurile ochilor i se încrețeau într-un mod foarte atrăgător. Dați-mi voie să vi-l prezint pe bunul meu prieten, domnul Stephen Parker-Roth. Cred că și el va fi de acord cu dumneavoastră că zona rurală este preferabilă orașului.

Domnul Parker-Roth se încruntase la Lady Noughton, lucru care o redusese la tăcere pe mîta aia șireată, a remarcat bucuroasă Jo. Acum îi zâmbea ei.

- Absolut cert. Domnișoară Atworthy, dați dovadă de un bun simț deosebit preferând viața la țară.

- Vai, domnule Parker-Roth, trebuie să recunoașteți că societatea este mult mai interesantă la Londra, a spus Lady Chutley în timp ce prietena ei părea atât

de indispusă, încât tot ce făcea era să arunce priviri furioase în jur.

- Dimpotrivă, găsesc că societatea londoneză este prea adesea „plină de zgomot și furie care nu înseamnă nimic“.

- O, Stephen, dar...

Din fericire, vocea tunătoare a lordului Greyham i-a împiedicat să asculte ceea ce avea de spus Lady Noughton.

- Bun venit tuturor! Lady Greyham și cu mine suntem încântați să vă avem alături la sărbătoarea noastră preferată în cinstea dragostei...

- Și a poftelor! a strigat unul dintre bărbații de lângă cămin.

Nerușinarea s-a răspândit brusc în atmosferă. Toată lumea cu excepția lui Jo - și a lordului Kenderly și a domnului Parker-Roth, slavă Domnului - s-a înveselit și a bătut din palme.

- Ai auzit de mica noastră sărbătoare, nu-i așa, Felton? a întrebat gazda.

- De la frații mei și prietenii lor. Nu e nici un secret că la reședința Greyham e ceva distracție, mai ales în februarie.

Ceilalți bărbați de lângă cămin au izbucnit în hohote de râs și au ovaționat. Era evident că dăduseră lovitura la carafă cu brandy.

- Sunt foarte fericit că adunările noastre au avut parte de comentarii atât de călduroase. Pentru aceia dintre dumneavoastră care n-au avut parte de relatările de care a beneficiat domnul Felton, permiteți-mi să vă explic. Măine este Sf. Valentin...

Bărbații - și unele dintre femei - strigau de-a valma.

- Nu, zău?

- Nu mai spune!

- N-aș fi ghicit niciodată.

Lordul Greyham și-a ridicat mâinile solicitând liniște.

- Da, iar în ziua următoare sărbătorim Lupercaliile.

Din nou ovații. Doamne, Dumnezeule, se gândi Jo, doar Greyham nu voia să spună că bărbații de la petrecere aveau să alerge goi prin grădină, lovind femeile

cu fâșii din piele de țap pentru a le asigura fertilitatea? Ce oribil.

I-a aruncat o privire suspicioasă lordului Kenderly. Poate că nu chiar *asa* de oribil. Contele avea să se dezbrace pentru...

Ce naiba se întâmpla cu ea? Nu avusese în viața ei un gând atât de șocant.

A pufnit. Bineînțeles că nu avea să se întâmple așa, ținând cont de calitatea bărbaților din preajmă. Gândul la domnul Windley gol pușcă a făcut-o să se înfioare. Dar un conte gol ...

A aruncat o altă privire către lordul Kenderly. Când o dusesse în casă îi simțise brațele și pieptul tari; cămașa și vesta lui probabil că acopereau niște mușchi impresionanți, ca aceia ai lui *David* al lui Michelangelo. Și fața lui, cu bărbia puternică, pomeții înalți, genele lungi, buzele pricepute... Prin trup a început să i se scurgă o căldură lichidă stranie.

- Dar înainte de asta, a spus lordul Greyham, trebuie să tragem la sorți.

- Ura! au zbierat bărbații de lângă cămin. Loteria îndrăgostiților!

Jo avu senzația că i se vărsase în cap o găleată cu apă înghețată. O loterie? Doamne Sfinte! Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi trebuit să facă pereche cu unul dintre idioții de lângă șemineu? S-a uitat de jur împrejur. Cu excepția lordului Kenderly și probabil a domnului Parker-Roth, nici unul dintre bărbați nu era nici pe departe acceptabil.

Lordul Greyham s-a întors către soția lui.

- Urna, draga mea.

Lady Greyham a adus imediat o piesă de ceramică deosebit de obscenă; două carafe erau unite ca să întru-chipeze sânii unei femei, iar mânerul - un val fierbinte i-a cuprins lui Jo gâtul și obrații - semăna cu o parte tipică anatomiei masculine.

- O să extrag numele unui gentleman dintr-o parte a urnei, iar Lady Greyham o să extragă numele unei femei din cealaltă, a anunțat gazda. Cei doi vor forma un cuplu pe durata festivităților noastre.

Domnii au scos o serie de răcnete entuziaste, dacă nu chiar grosolane; doamnele au chicotit, grăbindu-se să-și aranjeze ținuta. Jo a simțit cum stomacul i se răzvrătea.

– Măine, de Sfântul Valentin, domnii trebuie să le facă curte doamnelor, a continuat Greyham, ridicând vocea ca să acopere agitația. Dacă vor avea succes, vor trebui să „sărbătorească” și Lupercaliile, a precizat el rânjind și ridicând de câteva ori din sprâncene.

Alte ovații și fluierături.

Damian a tresărit, blestemându-se în sinea lui la auzul corului de comentarii obscene care se înteteau. Pentru ce naiba se lăsase târât de Stephen la această petrecere infernală?

Motivul se afla chiar în fața lui. Lady Noughton dădea impresia unei adevărate iedere, agățându-și degetele de brațul lui Stephen și prinzându-se de el din lateral. Din fericire, Stephen nu părea prea mulțumit. Maria făcuse o greșală gravă prin modul în care o tratase pe domnișoara Atworthy; tânărul gentleman detesta acest gen de cruzime vicleană.

Damian a privit în jos către femeia îmbrăcată ciudat. Poate că ea avea să devină cea mai bună armă a lui în lupta pentru ca Stephen să rămână burlac.

Lordul Greyham a extras primul nume.

– Domnul Roger Dellincourt.

Damian a văzut încordarea domnișoarei Atworthy. Doar nu credea că Greyham chiar lăsase la întâmplare formarea cuplurilor, nu-i așa?

– Lady Imogene, a strigat Lady Greyham.

Lady Imogene a chițăit, făcându-l pe Damian să se crispeze. Una din trăsăturile cele mai neplăcute ale doamnei era acest chițăit, dar probabil că pe Dellincourt nu-l deranja. Cei doi scandalizaseră lumea bună în ultimele șase luni.

O auzise cumva pe domnișoara Atworthy oftând de ușurare?

– Domnul Arthur Maiden.

Ca întotdeauna, invitații au râs la auzul numelui lui de familie. Cine ar fi crezut că toată lumea se obișnuise cu penibilul sens dublu al numelui lui s-ar fi înșelat.

Domnișoara Atworthy a pălit. Deci nu credea că loteria era măsluită.

– Lady Chutley, a citit Lady Greyham de pe bilețelul pe care îl trăsesese.

– Ce noroc am, a spus respectiva, cu o voce țâfnoasă.

– Ce se întâmplă, Blanche? a întrebat-o Lady Noughton. Chiar în după-amiaza asta mi-l laudai pe Arthur. Aproape că mă făcuseși invidioasă.

– Asta a fost înainte să aflu că Prințul Inimilor s-a întors în societate, a replicat ea atingând brațul lui Damian și fluturând din gene spre el. Sunt sigură că Arthur nu se va supăra să mă împartă, Înălțimea Ta. Am putea chiar aranja un schimb cu partenera dumată, oricine ar fi ea. Blanche a privit-o pe domnișoara Atworthy, pe deplin conștientă că perechile erau deja făcute, și a urmat: Domnului Maiden îi place foarte mult să se bucure de un mare număr de femei...

Lui Damian i s-a întors stomacul pe dos.

– Nu, mulțumesc.

Chiar și pe vremea când își meritase porecla odioasă, prefera să nu-și împartă partenerile, iar gândul că dezgustătorul Maiden ar fi putut să o atingă în vreun fel pe domnișoara Atworthy îl revolta.

Preț de o clipă, Lady Chutley a rămas cu gura căscată la auzul tonului tăios al vocii lui.

– Aș spune că ai fost pusă la punct, Blanche, a observat Lady Noughton cu ochii strălucind de o satisfacție nedisimulată.

– Nu am intenționat să vă insult, a rostit Kenderly cu o urmă de crispă în glas. N-aș vrea să vă răpesc de lângă domnul Maiden; sunt sigur că ar fi profund nefericit dacă aș încerca.

– Nu e nevoie să mă răpiți, a zâmbit Lady Chutley. După cum v-am spus, lui Arthur îi place variația. Sunt sigură că nu l-ar deranja dacă ne-am face de lucru împreună. Îi cam plac chestiile astea în grup.

– Adevărat?

Tonul lordului Kenderly ar fi înghețat și apa.

Domnul Parker-Roth a întrerupt pauza stânjenitoare.

- Blanche, trebuie să știi că Damian a devenit foarte anost, deși nu sunt sigur că a fost vreodată atât de fascinant pe cât pari tu să-l consideri. Ba chiar în ultima vreme își petrece tot timpul în birou cu volumele lui în latină. L-am târât aici împotriva voinței lui, ca să-l mai scutur un pic de praf.

- Ah. Buzele pline ale lui Lady Chutley au schițat un zâmbet fin, iar ochii i-au alunecat rapid din nou spre Jo. Sunt prima care recunosc că nu sunt o intelectuală, dar fratele meu obișnuia să spună că băieții ăia, romanii, erau niște aventurieri pe cinste. Bătându-l ușor pe braț, a murmurat: Dacă - și când - te răzgân-dești, o să fiu încântată să te ajut să te bucuri din nou de plăcerile trupului.

Acestea fiind zise, s-a îndreptat spre partea cealaltă a încăperii, unde domnul Maiden o aștepta cu nerăbdare.

Lordul Kenderly și-a scuturat ușor brațul și și-a îndreptat manșeta, fără a o urmări cu privirea.

- Lord Benedict Wapley, a anunțat lordul Greyham.

„Vai, Dumnezeuule!“ Jo a încercat să pară calmă, dar îi era greu când stomacul îi tremura ca o piftie. Locul ei nu era aici. Nu avea nimic în comun cu aceste doamne. Nici măcar nu înțelesese insinuarea lui Lady Chutley. O chestie în grup? Singurul lucru care îi venea în min-te... Nu, precis înțelesese greșit.

Și dacă vreodată ar fi făcut vre-o... chestie cu lordul Kenderly - ceea ce, desigur, nu avea să se întâmple nici-odată - și-ar fi dorit să-l aibă numai pentru ea.

- Doamna Sophia Petwell.

Slavă Domnului. Mai scăpase de o concurentă, își zise. Măcar se apropia ora cinei, așa că nu mai era mult până la finalul serii. Intenționa să fie cu ochii în patru după cartea aceea de Ovidiu; *papa* îi spusese că era foarte ușor de recunoscut. În cel mai rău caz, avea să pretexteze o durere de cap și să se ascundă în camera ei până când toți ajungeau în paturile lor. Sau în ale altora, s-a gândit ea roșind.

După ce toată lumea își... găsea culcușul pentru noap-te, avea să se strecoare în bibliotecă și să caute prin rafturile cu cărți. Dacă nu dădea peste volumul cu pricina,

asta era. Durerea de cap avea să se transforme într-o boală serioasă care să-i impună plecarea urgentă dis-de-dimineață. *Papa* nu fusese deloc sincer în privința volumului de *Ovidiu*; dimpotrivă, se arătase de-a dreptul secretos. Conte Kenderly, un recunoscut erudit latinist, nu o considera o carte de valoare, deci probabil că așa era, cu toate că aristocratul nu o văzuse de fapt, din câte înțelesese Jo. Oricum, dacă era să se ia după purtarea lui *papa*, probabil că totul era o gogoasă – și în mod sigur nu merita să-și riște virtutea pentru ea.

– Domnul Stephen Parker-Roth.

Lady Noughton nu s-ar fi putut apropia mai mult de el decât dacă i-ar fi pătruns pe sub piele. S-ar fi supărat rău de tot dacă Lady Greyham ar fi tras numele altcuiva.

Nu s-a întâmplat așa.

– Lady Maria Noughton.

Lady Noughton i-a șoptit ceva la ureche domnului Parker-Roth, lucru care l-a făcut să zâmbească într-un mod tulburător. Între ei vibra o pasiune fierbinte și întunecată, ducând cu gândul la cele mai condamnabile păcate trupești.

Ceva întunecat și arzător pulsa adânc și în Jo, făcând-o să respire cu dificultate. Iar ispita stătea chiar lângă ea, sub înfățișarea Prințului Inimilor.

Trebuia să reziste. Trebuia să se gândească la virtutea ei. Mai bine să moară decât să și-o piardă.

Sau nu?

A aruncat o privire prin încăpere în timp ce lordul Greyham trăgea un alt nume din urnă. Da, desigur. Avea să-și apere onoarea până la ultima suflare dacă vreunul dintre idioții ăștia atenta la ea.

– Lord Damian Kenderly.

O! Poate cu excepția lordului Kenderly.

Palmele i s-au umezit. Dacă nu era tras numele ei? Mai avea doar o șansă din trei ca să fie cuplată cu contele.

Dar ce era în capul ei? Ar fi trebuit să se bucure dacă era aleasă una dintre celelalte doamne. Atunci nu ar mai fi fost tentată să păcătuiască... dar în acest caz

ar fi făcut pereche cu bărbatul gras și cu chelie sau cu băiatul slab și urât. I s-a strâns stomacul.

- Domnișoara Josephine Atworthy.

I s-a tăiat răsuflarea. Senzația aceea întunecată, vibrantă și păcătoasă mocnea adânc în ea. A închis ochii.

- Vă simțiți bine, domnișoară Atworthy?

Vocea lordului Kenderly, calmă, joasă și masculină, a avut același efect ca vântul asupra cărbunilor încinși, făcând ca o dorință arzătoare să o răscolească launtric.

Virtute. Trebuia să-și păstreze virtutea. În clipa următoare, Jo a înghițit în sec și și-a dres glasul.

- Da, a răspuns, ridicând privirea spre el.

Mare, mare greșeală. Nici un bărbat n-ar trebui să aibă asemenea ochi albaștri și asemenea gene lungi. Iar buzele lui...

Dumnezeule mare! Și-a coborât privirea asupra jabolului. Își dorea atât de tare să simtă din nou atingerea buzelor lui, încât aproape că le simțea gustul.

Poate că un mic păcat nu ar fi fost așa de îngrozitor. La urma urmei, avea douăzeci și opt de ani. Virtutea se ofilea în ea ca un strugure uitat pe viță. Această petrecere avea să dureze numai o zi sau două, după care urma să revină la vechea ei viață. Dacă era condamnată la chinul de a le băga în capete băieților Windley verbele latinești, cel puțin să-și merite osânda făcând ceva interesant.

Nu era un păcat de moarte; doar câteva minore. Ce era rău în asta? Ar fi câștigat puțină experiență, reputația i-ar fi fost știrbită într-o câțva, dar cui i-ar fi păsat? Nu conta ce spusese tatăl ei, simplul fapt că participa la sindrofie avea să le dea de înțeles doamnei Johnson și celorlalte matroane că făcuse niște lucruri teribil de scandaloase. Dacă numele urma să-i fie defăimat, măcar să existe un *motiv*.

Ar fi putut aprofunda studiul limbii latine. Lordul Kenderly era precis capabil să-i explice poeziile complicate pe care le descoperise în biroul tatălui ei, și poate chiar să-i exemplifice un vers sau două.

A roșit. În fine, poate că nu.

– Acum că loteria noastră a luat sfârșit, a spus lordul Greyham – Cerule, și-a dat seama Jo, pierduse complet ultimele două extrageri! –, să mergem la cină. Și-a prins soția de mijloc și a sărutat-o zgomotos pe obraz. Domnii lor, deși nu este încă Sfântul Valentin, sunt sigur că nu aveți nimic împotriva să începem treaba încă de acum.

– Ura! a strigat domnul Dellincourt, prinzând-o pe Lady Imogene în cel mai lasciv mod cu putință.

Toți bărbații din încăpere, cu excepția lordului Kenderly și a domnului Parker-Roth, și-au îmbrățișat însoțitoarele. Domnul Parker-Roth n-a fost nevoit să facă acest lucru, căci Lady Noughton l-a cuprins cu brațele și i-a tras capul în jos ca să o sărute. Măinile lui au aterizat pe posteriorul ei.

Jo a privit în altă parte. Ce rușinos! S-a retras repede de lângă lordul Kenderly. Avea de gând să fie la fel de grosolan?

Nu, el doar i-a oferit brațul. Tânăra femeie i l-a luat, reprimându-și un sentiment ridicol de dezamăgire. Se simțea ușurată. *Bineînțeles* că se simțea ușurată.

– Mi-e teamă că nu sunt obișnuită cu...

A făcut un gest cu mâna liberă, nefiind prea sigură cum ar fi putut descrie ce se petrecea în jurul lor.

– Da, nici eu nu sunt obișnuit, a spus el uitându-se încruntat la domnul Parker-Roth și la Lady Noughton.

– Atunci cum de vă aflați aici?

Doamne, Dumnezeule, Lady Noughton avea mâna pe șlițul pantalonilor domnului Parker-Roth!

– Ca să fiu cu ochii pe Stephen, i-a explicat lordul Kenderly pe când o conducea domol în altă parte a încăperii. Nu mai pot să scap de senzația că Maria vrea să-l prindă în capcana căsătoriei.

Domnul Parker-Roth și Lady Noughton păreau deja în termeni extrem de apropiați.

– Și asta ar fi un lucru atât de îngrozitor?

– Ar fi un dezastru.

Damian și-a plecat fruntea și și-a coborât glasul astfel încât să nu fie auziți, deși nimeni nu le acorda nici cea mai mică atenție – toți erau mult prea ocupați să-și vadă de purtările lor păcătoase. Sir Humphrey era cu mâna

pe sâni doamnei Butterwick, iar domnul Dellincourt o mușca ușor de ureche pe Lady Imogene în drum spre salonul unde se lua cina.

– Maria este o londoneză prin excelență și crede că Stephen ar fi fericit să trăiască în metropolă. Pare să nu fi observat că el nu stă acolo niciodată mai mult de câteva săptămâni, după care o șterge în căutarea de noi specii de plante.

– Aha. Păi atunci, poate că ar fi o idee bună să-l însoțească.

– Porcii o să zboare cu mult înainte ca Maria să-și pună piciorul prețios în noroaiele Americii de Sud, a pufnit lordul Kenderly.

– Înțeleg.

Jo, urmărind-o pe Lady Noughton cum își unduia elegant posteriorul în timp ce ieșea pe ușă, a trebuit să-i dea dreptate.

– Iar Stephen provine dintr-o familie numeroasă și unită. Când se va însura, o să-și dorească o liotă de copii. Maria nu va accepta niciodată să se supună pe ea sau silueta ei unor astfel de neajunsuri.

Oare câți copii voia lordul Kenderly? Era conte. Probabil că intenționa să aibă cel puțin un moștenitor și unul de rezervă. Roșind, Jo se gândi că asta nu era deloc treaba ei.

– Dar dacă lui Lady Noughton îi place...

Lordul Kenderly a privit-o încruntat.

– Maria nu se place decât pe ea însăși.

Nu cumva contele avea o viziune prea egoistă? Era un gând neplăcut, dar foarte plauzibil, din nefericire. Lady Noughton era de o frumusețe extraordinară, însă avea un suflet de oțel.

– Atunci pentru ce și-ar dori să se mărite?

– Nu știu. Actualul lord Noughton o detestă, așa că veniturile ei ar putea fi în pericol. Este atât de disperată, încât probabil și-a format convingerea că îl iubește pe Stephen.

– Dar cum ar putea să-l atragă în capcană pe domnul Parker-Roth? Doar e văduvă, nu o debutantă în societate.

Lordul Kenderly, constatând dintr-odată că rămăsese-ră singuri în salon, a pornit spre ușă.

– Recunosc, asta mă nedumerește și pe mine.

– Poate că vă imaginați probleme acolo unde nu există.

– Nu. Săptămâna trecută, la serata familiei Wainwright, am surprins discuția dintre Maria și Lady Greyham.

– Ați tras cu urechea?

– Da, a spus el, fără a roși măcar. Din nefericire nu am auzit tot, așa că nu știu exact ce fel de cursă a plănuit Maria să-i întindă – de aceea vă povestesc toate aceste lucruri. Privind-o cu ochii lui de un albastriu profund, a mărturisit: Mi-ar prinde bine ajutorul dumneavoastră.

Dogoarea păcatului a izbucnit din nou în partea de jos a pântecului ei. Partea rațională din ea insista că această chestiune nu o privea în nici un fel, dar cealaltă parte – acea parte ciudată de a cărei existență nu fusese conștientă până acum – acceptase deja.

– Bineînțeles. Ce vreți să fac?

El a surâs cu o mișcare ușoară a buzelor și i-a acoperit mâna, aflată pe brațul lui, cu palma sa mare. I-a strâns degetele.

– Nu știu. Stați cu ochii larg deschiși și cu urechile ciulite. Poate că Mariei îi va scăpa vreun indiciu.

– Foarte bine, a îngăimat ea, abia reușind să articuleze cuvintele printre buzele care i se uscaseră brusc. Greutatea mâinii lui o făcea să simtă lucruri neobișnuite.

Era într-o încurcătură teribilă.

capitolul 5

O altă pereche de pași se strecura pe lângă ușa lui Jo. Dacă scârțâitul frecvent al podelei coridorului dovedea ceva, însemna că toți participanții la petrecere se duseseră fiecare în camera altcuiva. Probabil că domnul Parker-Roth era deja în dormitorul lui Lady Noughton.

În camera cui se afla lordul Kenderly?

A aruncat scrisoarea pe măsuta de toaletă. Își găsisese în sfârșit timp să o citească, dar acum, știind că el i-o adresase de fapt tatălui ei, cuvintele lui n-o mai captivau la fel ca în trecut. Desigur, îl găsea încă spiritual și pătrunzător, dar nu mai putea pretinde că îi scria ei.

Ar fi trebuit s-o arunce la gunoi. A luat-o din nou ca să facă exact acest lucru, dar degetele ei refuzau să o mototolească. A privit dreptunghiul de hârtie velină. Încă simțea un fior straniu la vederea scrisului lui apăsător.

Și-a spus că era o proastă; cu toate acestea, a vârât scrisoarea în cartea pe care o citea. Avea să o păstreze împreună cu celelalte, legate cu o panglică, în biroul ei de acasă.

S-a întors și s-a încruntat la imaginea ei din oglinda înaltă, alungându-și tandrețea prostească. Unde era lordul Kenderly, ce făcea și cu cine nu o privea deloc. Avea să mai aștepte câteva minute, după care intenționa să se furișeze la rândul ei pe holurile întunecoase ale conacului.

A strâmbat din nas la vederea siluetei îmbrăcate în cămașă de noapte. Doar nu se ducea în brațele vreunui gentleman. O, nu! Ea avea de gând să caute prin bibliotecă. Cu puțin noroc, avea să găsească acel volum ridicol din operele lui Ovidiu. Ar fi vrut să-l ia acasă și să i-l fluture tatei prin fața ochilor. Dar fie că îl găsea, fie nu, a doua zi urma să plece la prima oră.

Și cum rămânea cu lordul Kenderly? Îi ceruse ajutorul. Avea de gând să-l lase baltă?

Da, și-a spus ferm îmbrăcându-și neglijoul. Chiar așa avea să facă. El era Prințul Inimilor. Ea era doar o fată bătrână de la țară, care se simțea ca peștele pe uscat la această sindrofie.

Cina care tocmai se încheiase îi distrusese toate reperiile morale. Nu știuse încotro să privească. La dreapta ei, domnul Dellincourt îi tăia mâncarea lui Lady Imogene și o hrănea cu furculița lui. Vizavi, lordul Wapley lua boabe de strugure cu gura din decolteul doamnei Petwell, în timp ce la stânga ei, Lady Noughton mânca

un cârnăcior atât de încet și lasciv, de parcă ar fi devorat cu totul altceva. Jo fugise în camera ei cu prima ocazie.

S-a uitat la ceas. Era aproape miezul nopții. În ultimele zece minute, pe coridor se așternuse liniștea. Putea trage nădejde că avea să ajungă la bibliotecă fără să întâlnească pe careva.

S-a strecurat afară din cameră. După cum sperase, culoarul era gol. Aplicele de pe pereți dădeau multă lumină, așa că nu avea nevoie de sfeșnic.

A iuțit pasul pe lângă ușile închise, ignorând râsetele și gemetele care se auzeau din spatele lor, și a coborât la parter. Ușa bibliotecii era deschisă. Toți invitații aveau modalități mult mai interesante de a adormi decât să citească o carte.

A intrat și a închis ușa în urma ei. Lumina lunii inunda încăperea și dinspre cămin răzbătea lucirea roșiatică a tăciunilor, însă nu vedea destul de bine încât să-și desfășoare căutările. Până la urmă ar fi avut nevoie de o lumânare. Unde...?

Dintr-odată s-au auzit pași pe hol.

La naiba! Probabil că vreun gentleman excitat dădea târcoale. Nu voia să fie descoperită. Unde se putea ascunde? Respectivul avea să intre în câteva momente.

Draperia de la fereastră era soluția cea mai la îndemână, astfel că Jo s-a năpustit în spatele faldurilor generoase exact în clipa în care s-a deschis ușa.

Damian a intrat în bibliotecă. Slavă Domnului că încăperea era goală; n-avea nici un chef să dea peste vreunul dintre participanții la sindrofie.

De ce încerca să se mintă? Nutrea o dorință arzătoare să o întâlnească pe domnișoara Atworthy. Mult prea arzătoare – în ultima jumătate de oră se sucise și se zvârcolise, iar sunetul pașilor de pe coridor nu făcuse decât să pună paie pe foc. Își imagina în detalii dureroase ce făceau toți ceilalți în pat, și nu era vorba despre somn sau lectură.

Cu excepția domnișoarei Atworthy. Probabil că stătea castă între așternuturile ei neprihănite, dormind profund, asta dacă nu era deranjată de coșmaruri

obscene. Bietei femei aproape că îi ieșiseră ochii din cap în timpul cinei.

Cina fusese, într-adevăr, un spectacol deplorabil. Chiar și pe vremea când deținea titlul de Prinț al Inimilor, Damian evitase astfel de evenimente. Dar dacă stătea să se gândească, poate că spectacolul înfi-orător îi făcuse oarecum bine. Stephen păruse aproape la fel de dezaprobat ca și domnișoara Atworthy. Lady Noughton făcea o treabă excelentă ca să-i stâr-nească dezgustul.

Posomorât, se gândi că văduva nu era proastă. Probabil ticluise un plan bun ca să-l prindă în capcană pe Stephen. Ce putea să fie? Și-a tot frământat mintea în legătură cu asta, dar nu a găsit nici un răspuns.

Ei bine, n-avea de gând să dezlege enigma în noaptea asta, căci trebuia să se odihnească. O carte bună l-ar fi relaxat; cu acest gând în minte, a făcut câțiva pași în bibliotecă, ridicând lumânarea ca să vadă mai bine rafturile.

Familia Greyham fie nu citea, fie își ținea cărțile mai interesante în altă parte. Nu era interesat de *Rețete pentru o digestie mai bună* sau *Scurtă expunere despre tunsul oilor*. Scurtă? Volumul avea o grosime de cel puțin șapte centimetri. O expunere amplă l-ar fi doborât pe un cititor neantrenat. Poate dacă...

La naiba, ce se auzea? Un bărbat și o femeie, vorbind tare, aparent băuți, se apropiau pe coridor. Damian a suflat în lumânare. Ei drăcia dracului, uitase să închidă ușa! În clipa în care intrau, aveau să dea cu ochii de el. Trebuia să se ascundă, și încă repede, dar unde? A privit în jur. Nu exista decât o soluție.

A sărit în spatele draperiei de la fereastră, moment în care s-a lovit de un corp delicat de femeie.

- Ee...

A întrerupt țipătul surprins al necunoscutei în modul cel mai rapid și eficient care i-a trecut prin cap: înconjurându-l cu brațul, a tras-o înspre el și i-a acoperit gura cu a lui.

Ea a înghețat.

Fir-ar să fie, pe cine săruta? Nici una dintre invitatele de la petrecere n-ar fi refuzat puțină distracție frivolă. Nici una, cu excepția domnișoarei Atworthy.

Înălțimea și gustul inocent... se potriveau, ca și mirosul ei – curat și proaspăt, cu o adiere de lămâie. Trupul lui îl recunoscuse cu siguranță pe al ei, și reacționa la modul cel mai entuziast.

Jo, acum destinsă, și-a desfăcut buzele într-un mic suspin. El nu a avut nevoie de o altă invitație; limba lui s-a strecurat în gura ei caldă și umedă în timp ce mâna îi cobora pe spate.

Mmmm, era neîndoielnic domnișoara Atworthy. Nimeni altcineva nu avea un trup atât de fermecător. Era în veșmintele de noapte, fără corset – iar el nu purta decât cămașa și pantalonii pe care și-i trăsesese în grabă. Îi simțea fiecare rotunjime delicată...

Și-a tras repede coapsele înapoi pentru ca ea să nu-i simtă umflătura apărută brusc. Chiar dacă era mai în vârstă decât majoritatea debutantelor, se vedea de la o poștă că nu avea experiență.

El și-ar fi dorit foarte tare să remedieze această situație, pe loc dacă era posibil. Ar fi putut să o ducă sus în patul lui sau să o întindă pur și simplu pe canapeaua pe care o observase lângă foc și...

Și cel mai bine ar fi fost să fie atent la ce se întâmpla de partea cealaltă a draperiei. Mutându-și buzele la urechea domnișoarei Atworthy, i-a șoptit:

– Cred că avem companie.

– Ce... Pe cine?

Identitatea nou-veniților nu mai constituia o enigmă.

– Alice, nu văd pentru ce m-aș furișa prin propria mea casă, a protestat lordul Greyham cu limba împletită de băutură.

– Șșș, Hugh. E aproape miezul nopții. Maria și domnul Parker-Roth își vor face apariția dintr-o clipă în alta, și nu ne dorim să știe că suntem aici.

Maria? Ce era asta? Poate că în cele din urmă avea să afle care era planul văduvei.

– Credeam că, dimpotrivă, ei ne-au chemat, a mormăit Greyham.

- Numai Maria, dar pentru domnul Parker-Roth o să fie o surpriză.

- Una neplăcută, a comentat lordul scoțând cu un pocnet dopul carafei de brandy. Alice, nici un om de bun-simț nu-și dorește martori când face o cerere în căsătorie. Și pe mine mă depășește motivul pentru care ar dori să coboare în bibliotecă, din moment ce ar putea să aleagă un loc mai confortabil și mai intim cum ar fi un dormitor. Îmi închipui că este deja în patul Mariei.

- Vrei să-mi torni și mie niște brandy? S-a auzit cli-pocitul lichidului în pahare. Hugh, te porți exact ca un bărbat. Chestia asta va fi mult mai distractivă.

- Distractivă pentru cine? Nu pentru Parker-Roth. Și bineînțeles că mă port ca un bărbat, a rostit lordul cu o undă de șiretenie în glas. *Sunt* un bărbat, Alice. Și dacă ai uitat acest lucru, o să fiu bucuros să-ți fac încă o demonstrație, chiar mai convingătoare.

Tulburată, domnișoara Atworthy a scos un icnet, iar Damian a lipit-o mai strâns de el. Din fericire se întorse-se ușor, astfel încât o ținea dintr-o parte. Nu trebuia să se apropie prea mult de organul *lui* masculin.

- Ești chiar imposibil, Hugh. Gândește-te numai ce romantic este să-ți ceri în căsătorie aleasa inimii exact la miezul nopții, de Sfântul Valentin.

Greyham a pufnit în râs.

- În mod sigur nu este romantic să le ții pe gazde popândău ca să te felicite. Îți spun, Parker-Roth și-ar putea formula cererea la fel de lesne, ba chiar mult mai lesne, într-un pat plăcut și cald, după care și-ar pecetlui angajamentul cu o partidă de amor lungă, temeinică și care l-ar face să transpire din belșug.

- Prostii! Nu ai nici o urmă de romantism, asta este cert.

- Cred că am căpătat subit un mădular ca stânca, și este foarte nerăbdător să-ți arate cât de romantic pot să fiu.

Lady Greyham a chicotit printre zgomotele care trădau o luptă.

- Mmm. Purtați-vă cum se cuvine, Înălțimea Voastră!

- Eu credeam că mă port cum se cuvine.

Alte chicoteli.

- Oprește-te, Hugh! l-a muștrat Lady Greyham printre găfâieli. Trebuie să ne ascundem. l-am promis Mariei.

- Foarte bine, a oftat el. Să ne ascundem după draperii?

Domnișoara Atworthy și-a ținut respirația și s-a agățat mai tare de Damian. Avea să fie cam înghesuială dacă cei doi Greyham alegeau tocmai acea ascunzătoare.

- Nu, am o idee mai bună, a spus Lady Greyham. Uite, canapeaua aia este cu spatele la ușă, deci dacă ne întindem pe ea n-o să fim văzuți de către cei care intră.

- Poftim? Crezi că nu sunt în stare să te satisfac în picioare? Aș fi bucuros să-ți demonstrez că te înșeli.

- Dar atunci o să mișcăm draperiile, a chicotit ea. Știi că nu pot să stau nemișcată.

- Și nici tăcută, nu-i așa?

- O să încerc.

Strigățul care a urmat și geamătul arcurilor canapelei au dovedit că încercarea ei se soldase cu un eșec.

Făceau atâta zgomot că ar fi trezit și niște surzi, dar Damian nu putea lăsa nimic la voia întâmplării. Probabil că Maria plănuise să-l păcălească pe Stephen și să-i smulgă o cerere în căsătorie de față cu martori și apoi să-l amenințe cu un scandal public dacă-și încălca promisiunea. Era o stratagemă ridicolă, dar dacă reușea să-l îmbete pe Stephen - ceea ce era în sine o performanță - s-ar fi putut să-i meargă. Stephen era mult prea generos.

Trebuia să acționeze cumva, dar cum? Nu putea risca să-i distrugă reputația domnișoarei Atworthy. Dacă el...

- Maria, de ce naiba Țtrebuie să mergem acum în bibliotecă?

Pe toți dracii, asta era vocea lui Stephen. Se aflau pe coridor.

- Trebuie să-l salvăm pe domnul Parker-Roth, a șoptit deodată domnișoara Atworthy.

- Da, dar...

Ea n-a mai așteptat să audă și restul, ci a înșfăcat sfeșnicul din mâna lui și a ieșit de după draperie.

*

Jo tocmai aprindea lumânarea de la tăciunii din cămin când Lady Noughton l-a târât pe domnul Parker-Roth pe ușa bibliotecii. Oprindu-se brusc, Maria s-a holbat la ea.

- Ce faci aici?

- Caut o carte, a replicat Jo, hotărâtă să n-o lase pe acea viperă fără scrupule s-o intimideze. Știți, aici este biblioteca.

- F-foarte adevărat, a bolborosit Stephen, care era în mod limpede beat criță. S-sincer, nu știu de ce *suntem* aici. N-nu cred că voiai să citești, Maria.

- Nu, sigur că nu vreau să citesc, s-a răstit Lady Noughton bătându-l ușor pe braț. Ai uitat? Doresc să-ți arăt...

- Surpriză!

Lady Greyham a apărut din spatele canapelei, cu părul căzut pe umeri și cu corsajul lăsat alarmant de jos.

- Hei, dar aici e o petrecere! a constatat lordul Greyham, făcându-și apariția în spatele consoartei. Și uite-l și pe Kenderly.

În confuzia creată, probabil că lordul Kenderly se strecurase afară. Acum se părea că tocmai intrase în bibliotecă.

- Turnați-vă niște brandy, carafa e pe masă, i-a sfătuit lordul Greyham, care-și cuprinsese soția pe după umeri. Eu trebuie să termin ce-am început.

Lady Greyham a chicotit în timp ce soțul ei o trăgea jos, scoțând-o din fericire din raza vizuală a celorlalți.

- Și tu cauți o carte, D-Damian? s-a interesat domnul Parker-Roth, incapabil să se țină drept pe picioare. În loc de asta ar trebui să cauți o femeie. O femeie u-umedă și dornică te va ajuta să dormi mai bine decât un text latinesc fără nici un haz.

- Și tu ar trebui să fii în pat, Stephen. În patul tău, a precizat lordul Kenderly privind-o furios pe Lady Noughton.

Deodată, canapeaua a început să scârțâie într-un mod alarmant; din partea cealaltă a spătarului, unde soții Greyham se angajaseră în mod evident într-o activitate istovitoare, răzbăteau șoaapte și gemete printre gâfâieli.

-Nu-i așa că aici e un pic cam aglomerat? a rostit domnul Parker-Roth, executând o plecăciune împleticită spre Lady Noughton. Mi-e teamă că p-prietenul meu are dreptate. Nu mă simt tocmai bine. Mă scuzați?

-Nu, eu... a mârâit femeia.

-Ah, ah, *ah!*

Vocea lui lady Greyham s-a auzit mai tare, găuită și ușor precipitată. Intensitatea din tonul ei era atât de tulburătoare, încât i-a stârnit lui Jo niște senzații necunoscute, dar extrem de agreabile.

-Asta este. Așa. Era ca și când lordul Greyham își îndemna copoii. Și vocea lui era găuită. Hai, bătrânico. Hai.

-Oh, oh... *Da!* a țipat Lady Greyham. Oh, Dumnezeule, iubitule!

Canapeaua sălta și mai violent, cu zgâlțâituri rapide și puternice. Lordul Greyham a început să mormăie, după care a tras un chiot:

-Ura!

Jo a roșit din cap până în vârful degetelor de la picioare. I-a aruncat o privire lordului Kenderly; părea că acesta se strâmba de durere. Apoi privirile li s-au întâlnit și ei i-a crescut temperatura cu încă o sută de grade.

O parte foarte stânjenitoare a trupului ei pulsa, umează și goală.

Doamne, Dumnezeule, oare era ca o cățea în călduri - putea el *mirosi* dorința care o mistuia?

-Ei bine, cel puțin cineva e satisfăcut, a observat Lady Noughton răutăcioasă.

-Dacă nu te-ai fi hotărât să vii fuga în bibliotecă, și tu ai fi fost. Și eu aș fi fost, a oftat domnul Parker-Roth mutându-se stingherit de pe un picior pe altul.

-Da, păi, cred că n-are rost s-o mai lungim, a intervenit acru lordul Kenderly. Stephen, te duc sus în camera ta. Ne însoțiți, domnișoară Atworthy?

Sigur că ea nu avea de gând să rămână acolo. Lady Noughton arăta ca și când ar fi fost gata să explodeze, făcând fărâme pe oricine ar fi făcut imprudența să-i stea prin preajmă, iar perspectiva de a-i revedea pe soții Greyham după cele tocmai auzite...

-A fost minunat, dragule. Vocea lui Lady Greyham suna ca un tors de pisică. Dar acum dă-te jos de pe mine. Trebuie să ne punem la dispoziția invitaților noștri.

Jo a ieșit din încăpere ca din pușcă, înaintea tuturor.

capitolul 6

La naiba. Damian s-a sculat în capul oaselor și și-a frecat fața cu mâinile. I se părea că nu dormise deloc – și de fiecare dată când adormise, visase o anumită femeie, înaltă, țepoasă și castă.

În visele lui, numai castă nu era. Picioarele acelea lungi... sânnii ei plini...

S-a uitat urât la mădularul lui nerăbdător, în dreptul căruia cuvertura se umflase vizibil. Stephen avea dreptate; lăsase să treacă prea mult timp de la ultima relație cu o femeie. Din nefericire, existau puține șanse să rezolve această problemă în viitorul apropiat. Domnișoara Atworthy nu putea fi sedusă.

Și-a masat tâmplile, încercând să-și alunge durerea de cap. Să asiste la scena de amor dintre soții Greyham fusese un chin, iar cu Sfântul Valentin și mai rău, cu Lupercaliile, dorința urma să plutească atât de densă în atmosferă, încât probabil că avea să-l sufocă.

A aruncat cuvertura de pe el și s-a îndreptat precaut spre lavoar. Doamne, ce rece era apa! Și-a stropit fața; ar fi trebuit să se stropască mult mai jos.

În noaptea precedentă, după ce o conduseseră pe domnișoara Atworthy la ușa ei, încercase să îl facă pe Stephen să gândească rațional, dar omul era prea beat ca să gândească, fir-ar să fie. Până când îl convingea să revină cu picioarele pe pământ, trebuia să-l supravegheze îndeaproape.

Și-a tras hainele pe el și s-a grăbit să-și lege jaboul. Nu putea spune ce s-ar fi întâmplat dacă planul ticluit de Maria, la realizarea căruia familia Greyham ar fi trebuit să fie martoră, ar fi funcționat. Dar Stephen avea un asemenea simț al onoarei, încât văduva nu trebuia

decât să-l convingă de faptul că era dator să se însoare cu ea.

Ferm hotărât să împiedice acest deznodământ, Damian și-a tras haina pe umeri, și-a îndreptat manșetele și a ieșit pe coridor.

– Oof!

Trupul minunat al domnișoarei Atworthy s-a ciocnit de al lui.

A prins-o de braț ca să nu se dezechilibreze și a inhalat mirosul ei de lămâie și de femeie. Mădularul lui, care ajunsese în cele din urmă la proporții rezonabile, s-a deșteptat nerăbdător.

– Vai, îmi pare rău, a bolborosit Jo, cu ochii ei minunați larg deschiși și obrații roșii. Este numai greșeala mea. Eram cu capul în nori.

Era suficient de aproape pentru un sărut. Damian și-a amintit de senzația trăită în ajun până în cele mai dureroase amănunte. Buzele ei erau catifelate; gura, caldă și umedă...

A tușit să-și dreagă glasul:

– N-ați pățit nimic?

Tânăra femeie se străduia să-și recapete respirația, iar pieptul i se umfla în modul cel mai încântător.

– Nu, a murmurat în cele din urmă, înghițind în sec sub privirile lui cercetătoare.

Rochia din această dimineață reprezenta un progres uriaș față de monstruozitatea de ieri. Gâtul ei grațios era expus fără zgârcenie, la fel ca umerii splendoroși. Și partea de sus frumos rotunjită a să...

– Ar fi trebuit să fiu mai atentă pe unde merg, s-a scuzat ea. Am fost atât de stângace!

– Nu vă mai gândiți la asta. Și eu ar fi trebuit să fiu mai atent. Damian a privit în jos ca să se asigure că trupul lui plin de dorință nu-și făcea cunoscută admirația în mod prea evident și a observat că un obiect căzuse din volumul pe care îl ținea ea în mână – o scrisoare pe care probabil o folosea ca semn de carte. S-a oprit și a ridicat-o, apoi, recunoscându-și propriul scris, s-a încruntat: Asta e una din scrisorile mele către tatăl dumneavoastră.

- Ah! Jo i-a luat-o iute din mână și a vârât-o înapoi între pagini. Se făcuse chiar mai roșie decât fusese cu o clipă mai înainte. Vă rog să mă scuzați. Tocmai eram în drum spre camera mea.

A făcut un pas în lateral ca și când ar fi avut de gând să-l ocolească, însă el i-a pus o mână pe braț și a oprit-o.

- Tatăl dumneavoastră v-a dat scrisoarea mea?

Spera ca ea să nu-i observe durerea din glas. Păstrase toate scrisorile primite de la domnul Atworthy, dar dacă bătrânul erudit nu prețuia corespondența lor în aceeași măsură, nu era nimic de făcut. N-ar fi trebuit să fie surprins sau ofensat. Era logic, desigur, ca un lucru care-i părea semnificativ unui om de treizeci de ani să-i pară banal unuia care avea de două ori vârsta lui.

- Nu.

- Ați luat-o pur și simplu?

Domnișoara Atworthy nu-i făcuse impresia unei persoane care să aibă atât de puțin respect pentru intimitatea unui bărbat.

- Nu, bineînțeles că nu. Foindu-se, Jo a îngăimat: Eu... ăăă... am avut nevoie de un semn de carte, și, ah, ei bine...

„Foarte ciudat“, și-a zis Damian. A încercat să o ia altfel.

- V-a spus că o să fiu și eu aici?

Ochii ei s-au grăbit să-i întâlnească pe ai lui.

- Bineînțeles că nu mi-a spus. *Papa* nu știa că o să participați la această petrecere.

- Ba da, a știut.

- Nu, n-a știut, a stăruit ea, străfulgerându-l cu o privire aspră.

Această conversație friza absurdul. Ar fi trebuit să-și dea seama că el știa adevărul mai bine decât ea în această privință.

- Nu a venit un domn Flanders să-l viziteze pe tatăl dumneavoastră săptămâna trecută?

- Ba cred că da. Este cumva un bărbat scund cu părul roșcat?

- Întocmai. Ne ajută la *The Classical Gazette*. El este cel care a ghicit inițial cine era J.A.; de vreme ce scrisorile sunt trimise la birourile regionale ale ziarului, el a aflat din ce parte a Marii Britanii veneau. Cum s-a nimerit să treacă prin zonă, s-a gândit că ar trebui să se prezinte. Mi-a spus că tatăl dumneavoastră a fost surprins și - Flanders mai spusese „cu capul în nori“, dar asta păruse o exagerare - mulțumit că eu o să mă aflu prin apropiere, deși se îndoia că o să reușească să mă vadă. Am înțeles că nu prea iese. Este oare invalid?

Domnișoara Atworthy a murmurat ceva ce aducea în mod suspect cu „nu încă“, după care a pornit hotărâtă pe lângă el spre capătul coridorului.

Jo stătea uimită printre celelalte doamne în salonul de zi, încercând să arate ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Pe mese erau răspândite foi de hârtie roșie, bucăți de panglică și dantelă și borcane cu lipici. Trăgând aer în piept, s-a apucat să decupeze o inimă de hârtie.

Nu-i venea să creadă. *Papa* știuse că lordul Kenderly avea să fie acolo. Mai grav, după ce vorbise cu domnul Flanders, probabil că aflase de corespondența ei cu contele din ultima vreme.

Doamne, Dumnezeu, oare ce credea acum? Domnișoarele bine-crescute *nu* le scriau celibatarilor care nu le erau rude.

- Cum merge cu felicitările de Ziua Îndrăgostiților? s-a interesat Lady Greyham. Ar trebui să aveți tot ce vă trebuie la dispoziție.

- Eu nu am nici o idee, a bombănit Lady Imogene lăsând foarfeca să cadă cu zgomot pe masă. Detest să le fac.

- Dar îți place să le primești, nu-i așa? a întrebat-o doamna Petwell în timp ce tăia o inimă mare și roșie.

- Îmi plac mai mult darurile, a replicat Lady Imogene ridicând din umeri. Ciocolată și flori.

- Ciocolata și florile *sunt* minunate, cum îi spun în fiecare an și dragului meu lord Greyham, a intervenit soția gazdei.

- Nu e nevoie decât să-ți lași un pic imaginația să lucreze, Lady Imogene. Uite, a rostit pe un ton matern doamna Butterwick, întinzându-i felicitarea pe care tocmai o terminase.

- Are o formă cam ciudată, nu-i așa? Ca o inimă topită.

Semăna mai degrabă cu doi munți roșii decorați cu frânturi de panglică și smocuri de pene.

- E o rochie, a precizat doamna Butterwick.

- O rochie? Nu seamănă deloc cu o rochie.

- Depinde cum o privești. Deschide-o.

Lady Imogene a dat ochii peste cap și a deschis felicitarea, moment în care a început să chicotească.

Jo s-a încruntat nedumerită. Partea de sus era acoperită cu dantelă. Prin dantelă se vedea că vârfulile munților nu erau deloc vârfuri de munți, ci genunchi. Iar lateralele erau două picioare desfăcute...

Lady Imogene a ridicat dantela, a scos un icnet și apoi a izbucnit în râs.

Vai, Doamne! Fața lui Jo a fost invadată de un val de roșeață fierbinte. Probabil că era mai roșie decât felicitarea doamnei Butterwick.

- Este genială, a exclamat Lady Greyham bătând din palme.

- Pare atât de real, s-a minunat doamna Handley. Cum ai știut s-o desenezi? Eu nu pot să spun că mi-am văzut vreodată acea parte a corpului.

- Sir Humphrey te-a ajutat, nu-i așa? a chicotit doamna Petwell.

- Nicidecum, a replicat doamna Butterwick luându-și felicitarea înapoi. Am folosit o oglindă de mână. Sophia, nu ți-ai privit niciodată părțile femeiești?

- Nu, pentru ce aș fi făcut-o? a rânit doamna Petwell. Sunt mult prea ocupată cu examinarea părților bărbătești ale lordului Benedict.

- Cred că ești foarte deșteaptă, a spus Lady Imogene. Și sunt sigură că sir Humphrey va dori să vadă dacă prezentarea ta este corectă pe de-a întregul.

- Bineînțeles că așa va fi. Sper că ne vom duce repede în pat ca să-i ofer această ocazie.

Toată lumea – în afară de Jo – a izbucnit în hohote.

– Ei bine, doamnelor, a spus Lady Greyham, cred că doamna Butterwick v-a aruncat mănusa. Hai să vedem dacă vreuna dintre noi o poate depăși în creativitate.

– Și cum o să stabilim învingătoarea? a vrut Lady Imogene să știe.

– Va trebui să observăm erecțiile domnilor când vor citi felicitările, a propus Lady Noughton. Felicitarea care va stârni cea mai puternică... ah... reacție câștigă.

– Nu e foarte corect, Maria, a protestat doamna Petwell. Știm prea bine că natura nu i-a înzestrat pe toți la fel. Eu personal am cercetat... părțile atractive ale lordului Benedict și ale domnului Maiden. A lui Bennie este mult mai mare, a spus ea zâmbind către Lady Chutley, deși ambii gentlemen au dat satisfacție. Noi, doamnele, știm că nu mărimea este cea mai importantă problemă, nu-i așa?

Jo și-a plecat capul și s-a prefăcut că studia varietatea de panglici din fața ei, deși ceea ce vedea erau de fapt niște pantaloni bărbătești. Doamne Sfinte!

Dacă supraviețuia acestei petreceri, faptul că-i trimisese scrisori unui bărbat neînsurat avea să fie cel mai mic stigmat asupra reputației ei. Și când se gândea că *papa* o îndemnase să participe și chiar îi spusese că un mic păcat avea să-i facă bine! Își imaginase oare cât de putredă era atmosfera de acolo?

Pe când stătea la biroul din dormitorul ei, conturase un tablou vag al gentlemanului căruia îi scrisese toate aceste luni. Și-l închipuise ca pe un bărbat plăcut la înfățișare, care purta ochelari, nici tânăr, dar nici bătrân, intelectual și cu voce blândă. Dar acum, după ce îl cunoscuse pe lordul Kenderly, voia să-l atingă, să se lipească de el așa cum o făcuse noaptea trecută în spatele draperiilor, să-i simtă pielea netedă – și, da, să-i examineze cel mai bărbătesc organ. Acest gând era de-a dreptul scandalos, dar, după mai puțin de douăzeci și patru de ore petrecute la reședința Greyham, i se părea în mod straniu rezonabil.

O, Doamne, își simțea din nou trupul pulsând! Și-a făcut de lucru cu niște bucățele de dantelă, rugându-se ca nimeni să nu-i observe roșeața din obraji.

Bineînțeles că Dumnezeu nu i-a răspuns la rugăciuni. Probabil că râdea de biata fată bătrână care plutea în derivă pe aceste ape atât de păcătoase.

– O stingherim cumva pe micuța fecioară din mijlocul nostru? s-a auzit vocea enervantă a lui Lady Noughton.

Fără s-o bage în seamă, Jo a lipit niște dantelă pe inima pe care o tăiasse. Felicitarea ei era insipidă; înainte de a o vedea pe a doamnei Butterwick, crezuse că toate felicitările de Ziua Îndrăgostiților erau insipide.

– Maria, încetează, a muștrat-o Lady Greyham. Știi că domnișoara Atworthy este aici numai pentru că Henrietta Helton s-a îmbolnăvit.

Lady Noughton probabil că ar fi ripostat, dar a fost întreruptă de Lady Imogene, care își flutura felicitarea prin aer în așteptarea reacției doamnelor.

Jo le-a lăsat pe celelalte să se înghesuie în jurul ei. Din felul cum râdeau a dedus că n-ar fi apreciat deloc imaginația lui Lady Imogene.

Ce să scrie pe ea ca să termine cu felicitarea asta plicticoasă? Putea pur și simplu să formuleze o urare de bine. Dar asta era o felicitare de Ziua Îndrăgostiților, nu una obișnuită. Pe de altă parte, nu putea în nici un caz să pomenească de focul mistuitor pe care îl stârnea lordul Kenderly în vintre. Și-a mușcat buzele. Ce să scrie?

I-ar fi plăcut să scrie ceva îndrăzneț, totuși nu atât de îndrăzneț precum cele scrise – sau desenate – de doamna Butterwick sau Lady Imogene.

Avea douăzeci și opt de ani. Așa cum îi atrăsese și *papa* atenția, nu întinerea. I-ar fi prins bine să păcătuiască puțin, să-și pigmenteze viața cu un dram de plăcere. Dacă lăsa să-i scape această ocazie, avea să rămână numai cu domnul Windley – Dumnezeuule mare! Domnul Windley însemna penitență, nu plăcere.

Și-a aruncat privirea pe felicitarea lui Lady Noughton. Văduva scrisese: „Ne întâlnim la băi la miezul nopții“.

Îi putea cere și ea lordului Kenderly să se întâlnească într-un loc ascuns?

Nu. Nu avea curajul.

– Încă nu mi-a venit nici o idee, s-a plâns doamna Handley. Am nevoie de mai multă inspirație.

– Ce-ai zice de un brandy? Am descoperit că un strop de tărie mă ajută adesea să gândesc, a spus Lady Greyham scoțând carafa din dulap. Ei drăcie, probabil că Hugh a furat paharele.

– Dar avem cești, nu-i așa? a zis doamna Petwell.

– Foarte adevărat.

Lady Greyham a trecut băutura pe la toate invitatele ca să-și umple ceștile.

Jo a luat o picătură ca să le țină companie. „Dragă lord Kenderly, La mulți ani de Sfântul Valentin“, a scris, după care s-a oprit să roadă capătul tocului. Cum să continue?

Mintea îi era goală – de fapt, nu, era plină de lucruri scandaloase pe care nu le-ar fi putut scrie niciodată.

A auzit răsete pe coridor. Veneau bărbații, așa că nu mai avea timp. În definitiv, felicitarea ei insipidă era la fel de bună ca oricare alta. În mod sigur contele nu se aștepta la declarații de dragoste. De-abia făcuseră cunoștință... deși Jo simțea că îl cunoștea bine din scrisorile lui. Sau bănuise că îl cunoaște atunci când îl crezuse mai în vârstă și mai anost.

A semnat repede felicitarea în timp ce bărbații intrau în încăpere.

– Ne-ați simțit lipsa, drăguțelor? a întrebat lordul Greyham, sărutându-și cu foc soția pe gură.

– Mmm, bineînțeles, dar ne-am petrecut timpul cu folos, nu-i așa, doamnelor?

– Într-adevăr, a zâmbit într-un fel aparte Lady Chutley. O să descoperiți că eforturile noastre sunt foarte... înălțătoare, ca să zic așa.

Doamnele au chicotit; Jo s-a folosit de ocazie și s-a dus la fereastră. A băgat de seamă că lordul Kenderly stătea puțin deoparte, încruntat, cu mâinile strânse la spate; părea la fel de fericit ca și ea că se afla acolo.

- Și dumneavoastră le veți găsi pe ale noastre la fel de inspirate, a spus lordul Benedict, în hohotele sarcastice ale celorlalți. La început am fost dezamăgiți când Greyham ne-a dat *Îndrumarul de Sfântul Valentin pentru tineri*. Ce colecție de versuri răsuflate și siropoase! Presupun că le-ar putea atrage pe tinerele foarte neexperimentate, dar vă asigur că acolo nu era nimic potrivit pentru acest grup.

- Nici eu nu cred, a comentat doamna Petwell.

- Așa că atunci am găsit exemplarul lui Greyham din *Ars Amatoria*, ascuns după *Câteva teorii despre rotația recoltelor*, a rânjit domnul Maiden.

Jo a tresărit. Să fi fost acesta valorosul exemplar din Ovidiu al tatălui ei?

- Nu era ascuns, a bombănit lordul Greyham. Doar l-ai găsit, nu-i așa?

- Numai datorită copertei roșu-aprins.

Era neîndoielnic volumul cu pricina. Trebuia să se strecoare afară și să-l ia. Cu puțin noroc, probabil că bărbații îl lăsaseră la vedere.

Rânjetul domnului Maiden s-a lățit.

- Și exact lângă acea carte se afla una și mai interesantă, deși era într-o limbă păgână și n-am putut s-o citesc.

- Dar în mod sigur ai studiat temeinic ilustrațiile, a spus domnul Felton.

- Ei bine, Percy, ți-am lăsat și ție șansa asta. Domnul Maiden i-a făcut semn din sprâncene cu subînțeles lui Lady Chutley: Am vrut doar să-mi imprim câteva scene în memorie, astfel încât să le pot reproduce mai târziu.

- Ha! Mi-ar plăcea să te văd încercând.

- Chiar așa, Percy?

- Da. Domnul Felton și-a încrucișat brațele, iar pe fața lui a apărut brusc o expresie excitată și nerăbdătoare: Acum.

Domnul Maiden a întins mâna către Lady Chutley.

- Draga mea, ești gata să intri în joc?

Lady Chutley s-a uitat de jur împrejur, apoi a zâmbit larg.

- Bineînțeles, dacă și ceilalți sunt de acord?

- Da.

- Evident.

- Dați-i drumul.

Corul de aprobări a făcut-o pe Jo să se crispeze.

- N-ați vrea să facem o plimbare pe terasă, domnișoară Atworthy? a întrebat lordul Kenderly.

- Oh! Contele era lângă ea și îi oferea o scăpare. Da, mulțumesc. Mi-ar face mare plăcere.

El i-a luat brațul și a scos-o pe ușă în timp ce petrecăreții fluierau, aplaudau și îi încurajau pe domnul Maiden și pe Lady Chutley să se comporte cât mai scandalos cu putință. Jo nici nu voia să-și imagineze ce făceau, și nu intenționa să se întoarcă pentru a se lămuri.

Vântul de februarie îi biciuia fața, trimițându-i fiori reci prin trup.

- Îmi pare rău, a spus lordul Kenderly. Nu mi-am dat seama cât este de frig. Ați prefera să ne întoarcem înăuntru? A privit peste umărul ei către încăperea pe care tocmai o părăsiseră. Dacă stau să mă gândesc mai bine, o să vă dau haina mea.

- V-vă mulțumesc, a bâiguit ea tremurând. Mai degrabă s-ar fi transformat într-un țurture decât să asiste la ceea ce se petrecea în salon. În orice caz, dacă s-ar fi uitat în urmă s-ar fi prefăcut pe loc într-un stâlp de sare, precum soția lui Lot. Nu vă e teamă că domnul Parker-Roth o să dea de necaz?

Cu o expresie posomorâtă, lordul Kenderly și-a scos haina și i-a așezat-o pe umeri. Mai purta căldura trupului lui, a constatat ea fericită.

- Lui Stephen nu-i pasă de astfel de spectacole în public. Damian a întors-o în așa fel încât Jo să stea cu spatele la ferestrele salonului, dar el să poată arunca o privire la ce se petrecea înăuntru. A fost destul de rău cât am stat să facem felicitări, a mărturisit el. Nivelul conversației era atât de pueril, încât am crezut că m-am întors la Eton. Trag speranța că, dacă reușesc să împiedic planurile Mariei încă puțină vreme, Stephen va pleca de la petrecere din proprie inițiativă, poate chiar mâine.

Și în mod sigur lordul Kenderly avea să plece cu el. Era bine, și-a zis Jo. Nu era dezamăgită, chiar deloc. Și ea ar fi trebuit să plece. Avea s-o facă foarte curând.

Privirea lui se întorsese din nou către salon.

- Doamne Sfinte, a murmurat el, cu incredulitate în glas.

Jo era hotărâtă să nu se uite.

- Înălțimea Voastră, dacă doriți să-l salvați pe domnul Parker-Roth, probabil că va trebui să supravegheați băile la miezul nopții.

- Poftim? Ochii lui s-au concentrat din nou asupra ei. Băile?

- Da. Asta a scris Lady Noughton în felicitare. Presupun că este vorba de băile romane. Atenția lordului Kenderly se mutase din nou către activitatea din salon. Fața lui era cam îmbujorată; poate că asta se datora vântului. Nu sunt chiar băi romane, a continuat ea, întrebându-se dacă o asculta. Tatăl lordului Greyham a descoperit un izvor termal și a făcut un bazin închis. Nu e ceva grandios ca la Bath - cel puțin așa mi s-a spus, pentru că eu nu am fost la Bath -, dar iarna este plăcut să stai în apa caldă.

- Aăă, în apă? Și-a îndreptat privirea spre ea. Îmi pare rău; nu eram cu totul atent.

Jo s-a abținut cu greu să nu-l calce pe picior.

- Lady Noughton domnul Parker-Roth. Au întâlnire la băi la miezul nopții. Observând că Damian se uita din nou peste umărul ei, a decis fără să stea pe gânduri: O să vă însoțesc. O să trec să vă iau din camera dumneavoastră la unsprezece și jumătate.

- Camera mea? Pentru o clipă, în ochi i-a licărit o lumină ciudată, apoi a strâns pleoapele și a clătinat din cap. Corect. Așa o putem împiedica pe Maria să-l prindă în capcană pe Stephen.

- Da, a rostit Jo, zicându-și că nu trebuia să se simtă dezamăgită de faptul că el nu dorea să o seducă; în definiție, era o fată bătrână respectabilă. Nici măcar nu intenționa să arunce o privire în dormitorul lui, ci avea să-i bată doar la ușă. Aăă, care e camera dumneavoastră?

El studia din nou mișcările din salon, așa că i-a trebuit un moment ca să răspundă.

- A, da, camera mea. Cum urcați scara principală, faceți la stânga; a mea e ultima ușă pe dreapta.

– Foarte bine. O să ajung la timp. Nu trebuie să întârziem. Jo și-a coborât privirea și a observat că ținea încă în mână felicitarea pe care o făcuse. Poftim, a murmurat ea întinzându-i-o, conștientă că avea s-o arunce în foc cu prima ocazie. Mă tem că nu mă descurc prea bine cu hârtia și lipiciul.

El a luat-o și i-a zâmbit.

– Nici eu, după cum o să vedeți când o să v-o dau pe a dumneavoastră. A întins mâna spre buzunar, dar atunci și-a dat seama că haina lui era pe umerii ei. Iertați-mă.

Și-a strecurat mâna în haină, atingându-i din întâmplare sânii. Jo și-a ținut respirația. La naiba! Spera ca el să nu-și dea seama.

A văzut cum colțurile ochilor lui se adânceau într-un zâmbet. Își dăduse seama.

În cele din urmă, contele a scos din buzunar o foaie de hârtie împăturită și i-a dat-o.

– După cum vedeți, și o maimuță beată ar face o felicitare mai bună decât mine.

– O, cu siguranță nu... Jo a observat că inima era cam asimetrică, iar cele câteva bucățele de dantelă care o decorau ar fi putut fi într-adevăr lipite de un animal în stare de ebrietate. Îmi închipui că majoritatea bărbaților nu sunt deosebit de talentați la astfel de lucruri, a ținut ea să-l liniștească. Intenția e cea care contează. A deschis felicitarea și a citit-o cu glas tare: „La mulți ani de Sfântul Valentin. K“.

După un prim moment de dezamăgire, a izbucnit în râs. Se cunoscuseră de puțin timp, nu erau iubiți.

– Poate că ar fi bine să vă îmbunătățiți tehnica, în cazul în care vă găsiți o iubită, a spus într-un târziu, ridicându-și privirea spre el.

Contele nu părea să o audă; se uita fix la felicitarea ei, cu o expresie foarte ciudată pe față. Părea șocat. Pentru ce? Cu siguranță nu scrisese nimic necuviincios.

Poate că îl tulburase aspectul rudimentar al felicitării, dar asta însemna să nu vadă bârna din propriii ochi. Da, era de așteptat ca femeile să aibă un oarecare simț artistic, însă talentele ei erau limitate. Și, de fapt, felicitarea

nu era atât de urâtă. Ba chiar arăta bine în comparație cu a lui.

Din palidă, fața lui devenise roșie. Of!

- V-am spus că nu sunt îndemânată când e vorba de hârtie și lipici.

Damian și-a ridicat în cele din urmă privirea, a cărei intensitate a făcut-o pe Jo să se dea un pas înapoi.

- Ce s-a întâmplat? V-am urat numai La mulți ani de Sfântul Valentin - exact ce mi-ați urat și dumneavoastră.

Maxilarul lui s-a încordat ca și când ar fi scrâșnit din dinți. I-a arătat felicitarea, împungând cu degetul sem-nătura ei, și a rostit rar, accentuând fiecare cuvânt:

- *Dumneavoastră* sunteți J.A.

- Ah! O, Doamne! Se grăbise atât de tare când sem-nase felicitarea, încât nu se gândise. D-da. Numele meu este Josephine Atworthy.

Lui Damian i-a tresărit un mușchi de pe obraz. Buzele i s-au lăsat în jos; nările i s-au dilatat și a tras aer adânc în piept, în speranța că se va calma.

- Aveați scrisoarea mea sus, pe coridor, pentru că dumneavoastră vă scriam, nu tatălui dumneavoastră.

- Ăă, da. Jo a încercat să zâmbească. Sper că nu este nimic rău în asta?

capitolul 7

- *Nimic rău?!*

Damian a mai tras o dată aer adânc în piept. Doam-ne, Dumnezeule, în tot acest timp corespundase cu o femeie!

S-a încruntat. Nu săvârșise vreo necuviință, nu?

Nu, bineînțeles că nu. Nu avea obiceiul să abordeze în scris subiecte nepotrivite; pe deasupra, crezuse că se adresa unui bărbat mai în vârstă. Cea mai mare parte din corespondența lor se referea la limba latină, deși în ultimul timp deviasse și către subiecte mai personale.

Dar nu prea personale, slavă Domnului. Nu că ar fi avut detalii lubrice de povestit în acea etapă a vieții lui.

S-a uitat posomorât la domnișoara Atworthy. La nai-ba, ajunsese să aștepte cu nerăbdare acele scrisori, le citea cu pasiune și depunea eforturi deosebite ca să răspundă. Se gândise la J.A. ca la un prieten – dar el nu îi era prieten. *Ea* nu-i era prietenă. Totul fusese o minciună. Se simțea ca un idiot.

– Ar fi trebuit să-mi spuneți.

Îmbujorată, Jo s-a învelit mai bine cu haina lui.

– De ce? Sexul meu nu avea importanță.

Era nebună? Sexul ei era extrem de important. Era amănuntul crucial care schimba totul.

În clipa următoare a făcut greșeala de a-și lua privirea de la ea, îndreptându-și-o către salon. A zărit un fund masculin gras care o pompa pe...

A luat-o de cot și a tras-o mai departe pe terasă. Vântul îi aducea părul pe față și îi îmbujora obraji; Damian spera că îi mai domolea și lui roșeața. Se aprinsese brusc. Arăta atât de delicată în haina lui, atât de al naibii de feminină!

– Se presupune că domnișoarele nemăritate nu poartă corespondență cu bărbați neînsurați cu care nu sunt înrudite.

Dumnezeule, se exprimase ca o mătușă bătrână, rigidă și uscată ca o coadă de mătură!

– Acesta este motivul pentru care nu v-am spus. Știam că nu se cuvine. Adică nu se cuvine după regulile ridicole ale societății, a pufnit ea. În corespondența noastră nu a fost nimic indecent. Nu am discutat despre nici un subiect pe care nu l-am fi putut aborda într-o încăpere plină cu oameni.

– Dar nu eram într-o încăpere plină cu oameni, nu-i așa?

– Nu. Eram singuri, fiecare la biroul lui.

Contele și-a trecut mâna prin păr. Chiar nu înțelegea? Să scrii scrisori... să împărtășești gânduri... era ceva foarte personal. Foarte intim. O lăsase pe domnișoara Atworthy să pătrundă în mintea lui.

– Există un motiv bine întemeiat pentru care societatea dezaprobă corespondența dintre bărbați și femei.

– O, vă rog! Nu v-am crezut niciodată puritan.

Asta l-a afectat. Poate că domnișoara Atworthy nu înțelegea deoarece scrisorile lui nu însemnaseră nimic pentru ea. Poate că ea le scria multor bărbați – tuturor celor care publicau articole în *The Classical Gazette*. Acest gând i-a aprins o furie mocnită în pânțele.

Ea și-a înălțat capul mândră:

– Faceți foarte mult caz pentru nimic.

– Nu este un nimic! M-ați înșelat, a rostit el printre dinți.

– Nici vorbă! Nu m-ați întrebat niciodată dacă sunt femeie, și eu nu am văzut nici un motiv pentru care să scot la iveală acest lucru, întrucât *nu era important*. Nu v-am spus nici că am părul ondulat.

– Dar am presupus...

– Și a cui a fost această greșală? a replicat ea, încrucișându-și brațele cu bărbia înălțată sfidător.

– Dumneavoastră știți cine sunt.

– Nu știam. V-am descoperit identitatea când am sosit la această petrecere și ați menționat că îi scriați tatălui meu.

– Aha. Atunci de ce nu mi-ați spus că nu cu tatăl dumneavoastră corespondam?

– Eu, aăă... a îngăimat ea roșie ca para focului.

Brusc, furia și durerea și-au dat mâna. Focul îl ardea până la limita suportabilului. Voia răzbunare. Voia s-o facă să simtă ceva. Dorință. Voia s-o facă să-l dorească, să tânjească după el.

Nu degeaba fusese Prințul Inimilor. S-a apropiat de ea.

– Nu mi-ați spus deoarece știți că era scandalos.

– Nepotrivit, nu scandalos.

Tânăra femeie s-a dat un pas înapoi și a atins zidul casei, moment în care a înțeles că nu mai avea unde să se retragă.

– Așteptai cu nerăbdare scrisorile mele, Jo? s-a interesat el cu glas coborât.

– Sunt sigură că n-ar trebui să-mi folosiți numele de botez.

– Nu? Eu îți dau permisiunea să-l folosești pe al meu. Este Damian.

- N-aș putea să vă spun niciodată Damian.

Era evident că încerca – zadarnic – să nu pară afectată de reducerea distanței dintre ei.

- Ai putea. Poți. Și-a aplecat fruntea și i-a șoptit la ureche: Tocmai ai făcut-o.

- Încetați! a exclamat ea trăgându-și capul de lângă gura lui.

- Ce să încetez?

- Încetați să faceți asta. Nu mă mai faceți să mă simt... ciudat.

- Ciudat? Ce vrei să spui?

Dacă el s-ar mai fi aplecat puțin în față, corpurile li s-ar fi atins, căci între ei nu era decât un spațiu infim. Însă nu avea de gând să se aplece; nu încă.

- Pur și simplu ciudat.

Vântul i-a suflat o șuviță de păr în ochi, și el i-a dat-o la o parte.

- Îți așteptam scrisorile cu nerăbdare, a murmurat el, adăpostind-o de vânt și lipind-o de peretele casei. Eram încântat de fiecare scrisoare care sosea. Credeam că erau de la tatăl tău; acum când știu că tu le-ai scris, o să trebuiască să le recitesc.

- Oh! a fost tot ce-a putut ea să spună.

- Le-am păstrat pe toate. Amintindu-și ce gust aveau buzele ei, Damian și-a dat seama că voia să le guste din nou. În acea clipă. Sunt într-o cutie de pe birou, a precizat. Trebuia oare să o sărute? se întreba el, pe când continua cu glas tare: În dormitorul meu.

Se presupunea că trebuia s-o ademenească, să-i stârnească dorința, însă propria lui dorință era prea intensă. Probabil că blestemata aceea de petrecere era de vină. Nu se mai simțise așa în viața lui.

- Aha, a îngăimat Jo cu răsuflarea tăiată. Eu... nu știu ce a crezut papa când... Brusc și-a împreunat sprâncețele, iar vocea ei a pierdut orice urmă de incertitudine. Și-a pus mâinile pe pieptul lui și l-a împins ușor, zicând: Dar acum știu. La naiba, totul mi-e clar acum.

Damian s-a tras precaut un pas înapoi.

- Ce e clar?

- Motivația tatei. Pentru ce m-a păcălit să vin la această petrecere șocantă. N-are nimic de-a face cu Ovidiu.

- Ovidiu? Ce legătură are Ovidiu cu toate astea?

- Exact, Ovidiu. S-a desprins de el și a început să măsoare terasa cu pasul, explicând: Tata mi-a spus niște aiureli despre bătrânul baron care împrumutase de la el un exemplar rar din Ovidiu. Știa că asta o să mă convingă să-mi las deoparte scrupulele și să particip la această... orgie.

Ținând cont de activitățile care se desfășurau în salon, descrierea era din nefericire potrivită.

- Ești o admiratoare a lui Ovidiu?

- Nu. Sau nu în mod deosebit. Cred că versurile lui sunt foarte confuze. Nu înțeleg... În fine, n-are importanță, a zis ea roșind.

- Aha. Aș fi încântat să-ți explic pasajele care îți creează probleme, s-a oferit el cu un zâmbet.

- Nu, mulțumesc, a replicat Jo privind-l chiorâș.

El și-a înghițit zâmbetul și a ridicat din umeri.

- Tatăl tău n-a inventat toată povestea din senin, să știi. Sunt destul de convins că *Ars Amatoria* din birou este cartea la care s-a referit.

- Chiar? Mă întreb dacă este posibil. Valorează mult?

- Nu. A fost șterpelită din biblioteca de la Oxford de tatăl tău sau al meu. Marginile paginilor sunt pline de comentarii deochete mângălite de generații întregi de studenți.

Jo a scos un mic sunet de dezgust.

- Deci e exact așa cum am bănuir. Tata mi l-a fluturat prin față pe Ovidiu ca să mă facă să vin la această petrecere. De-abia acum înțeleg cum îi merge mintea duplicitară, a bombănit ea strângându-și buzele într-o expresie aspră. Tocmai sosise volumul lui Catullus și discutam despre faptul că pur și simplu nu ne permitem achiziția acestor cărți scumpe. N-are nici cel mai mic spirit de economie!

- Nu?

După toate aparențele, Jo luase foarte în serios problema asta. Avea nevoie să se mărite cu un bărbat care

să țină bine hăturile, altfel avea să-l încalece, și-a zis Damian. Dar de ce îi trecuse prin minte acest gând?

– Din păcate, dacă nu devine rațional o să ajungem la azilul săracilor. În împrejurimi nu există prea mulți amatori de lecții de latină, iar eu nu o să mă mărit cu domnul Windley ca să fac rost de învățăcei.

– Categoric nu, cred că acest lucru ar fi o prostie. Cine este domnul Windley?

– Un văduv foarte enervant, tatăl a șase fii idioți pe care am nenorocul să-i învăț – să încerc să-i învăț – latina.

Dezgustul care se citea pe fața lui Jo era mai degrabă comic.

– Nu pare deloc o partidă bună. Tatăl tău te împinge să te măriți cu el?

Domnul Atworthy n-ar fi fost primul om care să-și sacrifice fiica pentru avere.

– O, nu! a râs ea. Papa nu poate să-i sufere pe domnul Windley și progeniturile lui. Cred că se teme să nu mă mărit cu el din disperare.

– Ei, doar nu se poate spune că ți-a trecut vremea.

– Sunt mult prea în vârstă ca să mai atrag atenția vreunui burlac. Pe deasupra, după cum afirmă papa, sunt recunoscută ca... banală... ăăă... dificilă și, ah, puritană, a încheiat ea roșind.

Dificilă, poate, dar nu puritană. În mod limpede, bărbații din zonă erau orbi la farmecele lui Jo. Avea o minte și un corp la fel de minunate.

Ea a început din nou să se plimbe, iar Damian a admirat modul în care îi cădea rochia pe coapse, lăsând să se întrezărească o gambă delicată.

– După vizita domnului Flanders, papa a aflat că vă scriam și a știut că veți fi la această petrecere. Faptul că una dintre invitatele lordului Greyham s-a îmbolnăvit în ultima clipă i s-a părut probabil un semn divin, o ocazie minunată să scape de mine câteva zile. Neîndoindu-mă, el chiar a sperat că eu... Obrajji – nu, întreaga față – i s-au înroșit de mama focului. Asta e papa... El...

O senzație rece și grea – dezamăgire cu o tentă de mânie – a cuprins măruntaiele lui Damian. Era conte

de zece ani; în lumea lui, partidele aranjate de mame și uneori de tați erau un lucru obișnuit.

- Și-o fi zis că s-ar putea să mă găsești potrivit.

- Doamne Sfinte, nu! a ripostat ea uimită. Sunteți scrântit?

Mânia lui s-a transformat în ciudă.

- Nu e o idee chiar așa bizară. Tu îmi scriai. Eu îți răspundeam.

- Da, însă trebuie să-și fi dat seama că, întrucât ați putut crede că scrisorile mele erau de la el, nu conțineau nimic de natură... afectivă. Nu, nu, credeți-mă. Căsătoria ar fi ultimul lucru care i-ar trece prin minte lui papa. Spera probabil că o să am un soi de... hm... aventură care să-mi alunge o vreme gândurile de la cărțile rare și lipsa de bani. Jo, încă roșie la față, și-a mutat privirea, continuând pe un ton scăzut: Mi-a spus că un mic păcat o să-mi facă bine.

Ochii lui Damian, care rătăciseră în jos peste sâni, s-au întors brusc spre fața ei.

- Poftim?

Oare fata îi citise gândurile? Erau pline de păcat, un păcat încântător, fierbinte și umed.

- Da. Am fost la fel de șocată ca dumneavoastră, a mărturisit ea, hotărând că nu era momentul să arate că nu avea habar ce-i trecea lui prin minte.

- Hm.

- O să arunc o privire pe cartea lui Ovidiu ca să-mi satisfac curiozitatea, dar din cele spuse de dumneavoastră, nu merită să mai rămân pe aici. Un zâmbet i-a traversat fața, fără să-i cuprindă și ochii: Mă pândește o durere crâncenă de cap.

Nu-și dorea ca ea să plece, nu încă. Lucrurile nu erau încă lămurite între ei, iar starea aceea de incertitudine devenea de nesuportat.

- Dar am crezut că o să mă ajuți în seara asta.

- Poftim? Ah, așa e, cu domnul Parker-Roth și Lady Noughton. Dându-se un pas înapoi, Jo a propus: Dacă doriți, vă pot arăta acum unde sunt băile. Trebuie doar să o luați pe cărarea din grădină. Nu le puteți rata.

Și ea era tulburată, Damian simțea asta.

Când îi scrisese fusese interesată doar de gramatica latină? Poate că în prima și a doua scrisoare așa stătuse-ră lucrurile, dar începând cu a treia se făcuse simțit și altceva, putea să jure. Această... senzație de căldură nu putea fi percepută numai de el.

Mințile lor se întâlneau; descoperiseră o armonie a sufletelor. Pentru o clipă fusese pur și simplu uluit să descopere că mintea și sufletul cu care comunicase veneau într-un ambalaj atât de încântător.

Nu avea de gând să o lase să-i scape.

– Mulțumesc, dar cred că prezența ta diseară este crucială.

– În mod sigur vă puteți descurca și singur.

Jo a mai făcut un pas înapoi; el a urmat-o.

– Eu sunt prietenul lui Stephen. S-ar putea să nu mi se dea crezare. Dar tu ești o a treia parte, dezinteresată. Și femeie.

– Da, a murmurat Jo, tocmai când s-a lovit de balustradă; se retrăsese atât cât fusese posibil. Clădirea nu o mai proteja, așa că vântul îi agita șuvițele de păr pe față făcând-o să semene iarăși cu o furie, însă expresia feței era de data asta nesigură și vulnerabilă. Adică nu, s-a corectat ea, umezindu-și buzele. Vreau să spun că nu aveți nevoie de mine diseară.

– Ba eu cred că da. Am foarte mare nevoie de tine.

Dacă ea ar fi avut măcar o idee despre dorința care pulsa prin venele lui în acel moment, ar fi sărit peste balustradă.

– Poftim?

Poate că înțelesese totuși aluzia; părea ușor alarmată.

– Și cum rămâne cu păcatul? a rostit Damian cu glas scăzut, aplecându-se spre ea.

– Păcatul? a întrebat ea într-o șoaptă răgușită.

– Da. Cred că tatăl tău are dreptate: o doză mică de păcat face bine sufletului.

– Sunteți un mult mai bun latinist decât teolog, a pufnit tânăra femeie.

Curajoase cuvinte, dezmințite de tremurul vocii ei.

– Nu-ți dorești să păcătuiești un pic, Jo?

– Ah!

Ștregărița își mutase privirea de la ochii lui asupra gurii senzuale.

El i-a prins fața în palme, împreună cu părul sălbatic. S-a aplecat și mai aproape ca să-i poată șopti:

- Aș fi fericit să te învăț cum să o faci. Ar fi plăcerea mea... marea mea plăcere.

Ochii ei s-au deschis larg. Era dorința ceea ce văzuse el în adâncul lor? Dorință și nesiguranță. Ar fi sărutat-o acum pur și simplu, doar că...

- Ah, deci aici erați!

La naiba. Damian s-a răsucit și i-a văzut pe Stephen și pe Lady Noughton venind spre ei.

- Măi să fie, a spus Maria, plimbându-și privirea de la unul la celălalt, ce puneți voi la cale?

Slavă Domnului că văduva nu sosise cu un minut sau două mai târziu, atunci când intențiile lor, sau cel puțin ale lui Damian, ar fi fost mult prea evidente.

- Luăm aer, a explicat el serios prinzând mâna lui Jo și așezând-o pe brațul lui.

- Mie mi se pare că erați gata să luați ceva mai mult decât aer. Studiind-o pe Jo, Maria a zâmbit: Complimentele mele, domnișoară Atworthy. Ar fi trebuit să vă spun acest lucru ceva mai devreme. Rochia asta reprezintă un progres considerabil față de cea de ieri. A ridicat o sprânceană. Ați ieșit la vânătoare să prindeți un conte, nu-i așa?

Damian a strâns mâna partenerei sale când a auzit-o cum respiră adânc și se pregătește să-i răspundă harpiei. Ar fi fost o idee foarte proastă. Maria ar fi făcut-o bucăți, căci își ascuțise ghearele în mult prea multe săli de bal din Londra.

- Probabil că vă înșelați, Lady Noughton. Eu sunt cel care încearcă să-i capteze interesul domnișoarei Atworthy.

- Bravo, Damian! a hohotit Stephen.

Maria l-a fixat cu privirea, i-a zâmbit scurt și tăios lui Damian, apoi i s-a adresat lui Jo:

- Înțeleg. Atunci nu a fost o întâmplare că v-am văzut noaptea trecută împreună cu lordul Kenderly în bibliotecă.

– A, nu, aceea a fost într-adevăr o întâmplare. Mă gândisem să dau o fugă până jos să caut o carte; nu mi-a trecut prin minte că biblioteca lordului Greyham va fi atât de aglomerată. Zâmbind dulce, Jo s-a interesat: Erați și dumneavoastră și domnul Parker-Roth în căutarea unei lecturi care să vă ajute să adormiți?

Maria a scos un sunet bizar, ceva între un icnet și un șuierat, dar Stephen a râs:

– *Touché*, domnișoară Atworthy. Bine zis.

capitolul 8

Era aproape unsprezece și douăzeci și cinci. Jo s-a uitat la ceas pentru a cincea oară în tot atâtea minute.

Se ascunsese în camera ei de două ore, de când jocul de-a baba oarba devenise prea primejdios. Invitații care făceau pe baba oarba se foloseau de ocazie ca să-și plimbe mâinile peste tot trupul celui pe care-l prindeau, explorând cele mai stânjenitoare părți ale anatomiei victimelor. Domnul Maiden, care nici măcar nu se prefăcea că era împiedicat de legătura de la ochi, profitase de scurta absență a lordului Kenderly ca să o ia pe urmele lui Jo, spre marea bucurie a celorlalți invitați. Fusese silită să se adăpostească în spațele unei canapele și să răstoarne un scaun înainte ca lordul să se întoarcă și să pună capăt distracției domnului Maiden.

A auzit râsete înăbușite pe coridor. La naiba! Spera să poată ajunge în camera lordului Kenderly fără să dea nas în nas cu vreun oaspete.

Ca să fie sinceră, era greu de imaginat ce putea face Lady Noughton ca să-l oblige pe domnul Parker-Roth să o ia de nevastă. Această petrecere devenea tot mai scandaloasă. La cină, bărbații hotărâseră să intre în spiritul Lupericaliilor alergând goi prin grădină la miezul nopții.

Puah! Se revolta numai la gândul de a-i vedea dezbrăcați pe Sir Humphrey sau pe domnul Felton. Ar fi închis ochii la vederea celui mai mic petic de goliciune.

Dar lordul Kenderly gol... Și-a făcut vânt cu mâna. În cameră se făcuse brusc cald.

După-amiază, pe terasă, când se oferise s-o îndrume pe calea păcatului, fusese tentată, nu putea nega asta.

Și-a mușcat buzele. Era mult prea bătrână pentru astfel de prostii, nu-i așa?

Mintea ei era de acord, dar trupul avea altă părere.

S-a uitat din nou la ceas. O, Doamne, era și treizeci și două de minute! Întârziase. Și-a luat paltonul închis la culoare și a crăpat ușa, ascultând atent. Nu se auzea nimic.

Și-a scos precaută capul pe ușă și s-a uitat de-a lungul coridorului – nu se zărea nimeni, slavă Domnului. S-a strecurat afară din încăpere și a luat-o tiptil către camera lordului Kenderly, unde a zgrepțânat la ușă.

– La naiba, Viola, a rostit Sir Humphrey în timp ce ușa de vizavi a început să se deschidă. Nu vreau să alerg gol pușcă de colo până colo pe pajiștea lui Greyham. E februarie; o să-mi înghețe...

Sir Humphrey și doamna Butterwick aveau să o vadă dacă lordul Kenderly nu-i dădea drumul înăuntru imediat. De ce întârzia atât?

Nu mai putea aștepta nici o clipă. A apăsat pe clanță și s-a năpustit înăuntru, închizând ușa după ea exact în momentul în care sir Humphrey pășea pe hol.

Fusese cât pe-ací. S-a întors să-i zică vreo două contelui.

– Lord Kend... Ah!

Își agățase piciorul în palton și a căzut în față – pe un piept gol.

– Hopa! a făcut lordul Kenderly în timp ce o prindea în brațe ca să-și recapete echilibrul.

Nasul ei s-a strivit de carnea caldă și tare și de părul mătăsos. Mmm. Mirosea a săpun și a apă de colonie.

– Se pare că mi-am făcut un obicei din a te prinde, a spus el.

Jo a simțit cum cuvintele îi reverberau în piept, deși îi fuseseră șoptite la ureche.

Nu mai văzuse niciodată un piept masculin gol. Bărbații erau acoperiți tot timpul cu straturi de țesături:

cămașă, vestă, haină. Și-a lăsat mâinile să alunece pe părțile laterale ale trupului și pe spatele la fel de ferm. Ar fi pariat pe contravaloarea unei săptămâni de lecții de latină că puțini bărbați aveau un piept la fel de impresionant ca acesta. Dar oare întrezărise...? Degetele i-au alunecat puțin mai jos. Da. Contele avea numai un prosop subțire pe șolduri.

A simțit cum ceva tare o apăsa pe pânțece...

– Jo!

Vocea lui găfăită a obligat-o să-și ridice privirea.

Flacăra din ochii lui a uimit-o. I-a urmărit gura care cobora și atunci a închis ochii. Buzele lui le-au acoperit pe ale ei, iar limba i-a pătruns adânc printre dinți. O mână de-a lui s-a lipit pe șezutul ei, presând-o ușor de umflătura incitantă, pe când cealaltă se ridica ca să-i cuprindă sânul.

În trupul ei s-a revărsat o dorință fierbinte și voluptuoasă, ca un torent după o ploaie violentă de vară.

Avea prea multe haine pe ea; și el avea prea multe. Și-a plimbat mâinile pe spatele lui gol în sus și apoi în jos, și mai jos, până la...

Damian s-a îndreptat brusc, și-a pus ambele mâini pe umerii ei și a împins-o. Jo a văzut cum prosopul începea să alunece...

La naiba! El l-a prins înainte de a cădea prea mult. A zărit doar o frântură de păr negru și creț, apoi bucata de pânză a fost din nou la locul ei. Ei bine, nu chiar la locul ei. Ridicătura tare se mărea văzând cu ochii, deformând țesătura.

– Vrei să te oprești, te rog?

Damian a înșfăcat o pernă galben-deschis de pe un scaun și a ținut-o în față ca pe un scut.

– Să mă opresc din ce? Să respir?

În mod vădit, îi era greu să respire, iar inima îi bătea și ea neregulat.

Damian arăta ca *David* al lui Michelangelo trezit la viață. Brațele aveau mușchi rotunjiți; umerii lui erau nemaipomenit de largi; părul scurt și negru pe care își pusese obrazul doar cu câteva clipe înainte îi presăra

pieptul și se prelungea în jos într-o linie peste abdomenul plat și mai în jos spre... pernă.

- Nu te mai uita așa la mine.

Privirea ei s-a întors către fața lui. Dădea semne de suferință: avea riduri ca niște paranteze la colțurile gurii și o cută adâncă între sprâncene.

- Te simți bine?

- Nu, nu mă simt bine. Mă simt... Respirând adânc, s-a străduit să-i explice: Mă simt ca și când ar trebui să-l încredințez diavolului pe bunul meu prieten Stephen și fericirea lui viitoare pentru ca să mă pot ocupa de fericirea mea în această clipă. Imediat. Cu tine. Goi, a precizat el arătând spre pat.

- Înălțimea Voastră!

Partea cea mai șocantă a acestei afirmații șocante era modul în care sânii ei și... părțile ei femeiești pulsau într-un consens nerăbdător.

- Nu-ți face griji, mă pot stăpâni atâta timp cât încetezi să te uiți așa la mine.

- Cum?

- Ca și când ai vrea să-mi atingi fiecare centimetru de piele cu buzele tale, a murmurat el înghițind în sec. Și cu limba.

Jo a simțit cum mici limbi de foc îi ardeau pielea. Sfârcurile ei s-au umflat și s-au întărit excitate, iar pânțelele îi era cuprins de văpăi, ca și când Damian i-ar fi aprins un foc de tabără între picioare. Și-a reprimat un geamăt.

- N-nu vreau.

- Ba vrei. Din nefericire, în camera asta nu există nici un paravan. Așa că dacă vrei să te întorci...?

Tânăra femeie s-a holbat la el nedumerită. Să se întoarcă?

Contele a făcut un semn circular dintr-un deget, dar mintea ei nu mai funcționa. Lumina focului juca pe mușchii lui adorabili, absolut adorabili.

- Foarte bine, dacă vrei să privești, a spus el ridicând din umeri.

A dat drumul pernei și a pus mâinile pe prosop.

Jo s-a răsucit și i-a arătat spatele. Fată bătrână și depravată ce era, voia să vadă, dar nu voia ca lordul Kenderly să știe că voia. Ce n-ar fi dat să aibă o oglindă la îndemână!

Trebuia să-și mute gândurile de la mușchii lordului Kenderly și alte... hm... atracții.

– Cum de ați hotărât să faceți baie tocmai acum?

– Pentru că am rămas jos să o supraveghez pe Lady Noughton, iar domnul Felton a reușit să verse pe mine un pahar foarte mare cu bere. Ca să fiu cinstit, eram ud și lipicios și puteam.

– Dar atunci de ce ați făcut baie atât de târziu?

– Nu eu am făcut baie târziu. Cuvintele se auzeau înăbușit; probabil că își trăgea cămașa pe el. Tu ai venit devreme.

– Nu. Am întârziat două minute.

– Atunci ceasul tău merge înainte. De-abia acum este unsprezece și treizeci și cinci. Să mergem.

Ea s-a întors și a văzut că era îmbrăcat complet în negru. Contele s-a aplecat și i-a luat paltonul de pe jos, acolo unde căzuse când ea aterizase pe pieptul lui, și a ajutat-o să-l îmbrace. Apoi și-a pus și el o mantie neagră, a deschis ușa și s-a uitat afară.

– Nu e nimeni, a spus el.

A luat-o de mână și a împins-o spre dreapta, însă ea s-a oprit și s-a tras înapoi.

– Scara este în partea cealaltă, i-a șoptit.

– Scara principală. Există și o scară a servitorilor, a murmurat Damian deschizând o ușă pe care Jo n-o observase.

– Cum ați aflat de ea?

– Mi-am dezvoltat spiritul de observație. Este întotdeauna de folos să ai o ieșire alternativă când lucrurile iau o întorsătură neplăcută.

– Și lucrurile iau adesea o întorsătură neplăcută? s-a interesat ea în timp ce-l urma pe un șir îngust de trepte.

– Acum nu, dar este un obicei pe care mi l-am format când eram mai tânăr și mai îndrăzneț. A privit-o peste umăr și i-a zâmbit: Și mai prost.

Jo i-a pus o mână pe braț ca să-l oprească atunci când au ajuns la ușa care dădea afară.

- Credeți că o să ne întâlnim cu vreunul dintre oaspeții care sărbătoresc Lupercaliile? Sir Humphrey și doamna Butterwick ieșeau din cameră când am ajuns la dumneavoastră, de aceea am intrat așa grăbită.

- Sir Humphrey gol? Asta e o imagine care ar împietri pe oricine, a râs el. Numai la gândul ăsta mi se întoarce stomacul pe dos. Dar nu, nu cred. Cel puțin nu încă.

Când a deschis ușa i-a învăluit o suflare de aer glacial care a făcut-o pe Jo să se cutremure.

- Nu-mi imaginez cum ai putea ieși afară fără o haină calduroasă pe tine, darămite în costumul lui Adam.

- Se adună toți în birou să se întărească bând brandy-ul lui Greyham, așa că o să fie beți morți când vor ieși afară. N-o să simtă frigul. De fapt, n-o să simtă nimic. Pune-ți gluga și arată-mi drumul.

Era o noapte senină. Discul lunii era aproape plin și lordul Greyham pregătise Lupercaliile atârând felinare în copaci, așa că era ușor să urmărești aleea prin grădina. Când au trecut de ultima curbă, au văzut clădirea băilor. Era o clădire lungă, acoperită cu o cupolă, la ferestrele căreia licăreau lumini. Jo s-a oprit brusc, făcându-l pe Damian să se ciocnească de ea. El a tras-o de pe alee în spatele unui copac.

- Ce este? a șoptit.

- Am ajuns prea târziu. Vedeți luminile? Ei sunt deja acolo.

- Nu, nu neapărat. Greyham a spus că festivitățile se vor termina în clădirea băilor; probabil că și-a trimis servitorii înainte să facă ultimele pregătiri.

- Ah! a exclamat ea răsufând ușurată. Nu era obișnuită să dea târcoale prin întuneric și era încă destul de tulburată de întâmplările din camera lordului Kenderly. Nu-și putea scoate din minte imaginea - sau senzația - pieptului lui gol. Probabil că aveți dreptate, a spus într-un târziu.

- Bineînțeles că am. Ai zis că în felicitarea Mariei se vorbea de miezul nopții, ceea ce înseamnă cu puțină vreme înainte ca petrecăreții să-și facă apariția.

A observat pesemne că Stephen începe să fie dezamăgit de ea și simte că trebuie să închidă capcana în seara asta dacă vrea să-l prindă. Dinții lui regulați și albi au strălucit sub razele lunii când a comentat surâzând: Nu s-a pus într-o lumină favorabilă la petrecerea asta.

- Asta e puțin spus. După mine, e o harpie perfectă.

- Exact, a râs el.

Și-au continuat precauți drumul pe alee spre clădire. Când au ajuns, Damian a încercat ușa; era descuiată. A întredeschis-o și s-au oprit să asculte. Jo a auzit clipocitul apei pe pereții bazinului, picăturile de apă condensată care se scurgeau, un foc care trosnea – dar nu zgomot de pași sau voci.

- Nu sunt aici.

- Nu, nu sunt. Damian a deschis ușa și au intrat. Pfiu, ce e mirosul ăsta?

Jo a strâmbat și ea din nas.

- Cred că sunt mineralele din apă. Nu-mi amintesc să fi mirosit așa tare, dar nu am mai fost pe aici de vreo cincisprezece ani.

- Poate căldura întetește mirosul. Greyham are cinci – nu, șase încălzitoare cu cărbuni.

- E înăbușitor.

Jo și-a descheiat paltonul; Damian a ajutat-o să și-l dea jos, apoi și-a scos și el mantia, haina și vesta. Le-a înghesuit pe toate într-un colț, ascunzându-le după un vas decorativ mare.

Pe măsură ce înaintau, pașii lor răsunau pe podeaua acoperită cu plăcuțe de ceramică. Încăperea avea cam treisprezece metri lungime și șase metri lățime și de-a lungul fiecărei laturi se găseau coloane mari de piatră. Bazinul cu apă întunecată, tulbure și verde, ocupa aproape tot spațiul.

Jo avea broboane de sudoare pe buze, transpirația îi curgea pe la subsuori și îi bătea între sâni. Era mai cald ca în infern – sau așa își imagina ea, pentru că nu fusese încă pe acolo; totuși, ținând cont de reacția ei față de umerii largi ai lui Damian, mijlocul lui subțire și fesele splendide, probabil că în scurt timp avea să se îndrepte într-acolo.

- Presupun că Greyham a vrut să ridice temperatura ca să-i încălzească pe idioții ăia goi, a spus contele, după care s-a răsucit spre ea cu un aer sever: Pe care n-ar trebui să-i vezi.

- O să închid ochii. Ar fi trebuit să-i închidă de pe acum. Cămașa fină se lipise de trupul lui Damian, dezvăluindu-i pieptul și umerii minunați. S-a străduit să se uite în altă parte înainte ca el să observe că se holba ca un copil în fața unei teighele cu dulciuri. Nu prea sunt ascunzători bune, nu-i așa? a remarcat ea.

- Din nefericire, nu. Nu putem decât să stăm după o coloană și să sperăm că o să fie bine. Sau poziționat astfel încât să nu fie văzuți de la ușă, însă Damian era tot încruntat. Mi-aș fi dorit să nu fii aici, a spus el. Dacă ar fi fost posibil... însă e prea târziu să ne mai răzgândim. Nu am timp să te conduc înapoi, iar cu idioții ăștia beți alergând alandala, nu ești în siguranță dacă te-ai întoarce singură.

Ei nici prin gând nu-i trecea să plece, dar nu frica de dobitocii beți o reținea acolo.

- O, sunt sigură că pur și simplu nu m-ar băga în seamă. Chiar și papa spune că nimeni nu-și poate permite anumite libertăți față de mine.

Acest comentariu încă o irita, chiar dacă era adevărat.

- Poftim? s-a arătat el uimit. Nu am demonstrat deja că se înșală?

- A! Păi, ăăă...

Damian o sărutase când căzuse din șaretă și din nou când se ascunsese în bibliotecă. Iar în camera lui își permisesese mai mult decât anumite libertăți.

A cuprins-o o fierbințeală care nu avea nici o legătură cu baia. Avea să se topească de tot - simțea deja o umezeală anume între coapse.

Chiar în acel moment, el a prins-o de umeri.

- Ai uitat? Măinile lui i-au alunecat pe spate, s-au oprit pe șolduri și au lipit-o strâns de el. Din pricina căldurii și a umezelii, era ca și când ar fi fost goi... aproape, dar nu chiar goi, la naiba. Lasă-mă să-ți reamintesc, a murmurat.

Gura lui a acoperit-o pe a ei în timp ce mâna s-a dus către sâni, iar piciorul lui... Oh! Piciorul lui s-a strecurat astfel încât coapsa lui era lipită de cea mai feminină parte a ei. Jo s-a balansat spre el ca din întâmplare și a crezut că avea să leșine de plăcere.

Mâinile ei și-au croit drum către mijlocul lui și i-au tras cămașa în sus. Trebuia să-i simtă din nou pielea.

- Dumnezeule, Jo, mă faci să-mi pierd mințile, a murmurat Damian, mutându-și buzele spre un loc sensibil de lângă urechea ei. La naiba, mă faci să uit și de mine.

- Mmm. Și-a înclinat capul ca să-i facă mai mult loc să exploreze, bucuroasă că tocmai reușise să-i scoată cămașa din pantaloni. Mmmm!

Și-a plimbat mâinile pe spatele lui. Numai dacă ar fi putut...

Degetele lui au pătruns sub corsaj și i-au pipăit sfârcul, trimițându-i un fulger până în vintre. S-a lipit și mai tare de coapsa lui și a gemut:

- Damian...

Deodată, el i-a strivit fața de pieptul lui.

- Șșș, i-a murmurat în ureche. Cred că au venit.

Creierul ei inundat de plăcere se străduia să-și amintească pe cine așteptau, când a auzit vocea lui Lady Noughton.

- Sunt Lupercaliile, Stephen.

Jo s-a uitat spre Damian; acesta i-a lipit un deget de buze și apoi s-au mișcat împreună pe după coloană astfel încât să poată vedea. Domnul Parker-Roth stătea exact în dreptul ușii; Lady Noughton se aventurase mai spre interior.

- Așa este. E greu să uiți asta după ce ai văzut toate acele funduri goale alergând pe gazonul lui Greyham. O să am coșmaruri cu asta câteva săptămâni. Pe alt ton, Stephen a remarcat: Mă surprinde că nu te-ai dus și tu cu ei, Maria.

- Poate m-aș fi dus dacă ai fi venit și tu. Vocea lui Lady Noughton era joasă și fierbinte, destul de potrivită, ținând cont de căldura sufocantă.

- Nu-mi place să-mi înghețe ouăle, a pufnit însoțitorul ei.

- Nu, în nici un caz!

Lady Noughton și-a plimbat mâinile pe coapse, unduindu-se alene. Jo s-a întrebat dacă n-ar fi fost bine să exerseze și ea o astfel de mișcare.

Oricum, acest lucru nu a părut să aibă vreun efect asupra domnului Parker-Roth, care s-a întors să studieze ferestrele.

- Pentru ce m-ai târât până aici, Maria? Aveam de gând să petrec o noapte liniștită, singur, cu o carte bună, a rostit el, cu buzele contorsionate în ceva ce aducea a rânjet.

- M-am gândit că am putea să înotăm.

Văduva a schițat o fandare scurtă în lateral, reușind cumva să facă rochia să-i cadă de pe ea și să-i dezvăluie goliciunea.

Avea o pereche foarte impresionantă de... Păi, era destul de evident de ce avea un succes atât de mare cu bărbații din lumea bună. Jo și-a ridicat privirea să vadă dacă un anumit conte era impresionat, însă Damian era cu ochii pe prietenul său.

În tot acest timp, ochii domnului Parker-Roth nu se dezlipiseră de fața lui Lady Noughton.

- S-a terminat, Maria. Am avut o legătură plăcută, dar s-a sfârșit. O să primești un cec de la banca mea ca să-ți poți lua o bijuterie care-ți place de la Rundell and Bridge, asta ca să-ți oblojești sentimentele rănite.

- Dar te iubesc, Stephen! a strigat ea deschizându-și larg brațele, în caz că Stephen nu-i observase sânii imenși.

El tot nu a părut impresionat, dar probabil că în trecut avusese multe ocazii să-i studieze cu atenție.

- Nu cred, Maria. Asta cu siguranță nu te-a împiedicat să-ți împarți favorurile unui număr considerabil de bărbați - ceva ce nu i-aș tolera niciodată unei soții, că tot veni vorba.

Ea și-a coborât brațele și l-a fixat cu privirea.

- O să le spun tuturor că te-ai oferit să mă iei de nevastă. Mulți o să mă creadă; mi-ai acordat o atenție remarcabilă în ultimele câteva luni.

- Cât de prost am putut fi! a replicat el punând mâna pe uşă. Maria, poţi să faci ce doreşti. Eu ştiu că e o minciună, şi majoritatea cunoştinţelor mele îşi vor da seama la rândul lor. N-o să reuşeşti decât să te faci de râs.

- Mai ales când şi eu voi confirma varianta lui Stephen, a anunţat Damian, apărând din dosul coloanei.

În momentul în care Lady Noughton s-a întors spre el, sânii ei mari au tresăltat spectaculos.

- Tu!

Domnul Parker-Roth a zâmbit larg.

- Damian, nu-mi place să o spun, dar ai avut dreptate. Ar fi trebuit să te ascult.

Lady Noughton şi-a pus mâinile în şolduri - se părea că nuditatea nu o stânjenea defel - şi şi-a înălţat ofensată capul.

- Oamenii vor spune doar că îţi sprijini prietenul.

- Ar face bine să nu insinueze că mint, a replicat tăios Damian. Duelul o fi ilegal, dar am la dispoziţie o mulţime de alte metode prin care să-i fac viaţa grea oricui mi-ar pune la îndoială onoarea.

- Şi eu am să-l sprijin pe domnul Parker-Roth, a declarat Jo, venind alături de Damian.

Nu că i-ar fi păsat cuiva de părerea unei fete bătrâne de provincie, dar nu i se părea corect să mai stea ascunsă în spatele coloanei.

Damian i-a aruncat o privire aspră. Era limpede că de îndată ce rămâneau singuri avea să-i spună că ar fi trebuit să rămână ascunsă, însă ea părea să aştepte cu nerăbdare această discuţie.

- Domnişoară Atworthy! a exclamat zâmbind domnul Parker-Roth, făcând o plecăciune.

- Domnişoara Atworthy! a mormăit printre dinţi Lady Noughton. Nu cred că veţi fi în situaţia să faceţi vreun comentariu după ce toată lumea va afla că eraţi aici cu lordul Kenderly.

Jo a ridicat din umeri.

- Deoarece, după cum ştiţi, nu am fost niciodată la Londra şi probabil că nu voi ajunge acolo niciodată, nu-mi închipui că îi va păsa cuiva ce am făcut.

- Ah, aici greșești, iubita mea, a intervenit Damian, cuprinzând-o cu brațul și trăgând-o scandalos de aproape de el. Oamenii de lume vor fi foarte nerăbdători să afle totul despre noua contesă de Kenderly.

Respirația grea a lui Jo a fost acoperită de țipătul lui Lady Noughton - iar acesta a fost înghițit și el, aproape la propriu, de petrecăreții care s-au năpustit în clădirea băilor și în bazin în toată splendoarea goliciunii lor.

capitolul 9

- Mă tem că n-o să pot uita cât voi trăi imaginea lui Sir Humphrey, gras și chel, alergând gol prin blestematele alea de băi, a râs Damian, grăbind-o pe Jo pe alee spre casă.

Dinții ei clănțaneau. Și lui îi era cumplit de frig, dar nu avuseseră timp să-și recupereze hainele. Apariția tuturor acelor cheflii dezbrăcați îi silise să plece în grabă.

- Ah, dar gândește-te și la fața Mariei când Sir Humphrey s-a repezit la ea și a tras-o în bazin cu un pleoscăit infernal! Domnișoară Atworthy, sunteți sigură că nu vreți haina mea? a întrebat-o Stephen pentru a treia oară.

- N-nu, mu-mulțumesc, a bolborosit ea atât de înfrigorată, încât de-abia putea vorbi. A-aproape am a-ajuns.

Slavă Domnului că așa era. Damian a zorit-o pe ultimii metri, pe la intrarea servitorilor și în sus pe scări. Sau oprit la ușa lui, moment în care Stephen l-a bătut pe spate.

- Prietene, îți mulțumesc din inimă pentru tot. După cum ți-am spus și la băi, ai avut dreptate în privința Mariei. N-ar fi trebuit să vin la această reuniune infernală. Dar dacă nu aș fi făcut-o, ai fi rămas sechestrat în biroul tău și n-ai fi întâlnit-o niciodată pe minunata domnișoară Atworthy, așa că nu am prea multe să-mi reproșez, a completat el zâmbind.

Pe Zeus, Stephen avea dreptate. În acest moment, Jo părea o parte esențială din viața lui, deși o cunoștea doar de câteva ore.

Nu, nu era adevărat. O cunoștea de luni de zile prin intermediul scrisorilor ei.

- Domnișoară Atworthy, vă previn că Damian are obiceiul foarte deranjant de a emite sfaturi juste în nouă cazuri din zece, i-a spus Stephen.

- N-nu știu n-nimic despre a-asta.

La naiba, îi clănțăneau din nou dinții.

- Trebuie să o încălzesc pe domnișoara Atworthy, a anunțat Damian, cu o undă tăioasă în voce.

- Și eu îi tot dau cu gura. O să mă car imediat, a promis Stephen. Nu sunt sigur că Maria n-o să găsească o cale de a pătrunde în camera mea la noapte, așa că o să împrumut unul dintre caii lui Greyham și o să trag la un han din apropiere. Damian, când pleci, vrei să-mi iei lucrurile care probabil că o să-mi mai rămână pe aici?

- Sigur.

- Mulțumesc. Stephen i-a luat mâna lui Jo: Aștept cu nerăbdare să dansez la nunta dumneavoastră, domnișoară Atworthy.

- Ah, eu... a murmurat ea clătinând din cap. N-o să fie nici o nuntă. L-lordul K-kenderly a spus asta doar ca să evite un s-scandal.

Stephen a izbucnit în râs.

- Credeți-mă, un conte nu-i spune așa ceva unei persoane precum Lady Noughton dacă nu vrea ca informația să se răspândească în lung și-n lat.

- Oh.

Jo și-a mușcat buza de jos, continuând să tremure.

Damian și-a privit amicul. De ce nu pleca odată, ca să-l lase să-și vadă de curtea lui înainte ca el și viitoarea mireasă să se transforme în sloiuri de gheață?

- Stephen, parcă spuneai că pleci? *Imediat?*

- Așa spuneam, a zâmbit celălalt. Plec. S-a uitat din nou spre Jo. Nu vă faceți griji, domnișoară Atworthy; oamenii vor fi cu adevărat încântați. Eu, unul, trebuie să vă mulțumesc pentru că l-ați scos pe Damian din grota lui. Devenise aproape un călugăr.

- Îmi place să fiu călugăr, a ripostat Damian. Sper că nu te aștepți să iau parte la toate petrecerile inepte de la Londra.

- Păi, o să vrei să-ți prezinți mireasa în societate. Zâmbetul lui Stephen s-a lățit și mai tare. Dar dacă n-o să fii prezent, voi ști că ești acasă făcând ceva mai interesant decât să traduci texte latinești prăfuite.

Damian a cuprins-o cu brațul pe Jo exact când aceasta a fost zguduită de un tremurat deosebit de violent.

- *La revedere*, Stephen.

- La revedere, s-a hlizit prietenul lui. Dar înainte de a pleca - a mișcat rapid din sprâncene cu subînțeles - vreau să știu dacă Prințul Inimilor are nevoie de vreun sfat de la Rege în privința modalității optime de a se încălzi?

- Nu, a răspuns ferm Damian în timp ce deschidea ușa. Poți să te duci dracului cu binecuvântarea mea.

A împins-o pe Jo în camera lui și a trântit ușa peste hohotele lui Stephen.

- A-ar trebui să mă duc în camera mea.

Jo încerca să-și stăpânească clănțănitul dinților, dar era și neliniștită... și încântată. Nu voia să plece; voia să rămână exact acolo unde era.

Fusese o seară atât de ciudată, începând cu momentul în care intrase intempestiv pe această ușă și aterizase la pieptul lui Damian. Pe pieptul lui gol.

Mmm. I-ar fi plăcut să fie din nou la pieptul lui, dar de data asta să fie și ea dezbrăcată. El se îndrepta în direcția bună: își dădea jos cămașa.

Dacă stătea să se gândească, nu zărise până atunci nici un bărbat gol, dar în seara aceea văzuse o grămadă, cu pielea albă, păroși, cu micile lor bucățele atârănătoare care săltau în timp ce alergau spre bazin. După ce trecuse peste șoc, i se păruseră mai degrabă caraghioși.

Corpul lui Damian nu avea nimic caraghios. A observat cum i se încordau mușchii spatelui în timp ce își trăgea cămașa udă peste cap. Pieptul lui era mult mai impresionant decât oricare altul văzut în noaptea aceea, iar ținând cont de ceea ce simțise când o strânsese în brațe, bucățica lui atârănătoare era la fel. Și-ar fi dorit foarte tare să o studieze mai de aproape. Și-ar fi...

Dar părțile ei femeiești nu erau foarte impresionante, mai ales dacă le comparai cu ale lui Lady Noughton. Avea să fie oare dezamăgit?

Și de ce se gândea să-i permită să i le vadă pe toate? Pentru astfel de gânduri, Dumnezeu avea s-o trăsnească de moarte pe loc.

- Trebuie să te încălzești, Jo, a spus Damian lăsându-și cămașa lângă foc și venind spre ea.

- Ah, a făcut ea înghițind în sec. Era atât de frumos! Ar t-trebui să mă întorc în camera mea. Pot să o c-chem pe Becky să mă ajute.

- Vrei să te întorci în camera ta? s-a interesat contele punându-și mâinile pe umerii ei.

Ar fi trebuit să răspundă afirmativ. Bineînțeles că asta ar fi trebuit să facă. Serioasa, plicticoasa, arțăgoasa profesoară de latină ar fi trebuit să spună „Da“.

Era o fată bătrână de douăzeci și opt de ani. Probabil că nu avea să i se mai ivească niciodată o asemenea șansă de a păcătui.

- N-nu.

Un alt fior i-a făcut dinții să clănțane.

- Bine, a spus el zâmbind. Și-acum să te dezbrăcăm de hainele acelea ude.

A întors-o cu spatele, iar degetele lui agile au zburdat pe spinarea ei, descheindu-i rochia. I-a tras-o în jos peste umeri, peste brațe și peste șolduri. Era minunat să scape de atingerea materialului rece și ud de pe piele. După aceea, el i-a desfăcut corsetul și i-a tras tot veșmântul peste cap.

Era complet goală, cu excepția ciorapilor. A încercat să se cuprindă cu brațele pentru a-și ascunde sânii mici și zona intimă. Ar fi trebuit să-i fie rușine, dar tremura prea tare.

- Sub cuvertură cu tine, a ordonat Damian în timp ce o ridica. A întins-o pe pat, i-a scos ciorapii și a învelit-o. După interesul pe care îl arăta pentru trupul ei, s-ar fi zis că era un infirmier, nu un viitor amante.

Un nou tremur a făcut-o să se încovrige, răsucindu-se cu spatele la el. După toate aparențele, nu trebuia să-și facă vreo grijă în privința păcatului. Ea...

A simțit salteaua lăsându-se, după care o pereche de brațe goale s-au încolăcit pe mijlocul ei și au lipit-o de un corp bărbătesc gol pușcă.

– Schimbul de căldură este cel mai rapid mod de a te încălzi, i-a murmurat Damian la ureche în timp ce o mână de-ale lui îi cuprindea un sân, iar cealaltă se odihnea undeva jos, pe pântecul ei.

– Mmm.

Temperatura ei se ridica în mod sigur. Probabil că și a lui. Dogorea ca un cuptor la spatele ei.

I-a mângâiat sânul și i-a apăsat coapsele pe ceea ce părea un membru masculin foarte lung și gros – nu semăna defel cu cheștiile alea mici și atârănătoare pe care le văzuse tresăltând la bărbații de la băi.

– Să știi că Stephen a avut dreptate, a spus el, îngropându-și fața în părul ei. Vestea despre logodna noastră va împânzi Londra îndată ce Maria va pleca de la această petrecere – lucru care se va întâmpla mâine, acum că Stephen și-a luat tălpășița.

– Ah!

Nu-i păsa de un loc și de niște oameni pe care nu-i văzuse în viața ei. Era mult mai interesată de acest pat cald și de personajul foarte masculin și foarte tare de lângă ea. Numai dacă și-ar mai fi mișcat puțin mâinile! Sfârcurile i se întăriseră și se tânguiau – dacă s-ar fi putut tângui – după atingerea lui, iar locul dintre picioarele ei plângea de frustrare. Și-a mișcat puțin coapsele ca să-l încurajeze, dar mâna lui a oprit-o imediat. La naiba!

– Nu știu pe nimeni la Londra, a spus într-un târziu pe un ton din care răzbătea frustrarea.

– Dar mulți londonezi cunosc oameni de aici. Vestea se va răspândi pe toată moșia Greyham și în sat cât ai clipi, poate chiar înainte ca lumea bună din capitală să afle. Nu cred că Maria o să-și țină gura până când ajunge acasă.

– Ei bine, o să fie neplăcut, dar nu dezastruos. Atunci pur și simplu o să le spun tuturor că Lady Noughton s-a înșelat.

Mmm. Buzele lui găsiseră din nou locul acela sensibil de după urechea ei. Îi venea să toarcă, dar s-a oprit la timp.

- Și s-a înșelat? Sper că nu. A întors-o cu fața la el, dar mâna de pe umărul ei o ținea la distanță. Nu vrei să te măriți cu mine, Jo? a întrebat-o, privind-o adânc în ochi. Am crezut că vrei; am crezut că asta a fost motivul pentru care te-ai vârat în pat cu mine.

- Ah! Să recunoască oare că fusese bucuroasă să păcătuiască cu el numai de data asta? Dar nu asta dorea cu adevărat. Totuși... Căsătoria este pe viață, a murmurat ea.

- Da.

- Și de-abia ne cunoaștem.

- Din contră, cred că ne cunoaștem foarte bine, ne cunoaștem cu siguranță mai bine decât o mulțime de oameni din înalta societate când se căsătoresc. Am corespondat. Ne-am împărtășit gândurile, a spus el zâmbind.

Mai devreme, pe terasă, nu zâmbise.

- Te-ai supărat când ai descoperit că mie îmi erau adresate scrisorile.

- Am fost surprins, a corectat-o el. Am avut senzația că fusesem mințit.

- Nu ai fost.

- Nu?

Damian a ridicat mirat dintr-o sprânceană, iar ea a roșit. Ei bine, poate că păcătuise puțin prin omisiune.

- Recunosc, mi-a trebuit o clipă să mă adaptez noii situații, dar după aceea totul s-a limpezit, a spus el, frecându-i umărul cu degetul mare într-un mod foarte tulburător. Nu simți și tu la fel?

- Păi... Și ea simțea la fel; nu avea rost să nege. Ar fi suportat chiar și să dea lecții idiotilor Windley dacă Damian ar fi fost prezent în viața ei. D-da.

Zâmbetul lui exprima o fericire atât de evidentă, încât Jo nu s-a putut împiedica să suradă la rîndul ei.

- Îți așteptam scrisorile cu nerăbdare, ca să le citesc și să-ți răspund. Ți-am admirat inteligența - buzele lui au schițat un zâmbet larg - dar acum când te-am cunoscut,

admir mult mai multe lucruri. Te iubesc, a murmurat el plimbându-și degetele pe obrazul ei.

Tinerei femei i-a stat inima în loc, iar apoi a început să bată atât de tare, încât era să-i spargă pieptul.

-Și eu te iubesc, i-a șoptit. S-a îmbujorat; probabil și declarația ei era dureros de adevărată. În închipuirea mea, tu erai prințul meu care sosea călare și mă elibera de chinul nesfârșit de a băga declinările în capetele tari ale copiilor Windley.

-Jo! Cum ți-ai putea dori să fii eliberată de declinări? a râs el.

-De familia Windley îmi doream să fiu eliberată, a precizat ea înveselită.

-Așa să fie. N-am nici un Windley pe moșiile mele.

Apoi a întors-o cu fața în sus și orice gând legat de familia Windley i-a ieșit din cap. El era atât de tare și cald și...

-Oh! A ta este mult mai mare decât a celorlalți bărbați.

-Să-ți fie rușine că te-ai uitat! a chicotit el. Ca să le iau apărarea, trebuie să spun că era din cauză că fugiseră prin frig.

-Sunt sigură că nu s-ar putea măsura niciodată cu tine.

I-a simțit membrul între picioare. Era minunat, dar ar fi fost și mai minunat dacă el ar fi atins-o într-un anume loc al trupului ei. S-a foit într-o parte și în alta...

Expresia lui rapace s-a intensificat.

-Ești nerăbdătoare? Atunci să sărbătorim Luperca-liile cum se cuvine.

-Ai de gând să mă lovești cu o fâșie din piele de capră ca să fii sigur de fertilitatea mea?

-Nu, am de gând să te lovesc cu asta. Și-a mișcat coapsele, iar mădularul lui a alunecat în locul umed dintre picioarele ei. Sper ca zeul fertilității să te ajute să-l zămislești pe următorul conte de Kenderly, a adăugat el zâmbind.

-Ahh! Gândul de a concepe un copil cu Damian o umplea de o dorință fierbinte și de fericire. Și dacă nu reușești?

El i-a gădilat cu limba un sfârc, stârnindu-i niște senzații înnebunitoare.

– În cazul ăsta o să fiu încântat – s-a frecat de ea – foarte, deosebit de încântat – a găsit intrarea – să încerc din nou.

Coapsele lui s-au încordat, și el a pătruns-o încet. Jo a simțit o durere scurtă și arzătoare și apoi o împlinire de care nu mai avusese parte niciodată.

– Ți-e bine? a întrebat-o el sărutând-o cu tandrețe.

– Da.

Îi plăcea să-l simtă pe ea și în ea, dar locul sensibil dintre coapse avea nevoie de mai mult. Și-a mișcat coapsele ca să-l încurajeze.

Slavă Domnului că el a înțeles îndemnul! S-a retras și apoi a intrat din nou. Afară și înăuntru; înapoi și înainte; încet și repede. Mai repede...

– Oh!

S-a agățat de spatele lui. Era atât de încordată, încât credea că o să se sfărâme. Ea...

Damian s-a mai mișcat o dată și apoi a rămas imobil în ea, de parcă trupurile li s-ar fi contopit. O senzație incredibilă a pulsant în valuri prin trupul ei, și prin ceața care o năpădisese Jo a simțit o altă pulsație, un jet de lichid fierbinte în adâncul ei.

Când el s-a prăbușit peste ea, l-a mângâiat încet de-a lungul spatelui, murmurând:

– A fost minunat.

– Mmm, a gemut Damian, rostogolindu-se într-o parte și întinzându-se pe pat lângă ea.

– Nu știam la ce să mă aștept. Să fiu sinceră, dacă cineva mi-ar fi spus despre ce era vorba, nu l-aș fi crezut. Întotdeauna e așa de minunat?

– Întotdeauna ești așa vorbăreață? a mormăit el deschizând pe jumătate un ochi.

– Nu știu. Nu am mai făcut-o niciodată.

El a mormăit din nou și și-a pus mâna pe sânii ei.

– Nu, nu e întotdeauna așa. Nu a mai fost niciodată atât de minunat pentru mine.

– Adevărat? N-o spui numai de dragul meu? s-a interesat ea; era flatată, dar și puțin neîncrezătoare. Sunt

sigură că celelalte femei – femeile experimentate – au făcut-o mai bine.

Damian s-a jucat cu sfârcul ei, făcându-i corpul să vibreze de speranță.

– Se pare că important este cu cine o faci, nu cum o faci. Iubirea este mult mai puternică decât dorința, a declarat el, după care a închis din nou ochii.

– Pun rămășag că data viitoare va fi chiar mai bine, acum când știu cum merge treaba.

– Mmm.

Jo a privit în sus la baldachinul patului, străduindu-se să-și dea seama dacă se simțea altfel. Păi, bineînțeles că se simțea altfel – n-o duruse niciodată atât de rău acolo – dar se simțea *diferită*?

– Crezi că am făcut un copil?

– Mmm.

– Ai de gând să te culci?

El a deschis din nou un ochi.

– Încerc.

– Mie nu mi-e somn.

– Asta e clar.

Cum se putea gândi la somn? Gândurile ei rătăceau ca libelulele pe suprafața unui heleșteu.

– Când o putem face din nou?

– Ești nesățioasă?

– Da.

– Mai târziu, a râs el. Probabil că acum te doare, nu-i așa?

– D-da, puțin.

De fapt, o durea îngrozitor.

– Dacă duci lipsă de activitate, l-am adus pe Ovidiu, a informat-o el în timp ce-i mângâia pântecul. Este pe noptieră.

– Serios? S-a aplecat să se uite la carte. Avea coperta roșie și părea foarte uzată. Nu e prea impresionantă, a remarcat ea.

– Într-adevăr, a șoptit el dezmiardându-i sânii care atârnavă peste pieptul lui. Unul din degetele lui mari a găsit un sfârc și a început să-l maseze. Știi, mă simt

dintr-odată mai înviorat. Poate că ar trebui să-l citim împreună. Aș putea chiar să-ți exemplific câteva versuri.

– Parcă spuseseseși că mă doare prea tare!

– Pentru anumite lucruri, a murmurat Damian sărutându-i sfârcul. Dar nu și pentru alte chestii.

– Alte chestii? Mai există și alte chestii?

– Bineînțeles. Cunoști doar conjugările. Există multe forme pentru verbul „a iubi“.

– O! Sper că o să descoperi în mine o elevă silitoare, a spus ea zâmbind.

– Minunat!

În acel moment, Damian a început să-i dea o lecție edificatoare.

Aventură de-o vară

KAITLIN O'RILEY

capitolul 1

*Sudul Spaniei
Vara, 1880*

Charlotte Wilton nu mai văzuse niciodată ceva atât de frumos.

Mediterrana strălucea sub soarele scânteietor, iar valurile domoale îmbrățișau dealurile învălurate de pe coastă. Nepăsători parcă, palmierii înalți se lăsau legați de briză. Deasupra, nici măcar un nor singuratic nu păta întinderea necuprinsă a cerului albastru. Peisajul de țară era presărat cu încântătoare case albe, iar parfumul florilor exotice și mireasma sărată a mării se îmbinau poetic în aerul cald. Micul balcon al vilei de pe colină îi oferea tinerei femei o priveliște uimitoare.

Numai că atenția lui Charlotte nu fusese captată de peisajul fabulos al țărmului, ci de imaginea unui bărbat.

Un bărbat foarte atrăgător. De fapt, atât de frumos, încât inimioara lui Charlotte, de obicei calmă și chibzuită, a început să zvâcnească nebunește în timp ce îl fixa, incapabilă să-și desprindă privirea de silueta lui masculină bine făcută.

În ciuda staturii lui impunătoare avea gesturi elegante, relaxate și firești. Căra un scaun din lemn sculptat dintr-un colț în celălalt al curții interioare pavate cu dale de teracotă, iar mușchii brațelor lui goale și bronzate se încordau și pulsau când îl ridica. Nu că n-ar mai fi văzut vreodată un bărbat cu pieptul descoperit, la câți frați avea, dar frumusețea aceea statuară reprezenta o noutate incitantă.

Privirea ei l-a urmărit până când în cele din urmă a așezat scaunul într-un unghi care-l mulțumea, apoi a făcut un pas în spate ca să-l admire. Lui Charlotte nu i-a trecut prin minte să se întrebe de ce făcea asta,

fiindcă nu putea să vadă dincolo de perfecțiunea ființei lui. Părul lui blond și ciufulit, care strălucea în soarele după-amiezii, părea să formeze un halou în jurul chipului. Și ce chip! Avea nas acvilin, maxilare puternice și ochi arzători. Era bine ras, cu un aer tineresc – pur și simplu era cel mai atrăgător bărbat pe care-l văzuse în viața ei.

Lăsându-se în voia acestor gânduri neobișnuite pentru ea, Charlotte s-a tot străduit să priceapă motivul pentru care o captivase în așa măsură. Sigur că mai văzuse bărbați frumoși în viața ei, ba chiar unii dintre aceia își închipuiseră că erau îndrăgostiți de ea, dar nici unul nu-i mai stârnise o asemenea reacție. Nu se simțise niciodată atât de neputincioasă. Îl urmărea dintr-un reflex involuntar. Deopotrivă fascinată și tulburată, nu-și putea dezlipi ochii de la el, fără să ia în seamă peisajul uimitor de pe coastă.

Brusc, el i-a simțit cumva prezența și și-a ridicat privirea spre balconul ei.

La un moment dat, chipul lui s-a luminat de un zâmbet cald și nonșalant care-i pune în evidență grogița adâncă din obrazul drept, dezvăluindu-i dinții albi regulați. Farmecul și umorul din expresia lui i-au dat un fior de plăcere prin tot corpul. Îi zâmbea! Aproape chicotind ca o școlăriță, Charlotte n-a putut să nu-i întoarcă zâmbetul.

El a dat din cap în semn de salut.

– Îmi cer scuze. V-am deranjat? Nu știam că am un vecin deasupra. Acum ați sosit? Cu o grație plină de naturalețe, și-a luat cămașa albă care era atârnată de balustradă și și-a strecurat brațele în mânecile lungi, împiedicând-o să-i mai vadă bustul sculptural.

Vocea lui profundă de tenor o făcea să vibreze, și Charlotte și-a dat seama după accentul lui instruit că era, ca și ea, englez. Și gentleman. Căci nici un gentleman nu ar rămâne cu pieptul descoperit în prezența unei doamne. Cel puțin acum atenția nu-i mai putea fi abătută de mușchii lui puternici. Conștientă că fusese prinsă studiindu-l atâta vreme, și-a dres glasul, găsind puterea să vorbească:

- Da.

A râs auzind răspunsul ei scurt, în timp ce-și încheia nasturii de la cămașa de in:

- Da, v-am deranjat, sau da, abia ați sosit?

- Da, abia am sosit, a murmurat ea. Și nu, nu m-ați deranjat deloc. Am ieșit pe balcon doar ca să admir priveliștea.

Și ce mai priveliște era aceea!

- Da, este o panoramă impresionantă, nu-i așa? a comentat el întorcând capul spre țarm. Din acest motiv mutam scaunul. În felul acesta pot să mă așez și să mă bucur de mare fără ca pâlcul acela de copaci să-mi acopere priveliștea. Și-a ridicat din nou ochii spre ea și a zâmbit: Totuși, acum văd că fix deasupra mea este o priveliște mult mai drăguță.

La cuvintele lui, Charlotte a simțit cum îi urca roșeața în obraji. Recunoscătoare pentru distanța dintre ei, a încercat să respire. Dumnezeu! Ce nu era în regulă cu ea? Era de-a dreptul ridicol. Participase deja la două sezoane mondene și respinsese avansurile unui număr considerabil de bărbați atrăgători. Acum însă, fusese de ajuns ca străinul acesta bronzat să-i facă un mic compliment idiot pentru ca ea să se piardă exact ca o debutantă zvăpăiată la primul ei ball!

- Nu cred că ne-am cunoscut, s-a trezit murmurând, negăsind ceva mai bun de spus.

El a făcut o plecăciune plină de grație în direcția ei:

- Numele meu este Gavin Ellsworth, mă aflu în vacanță. Iar frumoasa doamnă blondă din camera de deasupra mea este probabil...

Din nou, inima ei a zvâcnit în mod ridicol. Și-a impus s-o ignore.

- Dacă vă referiți la mine, sunt Charlotte Wilton.

- Să fie oare domnișoara Wilton? a întrebat el fără ocolișuri.

- Da, a răspuns ea fără tragere de inimă. Și cred că dumneavoastră sunteți cam impertinent.

- Trebuie să vă previn că sunt mai mult decât impertinent, a corectat-o el aruncându-i încă un zâmbet încântător. Cu toate acestea, sunt foarte bucuros să vă cunosc.

Mă temeam ca sejurul meu să nu fie cam plictisitor, dar acum că ați venit și dumneavoastră, situația se schimbă în bine.

– Zău? Și de ce? Charlotte a strâns tare, cu ambele mâini, balustrada din fier forjat a balconului. Întrebarea ei semăna a flirt, fiindcă era evident ce voia el să spună.

– O, domnișoară Wilton, cred că știți foarte bine la ce mă refer. Din nou, zâmbetul acela nonșalant, senzual îndreptat spre ea.

L-a privit fix, fără să spună nimic. Dumnezeu, o făcuse să se simtă ca o nătângă! Descoperirea acestei slăbiciuni interioare a uimit-o peste măsură.

– Și dumneavoastră sunteți invitata lui Don Francisco? s-a interesat el peste câteva clipe.

– Soția lui este prietenă cu mătușa mea, a explicat Charlotte, mirată că vorbele chiar îi ieșeau din gură. În vara aceasta am hotărât să le facem o vizită.

Gândul că în următoarele câteva săptămâni avea să doarmă deasupra lui i-a înmuiat genunchii.

– Sunt foarte bucuros că ați sosit în cele din urmă.

– Domnule Ellsworth, cred că acum mă voi retrage în camera mea.

– Atunci pot spera că ne vom revedea la cină? a sugerat el cu un surâs plin de speranță.

– Presupun că da.

Era foarte probabil că avea să-l întâlnească la fiecare masă. Charlotte se întreba cum se va putea hrăni în prezența lui. Risca să moară de foame până la sfârșitul vizitei.

– Ne vedem la cină, domnișoară Wilton.

Tânăra femeie s-a întors anevoie cu spatele la balustradă, uitând de splendida priveliște marină. Când a intrat pe ușile duble ale dormitorului, brusc a remarcat ceva la capătul balconului îngust. O scară spiralată din fier forjat ducea în curtea interioară de dedesubt. În patioul *lui*. Dumnezeu! O scară privată lega cele două camere!

Gavin a urmărit cum silueta în albastru dispărea în dormitorul de deasupra. Continua să surâdă, amuzat de nervozitatea ei. Era perfect conștient de efectul pe care-l exercita asupra sexului frumos, așa că avea să fie foarte distractiv să flirteze cu ea și să-i spargă învelișul de gheață al timidității. Domnișoara Wilton era cu siguranță o frumusețe uimitoare, și se întreba cum de nu o revendicase nimeni până atunci. Faptul că era însoțită în călătorie de mătușa ei, fată bătrână, constituia un semnal de alarmă. Fiicele zvăpăiate care nu-și găseau un soț erau deseori trimise departe de familie. Se întreba ce făcuse ea ca să-și „merite” exilul. Oricare ar fi fost motivul pentru care se afla acolo, din punctul lui de vedere era un noroc, fiindcă, așa cum îi spusese și ei, în condițiile acestea șederea lui la vilă avea să fie infinit mai distractivă. Experiența îl învățase că femeile frumoase ofereau întotdeauna o companie agreabilă.

Deși gazdele lui erau niște persoane absolut șarmante, toți ceilalți oaspeți pe care-i întâlnise, artiști, poeți sau pictori, erau căsătoriți și cel puțin cu zece ani mai în vârstă decât el. Pedro Bautista-Martín, prietenul lui de la Oxford, îl invitase să stea în casa lui din Spania, și cum tânărul englez nu avea nici un chef să mai petreacă încă o vară sub admonestările paterne, acceptase cu entuziasm propunerea. Măcar atâta lucru putea să facă Pedro, ținând cont că planul lui nebunesc fusese cauza exmatriculării lui Gavin.

Cu două zile în urmă, când sosise, Gavin aflate că Pedro, care era în vizită la unul din verii lui de la Sevilla, se îmbolnăvisese și avea febră, astfel că nu urma să se întoarcă la Málaga decât peste vreo două săptămâni. Prin urmare, Gavin era în Spania, stătea la o familie pe care nu o cunoștea, iar prietenul lui bolnav era în alt oraș! Se descurca foarte greu în spaniolă și nu era în stare decât să mormăie câteva cuvinte latinești învățate la școală. Din fericire, părinții lui Pedro vorbeau englezește perfect, dar păreau să fie singurii poligloți din zonă.

Și nici măcar nu văzuse o singură femeie cât de cât drăguță de când venise. Abia aștepta să-l boscorodească

pe amicul său când își va face apariția în cele din urmă. Să-l lase singur în acest sat de coastă adormit, unde nu era nici o distracție! Îi dăduse chiar prin minte să nu-l mai aștepte și să plece mai departe, în Franța.

A, dar acum o avea pe domnișoara Wilton, care mai era și exact genul lui. Subțire, blondă, cu un chip drăgălaș. Desigur, el prefera actrițele și cântărețele de operă, femeii de o anumită factură care se pricepeau să-i facă plăcere unui bărbat. Domnișoara Wilton era în mod evident o tânără cumsecade și bine-crescută, iar el înțelegea perfect barierele pe care nu se cuvenea să le treacă în relația cu ea. Spera totuși ca frumoasa englezoaică să-i ofere niște momente agreabile până la sosirea prietenului său. După aceea, Pedro putea să-l plimbe prin oraș, îngăduindu-i să se bucure în sfârșit de vacanța de vară pe care o așteptase cu nerăbdare.

Gavin și-a întors iar privirea spre țărm, inhalând cu plăcere aerul marin. Peisajul era cu adevărat remarcabil. Cu toate acestea, nu s-a putut abține să mai arunce un ochi la balconul de deasupra lui, gol acum. A sesizat din prima clipă scara spiralată din fier forjat care ducea de la patioul lui la camera frumoasei de la etaj.

capitolul 2

„*Bienvenidos!*” a rostit Don Francisco Bautista-Martín, cu un accent fermecător, când a văzut-o pe Charlotte intrând în salonul principal al vilei. Spaniolul înalt și brunet a întâmpinat-o cu un zâmbet cald. Îl întâlnise pentru prima oară în acea după-amiază, când sosise, și-i plăcuse pe loc.

– Bun venit în casa mea, señorita Wilton! Sper să vă facă plăcere șederea la noi.

– Mulțumesc, a răspuns ea, privind uimită în jur.

A descoperit rapid că Don Francisco și soția lui, Yvonne, nu erau niște gazde obișnuite. Cina relativ târzie din seara aceea era prezentată în stil bufet, iar mușafirii erau încurajați să se așeze oriunde doreau în sala vastă care se deschidea pe o verandă. Femeii în rochii

destul de îndrăznețe și bărbați în ținute lejere erau angajați în conversații animate, tolăniți pe pernele mari din catifea și satin răspândite pe podeaua lucioasă de lemn. Charlotte a auzit vorbindu-se spaniolă, ceva engleză și franceză, precum și alte câteva limbi pe care nici măcar nu le-a recunoscut. Zecile de lumânări pâlpâitoare și perdelele diafane confereau o atmosferă intimă încăperii. Aromele de condimente exotice și de fructe de mare umpleau aerul cald al nopții, amestecându-se cu parfumul amețitor al iasomei din grădină. Totul se petrecea pe fundalul sonor al unei melodii romantice interpretate de un chitarist așezat într-un colț.

Totul părea posibil într-un asemenea loc.

Această scenă neobișnuită emana... *seducție*, Charlotte nu putuse găsi alt cuvânt pentru a-și descrie impresiile. Cinele de acasă, extrem de protocolare, unde invitații aveau locurile bine stabilite, nu semănau deloc cu aceasta. S-a întors spre mătușa ei, căutându-i aprobarea.

-Distrează-te, draga mea. Când ești în Spania... Observându-i stinghereala, Louisa Wilton i-a răspuns cu un zâmbet îngăduitor, în timp ce se servea de pe un platou plin de aperitive delicioase. Bucură-te puțin de viață, Charlotte. Nu mai ești copil, și părinții tăi nu sunt aici, a adăugat ea în șoaptă.

Surprinsă, Charlotte i-a întors zâmbetul, însă cu o anume ezitare.

Louisa Wilton era extrem de inteligentă și de bine educată. Avea o înălțime peste medie, un păr des castaniu-roșcat și ochi mari căprui. Personalitatea ei energică și manierele fermecătoare o făceau să fie preferata numeroșilor nepoți. Charlotte încă mai încerca să descifreze misterul legat de logodna ruptă a mătușii ei cu mulți ani în urmă, dar Louisa nu intenționa să divulge secretul deocamdată. Deși se mai apropiasese în timpul călătoriei, tânăra femeie și-a dat seama că erau multe lucruri legate de mătușa ei pe care nu le știa sau înțelegea. De când sosiseră în Spania însă, nutrea sentimentul că relația lor urma să cunoască o evoluție interesantă.

- Dar, mătușă Louisa, toate lucrurile acestea sunt decente?

- Sigur că da! I-a aruncat un zâmbet. E doar un altfel de decență.

Charlotte a privit sceptică spre oaspeții înveșmântați în mod bizar, întrebându-se din nou cum de ajunsese în Spania.

- Mi-ar plăcea să-ți fac portretul, a rostit o voce feminină din spatele ei.

Charlotte s-a răsucit și a văzut-o pe doña Yvonne Bautista-Martín.

- Mie? a întrebat încurcată.

O cunoscuse pe gazda ei în după-amiaza aceea, când sosiseră, și fusese impresionată de frumusețea și de grația ei. O femeie minionă, cu maniere elegante, și o pictoriță desăvârșită, din câte aflate Charlotte. Acum, în rochia ei vaporosă din mătase roșie, doña Yvonne părea coborâtă din paginile unui roman gotic.

- Da, Charlotte. Vreau să te pictez, a spus cu entuziasm doña Yvonne. Auriul părului tău mi se pare adorabil. Ar arăta splendid în lumina dimineții.

- Sunt de acord cu dumneavoastră, i s-a adresat Gavin Ellsworth gazdei, dar privind direct spre Charlotte. I-a zâmbit, arătându-și dinții albi strălucitori și gropița încântătoare. Este foarte frumoasă și ar fi modelul perfect pentru un portret realizat de dumneavoastră.

La vederea tânărului englez, Charlotte mai că a scăpat din mână farfuria de porțelan. Scrutase cu grijă sala când intrase și, constatând că nu era acolo, se relaxase considerabil. Acum însă, conștiința proximității lui îi tăia răsuflarea. Într-o cămașă de un alb imaculat și pantaloni negri, Gavin arăta formidabil. Probabil că abia ieșise din baie, deoarece părul lui blond, pieptănat pe spate, era încă umed. De la distanța aceea așa de mică, putea să-l privească în ochi. Erau verzi, cu irizații aurii. O fixa atât de intens, încât a fost nevoită să se uite în altă parte.

Nici de această dată Charlotte nu a spus nimic, dar doña Yvonne a surâs, cu ochii negri strălucind de mulțumire:

- Vezi, și *el guapo* este de părere că ar trebui să te pictez. *Perdóname*, voi doi v-ați cunoscut?

- Ne-am întâlnit mai devreme, după-amiază, a replicat Gavin continuând s-o fixeze pe Charlotte cu privirea.

- Așadar știi că această tânără splendidă este señořita Charlotte Wilton, nepoata prietenei mele dragi Louisa Wilton. Iar acest gentleman este señoř Gavin Ellsworth, un coleg de școală de-al fiului meu Pedro.

- Mă bucur să vă revăd, domnișoară Wilton, a spus Gavin, întinzându-i mâna.

Charlotte a dat din cap în semn de salut, înfiorată de contactul cu mâna lui. S-a mulțumit să murmure:

- Și mie îmi face plăcere.

Gavin a salutat-o și pe Louisa, care i-a aruncat nepoatei sale o privire elocventă. Charlotte ar fi vrut să dezaprobe printr-un gest insinuarea mătușii sale, însă nu era în stare. Nu știa mai nimic despre Gavin Ellsworth și cu toate acestea nu putea să nege faptul că ritmul inimii ei se intensifica serios în prezența lui.

- Da, las-o să te picteze, Charlotte. Distrează-te puțin! Doña Yvonne este o artistă foarte talentată. Nu vei fi dezamăgită de rezultat, a îndemnat-o mătușa Louisa, debordând de entuziasm. În plus, ar fi o amintire splendidă a vizitei tale la Málaga!

Charlotte era musafir în această casă și ar fi fost o greșeală să o refuze pe gazdă. În definitiv, n-ar fi fost prima oară când poza unui artist. În Anglia, în galeria familiei de la conacul Glenstone, era expus un portret înfățișând-o într-o splendidă rochie albastră din catifea. Și atunci de ce oare gândul de a fi modelul acelei doamne îi dădea fiori? Nu știa. S-a uitat la cele trei chipuri care o scrutau atent și a decis că trebuia să accepte.

- Dacă vă face plăcere, doña Yvonne, aș fi fericită să pozez pentru tabloul dumneavoastră.

- ¡*Maravilloso!* a exclamat aceasta, bătând triumfător din palme. ¡*El retrato será magnífico! Ahh, un momento...*

Doña Yvonne s-a uitat spre Gavin, cântărindu-l. Apoi a privit-o pe Charlotte. Și iar pe Gavin.

- Mi-ar face mare plăcere să vă pictez pe amândoi. ¡*Que rubios!* Da, așa o să fac. Pe amândoi împreună. Amândoi sunteți atât de fermecători, atât de blonzi, atât de frumoși! Vă pot picta și pe dumneavoastră, señor Ellsworth?

- Doriți să... vă pozăm... împreună? a bolborosit Charlotte, remarcând cu îngrijorare tonul ascuțit al propriei voci. Se făcea de râs cu bărbatul acesta. De-abia reușise să lege două propoziții de față cu el. Simplul gând de a se afla în apropierea lui, indiferent pentru cât timp, o făcea să tremure.

- Mi se pare o idee minunată, a încuviințat Gavin cu un zâmbet cuceritor. Aș fi onorat, doña Yvonne, și vă stau la dispoziție oricât este necesar.

- *Muy bien.* Așadar, totul este stabilit. Vom începe mâine-dimineață. Ne întâlnim în atelierul meu în zori.

- Ați spus în zori? Sprâncenele blonde ale lui Gavin s-au arcuit a dezaprobare.

Părea să aibă o aversiune față de sculatul devreme. Charlotte l-a aprobat în sinea ei, fiindcă nu-i plăcea deloc să se trezească înainte de zece; din păcate, nu era capabilă să scoată nici un sunet. În ce se băgase?

- *Claro que sí!* a replicat doña Yvonne surâzând fermecător. Bineînțeles! Atunci e lumina cea mai potrivită. Vă rog să veniți amândoi la timp. O să fie perfect, credeți-mă. Acum însă, trebuie să mâncați ceva.

A umplut două farfurii cu fructe, brânză și șuncă, după care le-a arătat două locuri în colțul verandei, înainte să se îndrepte grăbită spre ceilalți oaspeți. Charlotte a observat cum mătușa Louisa și un bărbat cu barbă luau loc pe un divan înăuntru, în timp ce ea s-a trezit așezată pe o bancă de piatră împodobită cu perne de catifea, cu Gavin alături. În fața lor era o măsută. Rămăseseră ei doi, singuri, sub razele lunii. Cum avea să supraviețuiască unei întâlniri atât de intime? „Doña Yvonne se joacă de-a pețitoarea?” Pe Charlotte au trecut-o fiori de dezgust la acest gând. Tocmai insistența

cu care familia o presa să se mărite o făcuse să accepte acea excursie în străinătate, alături de mătușa ei.

– În scurta ședere aici, la vilă, ce părere v-ați făcut despre acest loc? a întrebat-o Gavin, pe al cărui chip se citea un interes entuziast.

– Nu seamănă cu nimic din ce am văzut acasă, dar nu prea știu ce să cred despre toate acestea, a mărturisit ea făcând un gest larg spre salonul vast.

– Sunt convins că acum două seri aveam și eu aceeași expresie pe chip.

– E așa de evident? Obrajii lui Charlotte s-au îmbujorat.

– Nu este atât de rău cum credeți, a încurajat-o el, cu un zâmbet care-i topea inima. Păreți pur și simplu copleșită. Și pe bună dreptate.

Charlotte și-a dat seama că nervozitatea ei avea drept cauză principală apropierea prea mare de el. Într-adevăr, extravaganta boemă a atmosferei de la vila lui Don Francisco o deruta, însă era ceva cu care se putea obișnui. Ceea ce o zăpăcea complet era prezența lui Gavin Ellsworth. Care stătea lângă ea. Foarte aproape de ea.

– Este foarte diferit de Anglia, a spus într-un târziu.

Acasă, așteptările celorlalți erau clare. Fie că era sau nu de acord cu standardele sociale ale epocii, știa cum să se poarte în orice situație întâlnită. Acolo însă, avea senzația că plutea în derivă.

– Așa e, a încuviințat el, dar vă veți obișnui. Eu, unul, m-am adaptat foarte repede. Ca dovadă, nici măcar nu mi-am pus cravată în această seară.

Charlotte s-a forțat să-și întoarcă ochii de la gâtul dezgolit și de la cămașa încheiată neglijent, căci își amintea mult prea intens mușchii lui parcă dăltuiți și liniile fine ale bustului, cu părul blond. A inspirat adânc, hotărând să-i ignore ținuta neprotocolară.

Observase din primul moment că la vilă se manifesta o indiferență totală pentru canoanele modei. Cel dintâi exemplu era doña Yvonne, mereu înveșmântată în rochii din mătase viu colorate, cu părul lung fluturându-i în briza mării. Era complet altfel ca în Anglia. Se părea că regulile cu care era ea obișnuită nu se aplicau pe țărmul Mediteranei.

- Cât rămâneți aici? a vrut el să știe.

- Cel puțin două săptămâni, după care luăm vaporul spre Italia.

- Eu mă gândeam să plec mâine, dar apoi ați sosit dumneavoastră ca să-mi alinați plictiseala. Făcându-i ștregărește cu ochiul, a murmurat: Sunteți îngerul meu salvator.

În clipa aceea, Charlotte a știut exact ce fel de om era Gavin Ellsworth. De-a lungul anilor întâlnise destui ca el. Era genul tipic de bărbat răsfățat și leneș, deprins să obțină întotdeauna ce vrea. Mai ales cu femeile. O, în mod special cu femeile! Era perfect conștient de modul în care zâmbetul lui fermecător și chipul lui bălai înmuiau genunchii oricărei doamne, făcând-o dornică să-i satisfacă orice capriciu pentru a-i câștiga favorurile. Spre marea ei umilință, Charlotte se transforma rapid într-una dintre naivele acelea adulate. Ba chiar mai rău, nu se putea stăpâni. Unde erau toate replicile pline de spirit și remarcile sardonice pe care altădată le dăduse prompt fanților de soiul acesta, și pentru care era atât de cunoscută? Se pricepea de minune să-i pună pe bărbați la locul lor. Cu toate acestea, acum nu putea să facă nimic.

Își dăduse seama că este lipsită de apărare din momentul în care îi admirase pe furiș pieptul gol și bronzat. Nu avea resurse suficiente de puternice pentru a-i combate farmecul.

Iar acum era *îngerul lui*? Ar fi trebuit să-i râdă în nas. Ar fi trebuit să-i servească o replică promptă care să-l pună la locul lui, arătându-i că nu manifesta nici cel mai mic interes pentru el. În loc de asta, Charlotte a surâs, în mod ridicol mulțumită de complimentul primit.

- Nu cred că mi-a mai spus cineva vreodată că sunt un înger, i s-a confesat, dorindu-și chiar în acea clipă să-și poată lua vorbele înapoi.

- Ei bine, în seara aceasta pentru mine sunteți un înger.

Zâmbetul lui minunat a făcut-o să simtă un foc încingându-i pânțele.

- Înțeleg, a reușit să șoptească.

- Eu înseamnă ceva pentru dumneavoastră? s-a interesat el scrutând-o plin de speranță.

Inima ei a început să i se zbată în piept. Își dorea din răspuțuri ca frumosul englez să reprezinte ceva pentru ea! Voia să-i poată susura la ureche o mulțime de cuvinte dragăstoase.

- Nu prea cred. Nici măcar nu ne cunoaștem.

- Deocamdată.

- Poftim? a tresărit ea, cu pulsul accelerat.

- Nu ne cunoaștem suficient de bine *deocamdată*. Dar ne vom cunoaște, domnișoară Wilton, ne vom cunoaște. Cred că vom petrece mult timp împreună.

L-a privit intens. Ochii lui căprui erau fixați într-ai ei, hipnotizând-o parcă. Abia mai reușea să respire.

- Pot să vă spun Charlotte? „Domnișoara Wilton“ mi se pare mult prea protocolar având în vedere situația în care ne găsim, a spus el dând din cap în direcția casei.

Prin bolta care încadra intrarea Charlotte îi vedea pe oaspeți stând în cupluri, unii așezați pe sofale, alții odihnindu-se pe pernele de pe podea. Acum gentlemanul cu barbă o ținea pe matusa Louisa pe după umeri, și râdeau amândoi. Alți doi îndrăgostiți se strângeau într-o îmbrățișare pasională. În văzul tuturor! Atmosfera din casa aceea depășea în mod clar limitele bune-cuviințe.

- Și atunci eu trebuie să-ți spun Gavin? a întrebat ea, simțind cum îi ardeau obrazii.

- Bineînțeles. Doar dacă nu preferi să-mi spui „dragul meu“, a rostit el cu un zâmbet.

Îndrăzneala acestei sugestii a făcut-o să izbucnească într-un râs nervos. Parcă i-ar fi citit gândurile!

- Mă îndoiesc că o să fac *asta*.

- Nu încă, a corectat-o el ridicând și coborând sprâncenele șmecherește.

- Vai, vai, a dat ea din cap dezaprobator, nu suntem cam încrezuți, domnule?

- De fapt, nu încrezut din fire. Pur și simplu nu-mi place să pierd timpul.

- Înțeleg ce vreți să spuneți, a replicat ea. Trebuia să aibă grijă, era mult prea fermecător.

- Păi, în acest caz, frumoasa mea Charlotte, n-ai vrea un pahar de sangria?

Tocmai se apropiase de ei un servitor ce purta o tavă de argint plină cu pahare de cristal umplute cu un lichid roșu-închis. Gavin a luat două pahare de pe tavă și a întins mâna spre interlocutoarea lui, înainte ca ea să poată răspunde.

- Ce este?

- Este un fel de punzi de fructe făcut cu vin roșu. Cred că o să-ți placă.

În mod normal Charlotte nu bea alcool, dar seara aceasta era diferită. Ea se simțea diferită. A acceptat paharul, iar când degetele li s-au atins în trecere a trecut-o un fior abia sesizabil. A luat o înghițitură, și aroma fructată i-a gădilat delicios gâtul.

- Mmmm... a murmurat încântată.

- Vezi? Am avut dreptate. Deja te cunosc, a hotărât el lăsându-se pe spate, pe pernele de catifea.

Se simțea adierea blândă a aerului înmiresmat de iasomie. Charlotte a suspinat, privind spre stelele care luceau pe cerul nopatic. Aceasta era cu siguranță una dintre cele mai neobișnuite seri din viața ei.

- Ei, fată frumoasă, ia spune-mi, de ce ești în Spania?

S-a răsucit și a văzut cum ochii lui căprui străluceau îndreptați spre ea.

- Tu de ce ești aici? a ripostat.

- Ghici.

„E o întrebare mult prea simplă“, și-a zis ea zâmbind.

- Vrei să scapi de corvoada școlii și să te eschivezi de la predicile paterne referitoare la acceptarea responsabilităților pe care le implică statutul tău.

Râsul lui plin i-a făcut pe alții să se întoarcă și să se uite la ei curioși.

- Draga mea Charlotte, ai dreptate. De unde știi?

- Mi-am imaginat, a chicotit ea, luând încă o înghițitură din sangria. Faptul că-i rostise numele adăugând „draga mea“ o mișcase profund, fără să înțeleagă prea bine de ce. Evident, șarmantul englez nu spunea asemenea drăgălășenii în mod serios. Era genul care folosea

un astfel de limbaj cu nepăsare, fără să se gândească la consecințe. Cu toate acestea...

- Atunci lasă-mă pe mine să ghicesc de ce ești aici, a propus el ridicând sugestiv dintr-o sprânceană.

- Fac pariu că nu poți să ghicești.

- Nu rezist unei provocări. Mai ales uneia așa de încântătoare.

- Atunci uimește-mă, la invitat ea sorbind iarăși din sangria.

- Să vedem... Părinții tăi au murit și mătușa ta îți este acum tutore, a declarat el aruncându-i o privire victorioasă.

- Ei bine, parțial ai dreptate, a spus Charlotte după o clipă de ezitare. Tatăl meu a murit când eram foarte mică. Mama s-a recăsătorit, așa că am un tată vitreg. Dar amândoi sunt în viață și sănătoși și mai mult decât capabili să-mi poarte de grijă cum se cuvine.

- Aha, păi atunci e la mintea cocoșului că ai plecat în călătorie cu mătușa până când se sting bârfele legate de cine știe ce scandal groaznic vei fi iscat acasă.

Râsul lui Charlotte a atras atenția tuturor oaspeților. O amuza absurditatea ipotezei lui.

- O, îmi pare rău că te dezamăgesc, dar nu e nici pe departe atât de serios. Mai încearcă.

Și-a plecat capul semeț într-o parte și a studiat-o cu atenție:

- Fugi de atențiile mult prea afectuoase ale unui pretendent nedorit?

Auzind asta, Charlotte a dat un pic înapoi. Nu era vorba despre un anume pretendent, ci mai curând despre toți pretendenții, pe care ea îi găsea total nepotriviti. Pe scurt, nu întâlnise pe cineva alături de care să-și imagineze că și-ar fi putut petrece tot restul vieții. Îi fuseseră prezentați numeroși gentlemen onorabili și cumsecade în timpul primului ei sezon monden, și la fel în cel de-al doilea și al treilea. Unii erau chiar foarte atrăgători și plini de șarm, numai că nu o atrăgeau pe ea. Nici unul nu corespundea așteptărilor ei. Părinții lui Charlotte obosiseră să tot audă pretextele pe baza cărora îi respingea. Își pierduseră orice speranță ca fiica

lor să accepte vreodată o cerere în căsătorie, așa încât, atunci când mătușa Louisa se oferise să o ia într-o călătorie pe Continent, soții Wilton, copleșiți de grija pentru cei patru băieți mai mici, fuseseră imediat de acord, sperând ca schimbarea de peisaj să fie prielnică pentru concepțiile fetei despre viață. Așa se făcea că ajunsese în Spania.

- Am dreptate, nu? s-a fălit el.

- Dimpotrivă.

- Nu te urmărește nici un pretendent? În glasul lui era o urmă de neîncredere.

- Nu, a rostit Charlotte luând încă o gură de sangria.

- Cum este posibil așa ceva? O fată atât de frumoasă ca tine?

- Te asigur că nu duc lipsă de pretendenți. Cu toate acestea, în ce privește gusturile mele, sunt destul de selectivă.

- Aha, acum pricep. Faci parte din genul *acela* de femei, a conchis el dând din cap cu înțeles.

- Și care ar fi genul acela? a replicat ea iritată.

- Cel mai rău dintre toate.

- Explică-mi, te rog.

- Cred că știi exact la ce mă refer, a zâmbit el pe când își golea paharul de sangria.

- Mă tem că trebuie să mă luminați, domnule Ellsworth.

- Gavin.

- Gavin, a oftat ea.

- Tu, frumoasa mea Charlotte, ești genul de femeie care are impresia că este prea bună pentru orice bărbat.

Lui Charlotte i s-a tăiat respirația. Era ridicol. Oare așa o percepeau bărbații? Că se socotea prea bună pentru ei? Cu siguranță nu așa se vedea pe ea însăși sau pe bărbați în general. Poate însă că domnul Gavin Ellsworth avea dreptate pe undeva. Erau standardele ei prea înalte? Fusesse imposibil de abordat? Poate fără să vrea se păstrase pentru cineva mai bun? Cineva perfect? În cazul acesta, era oare o greșeală atât de gravă?

Ca și când nu era de ajuns, el a adăugat:

-Ai refuzat cereri în căsătorie absolut onorabile, iar părinții tăi nu mai știu ce să facă cu tine. Cum tânăra femeie n-a scos un cuvânt, Gavin și-a încrucișat brațele peste piept și s-a lăsat pe spate: Am câștigat.

-Ai avut nevoie de trei încercări! Pe deasupra, nici nu prea știu ce-mi place și ce nu-mi place, a răbufnit ea indignată.

-Dar pe mine mă placi, nu? a rostit el pe un ton coborât, aproape de urechea ei.

-Asta, dragul meu Gavin, rămâne de văzut, nu? a murmurat Charlotte pe un ton provocator, ignorându-și ritmul galopant al inimii.

capitolul 3

-Apropie-ți buzele de obrazul lui Charlotte, la îndrumat doña Yvonne, care stătea în spatele unui șevalet mare, având la îndemână borcanele cu vopsele, pensulele și paletele. Purta o salopetă plină de pete, iar părul ei negru era pieptănat pe spate, lăsându-i chipul descoperit.

Gavin aterizase oficial în iad și nu înceta să se întrebe cum de ajunsese în această situație.

Nu-i plăcea deloc să pozeze pentru portrete; cu toate acestea era aici, ținând-o în brațe pe adorabila Charlotte Wilton, pe jumătate goală. În condiții normale, un astfel de aranjament ar fi fost absolut încântător, și totuși în acest moment nu era altceva decât o agonie îngrozitoare. Nu mai ținuse niciodată o femeie în brațe atât de intim fără să poată să meargă mai departe cu avansurile.

Așa cum fuseseră instruiți, și el și Charlotte ajunsese-ră la atelierul gazdei lor înainte să se ivească zorile, somnoroși, dar dornici să fie immortalizați pe pânză, neștiind că în viziunea artistei urmau să apară ca un fel de zeiță grecești, sau o prostie de genul acesta. Folosindu-se de șarmul și puterea sa remarcabilă de convingere, doña Yvonne îi lămurise să se lase drapați în niște bucăți de mătase deschisă la culoare.

Când văzuse umerii ivorii ai tinerei femei, brațele și picioarele ei dezgolite, știind că nu mai purta nimic pe sub faldurile tunicii, Gavin simțise că-și pierdea și ultimele rămășițe ale stăpânirii de sine. Doña Yvonne îi desfăcuse lui Charlotte părul blond din agrafe, iar buclele mătăsoase se revărsau în valuri aurii până spre talie, strălucind în lumina pastel a răsăritului. Cu ochii ei albaștri, umezi și arzători, părea ca și când abia se ridicase din patul lui, după o noapte pasională. Lucru care nu reușea nicicum să-i calmeze spiritul deja încins.

Înveșmântat și el într-o tunică de mătase, înfășurată strategic în jurul taliei, care-i lăsa pieptul și picioarele dezgolite, Gavin primise indicații să se așeze pe o bancă din marmură și să o țină pe Charlotte în brațe. Ea făcuse ochii mari auzind solicitarea artistei, dar urmasa vitejește ordinele, și așa ajunsese el s-o îmbrățișeze pe foarte sumar îmbrăcata domnișoară Wilton, care era întinsă în poala lui, practic goală, cu splendidele ei picioare încrucișate elegant la celălalt capăt al băncii.

Deși pentru el nu era nici un fel de dificultate, și-a apăsat ascultător buzele de obrazul mătăsos al lui Charlotte. Ritmul accelerat al respirației ei i-a spus că era la fel de excitată ca el. S-a străduit să nu zâmbească satisfăcut. După cina prelungită de pe verandă, din seara trecută, dorise să o sărute, dar Charlotte se ținuse la distanță și nu-i îngăduise să profite de nici o ocazie. Cum ea nu era deloc genul de femeie cu care se distra el, sau cu care i-ar fi trecut prin minte să se distreze, își zisese că așa era cel mai bine. Era prea rezervată, prea tipic englezoaică; la urma urmelor, i-ar fi creat prea multe probleme.

Totuși, s-a trezit reconsiderându-și complet opiniile, deoarece Charlotte îl șocase acceptând această poză licențioasă.

Acum, când o ținea în felul acesta, și-a dat seama că era chiar și mai seducătoare decât își închipuisese. Prin urmare, o dorea mai mult decât dorise vreodată o femeie. Tânjea să-i mângâie pielea ivorie. Dumnezeuule, și mirosea divin! Un parfum floral îmbătător. Și, cu silueta ei minionă, era atât de ușoară în brațele lui!

- Gavin, *querido*, a strigat doña Yvonne. Ridică mâna dreaptă un pic mai sus.

„Un pic mai sus?“ Dacă nu se afla deja în iad, cu siguranță era pe drum în acest moment. Cum nu era genul care să rateze o ocazie bună, indiferent de consecințe, n-a fost nevoie să i se spună de două ori. Fără grabă, a întins mâna pe țesătura de mătase până când a prins în căușul palmei sânul plin și catifelat al lui Charlotte, de o perfecțiune încântătoare. Tremurând ușor, ea a tras zgomotos aer în piept. Gavin și-a solicitat la maximum stăpânirea de sine ca să nu strângă forma aceea voluptuoasă. A atins ușor sfârscul tare și, în timp ce mâna cealaltă i se odihnea posesiv pe rotunjimile desăvârșite ale șoldului ei, a simțit cum mădularul i se întărea inexorabil.

- *Bien*, a spus doña Yvonne, cu un aer mulțumit. Și acum, Charlotte, sprijină-te de el și relaxează-te.

Gavin, căruia îi bătea inima nebunește, simțea în piept și inima lui Charlotte bătând la fel de nebunește. Se așteptase să protesteze indignată, sau să se ridice și să plece, criticând natura indecentă a ședinței de pozat. N-a făcut-o, ci s-a așezat cât mai confortabil sprijinită de el, cu capul pe umărul lui, exact așa cum îi ceruse pictorița.

- Așa este *perfecto*. Acum... Nu vă mișcați, le-a ordonat doña Yvonne, în timp ce mâna i se mișca pe pânză.

„Nu vă mișcați, a bombănit în sinea lui Gavin. Să nu mă mișc, în condițiile în care o femeie frumoasă și pe jumătate goală stă sprijinită de mine, când buzele mele sunt lipite de obrazul ei și-i țin sânul în căușul palmei.“ Dintr-odată a început să se întrebe ce diavol îl îndemna-se să vină în Spania.

Chinul de a menține poza de scenă grecească a mai durat o vreme, timp în care amândoi au rămas tăcuți. Tot ce auzea era tumultul inimii lui și respirația ușoară și rapidă a lui Charlotte. Căldura trupului ei i se insinua în fiecare por. Prins între rai și iad, Gavin nu putea să facă nimic altceva decât să stea nemișcat, ținând-o pe Charlotte Wilton strâns în brațe, torturat de imaginile sugestive din minte. Dorința de a o săruta, de a gusta

din dulceața buzelor ei, de a-i da deoparte mătasea fină care abia-i ascundea goliciunea trupului îi mistuia în treaga ființă și se lupta cu sine ca să nu o seducă chiar acolo, în văzul gazdei.

După ceea ce lui i s-a părut o eternitate, doña Yvonne a declarat:

– Asta e tot ce pot să fac azi. Lumina nu mai este aceeași. Veniți înapoi și mâine, da?

„Mâine?” s-a revoltat Gavin. Nu-i trecuse prin cap că va fi nevoit să îndure această întâlnire intimă cu Charlotte mai mult de o dimineață. Fără îndoială însă că un portret necesita mai multe ședințe. Acum era imposibil să mai dea înapoi fără să o ofenseze pe amabila sa gazdă. Trebuia să continue până când era terminat. Cum avea să supraviețuiască?

– Sigur că venim, a murmurat Charlotte cu vocea ei catifelată, în timp ce se desprindea din îmbrățișarea lui.

O admira pentru că fusese de acord să continue, dar Charlotte nu era torturată probabil de un noian de porniri vulgare, cum i se întâmpla lui. Poate că ședințele erau stânjenitoare sau obositoare pentru ea, dar nu erau dureroase, așa cum erau pentru el. Nefericit că trebuia să-i dea drumul, și-a lăsat mâinile să alunece de pe corpul ei perfect. Când se ridică, o crăpătură în mătasea drapată în jurul bustului i-a permis să arunce o privire fugară la sânii lui Charlotte. I s-a uscat gura, dar instinctiv a ajutat-o să se ridice, luându-i mâna într-a lui. În tot acest timp, o pereche de ochi albaștri și umezi s-au uitat timid în ochii lui. Ceva din profunzimea lor îl atrăgea, făcându-i inima să tresară, așa că a trebuit să-și mobilizeze toată voința pentru a se potoli.

– Cât va dura? a reușit să îngaima cam răgușit, fără a-și desprinde privirea de ochii lui Charlotte.

– Poate o săptămână. Poate mai mult. *Quién sabe?* a răspuns doña Yvonne. Vă promit că nu vă țin decât o oră în fiecare dimineață; după aceea veți fi liberi să faceți ce vreți tot restul zilei.

Charlotte și-a ferit privirea și și-a tras mâinile din ale lui, înfășurându-și mătasea mai strâns în jurul trupului.

Năpădit de niște emoții uimitoare, Gavin continua să o scruteze.

– Nu, nu, nu, nu aveți voie să vă uitați încă! Doña Yvonne și-a fluturat mâna, îndepărtând-o pe Charlotte de șevalet. O să vă dau voie să-l vedeți numai când va fi gata. *No, todavía no!*

Tânăra femeie s-a tras un pas înapoi, cu trăsăturile luminate de un surâs. Gavin tot nu-și putea desprinde privirea de la ea.

– Gata, acum îmbrăcați-vă amândoi. De ce nu vă duceți să vizitați orașul? Este încă devreme și aveți în față toată ziua.

Gavin a urmărit-o pe Charlotte, care s-a retras în încăperea alăturată ca să-și schimbe hainele. Mersul ei elegant și modul grațios în care-și legăna șoldurile îl fascinau. După ce ea a dispărut în spatele ușii, a observat că gazda lor se uita în aceeași direcție.

– *¿Qué hombre más guapo eres tú, eh?* a exclamat doña Yvonne făcându-i cu ochiul.

Nu știa exact ce spusese, dar își putea imagina destul de bine. A roșit, dându-și brusc seama că era în picioare, fără nimic altceva pe el în afara sumarului veșmânt de mătase.

– Hai, du-te acum cu fata asta frumoasă și bucurăți-vă de soare, i-a ordonat ea cu un gest care nu lăsa loc de replică.

capitolul 4

Charlotte și-a petrecut restul zilei închisă în siguranța dormitorului ei. Nu prea putea să facă altceva, dat fiind modul în care decursese dimineața.

Trebuia să-și recapete curajul ca să poată îndura o nouă ședință de pozat.

Gavin o invitase să facă un tur al orașului și poate să se plimbe pe mal, dar îl refuzase politicos. Era mult mai bine să se retragă în intimitatea micii sale camere decât să mai petreacă un minut în plus în prezența lui,

riscând să facă un gest necugetat și impulsiv, de pildă să-l sărute.

Zău așa, la ce se gândise oare doña Yvonne când imaginase o poziție atât de riscantă? Pictorița o rugase atât de fermecător și făcuse ca totul să pară așa de simplu, încât Charlotte se trezise că nu purta nimic altceva în afară de bucata de mătase, iar părul îi era despletit pe spate. Ținuta ei nu putea fi etichetată nici pe departe drept cuviincioasă, iar reacția corectă ar fi fost să-și exprime dezacordul din primul moment. Cu toate acestea, nu se putuse abține.

În mod surprinzător, ideea portretului o contraria. Pentru prima oară în viața ei se simțea cu adevărat frumoasă. Fusesse o plăcere de un erotism uluitor să stea practic goală în brațele musculoase ale lui Gavin care o strângeau posesiv. Cât despre mâinile lui... Una stătea pe șoldul ei, iar cealaltă pe sân. Crezuse că avea să leșine când doña Yvonne le indicase această poziție, dar nu se întâmplase așa. De fapt, spre marea ei mirare, o savurase din plin, delectându-se cu atingerea buzelor tandre pe obraz și cu răsuflarea lui caldă pe gâtul ei. I se păruse de-a dreptul dumnezeiesc atunci când se sprijinise de el în lumina blândă a zorilor, înveșmântată în mătasea aceea splendidă, cu briza sărată adiind în jurul lor. Ar fi putut rămâne așa toată ziua, fără probleme. Nu mai că voia mai mult de la el. Voia să o atingă. Voia să o sărute. Și se temea că l-ar fi sărutat ea dacă n-ar fi făcut-o el primul.

Fusesse înnebunitor și tulburător, și incitant, și minunat.

Și avea să se repete a doua zi. Și în ziua următoare.

Charlotte abia reușea să-și înfrâneze emoțiile la gândul unei noi dimineți în brațele puternice ale lui Gavin. Tocmai de aceea se temea să mai petreacă o clipă în plus în compania lui. Deja se purtase cu ea mai intim decât ar fi avut dreptul oricare alt bărbat, dar nu credea că ar fi fost în stare să se ferească de alte libertăți din partea lui. În cazul în care ar fi intenționat să încerce.

Știind ce fel de bărbat era, nu avea nici o îndoială că ar fi făcut-o, și exact din acest motiv trebuia să stea

departe de el. În final nu ar fi făcut decât să o rănească, să-i frângă inima. Cunoscuse mult prea mulți bărbați încântători care luau ce voiau fără să țină cont de consecințe. Ea și prietenele ei auziseră nenumărate povești despre escrocii aceia care câștigau inima unei tinere, după care-și fixau privirile asupra următorului chip drăgălaș. Ceea ce-i incita era mai degrabă vânătoarea decât premiul în sine. Iar dacă Charlotte întâlnise vreodată un escroc, acela era Gavin Ellsworth, și nu intenționa să se comporte precum fetele acelea credule. Ea era prea deșteaptă pentru așa ceva.

O ciocănitură neașteptată în ușa a făcut-o să tresară. S-a ridicat în capul oaselor, netezindu-și halatul. Soarele după-amiezii târzii se strecura pieziș prin obloanele din lemn, revărsându-se pe podeaua acoperită cu gresie viu colorată.

– Intră, a strigat, presupunând că era un servitor care venise să adune farfuriile de la prânz.

Mătușa Louisa a intrat în încăpere, și ochii ei blânzi erau înnourăți de îngrijorare:

– Nu te-am văzut toată ziua, Charlotte. Nu te simți bine?

– Mă simt foarte bine, mulțumesc. Doar mă odihneam puțin. M-am trezit cam devreme în această dimineață, i-a explicat Charlotte. Doña Yvonne a început lucrul la tablou.

– A, da, sigur că da. Mătușa Louisa s-a așezat pe pat lângă ea și a privit-o cu atenție. Totuși, sunt puțin surprinsă că nu te-ai dus cu ceilalți în excursia în oraș.

– Ceilalți? a repetat Charlotte derutată.

– Da, ceilalți tineri.

Din câte putuse să-și dea seama la cină, ea și Gavin erau cei mai tineri oaspeți de la vilă.

– Despre cine vorbești?

– Despre Gavin Ellsworth și ceilalți. Fiul lui don Francisco, Pedro, a sosit cu un grup de prieteni.

Charlotte a scuturat din cap, întrebându-se dacă prietenii erau bărbați sau femei.

– M-a invitat, dar am preferat să mă odihnesc.

- Domnul Ellsworth a făcut ceva ca să te jighească? a iscodit-o mătușa ei cu un aer sever.

- Bineînțeles că nu! Ce te face să crezi așa ceva?

- Păi, aseară păreați să vă împăcați foarte bine și știu că ați pozat amândoi pentru doña Yvonne în această dimineață, însă cum nu l-ai însoțit în excursie... mă întrebam doar, asta-i tot. Întrucât Charlotte rămăsese tăcută, mătușa a continuat: Este un tânăr foarte arătos.

- Așa este.

- Ce părere ai despre el?

- Cred că este obișnuit să obțină tot ce-și dorește și nu-i pasă de consecințele purtării lui.

- Îl cunoști deja atât de bine? s-a încruntat ușor femeia mai în vârstă.

- Cunosc genul acesta.

- Te pripești un pic, nu crezi? Vă știți de numai două zile.

- Nu am nevoie de mai mult.

- Cum a fost ședința de pozat? a decis mătușa Louisa să schimbe subiectul.

- Neobișnuită, a murmurat Charlotte, sperând că interlocutoarea ei nu avea să observe roșeața care-i cuprindea tipul obrazii.

- Așa cum o cunosc eu pe Yvonne, îmi imaginez. Abia aștept să văd tabloul gata. Cu un chicotit, mătușa Louisa s-a lăsat în voia amintirilor: Prietena mea este destul de excentrică în materie de gusturi. Ne distram grozav împreună la Paris, cu mulți ani în urmă, când eram mult mai tinere, colege de școală. Apoi ea s-a îndrăgostit de Paco, adică de don Francisco, și s-a mutat în Spania. Mi-am promis să-i vizitez aici, la vila lor, de câte ori pot.

- Vila aceasta... a spus Charlotte, amintindu-și atmosfera boemă din seara precedentă. Aici nu se prea aplică uzanțele obișnuite, nu-i așa? Se pare că au un stil al lor.

- Așa este, a încuviințat din cap mătușa ei. Asta este minunat când călătorești, Charlotte, și de aceea am propus să vii cu mine în această vacanță. În Anglia femeile trebuie să îndure tot felul de piedici și constrângeri.

Cu cât străbați mai mult lumea, cu atât îți dai seama că viața are o semnificație mult mai largă decât ni se dă nouă de înțeles acasă.

– Încep să înțeleg asta, a murmurat tânăra, cu gândul la felul în care-și petrecuse dimineața.

– Charlotte, te rog, nu te ascunde în camera ta, a spus mătușa Louisa luându-i mâna într-a ei și strângând-o ușor. Nu rata nici o ocazie să te distrezi în viață, căci nu știi dacă o să ți se mai ivească. Părinții tăi mi te-au încredințat în această călătorie, să am grijă de tine, și au vrut să trăiești experiențe noi și....

– M-au alungat de acasă, a întrerupt-o Charlotte, pentru că s-au săturat de pretențiile mele excesiv de selective în alegerea unui soț. Nu mai știau cum s-o mai scoată la capăt cu mine.

– Cum spuneam, a continuat mătușa, ignorându-i ieșirea, părinții tăi mi te-au încredințat să am grijă de tine în această călătorie, și în calitate de tutore al tău îți îngădui deplină libertate de acțiune. Ieși din rutina obișnuită, draga mea. Nu trebuie să-mi dai socoteală mie sau altcuiva. Nu ești aici ca să-ți găsești un soț, ci ca să te maturizezi. Cel puțin, așa văd eu lucrurile. Ești tânără și frumoasă și ai toată viața înaintea. Distrează-te acum.

Charlotte o privea fix, întrebându-se ce-ar fi zis dacă ar fi aflat că nepoata ei pozase de dimineață aproape goală în brațele unui bărbat seminud.

– Nu mă ascundeam în camera mea, a mințit, pentru că de fapt exact asta făcuse. Dar dacă asta te face fericită, nu mă voi mai odihni în timpul zilei.

– Nu vreau decât să-ți lași temerile la o parte și să nu regreti ocaziile pierdute, a rostit oftând cealaltă.

Nu se prea putea spune că dusesese lipsă de îndrăzneală în ultimele zile, și nu-i părea deloc rău pentru ceea ce făcuse cu Gavin, și ei nu-i părea rău. În fine, cel puțin deocamdată... Dar ce i se întâmplase mătușii ei în trecut ca să o facă să vorbească acum atât de pasional despre ocazii ratate?

– Mătușă Louisa, ce regreti din viața ta?

– O, prea multe lucruri ca să le mai număr, a suspinat femeia mai în vârstă cu privirea înnegurată. Cel mai

mult regret momentele când mi-a fost teamă să fac ceva ce ar fi trebuit să fac.

- Cine era domnul cu care ai stat aseară?

Mătușa Louisa a surâs și expresia feței i s-a împlânzit:

- Te referi la Carlos? Este un prieten vechi. Un prieten foarte drag și special pe care-l cunosc de când eram tânără.

- Erai îndrăgostită de el? La gestul afirmativ al mătușii, Charlotte a stăruit: Ce s-a întâmplat?

- Eram teribil de nečugetată și nu m-am măritat cu el când m-a cerut. Așa că s-a căsătorit cu altcineva.

- Ce trist!

- Da, a încuviințat Louisa, privind spre fereastră. Atunci am fost distrusă.

- Soția lui este aici?

- Nu. A murit anul trecut.

- Păi atunci ați putea...

- Ei hai, destul cu poveștile mele. Am venit să vorbim despre tine, i-a amintit mătușa, lăsând impresia că nu voia să-i împărtășească mai multe despre acest subiect. Hai, promite-mi că te vei distra pe cinste cât stăm aici, a urmat ea pe un ton vesel. Gata cu ascunsul în cameră.

Oare putea să facă asta? Putea să pretindă că mama ei nu o trimisese acolo drept pedeapsă? Putea să pretindă că vechea Charlotte nu mai exista și să renunțe la rezervele ei? Putea să urmeze fără griji recomandările mătușii? Ar fi fost oare atât de îngrozitor? Și de fapt nu începuse deja?

- Promit, a murmurat ea șovăielnic.

- Perfect! Mătușa Louisa strălucea de mulțumire.

Atmosfera seducătoare de la vilă o prinsese în mreje, și inima lui Charlotte a început să gonească nebunește la gândul aventurii care urma.

capitolul 5

Gavin scruta încăperea în căutarea ei. În așteptarea ei.

Nu o mai văzuse pe Charlotte din zori și se întreba cu o nerăbdare crescândă unde era și ce făcuse toată

ziua. În salon era aceeași atmosferă ca și în seara precedentă. Oaspeții se plimbau de colo-colo sau erau așezați în grupuri intime în jurul unor mese mici ori pe sofale. Masa lungă era acoperită de platouri cu fructe de mare suculente și boluri cu fructe exotice și brânzeturi. Muzica unui chitarist umplea încăperea. Gavin se deprinsese de minune cu atmosfera relaxată de la vilă.

– Señor Ellsworth, nu vreți să ședeți lângă mine?

De pe o canapea roșie de catifea, Isabella Hernandez îl fixa cu ochii ei negri invitându-l printr-un semn al mâinii. Drăgălașa verișoară a lui Pedro stătuse agățată de el toată ziua, iar noutatea începuse să-și cam piardă farmecul. Obișnuit ca femeile să flirteze cu el, Gavin îi remarcase atitudinea îndrăzneată din clipa în care o cunoscuse. Pedro își făcuse apariția înainte de prânz, chiar înainte ca englezul să se aventureze prin oraș. Gavin așteptase mai mult decât era nevoie, sperând ca Charlotte să se răzgândească și să vină cu el. Apoi, Pedro împreună cu cei trei verișori ai lui sosiseră pe neașteptate la vilă, iar Gavin se lăsase inclus în planurile lor. Își petrecuse după-amiaza hoinărind cu ei prin Málaga și se simțise destul de bine, deși nu se putea gândi decât la Charlotte.

Era misterioasă. Dincolo de motivele personale pentru care-și petrecea vara în străinătate, seara trecută crezuse că o „descifrase“. Era genul tipic de femeie cu nasul pe sus, greu de mulțumit, plină de principii înalte și suspiciuni. Dimineată însă, în atelierul de pictură, îi dovedise că se înșela din acest punct de vedere. Charlotte nu făcuse nici un moft cu privire la modul în care urmau să pozeze. Pe deasupra, era de-a dreptul încântătoare. Trupul ei perfect modelat, parfumul ei fermecător, curbura grațioasă a gâtului, aspectul mătăsos al pielii ivorii, albastrul limpede al ochilor... Și privirea din ochii aceia...

Nu-și putea scoate din cap imaginea chipului ei.

După toate aparențele însă, nu avea să o vadă în această seară. La naiba, oare ce intenții avea? Oricum, era ridicol să se gândească atâta la ea. Nu era genul lui. Charlotte era genul de fată cu care te căsătorești, iar

Gavin era prea tânăr și prea nerăbdător să se distreze ca să se gândească la însurătoare. Trebuia să și-o scoată din cap pe frumoasa Charlotte Wilton.

I-a aruncat un zâmbet verișoarei lui Pedro și i s-a alăturat pe sofa. Isabella a surâs cu o plăcere nedisimulată:

- Va-ți distrat bine? Ia întrebă radioasă, punând posesiv o mână pe brațul lui.

Înainte ca el să-i poată da un răspuns, obiectul gândurilor lui i-a captat privirea. Charlotte intrase în încăpere, și preț de o clipă Gavin nu a putut să vorbească.

Tânăra s-a oprit sub arcadă; părea ispita însăși în rochia elegantă, vișiniu-intens, care-i îmbrățișa rotunjimile trupului mulându-se ca o mânășă și punându-i perfect în evidență decolteul amplu. Părul ei blond era aranjat într-un coc în vârful capului, dezvăluindu-i curba delicată a gâtului. Gavin s-a silit să-și înfrâneze imboldul de a-i face un semn, de a o chema la el. În loc de asta, a urmărit-o pe doña Yvonne care, ca o gazdă excelentă ce era, a luat-o repede de mână pe Charlotte și a tras-o în încăpere, după care i-a făcut cunoștință cu fiul său, Pedro.

Gavin a fost pe punctul să sară de pe canapea când a văzut cum străluceau ochii prietenului său. Bineînțeles că avea să graveze imediat în jurul lui Charlotte, căci Pedro nu pierdea nici o ocazie de a fi cu o femeie splendidă. Charlotte a reacționat cu un surâs timid la farmecul spaniolului, care a luat-o de braț și a condus-o spre sofa. Gavin s-a ridicat în picioare, iar Pedro a făcut prezentările.

- Domnișoară Wilton, ne-am mai întâlnit? i s-a adresat Gavin cu un zâmbet.

- Da, parcă țin minte că v-am mai văzut undeva, la tachinat ea, cu ochi scânteietori. Figura dumneavoastră îmi este foarte familiară.

- Voi doi vă știți? s-a posomorât Pedro.

- Da, ne-am cunoscut aseară, iar mama ta pictează un tablou cu noi, i-a explicat vesel amicul său.

- *Por supuesto, mi madre.* Păi, înseamnă că suntem toți prieteni acum. *Qué bueno!* O să mâncăm împreună.

Señorita Wilton, trebuie să veniți cu mine. Gavin, vrei s-o însoțești tu pe verișoara mea?

Pedro a înhățat-o pe Charlotte de mână și a condus-o spre masă, spre enervarea englezului, care ar fi vrut să-i pună piedică. Buna-cuviință l-a îndemnat totuși să ia brațul Isabellei, care radia de bucurie. Tot restul serii a fost iritat de felul ostentativ în care Pedro o revendica pe Charlotte, iar afecțiunea coplesitoare a Isabellei nu îmbunătățea cu nimic lucrurile. De fiecare dată când îi surprindea privirea, Charlotte i-o susținea mai mult decât era nevoie. Ochii ei mari și albaștri îl fascinau. La fel și râsul ei.

Și părea să râdă la tot ce spunea prietenul lui, zâmbea și-și flutura genele lungi, aparent captivată de farmecul latin al lui Pedro. Când se cunoscuseră, nu-și dăduse seama că era o cochetă experimentată. Își imaginase că reacția ei avusese drept cauză exclusivă farmecul lui cuceritor; iată însă că în compania prietenului său flirta cu multă pricepere.

Asta nu-i plăcea deloc.

Când oaspeții au început să se retragă spre camerele lor pentru culcare, și Gavin era mai mult decât pregătit să plece. A încercat să-și facă loc lângă Charlotte, dar brațul lui Pedro era așezat ferm pe al ei, așa că n-a putut decât să-și urmărească neajutorat prietenul ieșind din salon cu frumoasa englezoaică.

A rămas cu Isabella, care s-a agățat de brațul lui explicându-i că voia să ia puțin aer înainte de a se retrage. În mod normal i-ar fi făcut plăcere să o sărute pe bruneta aceea drăguță pe o verandă luminată de stele și nu înțelegea de ce acum nu avea nici un chef. Era mai mult decât dornică, și nu se sfia să-i dea și lui de știre. Cu toate acestea, el nu se putea gândi decât la Charlotte. Oare Pedro intenționa să o sărute?

-Mă tem că nu mă simt prea bine, señorita Hernandez.

-Aerul proaspăt o să vă facă bine, a insistat ea făcându-i un semn discret cu ochiul.

Ce nu era în regulă cu el?

– Mă tem că nu, a spus cât a putut de blând, în timp ce-i lua mâna de pe brațul lui. Mi-ar face bine puțină odihnă. Ne vedem mâine, señorita. Mulțumesc pentru această seară minunată, a încheiat el aruncându-i unul dintre zâmbetele lui zdrobitoare.

A recunoscut în ochii ei dezamăgirea, însă n-a mai stat pe gânduri, ci a pornit spre ușă. Trebuia să ajungă la Charlotte înainte ca Pedro să-i facă avansuri. Mai întâi a inspectat grădina înconjurată de ziduri, gândindu-se că prietenul lui o dusesese în vreun colț izolat și romantic sub clar de lună, dar cei doi nu se zăreau nicăieri. Spre surprinderea lui, într-un colț retras a dat peste mătușa lui Charlotte, care purta o conversație destul de aprinsă cu un gentleman cu barbă, însă din fericire ei nu au apucat să-l observe. Apoi s-a precipitat prin vilă, urcând treptele două câte două. Holul lung era pustiu. S-a oprit în fața ușii ei, dar nu a ciocănit.

Se simțea ca un prost, dar nu reușea să-și potolească panica din piept, așa că a coborât la parter, întorcându-se în camera lui. A deschis intempestiv ușile duble, a ieșit în patio și s-a dus lângă scara care ducea direct la dormitorul lui Charlotte, ridicându-și privirile spre balconul ei.

După o clipă de reflecție, a început să urce pe treptele din fier forjat. Ajuns în balcon, a bătut ușor în ușă. Prin perdelele delicate strălucea o lumină palidă.

Surprinsă, Charlotte a deschis ușile. La vederea lui, a făcut ochii mari:

– Gavin!

– Ești singură?

– Ce întrebare ridicolă! Bineînțeles că da. Ce faci aici?

S-a relaxat puțin auzind vestea, dar tot trebuia să știe:

– Te-a sărutat?

– Mă întrebi de Pedro? a replicat Charlotte cu o anumită iritare.

– Da.

– De ce te privește pe tine?

– Nu mă privește deloc. Doar că... Se simțea ca un idiot. Nu avea nici un drept asupra lui Charlotte. Cine

era el să stea acolo pe balconul camerei ei, cerându-i să-i spună cu cine se sărutase? Eu doar....

Charlotte și-a ridicat privirea spre el, cu o expresie plină de dorință.

- Nu, a șoptit pătimaș. Nu l-am lăsat să mă sărute.

- Atunci o fac eu.

Fără să stea pe gânduri, a întins mâinile și a tras-o spre el. Cu o mișcare lentă, gura lui a coborât spre a ei și a sărutat-o. S-a contopit cu el, caldă, catifelată, dornică. Pierdut în fierbințeala acelei împreunări a buzelor, Gavin nu știa cine tremură mai tare, el sau ea. Parfumul ei floral amețitor îl învăluise, prinzându-l complet în mreje. Dulceața limbii ei îngemănate cu a lui îl făcea să râvnească și mai mult. S-o râvnească pe ea. Charlotte a ridicat brațele cuprinzându-l pe după gât, iar el a tras-o mai aproape, simțind cum sânii fermi se lipeau de pieptul lui.

Gavin sărutase o mulțime de femei, una mai atrăgătoare decât alta. Blonde înalte, brunete minione, roșcate seducătoare, actrițe de teatru, balerine, debutante înfocate și tinere văduve. Cu fiecare din aceste doamne flirtase, răsese, se sărutase și se distrase. Toate erau femei frumoase, așa cum era și Charlotte.

Dar nici una dintre ele nu-l făcuse să se simtă așa cum se simțea acum.

Ei i-a scăpat un suspin slab printre buze, și auzindu-l, sărutul lui a devenit mai apăsător. Mâinile lui, care-i dezmierdau spatele și gâtul zvelt, au alunecat spre părul auriu, desfăcându-l din agrafele care-l țineau strâns. La fel cum se întâmplase și în acea dimineață, coama ei s-a revărsat într-o cascadă ondulată, și din nou arăta ca o zeiță splendidă.

În minte i-a răsunat un clopoțel slab de alarmă și și-a dat seama că trebuia să se oprească, pentru că altfel totul s-ar fi sfârșit cu ea întinsă pe spate în așternuturi. I-a cuprins fața în mâini și, recurgând la toate rezervele de voință pe care le avea, s-a desprins din sărut.

Și-a lipit capul pe pieptul lui și amândoi au încercat să-și tragă sufletul. Trupul ei voluptuos era atât de strâns lipit de al lui, încât toată stăpânirea lui de sine a fost

pe punctul de a ceda. A sărutat-o tandru pe creștet și a inspirat profund.

Cu Charlotte odihnindu-și capul pe pieptul lui, Gavin nu mai știa cât timp trecuse de când stăteau astfel. Nici unul din ei nu voia să se desprindă din îmbrățișare.

– Charlotte, a murmurat în cele din urmă, surprins de răgușeala din vocea lui. Cum ea nu s-a clintit și n-a scos nici o vorbă, și-a dres glasul și a spus: Trebuie să plec acum.

Cu privirea tristă, ea s-a dat un pas înapoi.

– Charlotte! a chemat-o Gavin, întinzând mâna spre ea. Tânăra femeie i-a luat mâna și a strâns-o ușor înainte de a-i da drumul.

– Noapte bună, a murmurat, apoi s-a retras repede în încăpere.

Ușile duble s-au închis cu un clinchet slab.

capitolul 6

– Gavin, cred că buzele tale erau prea aproape de obrazul ei, i-a atras atenția doña Yvonne. Charlotte, înclină capul spre mine. Așa. *Perfecto!* Și acum nu mișcați.

Din nou, Charlotte se găsea în brațele lui Gavin pozând pe jumătate goală. Îi fusese teamă să-l vadă în această dimineață după sărutul lor pasional de pe balcon din ajun, dar îngrijorarea i se risipise pe dată. În clipa în care privirile li se întâlniseră, zâmbetul lui drăgăstos făcuse ca orice stânjeneală să dispară.

De data asta era mai relaxată. Îi plăcea la culme să se afle în brațele lui, pentru a nu mai vorbi de faptul că împărtășeau un dublu secret minunat: sărutul din balcon și scena pe care o picta doña Yvonne. Nimeni în afară de artistă nu știa de poziția lor scandaloașă, deoarece studioul ei era un loc interzis curioșilor. După terminarea tabloului, nimeni nu i-ar fi putut tăgădui plăcerea de a poza pentru el.

Și nimeni nu știa de sărutul lor. Sărutul lui fusese o mare surpriză. O surpriză splendidă.

Aproape toată seara și-o petrecuse la brațul lui Pedro Bautista-Martín. Fără îndoială, acesta era fermecător. Îl găsea amuzant, îi făcuse plăcere compania lui și, cum Gavin părăsise să se simtă fericit alături de dragălașa señorita Hernandez, îi fusese recunoscătoare pentru atenția arătată. Sentimentul de gelozie care o invadase când văzuse mâinile spanioloaicei pe brațul lui Gavin a făcut-o să se simtă stânjenită. Deși pozase cu el pentru tablou într-o atitudine intimă, nu avea nici un drept asupra lui Gavin Ellsworth. Ținuse capul sus și urmăse sfatul pe care i-l dăduse mătușa Louisa. Încercase să se bucure de seara trecută și se trezise râzând la glumele nesărate ale lui Pedro, dar simțise acut fiecare privire pe care i-o adresase Gavin.

Mai târziu, când bătuse la ușa camerei ei, expresia de pe fața lui îi făcuse inima să i se zbată în piept. Era gelos fiindcă prietenul lui voise să o sărute. Gândul acesta îi dădea fiori. Pedro nu încercase să o sărute, iar ea nici nu i-ar fi dat voie. Și totuși, când Gavin o luase în brațe, nu avusese nici o intenție să-l oprească.

Tânjise după sărutul lui din primul moment în care-l văzuse, așa bronzat și blond. Iar sărutul acela...

O, sărutul acela!

A simțit o ușoară zvâcnitură în stomac când și-a amintit ce senzații trezise în ea sărutul acela. Presupusese că Gavin era priceput la arta sărutului și nu fusese dezamăgită. Nu, deloc. Ar fi vrut ca sărutul lor să nu se mai sfârșească. Însă trebuise să se sfârșească, iar după ce avusese timp să reflecteze îi fusese recunoscătoare pentru stăpânirea de sine.

Acum s-a sprijinit de el, savurând atingerea brațelor lui goale în lumina blândă a zorilor. Ar fi vrut să-i vadă ochii, dar era cu spatele la el, și doña Yvonne se supăra dacă modelele își schimbau poziția.

Au rămas complet nemișcați până când a simțit cum mâna lui Gavin care se odihnea pe sânul ei o strângea ușor prin mătasea subțire. Și-a ținut răsufarea în timp ce vârful degetului lui a alunecat cu infinită delicatețe pe sfârc, provocându-i o plăcere incredibilă. Respirația lui fierbinte pe obraz îi dădea fiori de o intensitate

pe care n-o mai cunoscuse până atunci. Își dorea cu disperare să fie singuri și el să o atingă fără ca mătasea să-i acopere pielea.

La acest gând scandalos, Charlotte a fost pe punctul s-o ia la fugă de pe banca de marmură. Era doar de câteva zile în sudul Spaniei și-și pierduse orice simț al decenței! Doamne, Dumnezeu! ce o apucase?

– Petrece-ți ziua cu mine, i-a șoptit el la ureche.

– Da, sigur că da, a murmurat la rândul ei. În acel moment ar fi putut să-i ceară orice, absolut orice, și ea ar fi fost de acord.

– Ce tot şușotiți acolo? a strigat doña Yvonne. *¿Que es el secreto?*

– Îi ceream lui Charlotte să-și petreacă ziua cu mine, a explicat Gavin întorcându-și capul către gazda lor.

– Nu mișca! l-a certat aceasta, iar Gavin și-a reluat poziția cu buzele pe obrazul lui Charlotte. Râzând, doña Yvonne l-a iscodit: Și a acceptat drăgălașa Charlotte să meargă cu tine?

Charlotte i-a simțit buzele și fierbințeala răsuflării când el a răspuns:

– Da, a fost de acord.

– *Maravilloso!* a exclamat doña Yvonne fără să-și ascundă amuzamentul. Să mai profit câteva momente din această lumină și pe urmă sunteți liberi să plecați.

Doar câteva momente! Dimineața se scursese mult prea repede pentru Charlotte.

Până să se dezmeticească, era deja în drum spre coastă, împreună cu Gavin, îmbrăcată cu o adorabilă rochie din muselină galben-pal și cu o pălărie mare de paie, împodobită cu panglici asortate. Cum se treziseră mult mai devreme decât ceilalți, s-au strecurat afară înainte să-și dea cineva seama că plecaseră, deși Charlotte a lăsat un bilețel pentru mătușa Louisa. Chiar dacă îi dăduse mână liberă, nu voia ca adorabila ei rudă să-și facă griji în legătură cu hoinărelile ei.

Unul dintre vizitii de la vilă i-a dus cu o trăsură deschisă până pe țărm. Soarele cald strălucea vesel deasupra lor, iar pe cer erau numai câțiva nori pufoși. Mirosul

aerului sărat a înviorat-o. Se simțea totuși o păcătoasă pentru că ieșise cu un bărbat fără însoțitoare, lucru care nu ar fi fost niciodată permis în Anglia.

Când au ajuns pe malul mării, Gavin i-a ordonat vizitiului să-i aștepte. În afară de câțiva pescari ici și colo, plaja era pustie. După ce a ajutat-o să coboare din trăsură, Gavin i-a luat mâna într-a lui și au început plimbarea pe nisip. Ce ciudat! Să se țină de mână i se părea o postură mai intimă decât cea pe care trebuiseră s-o adopte în atelier.

- Nu ești deloc așa cum mă așteptam, i-a spus el peste țipetele stridente ale păsărilor și zgomotul valurilor care se rostogoleau ritmic.

- Nu înțeleg ce vrei să spui.

- Lei totul foarte calm.

- Totul?

- Tabloul și pozatul. Cele mai multe dintre tinerele bine educate, așa ca tine, s-ar rușina să fie immortalizate într-o asemenea atitudine.

- Așadar ai o impresie mai proastă despre mine?

S-a răsucit spre ea, sfredelind-o cu o privire arzătoare:

- Nu, sigur că nu.

- Atunci de ce spui așa ceva?

- Pentru că tu ești mai mult decât mă așteptam. La această remarcă Charlotte a rămas tăcută, neștiind cum trebuia să o interpreteze. De ce ai fost de acord să pozezi pentru acest tablou, Charlotte? a vrut el să știe.

- Când doña Yvonne ne-a propus să ne picteze, nu mi-a dat prin minte că avea să fie într-o manieră atât de... grecească, a spus ea, negăsind un cuvânt mai bun. Apoi, când mi-am dat seama ce vrea să facă, mi s-a părut nepoliticos să refuz.

- Deci suporti să fii drapată doar în mătase, cu mâinile mele pe trupul tău, toate astea numai ca să fii politicoasă? a chicotit el.

Charlotte s-a oprit din mers și l-a privit în față, remarcând că părul lui blond scânteia în soare.

- Tu de ce pozezi?

- Fiindcă eram gata să accept orice scuză ca să fiu lângă tine.

Deci fusese de acord numai ca să poată petrece mai mult timp cu ea. Voia să-l creadă, deși probabil că le spunea asemenea vorbe drăguțe tuturor fetelor. Afirmațiile lui Gavin erau de-a dreptul scandaloase, dar ea nu se putea împiedica să creadă că exprimau adevărul. Că acest bărbat arătos, manierat, fermecător voia realmente să fie lângă ea. A întins o mână înmănușată în dantelă să-i atingă obrazul. „Oare să-mi îngădui să cred, măcar o dată, acum? Măcar în vara aceasta. Numai cu el. Că vorbele lui sunt adevărate. Că sărutările lui sunt adevărate. Ar fi nemaipomenit de ușor...”

S-a ridicat pe vârfuri și a depus un sărut ușor pe obrazul lui, lângă gropița care o tulbura atât de mult.

El a zâmbit, accentuând gropița cu pricina:

- Ce am făcut ca să merit un sărut atât de dulce? S-a simțit brusc rușinată, așa că și-a lăsat mâna în jos și a pornit mai departe. El a ajuns-o din urmă imediat, ținând-o încă de mâna cealaltă, și i-a șoptit: Ai un parfum minunat, de flori.

- Lăcrămioare.

- Îmi place.

Charlotte a surâs. Și-au continuat plimbarea în tihnă, ascultând cum se spărgeau valurile la mal.

- La ce facultate mergi?

- În prezent, la nici una. Tocmai am fost dat afară de la Oxford, a murmurat el spăsit.

- Înțeleg. Bănuise acest lucru încă de la început. Să îndrăznesc să te întreb ce ai făcut ca să meriți o asemenea sancțiune?

- Pedro și cu mine am ticluit un plan. Prostesc, dar nostim. Spre deosebire de el, eu am fost prins. Te scutesc de detaliile neplăcute.

- Și ce-o să faci acum?

Gavin a ridicat ușor din umeri:

- Presupun că taică-meu se străduiește din răputeri să găsească o altă universitate care să mă primească.

- Este chiar atât de greu să faci ceea ce trebuie? N-ar fi mai simplu decât să fii nevoit să te ascunzi în timpul verii?

-Nu-mi este rușine, a spus el pe un ton răstit. Și nu mă ascund.

De această dată Charlotte și-a mușcat limba, simțind cum mâna lui se încordase.

-Voiam să spun că poate ar fi mai simplu să respecti regulamentele și să mergi mai departe?

-Te referi la educație? Râsul sardonice al lui Gavin s-a rispit ca un ecou odată cu briza. La ce-mi trebuie educație? Voi moșteni titlurile și averea tatălui meu. Voi deveni contele de Breckinridge, mă voi căsători cum se cuvine, voi produce un moștenitor, mă voi retrage la țară și voi ajunge bătrân și gras. Ce contează dacă am o educație sau nu? Viitorul meu a fost aranjat dinainte.

Ea a făcut o pauză înainte de a răspunde:

-Dacă nu vrei să-ți continui educația fie și numai ca să nu te porți prosteste într-o bună zi, când vei fi în Camera Lorzilor, foarte bine. Dar ai idee câți tineri ar da tot ceea ce au pentru șansa de a urma o universitate? A rămas tăcut, dar părea de-a dreptul întristat de cuvintele ei. Charlotte a stăruit: Nu ar trebui să irosești o asemenea ocazie, Gavin. S-ar putea să nu mai apară. În minte i-a revenit reacția mătușii ei din ziua precedentă.

-Punct lovit. A ridicat o mână, în semn de capitulare, și i-a aruncat bine cunoscutul zâmbet.

-Fratele meu merge la Cambridge, a adăugat ea.

-Ai un frate? s-a mirat el.

-Am cinci frați. Unul mai mare și patru mai mici.

-Și nici o soră?

-Nu, dar mi-ar fi plăcut să am măcar una.

-Trebuie să fie foarte distractiv să faci parte dintr-o familie mare.

-Da și nu.

-Nu? Toți bărbații din casă te tratează probabil ca pe o prințesă.

-Nu chiar. Fratele meu mai mare este plecat la școală în cea mai mare parte a timpului, iar frații mai mici, ei bine, să spunem că sunt foarte plini de energie.

Mama mea și tatăl meu vitreg sunt foarte ocupați cu creșterea lor.

– Mi-am dorit întotdeauna un frate.

– Și eu. Pe urmă mama s-a recăsătorit după moartea tatei, și până să mă dumiresc m-am trezit cu un frate vitreg și patru frățiori după mamă!

– Biata Charlotte, a spus el cu blândețe, dar fără urmă de condescendență. Te simți neglijată în familia ta cea nouă, nu-i așa?

Nu tradusese niciodată gândul acesta în vorbe, dar exista un grăunte de adevăr în afirmația lui. După ce se recăsătorise, mama lui Charlotte nu mai avusese la fel de mult timp pentru ea, fiind absorbită de creșterea băieților. O, Charlotte își iubea frații mai mici și își ajuta mama cât putea, dar tot îi venea greu să împartă afecțiunea maternă, ținând seama că fuseseră numai ele două așa de mult timp. De-a lungul anilor își spusese că nu conta, dar în sinea ei se simțea puțin surghiunită. Era ciudat că un tânăr aparent nepăsător precum Gavin remarcase un asemenea detaliu.

– Și totuși, mi-am dorit un frate sau o soră, nu contează, a continuat el. Cineva care să mai ia din atenția și presiunea de pe umerii mei.

– Aș fi zis că-ți place să fii în centrul atenției, nu s-a putut ea abține să-l tachineze.

– Depinde de tipul atenției care mi se acordă.

– Și cam care ar fi acela? a ripostat Charlotte privindul curioasă.

– Orice fel de atenție primesc de la tine, a spus el aplecându-se și sărutând-o pe obraz.

Tulburată de sărutul lui impetuos, i-a surâs. Avea puterea să-i facă inima să bată nebunește...

– Ar trebui să ne înapoiem la trăsura, a sugerat el.

A strâns-o ușor de mână și au făcut cale întoarsă. Exact în acel moment însă, un val mare a măturat țărmașul mai departe decât se așteptau. Cu un țipăt de surpriză, Charlotte a încercat să fugă pentru a nu-și strica pantofii, dar cu o mișcare rapidă Gavin a săltat-o în brațe chiar când apa se învolbura în jurul lor. S-a prins strâns de umerii lui, încântată să fie așa

de aproape de el, și și-a lipit capul de pieptul lui, iar tânărul gentleman a pornit anevoie prin nisipul ud, ducând-o la adăpost.

Era un gest atât de afectuos și de plin de grijă, încât a simțit cum toate barierele împotriva lui dispăruseră într-o clipită.

Zilele lor au căpătat o rutină foarte simplă. Gavin și Charlotte își petreceau diminețile pozând pentru doña Yvonne și după-amiezile doar ei doi, explorând împrejurimile. Luau cina cu oaspeții de la vilă în fiecare seară, și toată lumea își dădea seama că Gavin o curta deschis pe tânăra englezoaică. Atât Pedro Bautista-Martín, cât și Isabella Hernandez și-au retras atențiile, fiindcă era limpede că Charlotte și Gavin nu au ochi decât unul pentru celălalt.

Charlotte știa că nu avea să dureze, că era doar un flirt pe timpul verii. Știa că lui Gavin nu-i păsa cu adevărat de ea și era conștientă că avea să-și piardă interesul și să se plictisească în cele din urmă, când dispărea efectul noutății. Se pregătea pentru această clipă. Deocamdată însă, încerca să definească exact ce anume o intriga așa de mult la el. Ce o atrăgea. N-a găsit cu adevărat răspunsul niciodată. Tot ceea ce putea să facă era să se lase învâluită de senzațiile ametoitoare care o copleșeau de câte ori era în compania lui.

capitolul 7

– *Voilà!*

Nici Gavin și nici Charlotte nu s-au mișcat. Ultima rază de lumină a dimineții se risipea, iar ei rămăseseră în atitudinea de poză, tolăniți pe banca de marmură, drapați în mătasea pală.

– *El retrato está completo*, a exclamat doña Yvonne de partea cealaltă a pânzei. Am terminat.

Trecuseră aproape două săptămâni de când începuseră această aventură neobișnuită. În tot acest timp păruseră să existe doar unul pentru celălalt, iar zilele

se scurgeau în jurul ședințelor intime din atelier. Acolo nu erau Gavin sau Charlotte. Nu. Nu erau ei înșiși. El era un zeu grec puternic, iar ea era o zeiță splendidă. În acel atelier trăiau o altă viață, unde nu existau bariere. Erau goi, doar cu o pânză transparentă între ei...

Și acum se terminase. La fel și șederea ei în Spania.

Tot nu se mișcaseră.

– O, ce frumos este. Minunat! *Perfecto*. Dar încă nu puteți să-l vedeți. Vă voi surprinde cu el. Acum duceți-vă să vă îmbrăcați, dragii mei.

Fără tragere de inimă, Gavin și-a luat mâinile de pe trupul lui Charlotte. Tot fără tragere de inimă, ea s-a desprins din îmbrățișarea lui. „Și el este trist? Se simte la fel de nefericit ca mine?” În timp ce doña Yvonne sporovăia și își făcea de lucru cu vopselele, Charlotte a îndrăznit să arunce o privire spre chipul frumos al partenerului ei. Ochii lui căprui erau plini de tandrețe, iar dorința evidentă care ardea în străfundurile lor i-a tăiat răsuflarea. Cu obraji în flăcări, s-a ridicat pe neașteptate, ținând strâns bucata de mătase în jurul pieptului.

Când Charlotte s-a întors din camera unde se schimbase, Gavin o aștepta. Așa cum le era obiceiul, au hoinărit pe plajă și au făcut o plimbare cu trăsura prin împrejurimi. După cina din seara aceea, lui Charlotte îi venea greu să creadă că se sfârșise ultima ei zi în Spania.

Și tot nu-i spusese lui Gavin că a doua zi dimineată pleca în Italia.

Mătușa Louisa primise o scrisoare de la prietena ei, care era bolnavă, și voia să ajungă la ea cât mai repede, așa că-și scurtau puțin șederea în Spania, urmând ca în zori să pornească spre Venetia. Charlotte nu știa dacă Gavin auzise noutățile de la altcineva sau nu, dar ea nu-i spusese nimic. Nutrea impresia că dacă ar fi vorbit despre timpul petrecut împreună în Spania, vraja care-i învăluise s-ar fi rupt. Nu se aștepta la nimic din partea lui în legătură cu vreun plan de viitor.

Gavin a luat-o în brațe și a sărutat-o pe balconul camerei ei, așa cum făcuse în fiecare seară. De la o zi la alta

sărutările lor deveniseră tot mai pasionale, mâinile li se aventuraseră din ce în ce mai departe. Ca întotdeauna însă, el s-a oprit înainte de a se lăsa purtați de val, deși ea tânjea după mai mult.

- Noapte bună, frumoasa mea Charlotte, i-a șoptit la ureche. Ne vedem dimineață.

Nu-i mai aștepta însă întâlnirea din atelier, ca până acum. Îi stătea pe limbă să-i spună că urma să plece, dar cuvintele nu voiau să iasă.

- Noapte bună, a fost tot ce a putut să rostească.

Apoi el a dispărut pe scara în spirală.

Charlotte s-a întors în camera ei pustie, clipind ca să-și stăpânească lacrimile neplânse, cu senzația că primise o lovitură în stomac. S-a așezat pe marginea patului, cu brațele adunate în jurul ei, încercând să-și recapete suflarea. În cele din urmă s-a ridicat. Cu degete tremurânde și-a scos rochia elegantă și toate podoabele și s-a lăsat să alunece în răcoarea cămășii de noapte din batist. Și-a desfăcut părul lung din agrafe, lăsându-l să-i cadă pe umeri până în talie, apoi a stins luminile și s-a suit în patul înalt. Nu putea să stea liniștită, era agitată și încordată, plină de dorință.

În cele din urmă s-a dat jos din pat și a început să străbată încăperea dintr-o parte în alta, străduindu-se să-și pună gândurile în ordine. Peste câteva minute s-a uitat țintă la ușile de la balcon; înainte să apuce să se răzgândească, s-a strecurat afară și aproape că a zburat pe treptele de fier forjat care duceau spre camera lui Gavin. Cu inima bătându-i sălbatic, a ciocănit ușor la ușă. Fără să aștepte răspuns, a deschis ușile duble și a scrutat încăperea slab luminată.

La zgomotul ușii deschise, el s-a întors și s-a oprit în loc. Tocmai își scosese cămașa, era doar în pantaloni. Văzându-i pieptul gol, Charlotte s-a înfiorat.

- Charlotte?

Nu putea să vorbească, avea gura uscată. A închis ușile în urma ei și a pășit spre el, nesigură pe picioare, ignorând zgomotul incredibil din urechi. Privirea i-a alunecat spre patul mare care domina încăperea, apoi din nou la Gavin.

El și-a aruncat cămașa pe jos și s-a îndreptat către ea. Când a primit-o în brațele lui, Charlotte i-a inhalat parfumul proaspăt și s-a gândit că avea un efect liniștitor, la fel ca îmbrățișarea lui familiară. Și-a apăsât obrazul pe pieptul lui gol și cald, auzindu-i bătăile inimii. Și-a încolăcit brațele în jurul lui și i-a dezmiardat spatele ned. Gavin o săruta neîncetat pe creștetul capului și o mângâia pe păr.

Când a fost în stare să vorbească din nou, i-a cuprins fața în mâini, obligând-o să se uite la el. Știa foarte bine de ce venise.

Fără o vorbă, gura lui a acoperit-o pe a ei, fierbinte și posesivă, și dornică. Limba lui explora plină de ardoare. Charlotte se ținea strâns lipită de el și-i răs-pundea la sărut cu tot entuzisamul. Îl dorea. Voia totul. Și în acel moment nimic nu conta în afară de ei doi. Stătea agățată de el, de buzele lui pătimașe, de gura lui fierbinte.

În sfârșit, avea toată libertatea să o atingă unde voia, și mâinile lui Gavin goneau pe tot trupul ei, mângâ-indu-l prin cămașa de noapte. Și-a coborât mâinile pe spinarea ei, peste coapse, apoi i-a cuprins fesele în pal-me, lipind-o de el. Cu degetele a prins și a ridicat pânza cămășii de noapte, apoi fără grabă a tras-o, lăsând în urmă pielea goală a gambelor. Când ținea în mâini suficient material, a tras restul în sus și apoi peste cap, căci, îndatoritoare, ea ridicase brațele.

- Mi te-am imaginat în acest chip de o mie de ori, Charlotte, dar ești chiar mai frumoasă decât în visele mele, a șoptit el pradă fascinației.

Era goală înaintea lui, de data asta fără paravanul iluzoriu al bucății de mătase. Gavin și-a plimbat mâinile calde pe trupul ei, mângâindu-i umerii, brațele, spinarea. Simțind cum o inundau frisoane de plăcere, s-a aplecat în față și l-a sărutat, cu gura flămândă să-i simtă gustul. El a ridicat-o fără nici un efort, exact ca în ziua aceea pe plajă. Îi plăcea grozav când el făcea asta. A pus-o pe pat, cu o mișcare blândă, apoi s-a întins și el lângă ea. Cu capul odihnindu-i pe mână, o țintuia cu privirea.

- Ai mai făcut așa ceva? I-a iscodit ea cu teamă, știind care va fi răspunsul. La încuviințarea lui tacită, a continuat: Cu foarte multe femei?

- Acest lucru nu are importanță acum.

- Eu nu am făcut niciodată...

- Știu. I-a șters cuvintele de pe buze cu un sărut, mângâindu-i chipul cu mișcări liniștitoare. Știi ce chin a fost pentru mine să te țin așa în brațe în fiecare dimineață în studio și să-ți simt trupul atât de aproape de al meu fără să pot face asta?

Cu cea mai ușoară, cea mai fină atingere a trasat conturul delicat al obrazului, în jos pe gât, mângâind-o pe piept până a ajuns la vârful unui sân. Ea a clipit iute în timp ce el o privea țintă, cu ochii întredeschiși încărcți de pasiune.

- Sau asta?

A lăsat capul în jos și a sărutat-o pe sân, jucându-se atâțător cu sfârcul.

Ea a început să respire scurt și sacadat, fremătând de plăcere la atingerea lui intimă. Era absolut încântător.

- Sau asta?

A continuat s-o acopere cu sărutări dulci ca mierea și pe celălalt sân.

Așa cum stătea întinsă pe patul lui, pentru o clipă a fost copleșită de panică la gândul a ceea ce urma. A închis ochii și l-a tras spre ea, dorindu-și să fie acoperită complet de trupul lui greu și ferm. Auzea sunetul vocii lui, șoapte tandre de dragoste, vorbe liniștitoare. Îi șoptea numele în timp ce o săruta pe față, pe ochi, pe obraji, pe gât. Nu-i era teamă, pentru că voia toate acestea, îl dorea prea mult ca să-i fie frică cu adevărat. Necunoscutul era cel care o făcea așa de nervoasă.

Prin minte îi goneau gânduri, totul și absolut nimic. Nu reușea să prindă o frântură, că alta îi lua locul. Gavin mirosea frumos, a săpun parfumat. Pielea îi era nemaipomenit de caldă și catifelată. Părul blond era des și mătăsos. Îi plăcea foarte mult cum sună numele lui. Poate chiar îl spusese cu voce tare. Atingerea lui i se părea minunată. În jurul lor timpul părea că stă în loc,

căci fiecare clipă părea să dureze o eternitate. Fiecare mângâiere, fiecare sărut căpătau altă intensitate între ei.

Voia să se contopească, să devină parte din el. Gura ei o căuta pe a lui, și se sărutau, și buzele lor se căutau iar. Se gustau, se lingeau, sugeau. Și-a răsfiat degetele prin părul lui blond și des, lăsându-se cucerită. Și-a arcuit spatele, apăsându-se cât mai mult în trupul de deasupra. Mușchi încordați, piele încinsă, un penis lung și tare... A deschis ochii mari. Nu apucase să vadă când își dăduse jos și restul hainelor, așa că acum constata cu uimire că era la fel de gol ca și ea. Dumnezeu! Știa că avea să se ajungă la asta, și avea patru frați mai mici, așa că avea idee despre cum arată, dar nu era pregătită deloc să-l vadă sau să-l simtă pe al lui Gavin. Cu răsuflarea tăiată, a încercat să scape de protuberanța masculină care odihnea ascunsă între picioarele ei. El a sărutat-o, liniștind-o și apoi aprinzându-i iarăși simțurile. Văpaia din ochii lui o încingea până în adâncul sufletului.

– Charlotte? a spus întrebător, cu glas răgușit de dorință. Mușchii brațelor i se încordaseră.

Știa ce o întrebase.

– Da, a răspuns atât de încet, încât nu era sigură că o auzise.

A sărutat-o din nou pe gură, cu ochii în ochii ei. Auzise.

Când a pătruns-o, repede și cu forță, nu și-a putut reprima un țipăt. Durerea și stânjeneala s-au domolit în timp ce el continua să se miște în același ritm în ea.

La început a zăcut nemișcată, incapabilă să facă altceva decât să accepte. Dar pe urmă... O, pe urmă... Toate senzațiile acelea s-au întetit din nou.... Nu avea de ales. Trebuia să se miște, să se miște cu el. O excita privirea din ochii lui, care o îndemna să ceară mai mult.

Tempoul a crescut, la fel și fervoarea celor doi îndrăgostiți. Beată de plăcere și de senzațiile de extaz și de alte sentimente pe care nu le putea numi, Charlotte a crezut că o să leșine. Sau o să strige. Sau amândouă. În loc de asta, a continuat să se țină strâns de umerii puternici ai lui Gavin, singurul element de stabilitate în lumea

ei care se învârtea. Și deodată, în timp ce trupul lui se încorda peste al ei, a fost inundată de valuri de plăcere, cea mai intensă pe care o simțise vreodată.

Peste câteva clipe Gavin s-a prăbușit lângă ea, respirând la fel de greu.

Istovită și desfătându-se în letargia savuroasă care-i cuprinsese întregul trup, s-a ghemuit lângă el. Gavin a tras-o mai aproape, a cuprins-o cu brațele și a sărutat-o.

După aceea Charlotte a închis ochii.

capitolul 8

Gavin s-a uitat cu coada ochiului la raza de soare aurie care se strecura prin ferestrele înalte ale dormitorului. Aruncând o privire spre locul gol de lângă el, a rememorat imagini cu femeia frumoasă care fusese acolo peste noapte. Nu știa când plecase Charlotte din pat, dar regreta faptul că plecase deja. Știa că trebuia să se întoarcă în camera ei, dar i-ar fi plăcut să o sărute de bună dimineată.

Drăcia dracului! S-a ridicat brusc în șezut și s-a frecat la ochi. Unde naiba îi fusese capul? Să se culce cu o femeie ca Charlotte Wilton? Acum avea să tragă ponoasele. Știa care erau consecințele unei astfel de fapte, și acum trebuia să le înfrunte.

Charlotte îl luase prin surprindere când venise în camera lui în cămașă de noapte. Îl făcuse să freacă-te, știind că îl dorea la fel de mult cum o dorea el. Și Dumnezeu, în ultimele două săptămâni nu fusese el torturat în timpul ședințelor din atelier mai mult decât ar fi putut îndura un bărbat pasional și plin de viață? Cine l-ar fi condamnat pentru că cedase tentației când apăruse la ușa lui, arătând ca o zeiță seducătoare în lumina lunii?

Și chiar fusese uluitor. Simțise că așa va fi de la acea primă ședință de pozat din studioul artistei. Nu se împotrivise să-și dea hainele jos și nici nu se încordase când el o ținuse în poziția aceea așa de intimă, cum li se ceruse. Asta îi plăcea mult la ea. Naturalețea dorințelor

și sentimentelor ei. Și avusese curajul și nu-i fusese rușine să i le împărtășească și lui noaptea trecută. Zâmbind amintirii, s-a întins și în minte i-a revenit gustul buzelor dulci ale lui Charlotte.

După ce și-a făcut toaleta și s-a îmbrăcat, a ieșit din cameră în căutarea ei. Biata fată, probabil că era înnebunită de griji pentru ce se întâmplase aseară. Acum trebuia să o convingă de faptul că nu-și schimbase părerea despre ea. Ei drăcie, o prețuia chiar mai mult, dacă așa ceva era posibil! Păi nu fusese el acela care noapte de noapte visase că făcea dragoste cu ea? Nu, corect era să o găsească și să-i spună că avea să se comporte ca un om de onoare. Îi răpise inocența, deci acum trebuia să se însoare cu ea.

Sau poate că avea o cale de scăpare. Ideea i s-a învârtit prin minte, ca o ușoară tentație.

Ar fi putut să plece imediat din Spania. Era puțin probabil să o mai vadă vreodată. Nu era *obligat* să o ia de nevastă. Dar o fată precum Charlotte... Nu. Nu putea să facă așa ceva. O plăcea prea mult. Ba chiar o respecta. Era spirituală și sensibilă, și inteligentă. Se înțelegeau bine. Gavin nu se putea deda la o asemenea josnicie, adică să dispară pur și simplu ca un ticălos. Fusese educat să fie un gentleman și să se poarte ca atare.

Probabil că ea se simțea puțin rușinată și temătoare în legătură cu ceea ce-i rezerva viitorul. Neîndoielnic avea să fie foarte mulțumită de el și recunoscătoare pentru oferta lui. La urma urmelor era moștenitorul unui titlu de conte, iar soția lui avea să fie contesă.

Nu se gândise că se va căsători în următorii câțiva ani. Mai avea încă un an de universitate, așa că putea să plănuiască nunta pentru vara viitoare. Poate că tatăl lui avea să-i aprecieze dorința de a-și întemeia o familie cu o fată cumsecade și minunată, și avea să renunțe la presiunile legate de încheierea studiilor. Cu siguranță nu putea să dezaprobe căsătoria.

- *Buenas tarde, amigo!* i-a strigat Pedro Bautista-Martín.
- Bună ziua și ție, a răspuns Gavin zâmbind.
- Te-ai sculat cam târziu azi.

- Portretul este gata și m-am gândit să mai recuperez somnul. N-ai văzut-o pe domnișoara Wilton pe aici?

Pedro a părut surprins de întrebare:

- Tocmai mi-am luat rămas-bun de la ea.

- S-a dus pe plajă? a întrebat Gavin, uimit că Charlotte nu-l așteptase și pe el. Plaja ar fi fost locul perfect unde s-o ceară în căsătorie.

- Nu. Pedro a clătinat din cap, cu o expresie ciudată pe chip. S-a dus în port. Ea și mătușa ei iau vaporul de Italia.

- Ce vrei să spui? a bolborosit Gavin cu răsufierea tăiată.

- Domnișoara Wilton și mătușa ei au plecat de la vilă. Le-am urat *bon voyage* cu toții. Mama le-a condus.

Cu sângele fierbându-i în vene, Gavin îl țintuia stupefiat pe prietenul lui. „Charlotte a plecat? Fără să-mi spună o vorbă? De ce ar face așa ceva?”

- Nu știai că pleacă?

Gavin a clătinat domol din cap. Nu avusese habar. Dacă ar fi știut, ar fi oprit-o. Sau ar fi plecat cu ea.

- Am crezut că în ultima vreme voi doi ați fost destul de apropiați...

Și el crezuse la fel. Foarte apropiați. După toate aparențele, Charlotte credea cu totul altceva.

Cu picioarele grele ca plumbul, Gavin s-a dus pe verandă, privind fix la apele Mediteranei. După ce i se oferise noaptea trecută, dispăruse fără o vorbă. Nu mai voia să știe nimic de el. Avea strania senzație că-i fusese smulsă inima din piept.

Nu se gândise niciodată serios la căsătorie. Asta până s-o cunoască pe Charlotte. Fusese pe punctul să-i ceară să fie soția lui. Dar ea plecase. *Îl părăsise*. Plecase din țară! Nici măcar nu știa unde se duce. Și-a dat dintr-odată seama că nici măcar nu avea idee unde locuia. Nu avea nici o posibilitate să ia legătura cu ea.

Năucit de această constatare, s-a așezat pe un scaun, scrutând marea care strălucea în soarele după-amiezii. Era acolo, undeva... pe un vapor...

Îl părăsise.

Mintea nu-i funcționa cum trebuie. Cu siguranță nu înțelesese bine ce spusese prietenul lui, iar Charlotte ieșise puțin la plimbare cu mătușa ei.

Pedro a venit după el pe verandă și s-a așezat pe scaunul de alături.

- O iubești?

- Poftim? Gavin s-a crispat auzind întrebarea. O, nu, nu. Nu.

O plăcea extrem de mult. Era frumoasă și inteligentă și grijulie. Dar îndrăgostit de ea? Categorie, nu. Nu era îndrăgostit de Charlotte. *Sau era?*

- Nu m-aș fi așteptat la așa ceva din partea ei. Pedro a clătinat din cap neîncredător. Să nu-ți spună că pleacă. Era supărată pe tine cumva?

- Bineînțeles că nu.

Doar dacă nu era supărată că-și petrecuse noaptea în patul lui, dar se îndoia serios de acest lucru, ținând cont de entuziasmul pe care i-l arătase. *Îl părăsise.* Până acum nici o femeie nu-l părăsise *pe el*.

- Femeile! a exclamat Pedro. Cine le poate înțelege? Nu-ți bate capul cu ea, prietene. Mai sunt multe distracții aici, și mai ai câteva săptămâni până te întorci acasă.

Ar fi trebuit să urmeze sfatul lui Pedro și să se bucure de restul verii. Până la urmă, era o ușurare că ea îl părăsise. Scăpase de obligația însurătorii. Acest deznodământ ar fi trebuit să-l mulțumească. Încă o dată era un bărbat liber să se bucure de desfătările femeilor drăguțe. Mai mult ca sigur că nu avea să mai dea ochii cu Charlotte Wilton niciodată. Și totuși, nu simțea decât o mare dezamăgire la acest gând, iar fuga ei plină de nepăsare îl scotea din minți. Ar fi trebuit să încerce să o uite și să se distreze împreună cu Pedro, bucurându-se de ceea ce mai rămăsese dintr-o vară lipsită de griji.

Cu toate acestea, nu avea nici ce mai mică dorință să facă așa ceva. Absolut deloc.

În mod destul de ciudat, ceea ce voia cu adevărat să facă era să lase totul în urmă. Voia să facă ceva diferit, ceva de toată lauda. Voia să o ia de la capăt. Voia să se întoarcă acasă și să-i ceară iertare tatălui lui.

capitolul 9

Patru luni mai târziu

Anglia, zona rurală

– Charlotte! a strigat băiețelul din leagănul agățat de creanga stejarului. Charlotte! Uită-te la mine!

Charlotte l-a văzut pe fratele ei mai mic și a țipat la el:

– Addison Forsythe! Să nu cumva să sari de pe creanga aceea! Este mult prea înaltă. O să te rănești!

– Ei, Charlotte, nu fi nătângă! Lasă-l să sară! a spus Allen Forsythe cu vocea lui pițigăiată. Lasă-l să sară!

– Zău, Char! a intervenit Andrew Forsythe, împreunădu-și rugător mânuțele. Vrem să-l vedem cum sare!

Exasperată, și-a pus mâinile în șold, ținându-i cu privirea pe cei trei frați ai ei, cu fețișoarele lor bătaioase pline de îndărătnicie. Adam, singurul ei frate mai mic care n-o necăjea în acest moment, nu-i băga în seamă, ci se tolănise pe o pătură sub copac, la umbră. Adam era studios și liniștit și în general se considera superior fraților lui mai mici.

– Nu. Este prea periculos, a exclamat ea. S-a uitat în sus la cel din copac. Lumina soarelui se strecura prin frunzele colorate de toamnă și dădea părului lui castaniu o nuanță roșcată. Măcar coboară pe o creangă mai jos, Addison!

– Păi, nu mai e distractiv, a chicotit vesel Andrew, cel mai mic dintre frați. La auzul sfatului ei, fața lui mică și pistriuiată s-a umplut de dispreț.

– Lasă-l să sară, te rog! a tras-o de mânecă Allen.

– I-am promis mamei că nu vă las să alergați ca nebunii dacă vă iau la picnic. Așa că nu intenționez să vă duc acasă cu vreun picior rupt sau chiar mai rău. Addison, a strigat ea privind în sus.

– A, da' sari odată, Addison! a strigat Adam de pe pătură, fără măcar să-și ridice privirea de pe carte.

– Nu mă ajuți de... Oh! Înainte ca Charlotte să-și termine vorba, fratele ei de nouă ani a aterizat în trombă

pe pământ, într-un vârtej de frunze aurii și roșii și ramuri rupte. Addison! Ți-am spus să nu faci asta!

El nu i-a auzit muștrările, căci fuseseră acoperite de strigătele de bucurie ale băieților mai mici.

- A fost extraordinar! l-a aplaudat Andrew, pe care saltul interzis al fratelui său îl încântase peste măsură.

Strigătele de bucurie gălăgioase și chiotele l-au făcut chiar și pe Adam să-și ridice privirea din cartea lui iubită.

Charlotte l-a apucat de braț pe Addison, ajutându-l să se ridice în picioare.

- Te-ai lovit?

Cu siguranță mama ar fi învinovățit-o pe ea dacă ar fi fost așa.

Strălucind de mândrie, Addison și-a scuturat un pic de colb de pe fundul pantalonilor:

- Sigur că nu.

- Atunci ne întoarcem! le-a ordonat tuturor. Oricum se face târziu și trebuie să fim acasă înainte să ajungă Alec.

- A, da! Hai să ne grăbim! Andrew sărea neconținut. Vreau să-l văd pe Alec!

Charlotte știa că amintindu-le de apropiata venire de la universitate a fratelui mai mare avea să le trezească interesul. Rarele vizite ale fratelui lor vitreg îi entuziasmau pe băieții mai mici, fiindcă îl priveau pe Alec ca pe un erou atotputernic. Și chiar era înalt, frumos, cu statură athletică, și excela în orice-și punea mintea să facă. Rezultat din căsătoria tatălui ei vitreg cu prima lui soție, Alec era doar cu un an mai mare decât Charlotte, cu păr negru și ochi căprui profunzi. Se înțeleseseră bine întotdeauna, așa că și ea îi aștepta cu nerăbdare sosirea. Nu-l văzuse pe Alec de la vacanța de Crăciun, fiindcă fusese plecată toată vara.

Vara. Încerca să-și scoată din minte ce se întâmplase atunci. Era prea dureros să re trăiască amintirile. Și regretele. Mătușa Louisa se înșelase profund în legătură cu asta. Charlotte regreta multe lucruri pe care le făcuse în vara aceea. Regreta în mod special un lucru.

Oricât de mult încerca să uite, o bântuia în fiecare zi. Gavin Ellsworth îi bântuia gândurile, visele, fiecare clipă de trezie. Singurătatea chinuitoare din inima ei nu se vindecase, și se temea că nu avea să se vindece niciodată.

– Hai să ne grăbim, Charlotte! a strigat Allen, topăind în jurul ei.

După ce au strâns resturile de la picnic, Charlotte i-a pus pe cei trei mai mari să care coșurile, iar ea l-a apucat ferm pe Andrew de mână durdulie. Au pornit peste câmp sub razele blânde ale soarelui tomnatic ce se îndrepta spre apus. Când tocmai treceau de un gard viu, au zărit o trăsură care venea pe alee.

– Este Alec! Aerul a fost străpuns de țipete surescitate, și băieții au rupt-o la fugă.

Charlotte îl ținea strâns de mână pe Andrew, deși acesta încerca disperat să scape. Trăsura a dispărut din vedere, îndreptându-se spre intrarea din față a casei. Cei trei băieți mai mari au continuat să alerge. Când au ajuns la intrarea din spate, Charlotte era epuizată și avea senzația că-i fusese smuls brațul din umăr. A dat drumul „poverii” neastâmpărate, iar Andrew a pornit pe hol aproape rostogolindu-se, într-o goană nebună după fratele mai mare.

Și-a scos pălăria, a oftat și a pornit pe urmele chiotelor sălbatice ale băieților. Știa mereu unde sunt doar după gălăgia pe care o făceau, și ziua de azi nu făcea excepție. Știa că frații ei erau pe coridorul din față. Pe măsură ce se apropia, reușea să distingă printre strigăte vocea blândă a mamei ei și râsul lui Alec. A mărit pasul când a dat colțul.

– Charlotte! a strigat Alec când a văzut-o. S-a desprins de frații lui mai mici, s-a repezit la ea și, cu o îmbrățișare ca de urs, a săltat-o în aer învârtind-o. În cele din urmă a lăsat-o jos și a privit-o. Nu te-ai schimbat deloc, Char. Ești la fel de frumoasă ca întotdeauna.

– Tu însă arăți mult mai bătrân, a răspuns ea cu un zâmbet larg.

– Tu le-ai trimis pe maimuțele astea mici să mă atace? A râs arătând spre Andrew, Adam, Addison și Allen.

- Bineînțeles că da. I-a făcut cu ochiul.

- Hai să nu mai stăm aici, pe hol, le-a sugerat mama ei, Elizabeth Forsythe. Nu vreți să mergem în salon? Nu putem să-l ținem pe musafirul nostru în picioare toată ziua. Teamă mi-e că și așa v-am ținut aici prea mult, Lord Langdon.

Charlotte a aruncat o privire spre mama ei și a înghețat văzând-o lângă un gentleman arătos, înalt, blond, athletic. Mintea i-a luat-o razna. Amețită, s-a agățat de brațul lui Alec ca să nu cadă.

- Îmi pare rău - Alec a împins-o în față - trebuia să vă fac cunoștință.

Charlotte s-a urnit cu greu, iar inima îi gonia atât de rapid în piept, încât îi era teamă că ar fi putut exploda.

Relaxat și vesel, fără să bage de seamă ezitarea surorii lui, Alec i-a prezentat-o pe Charlotte bărbatului care-i întorsese viața pe dos:

- El este Gavin Ellsworth, Lord Langdon, prietenul meu de la Cambridge. Gavin, ți-o prezint pe sora mea, Charlotte Wilton.

Charlotte l-a privit fix, în profunzimea ochilor căprui care-i erau mult prea familiari. Recunoștea fiecare strop de cafeniu și auriu.

Gavin a ridicat din sprâncene uimit și i-a întins mâna:

- Încântat de cunoștință, domnișoară Wilton.

A dat din cap, incapabilă să scoată o vorbă articulată, și a dat mâna cu el. Scânteia care a fulgerat-o când s-au atins aproape a trântit-o la pământ.

- Alec, ai omis să-mi spui că sora ta este atât de frumoasă...

La sunetul vocii lui a închis ochii, iar el i-a dat drumul la mână. Dintr-odată îi era foarte frig.

Charlotte l-a auzit ca prin vis pe fratele ei avertizându-l să se țină departe de singura lui soră. Eleganta ei mamă i-a condus pe toți din hol și, ascultătoare, ea și-a urmat familia în salon și s-a prăbușit recunoscătoare pe un scaun îmbrăcat în damasc. Își dădea vag seama că micul Andrew i se cocoșase în poală. Auzea cuvintele celorlalți, dar nu pricepea nimic altceva decât

că Gavin Ellsworth era acolo, în casa ei. „Este aici!“ Nu ştia cum, dar se împrietenise cu fratele ei.

Şi se prefăcuse că nu o cunoaşte.

Era la fel de şocat ca ea. Vedea asta în ochii lui. Dar se purta ca şi când abia se cunoscuseră. Ca şi când ce se petrecuse între ei în Spania nu se întâmplase nicicum.

I s-a pus un nod în gât. Nu s-a atins de ceaiul, de prăjiturile şi fursecurile care fuseseră servite, dar Andrew a mâncat cât şi pentru ea şi a lăsat firimiturile în poala ei ca dovadă. N-a participat la conversaţia dintre mama ei, Alec şi Gavin, nici nu a avut nimic împotriva strigătelor şi întreruperilor din partea băieţilor, care se dădeau de-a dura pe podea. Avea nevoie de toate forţele ca să nu izbucnească în lacrimi.

– Charlotte, te simţi bine? a întrebat Alec.

A clipit şi a ridicat privirea când şi-a auzit numele.

– Arată cam palidă, a remarcat mama ei, cu o urmă de îngrijorare în voce. Poate că a stat afară cu băieţii prea mult în această după-amiază.

– A speriat-o Addison când a sărit dintr-un copac! Ia pârât Andrew fără remuşcări pe fratele lui, cu gura plină de fursecuri.

Charlotte a prins scuza din zbor:

– Mă... mă doare capul teribil. Vă supăraţi dacă mă duc în camera mea să mă odihnesc puţin?

– Deloc, draga mea, a răspuns mama ei.

– Vă rog să mă scuzaţi, a murmurat. L-a gonit pe Andrew din poala ei şi a părăsit salonul cât a putut de cuviincios, simţind ochii lui Gavin fixaţi asupra ei.

Ajunsă, în sfârşit, la adăpostul camerei ei drăguţe cu tapet floral, s-a aruncat pe patul cu baldachin, îngropându-şi suspinele în perne. Nu şi-a mai putut reţine lacrimile, gândindu-se că îşi dorea să fie oriunde, numai acasă nu. Lacrimile fierbinţi şi înţepătoare îi şiroiau pe obraji şi tot trupul îi era zguduit de suspine profunde.

Era prima oară când plângea din cauza lui Gavin Ellsworth.

capitolul 10

Gavin era stupefiat. Când acceptase invitația lui Alec Forsythe de a veni în vizită la el acasă, nu-și închipuise nici o clipă că Charlotte Wilton era sora lui vitregă! Nu știa dacă fusese înțelept să pretindă că se vedeau pentru prima dată, dar în starea aceea de uluire totală nu-i venise nici o altă idee. Nu se rezezise la el în semn că-l recunoștea, nici nu păruse deosebit de bucuroasă să-l vadă. Pe chipul ei frumos nu se citise nimic altceva decât șocul. În acel moment, ignorarea trecutului i se păruse cea mai bună soluție.

Nu-i mai adresase nici un cuvânt, iar Charlotte devenise straniu de tăcută. Dispăruse în camera ei pretextând o durere de cap, dar instinctul îi spunea lui Gavin că el era cauza acelei tulburări. Nu coborâse nici la cină, făcându-l să se întrebe dacă avea să se ascundă pe tot parcursul vizitei. După durerea pe care i-o provocase în Spania, se simțea destul de împăcat în legătură cu stingererea ei evidentă de acum.

Gavin a petrecut noaptea într-o stare de agitație, incapabil să doarmă.

O găsisse pe Charlotte Wilton și era în casa ei! După patru luni în care se gândise la ea, o visase, îi fusese dor, o blestemase, apăruse acum printr-o întâmplare. Și era chiar și mai frumoasă decât și-o amintea. Arăta așa de senină când intrase în hol, înainte să-l recunoască. Era limpede că abia se întorsese de afară, ținea în mână o pălărie de paie și era îmbrăcată într-o rochie roz cu dungi. Avea părul ciufulit și obrajii trandafirii. Încântarea de netăgăduit la vederea lui Alec i se citise clar în expresia feței.

Până când li se întâlniseră ochii. Atunci toată culoarea îi pierise din obraji.

El, în schimb, ar fi vrut să strige de fericire. Crezuse că n-o va mai vedea niciodată, așa că atunci când apăruse în fața lui, atât de mare îi fusese bucuria de a o fi regăsit, încât avusese nevoie de toată stăpânirea de sine să nu o ia în brațe și s-o învârtă, exact cum făcuse și fratele ei.

A doua zi dimineată Gavin a luat micul dejun împreună cu familia. S-a amuzat de ghidușile celor patru frați Forsythe mai mici și a remarcat cât de mult se mânau Charlotte și mama ei, Elizabeth; Charlotte nu se vedea însă nicăieri. Știa că-l evită și îl enerva acest lucru. Și-a petrecut cea mai mare parte a zilei cu Alec și cu tatăl lui, baronul de Glenborough, vizitând domeniul și învățând despre metodele lor de administrare a moșiei.

Se întorcea în camera lui ca să se schimbe când s-a întâlnit întâmplător cu Charlotte pe coridorul de la etaj.

Sau oprit amândoi, rămânând într-o tăcere stânjenitoare, dar nici unul, nici celălalt nu și-au ferit privirea. Deja îmbrăcată pentru cină, dorind probabil să-l epateze, arăta fermecător în rochia de seară elegantă de un albastru intens și tivită cu dantelă neagră, cu părul blond pieptănat pe spate. Își amintea perfect imaginea ei cu șuvițele aurii răsfirate pe umerii goi, semănând cu o zeiță în mătase ivorie.

În cele din urmă, Gavin a întins mâna și a luat-o de braț, trăgând-o repede în camera de oaspeți. Nu a opus rezistență, dar nici nu părea foarte dornică să-l urmeze. Odată intrați, el a închis ușa.

- Charlotte, e ridicol. Nu putem pretinde că nu ne cunoaștem.

Ea n-a spus nimic, dar el a remarcat că respirația îi devenise mai rapidă, iar ochii de culoarea mării erau plini de panică. S-a dat un pas înapoi de lângă el. Voia cu disperare să o ia în brațe, să o sărute.

- Charlotte, a zis din nou.

- Ce faci aici? a șoptit ea.

- Habar n-am avut că Alec este fratele tău.

- Trebuie neapărat să pleci. În glasul ei era o notă de disperare.

- De ce? S-a apropiat de ea, și parfumul familiar de lăcrămioare l-a copleșit. Nevoia de a o atinge devenise insuportabilă. De ce? Pentru că aici nu mai poți să fugi de mine?

Remarca lui și-a atins ținta, iar Charlotte a icnit, cu ochii scăpărându-i de mânie. A făcut o mișcare bruscă spre ușă.

A împiedicat-o să iasă luând-o în brațe, apoi a cedat dorințelor și i-a acoperit buzele ademenitoare cu ale lui. Dumnezeu! Aveau un gust divin! Îi fusese atât de dor de ea! O ținea strâns la piept, simțindu-i trupul lipit de al lui.

Ea i s-a abandonat cu totul și i-a răspuns la sărut, în timp ce limba lui explora mai profund. L-a cuprins cu brațele pe după gât, iar oftatul slab care i-a scăpat l-a înnebunit cu totul. S-au mișcat înapoi până când a lipit-o de perete.

Emoția de a o săruta din nou îl excita mai mult decât s-ar fi așteptat. Dacă se lua după reacția ei năvalnică, îi fusese la fel de dor să-l sărute pe cât îi fusese și lui. Iar lui *chiar* îi fusese dor de ea. Nu trecuse nici măcar o singură zi în care să nu se gândească la ea, să n-o dorească, să nu tânjească după ea.

A continuat să o sărute cu lăcomie. Charlotte era strâns lipită de el și își plimba jucăuș degetele răsfirate prin părul lui de pe ceafă. O voia cu disperare, voia să-i smulgă rochia și să-i acopere trupul gol cu sărutări. Dorința lui creștea, iar trupul lui Charlotte îi răspundea pe măsură. Limba i s-a îngemănat cu a lui și trupul i s-a arcuit lipit de al lui. A prins în căușul palmei un sân delicios, și ea a gemut de plăcere la atingere.

- Charlotte! i-a murmurat numele în gura dulce.

- Charlotte! O voce tânăra și nerăbdătoare se tânguia pe hol. Chaaaaarlotte!

La acest sunet amândoi au înghețat. Ea și-a retras imediat mâinile și l-a împins cu un ghiont în piept. Fără tragere de inimă, Gavin i-a dat drumul și s-a dat în lături.

- Charlotte! a strigat vocea.

- Este Andrew, a șoptit ea agitată. Mă caută. Ce să fac? Și-a acoperit cu palma buzele umflate de la săruturi, conștientă că obrații încă îi ardeau de dorință. Din cocul aranjat în vârful capului i se desprinseseră câteva șuvițe blonde care acum îi încadrau delicat chipul.

Gavin nu voia altceva decât s-o ia în brațe, s-o ducă în patul larg din mijlocul încăperii și să facă dragoste cu ea zile întregi.

– Charlotte! Andrew continua să strige, și în vocea lui de copil de cinci ani se simțea durerea. Au auzit pașii mici tropăind mai departe pe coridor. Sunt foarte răi cu mine. Chaaaaarlotte!

Gavin a luat-o de mână și a strâns-o ca s-o liniștească. Și-a ridicat ochii spre el privindu-l fix, dar n-a putut să-i citească gândurile.

Când tânguielele lui Andrew s-au stins, Gavin a deschis ușa și a tras cu ochiul pe coridor. A făcut semn din cap, iar Charlotte a ieșit în goană din camera lui pornind pe hol în căutarea frățiorului supărat. Nu s-a uitat înapoi, dar el a urmărit-o până când a dispărut în camera băieților.

capitolul 11

– Ei, și ce părere aveți despre domeniul nostru, Lord Langdon? l-a întrebat pe oaspete Elizabeth Forsythe.

Charlotte își ținea privirea ațintită asupra farfuriei încărcate cu potârniche friptă și dovlecei, deși n-ar fi putut lua nici o îmbucătură. Nu fusese în stare să mănânce nimic din ajun, de când sosise Gavin. Stomacul ei se revolta numai la gândul hranei.

– Glenstone Manor este foarte frumos. Am fost foarte impresionat de modul în care ați reușit să asanați câmpurile, a răspuns Gavin. Sistemul pe care l-ați folosit s-ar potrivi foarte bine și pe domeniul nostru, pentru că avem probleme asemănătoare cu dealurile de dincolo de câmpuri. Mi-ar plăcea să vină și tatăl meu în vizită ca să vadă ce ați realizat aici.

Charlotte nu și-a putut reprima o privire mirată spre Gavin, care stătea lângă ea la masa așezată elegant pentru cină. De când îl interesa domeniul familial? Sau agricultura? Era o schimbare neașteptată față de bărbatul indolent și nepăsător pe care-l cunoscuse în vară. Și pe urmă, Lord Langdon? Nu făcuse nici o referire la acest

titlu cât fuseseră în Spania. Parcă menționase faptul că tatăl lui era conte, dar nu se gândise niciodată să-l întrebe despre titlu, și toată lumea de la vilă îi spunea pur și simplu señor Ellsworth.

Era însă la fel de frumos ca întotdeauna. Asta nu se schimbase. Ba chiar devenise și mai atrăgător, lucru subliniat de ținuta protocolară: smochingul negru ca tăciunele și cămașa de un alb strălucitor făceau un contrast puternic cu părul blond și pielea bronzată.

Inima i-a bătut mai repede când și-a amintit întâlnirea pasională pe care o avuseseră cu mai puțin de o oră în urmă. Și-a atins buzele care încă o furnicau de la sărutările lui și i s-a tăiat răsuflarea când i-au revenit brusc în memorie amintirile reprimite multă vreme despre ultima lor noapte în Spania. Tremura la gândul a ceea ce s-ar fi putut întâmpla în dormitorul lui dacă nu ar fi fost întrerupți de strigătele lui Andrew.

- Desigur, dumneavoastră și familia sunteți bineveniți oricând să ne faceți o vizită. Cum merge școala? l-a întrebat tatăl ei vitreg, Alexander Forsythe.

- Cambridge mi se pare mult mai pe gustul meu decât Oxford, dar e foarte posibil ca asta să aibă de-a face mai curând cu schimbarea mea de atitudine decât cu școala însăși.

- Cum așa? s-a mirat Alec.

- În vara asta, cât am fost în străinătate, am avut o revelație, înțelegeți?

Lui Charlotte i-a scăpat furculița pe care o ținea deasupra farfuriei. Zgomotul i-a făcut pe toți să se uite la ea.

- Iertați-mă, a murmurat scuzându-se și a pus cu grijă furculița din nou pe masă. Pulsul i s-a accelerat în timp ce Gavin continua să vorbească.

- Mi-am dat seama că sunt un bărbat foarte norocos și că nu ar trebui să irotesc ocaziile care mi se ivesc în viață. Spre marea mulțumire a tatălui meu, mi-am schimbat atitudinea rebelă concentrându-mă asupra studiului și mi-am folosit toată energia pentru îmbunătățirea și modernizarea domeniului familial.

- Este un lucru foarte lăudabil, a comentat tatăl ei vitreg. Tații își apreciază fiii care iau în serios patrimoniul

familiei în loc să cheltuiască ultimul bănuț pe preocupări frivole.

– Mulțumesc foarte mult, tată, l-a zeflemisit Alec, făcându-i pe furiș cu ochiul peste masă lui Charlotte.

– Și unde v-ați petrecut vara, Lord Langdon? a întrebat Elizabeth cu un interes politic.

– O mare parte am petrecut-o în Spania.

– Ei, dar și Charlotte a fost vara aceasta în Spania! a exclamat uimită gazda.

Sunetul făcut de paharul de cristal al lui Charlotte care s-a sfărâmat de masa lucitoare de mahon i-a făcut pe toți să tresară.

– Ce se întâmplă cu tine, Charlotte? a certat-o mama ei, înainte ca Roberts, majordomul, să se repeadă să curețe. E setul de cristal de la bunica mea!

– Îmi... Îmi pare foarte... Îmi pare atât de rău... a bâiguit ea stingherită. Nu știu ce s-a întâmplat.

– Fii te rog mai atentă, draga mea, a spus cu blândețe tatăl ei vitreg, aruncându-i o privire critică.

– Și cum ți s-a părut Spania? l-a întrebat Alec pe Gavin.

Charlotte i-a mulțumit în sinea sa fratelui ei pentru că distrăsese atenția convivilor.

– A fost foarte frumos, a început Gavin. Am cunoscut câțiva oameni foarte interesanți. De fapt, în timpul aceluși sejur m-am îndrăgostit.

Charlotte și-a ținut respirația. Încăperea începuse se se cam clatine. Se ținea strâns de masă ca să stea drept în scaun. „Cina asta n-o să se mai termine niciodată?”

– De o spanioloaică? a întrebat curioasă Elizabeth.

Gavin a zâmbit, dezvăluindu-și gropa care o fermeca atât de mult pe Charlotte.

– Nu, din întâmplare era englezoaică. Și uimitor de frumoasă.

– Ce romantic! a strigat Elizabeth încântată. Închipuiți-vă, să faci atâta drum până în Spania și să te îndrăgostești de cineva pe care l-ai fi putut cunoaște aici, acasă!

Charlotte a luat repede din nou furculița și a înfipt-o într-o bucățică de dovlecel pe care și-a îndesat-o în gură pe post de căluș.

– Stai puțin. Alec părea derutat. Nu vorbim despre aceeași femeie cu care tocmai te-ai logodit, nu-i așa?

Incapabilă să înghită, Charlotte s-a înecat cu bucățica de dovlecel pe care abia o luase în gură. Și-a acoperit gura cu șervețelul de în și a început să tușească îngrozitor. „Logodit? Gavin s-a logodit? Gavin se însoară?” Tusea i s-a accentuat, devenind mai răsunătoare și mai violentă. Nu se putea opri.

Îngrijorată pentru fiica ei, Elizabeth a strigat:

– O, Dumnezeu, Charlotte!

Gavin, care era așezat lângă ea, a sărit de pe scaun și a început să o bată pe spate. Charlotte continua să se lupte cu tusea spasmodică, și toată cina s-a sfârșit brusc.

– Dați-i niște apă! a cerut Alec din partea cealaltă a mesei.

Când tusea i s-a mai domolit puțin, recunoscătoare, Charlotte a luat câteva înghițituri de apă din paharul de cristal pe care Gavin îl ținea la gură. Sufla greu, scuipa și-i lăcrimau ochii.

– Te simți bine, Charlotte? a șoptit Gavin, masând-o pe spate. Cu un genunchi pe podea, lângă scaunul ei, o mângâia cu infinită tandrețe. Întrucât ea a dat din cap afirmativ, a îndemnat-o: Mai ia o înghițitură.

I-a ascultat rugămintea și a băut din paharul pe care încă-l ținea în mână.

– Acum e mai bine?

– Da, mulțumesc, a reușit să murmure în cele din urmă.

– Respiră adânc.

A tras aer în piept, cu un gest nesigur, și asta a părut să-i mai calmeze durerea de gât.

Gavin continua să o maseze pe spate cu gesturi posesive.

– Sigur te simți bine acum? a întrebat-o, pe un ton plin de afecțiune.

Charlotte s-a smiorcăit puțin, jenată de spectacolul ridicol pe care îl oferise. Ochii lui câprui o fixau.

- Mă simt bine acum, mulțumesc.

El a pus paharul jos și i-a atins obrazul cu mâna, dându-i la o parte cu tandrețe o șuviță de păr din ochi.

- Trebuie să fii mai atentă, Charlotte. Mi-ai tras o spețietură strașnică.

Ea a închis ochii și s-a sprijinit în mâna lui. Cum reușea oare să o calmeze și totodată s-o excite cu cea mai simplă atingere?

- Hm-hm! Alexander Forsythe și-a dres glasul în mod sugestiv.

Tânăra femeie și-a ridicat privirea și a făcut ochii mari. Cu gurile căscate, părinții și fratele ei se uitau uimiți la ea. Și la Gavin. Care îngenunchease pe podea lângă scaunul ei și o atingea destul de intim. Preț de o clipă se păruse că nu sunt decât ei doi, singuri în mica lor lume. Acum, la vederea familiei ei, Charlotte s-a tras înapoi, temătoare.

Încet și cu mare grijă, Gavin și-a depărtat mâinile de ea. Fără o vorbă, s-a ridicat în picioare și s-a așezat din nou pe scaun, apoi a luat șervețelul de în și l-a pus în poală.

La masă s-a așternut o tăcere stânjenitoare.

Îngrozită nu doar de propriul comportament, ci și de faptul că familia ei fusese martoră la schimbul de gesturi tandre, Charlotte a evitat privirile ciudate pe care i le arunca mama ei. Nu se putea uita nici în ochii tatălui ei vitreg sau ai lui Alec. Își ținea privirea pironită în farfuria cu mâncarea de care abia se atinsese. Seara nu se mai termina.

- Acum, că Charlotte și-a revenit, ce-ar fi să ne terminăm masa? a sugerat stăpânul casei, spărgând liniștea tensionată.

Au început din nou să mănânce; Charlotte, care nu putea să înghită nici o bucățică, i-a dat voie majordomului să-i ia farfuria.

După o privire tăioasă spre fiica ei, Elizabeth s-a întors către Gavin:

- Mi se pare că ne povestești despre logodna dumneavoastră, Lord Langdon.

Charlotte își dorea din tot sufletul ca mama ei să tacă și să înceteze cu toate întrebările acelea infernale.

– Încă nu sunt oficial logodit, a explicat Gavin, cu buzele subțiate într-o linie fină. N-am făcut decât să accept să mă însor cu femeia despre care tatăl meu crede că este o partidă bună. Moșia familiei ei se învecinează cu a noastră și cele două proprietăți ar putea fuziona.

– La fel de lăudabil, a declarat Alexander Forsythe. Tinere Langdon, ai capul pe umeri.

Lui Charlotte nu-i venea să creadă că tatăl ei vitreg vorbea despre Gavin. Cel puțin nu despre acel Gavin pe care-l cunoscuse ea în Spania. Se îndoia că l-ar fi lăudat atât de călduros dacă ar fi știut de aventura lor.

– Da, dar ce s-a întâmplat cu englezoaica de care v-ați îndrăgostit în Spania? l-a chestionat Elizabeth în timp ce privirea ei tăioasă se plimba de la Charlotte la Gavin.

Pe Charlotte a cuprins-o dintr-odată un val de greață. Oare arăta la fel de palidă precum se simțea?

Gavin a făcut o pauză înainte de a răspunde:

– Vedeți dumneavoastră, este o poveste destul de nefericită. Femeia aceea mi-a frânt inima. A plecat din țară fără să-și ia rămas-bun. De atunci nu am mai văzut-o.

– O, ce tragic! Dar nu vă veți căsători cu fata cealaltă, nu-i așa?

Charlotte ar fi vrut să se târască sub masă.

– Tatăl meu ar vrea s-o fac, a precizat Gavin cu sinceritate.

– Vezi cum îl ascultă băiatul ăsta pe tatăl lui, Alec? Glasul glumeț al lui Alexander a destins atmosfera.

– Zău, Gavin, încetează să mă mai faci să mă simt prost în fața tatălui meu! a spus Alec râzând. În curând o să-mi aleagă și mie o mireasă.

– Și unde spuneți că ați stat în vara aceasta în Spania, Lord Langdon? l-a iscodit Elizabeth.

– În sudul Spaniei, lângă un oraș numit Málaga.

– Charlotte, nu acolo ați stat tu și mătușa Louisa? Elizabeth și-a țintuit fiica cu o privire plină de interes.

– Ba da, a răspuns aceasta cu voce pițigăiată.

- Ce ciudat, ați fost amândoi în același loc și în același timp! Elizabeth și-a plimbat căutătura pătrunzătoare între cei doi tineri.

- Da, lumea este foarte mică, a comentat Gavin destins, aruncând un surâs care-i dezvăluia gropița tulburătoare.

- Propun să ne mutăm în birou pentru un brandy, ce ziceți? Alexander s-a ridicat, dând semnalul că interminabila cină luase sfârșit.

Charlotte ar fi fost în stare să organizeze o paradă în onoarea tatălui ei vitreg, așa era de încântată să scape de acolo.

- Chiar așa, de ce nu mergeți să vă savurați havanele, domnilor?

Gavin nu s-a uitat în direcția lui Charlotte când a ieșit din încăpere împreună cu tatăl vitreg și fratele ei. Cum i-a văzut dispărând pe ușă, fata s-a ridicat de pe scaun.

- Stai jos, Charlotte, i-a ordonat Elizabeth pe un ton potolit.

S-a prăbușit încet pe scaun. Tensiunea dintre ele era palpabilă.

Mama ei și-a împreunat mâinile elegante pe masă, în fața ei:

- Vrei să-mi spui ceva?

- Nu, a murmurat ea înghițind în sec.

Elizabeth a făcut pauză o clipă, apoi și-a lăsat capul într-o parte, clătinându-și părul blond:

- Să știi că am și eu ochi. Te-ai comportat ciudat din momentul în care acest tânăr a intrat în casă. Iar purtarea ta din această seară...

- Mamă, îmi pare rău pentru felul în care m-am purtat la cină. Numai că... Charlotte n-a reușit să se adune ca să termine.

Elizabeth a așteptat răbdătoare ca fiica ei să continue. Când a fost limpede că n-o va face, a spus:

- Este destul de evident că tu și lordul Langdon vă cunoașteți deja. S-a întâmplat ceva între voi doi în Spania?

- Prefer ca în acest moment să nu discutăm despre asta.

În răstimpul în care mama ei și-a cântărit opțiunile s-a instalat o liniște apăsătoare. Charlotte și-ar fi dorit să fie oriunde, numai acolo nu.

- Foarte bine, a oftat Elizabeth. Dar te asigur că la un moment dat vom discuta despre acest lucru.

- Da, mamă. Charlotte a părăsit sufrageria nesigură pe picioare și a urcat anevoie scările.

Mama ei *știa*. Inima a început să-i palpite puternic. Era nevoită să dezvăluie totul. Dar avea să fie chiar așa de îngrozitor? Să-și ușureze sufletul în cele din urmă? Nu spusese nimănui ce se petrecuse între ea și Gavin. Nici măcar mătușii Louisa, deși aceasta bănuia ceva. Charlotte fugise din Spania și îngropase toate sentimentele tumultuoase și intense pentru Gavin, pentru că nu *știa* ce altceva să facă cu ele.

Acum sentimentele acelea păreau hotărâte s-o copleșească, s-o îngroape.

Cu lacrimile inundându-i ochii a intrat în dormitorul ei dragălaș și a închis ușurată ușa în urma ei. În aceeași clipă a fost cât pe ce să-î sară inima din piept.

- Gavin!

- N-am vrut să te sperii, s-a scuzat el grăbit. Nu voiam decât să te văd. Să-ți vorbesc. A făcut un pas spre ea și a luat-o în brațe. Te simți bine?

Incapabilă să-i reziste, s-a lipit instinctiv cu tot trupul de al lui, iar căldura și parfumul lui familiar i-au domolit agitația. Se purta mult prea frumos cu ea, și ea nu merita. Nu după tot ceea ce făcuse. Pe obraji îi curgeau lacrimi fierbinți.

- Ce cauți aici? a întrebat plângând.

- Nu *știi*, i-a șoptit în păr. Charlotte, Charlotte, nu plânge.

- Trebuie să pleci. Dacă ar fi părăsit casa imediat, ea ar fi putut să culeagă cioburile propriei vieți, să-și îngroape sentimentele și să meargă mai departe. Ar fi putut să uite că se întorsese. Ar putea să uite că-l dorea atât de mult. Sau nu? Chiar îl uitase vreodată cu adevărat? Dacă nu pleci, o să afle toată lumea, a adăugat ea.

- Despre noi?

S-a desprins de el, ștergându-și furioasă lacrimile de pe obraji:

- Nu trebuie să te întorci la logodnica ta? Vocea îi era mai tăioasă decât ar fi vrut.

- Nu mă învinovăți pe mine, a spus el scrâșnind.

- Totul era bine până când ai venit tu aici!

- Zău? a provocat-o Gavin. Faptul că ai fugit de mine a fost cel mai bun lucru pe care puteai să-l faci?

- Nu am fugit de tine. Vocea îi era ezitantă, iar protestul suna anemic chiar și în urechile ei.

- Nu?

- Nici măcar nu mai știu cine ești! a izbucnit ea. Lordul Langdon? Cine este? Cine este gentlemanul acesta responsabil care se duce la Cambridge și care face tot ce vrea tatăl lui? M-ai mințit pur și simplu tot timpul?

- Asta crezi? Că te-am mințit? a murmurat el cu maxilarele încleștate.

- Dacă nu vrei să pleci din casa mea, măcar ai decența să pleci din camera mea, a rostit Charlotte arătând spre ușă cu o mână tremurândă.

- Atunci plec. Gavin i-a aruncat o privire rece înainte de a părăsi încăperea.

capitolul 12

A doua zi, Charlotte stătea ghemuită pe un divan din verandă, încercând să se cufunde în *La răscruce de vânturi*, care de obicei îi capta atenția, fiind unul dintre romanele ei preferate. Dar citise aceeași pagină cel puțin de douăzeci de ori și nu trecuse mai departe. Mintea îi era la mii de kilometri distanță.

Tot ce putea să facă era să se gândească la Gavin Ellsworth.

Nu prea dormise, toată noaptea se foise de pe o parte pe alta. Și plânse. Gavin o sărutase și îngrijorarea lui păruse foarte sinceră la masă, când ea se înecase cu mâncarea. Se arătase rănit căl părăsise în Spania și vrusese cu adevărat să vorbească despre cele întâmplate. Chiar îi păsase de ea? Nu era un derbedeu așa

cum crezuse? Gândul acesta o tortura. Ca urmare a nopții ei chinuite și agitate, dormise până după micul dejun, iar când se îmbrăcase și se aventurase jos afla-se că Gavin și Alec plecaseră deja pentru toată ziua, dar urmau să se întoarcă la cină. Deci încă nu plecase la Cambridge. Ușurată că nu trebuia să dea ochii cu el o vreme, se ascunsese pe verandă, nu înainte însă ca mama ei să-i amintească despre discuția pe care trebuia s-o aibă mai târziu. La gândul acesta, Charlotte și-a strâns pleoapele.

- Domnișoară Charlotte, aveți un colet, a anunțat Roberts, majordomul. Tocmai a fost adus.

- Un colet? a întrebat cu surprindere. Unde este?

- Mama dumneavoastră a cerut să fie dus în birou. Este o cutie destul de mare. Vă roagă să vă duceți acolo, o să-l deschidă unul din valeți.

Un colet mare venise pentru ea? Ce ciudat!

- Mulțumesc, Roberts.

Când a ajuns în birou, Elizabeth îl instruisese deja pe tânărul valet să desfacă scândurile lăzii. Interiorul era burdușit cu un fel de umplutură.

- Doamne, Charlotte! a exclamat mama ei. Cine să-ți trimită un pachet așa de mare?

- Habar nu am, a răspuns Charlotte, intrigată.

- Era și o scrisoare care îți este adresată. Mama i-a întins un plic cu un scris necunoscut.

Curioasă, a rupt sigiliul și a scos scrisoarea dinăuntru. Într-o clipită, inima i-a luat-o la goană, și a citit rândurile cu scris lăbărit cu un sentiment crescând de spaimă. Acum era clar ce se găsea în lada aceea mare. Și nu putea face absolut nimic ca s-o împiedice pe mama ei să vadă.

- Mamă... Trebuie să-ți explic ceva, a început ezitant.

Elizabeth era deja aplecată peste ladă, în timp ce valetul robust ridica enormul portret înrămat și-l așeza pe podea, sprijinit de perete, lângă șemineu.

Încetul plin de surpriză scos de Elizabeth a fost parcă ecoul celui al lui Charlotte.

Fără să fie nevoie să i se spună, valetul a părăsit discret încăperea, închizând ușa în urma lui.

- Dumnezeule mare... a murmurat doamna Forsythe, cu mâna pe inimă.

Mută de uimire, Charlotte se uita îngrozită la portretul pe care îl făcuse doña Yvonne Bautista-Martín când fusese în Spania.

Era cel mai frumos tablou pe care-l văzuse vreodată.

Culorile pastel care iradiau lumina zorilor scăldau scena într-o strălucire eterică, făcând chipul zeiței și al zeului zugrăviți în tablou să pară aproape nepământești în perfecțiunea lor. Fiecare amănunt era desăvârșit. Mătasea drapată cu grijă părea să curgă ca argintul lichid peste trupurile lor aproape goale, mulându-se pe fiecare rotunjime. Părul ei blond lucea în valuri aurii în jurul lor. A, dar poziția! Așezarea într-o poziție intimă a trupurilor lor splendide făcea greu de spus unde se terminau formele feminine și unde începeau cele masculine, atât de apropiate, împletite parcă, le erau brațele și picioarele.

Charlotte abia s-a recunoscut în femeia din tablou, atât de minunat era redată. Ce fericită și radioasă era expresia de pe chipul ei! Chiar arătase așa de euforică? Și Gavin! Cum reușise doña Yvonne să redea esența absolută a trăsăturilor lui masculine, nasul acvilin perfect și bărbia puternică? Părul lui blond-roșcat strălucea. În ochii căprui era o strălucire tandră, iar în colțul gurii senzuale lipite cu grație de obrazul ei de alabastru se ghicea gropița tulburătoare. Brațele cu mușchi sculpturali o țineau cu o fermitate posesivă, în timp ce mâna lui îi cuprindea delicat sânul pe dedesubt. Forța și frumusețea lui prindeau viață, părând că ies de pe pânză.

Dar erau amândoi... Erau un bărbat și o femeie îndrăgostiți nebunește unul de celălalt, pictați cu eleganță, grație și splendoare mistică.

Charlotte pozase zile la rând pentru acest tablou, dar nu văzuse niciodată cum arătau ea și Gavin împreună din acest punct de vedere. Fusese atât de evident pentru toți ceilalți? N-ar fi bănuir niciodată...

Efectul era uluitor. Rămăsese mută și nemișcată în fața tabloului. Portretul o tulbura atât de tare, încât

uitase să se simtă stânjenită de natura lui romantică. Femeia din tablou era Charlotte, iar doña Yvonne reușise să-i surprindă adevărata natură. Când o întruchipase pe femeia aceea, trăise clipele cele mai fericite din viața ei. Brusc i-a trecut prin cap că femeia din tablou era adevărata Charlotte.

- Sfinte Dumnezeule, Charlotte! a exclamat ca un ecou mama ei. Ce naiba ai făcut în Spania?

- Am pozat pentru un tablou...

- Da, asta văd. Dar cum? a țipat Elizabeth scandalizată. A făcut un gest plin de mânie spre tablou. Este indecent, Charlotte!

Charlotte s-a întors să o înfrunte:

- Spui asta numai pentru că este vorba de mine.

Tabloul era frumos. Acest lucru nu putea fi contestat. Era o adevărată operă de artă. Oricine avea ochi trebuia să fie de acord.

- Da! Fiica mea este dezbrăcată, împreună cu un bărbat practic gol! Elizabeth părea suficient de tulburată ca să leșine. Iar acum, acel tânăr este oaspete în casa mea! Lordul Langdon! Ce înseamnă acest lucru? Dacă îl văd frații tăi?

Gândul că Adam, Addison, Allen sau Andrew ar fi putut să vadă tabloul era neplăcut. Nu se simțea în largul ei că acum îl vedea mamă-sa, ca să nu mai vorbim de tatăl ei vitreg sau de Alec. Dar asta se întâmpla pur și simplu pentru că era vorba de *ea*. Sentimentele și trupul ei erau expuse ca să le vadă toată lumea, și totuși tabloul nu era deloc de prost gust sau ofensator. Dacă în locul ei și al lui Gavin ar fi fost un cuplu de necunoscuți, l-ar fi găsit încântător din punct de vedere artistic. Foarte probabil că Elizabeth l-ar fi atârnat în galeria de artă sau chiar în salonul principal. Dar nu era cel mai potrivit moment să-i atragă atenția asupra acestui lucru.

- Ce te-a apucat să faci așa ceva, Charlotte? Și unde era Louisa când a fost pictat acest tablou scandalos? Cum a putut să permită o asemenea rușine?

- Mătușa Louisa n-a știut că doña Yvonne ne pictează în acest fel, așa că te rog n-o învinovăți pe ea. Charlotte o apăra pe mătușa ei din instinct.

- Era responsabilitatea ei să știe! Erai în grija ei! a exclamat Elizabeth cu o mânie îndreptățită care-i făcea vocea să tremure. Am știut că n-ar fi trebuit să te las niciodată să pleci cu ea!

- Să mă lași să plec? a izbucnit Charlotte. M-ai gonit!

- Asta crezi, Charlotte? Că te-am gonit?

Chipul și vocea mamei se îmblânziseră dintr-odată.

- Da. A clipit, încercând să alunge lacrimile care amenințau să-i țâșnească din ochi.

- Am crezut că vrei să te duci, a spus derutată Elizabeth. Că ești sătulă de încă un sezon monden nereușit și că dorești o schimbare de peisaj, să evadezi un pic din afacerea cu găsitul unui soț.

- Așa și este... Dar credeam... că te-ai săturat de mine și că ești prea ocupată cu băieții... Glasul lui Charlotte era stins.

Elizabeth a luat-o pe după umeri. Sau așezat amândouă pe canapeaua de piele.

- Of, scumpo, *sunt* foarte ocupată cu băieții și sunt foarte nemulțumită de încăpățânarea ta, că nu-ți alegi un soț dintre toți acei gentlemenii cumsecade, dar nu te-aș goni niciodată de acasă pentru asta. Îmi pare rău dacă te-am făcut să crezi vreodată că nu ești dorită. Te iubesc, draga mea.

- Și eu te iubesc, mamă.

Elizabeth și-a îndreptat privirea spre tablou:

- Dar ce facem cu asta? A clătinat din cap. Alexander o să-și iasă din minți când o să-l vadă. Nu știu ce o să-i facă lordului Langdon.

Charlotte s-a cutremurat de spaimă. Nu se gândise la acest aspect. Mamă-sa a strâns-o de mână:

- Chiar ai pozat pentru tablou? Nu ți-a pictat numai chipul, pe trupul altcuiva?

- Nu, sunt eu, cu totul, a recunoscut. Am pozat în fiecare zi timp de peste două săptămâni. Și fuseseră cele mai fericite două săptămâni din viața ei.

- La fel și lordul Langdon?

- Da.

- Nu m-aș fi așteptat niciodată la o asemenea purtare din partea ta. Ai fost întotdeauna atât de ascultătoare și responsabilă, iar tabloul acesta nu te reprezintă deloc. Faptul că ai pozat așa n-a fost... cam stânjenitor? a întrebat-o Elizabeth roșind.

- Asta este cel mai remarcabil lucru, a explicat Charlotte, amintindu-și acele ședințe din zori, în atelier, când era în siguranță în brațele lui Gavin. Când pozam cu Gavin nu era absolut deloc stingheritor.

- Atunci v-ați îndrăgostit unul de celălalt? Neprimind răspuns, Elizabeth a continuat cu blândețe: Aseară, la masă, a fost evident pentru toată lumea că s-a petrecut ceva între voi. Îl iubești.

- Nu o recunoscusem încă față de mine însămi, pentru că-mi era prea teamă, dar, da, m-am îndrăgostit de el.

- N-am bănuیت nici o clipă că ți s-a întâmplat așa ceva în Spania, a murmurat mama ei neîncrezătoare. N-ai zis niciodată nimic despre asta. De ce nu mi-ai spus?

- Nu m-ai întrebat niciodată ce am făcut în Spania, sau oriunde am mai fost în vara aceasta.

Elizabeth părea descurajată:

- Nu te-am întrebat?

- Nici măcar o singură dată.

- Oh, Charlotte, îmi pare rău. Pur și simplu nu știu ce să zic. Băieții îmi ocupă atât de mult timp, dar asta nu este o scuză ca să-mi ignor fiica. Elizabeth avea un aer spășit. Poți să-mi ierți neglijența?

- Da, a șoptit fata strângându-i mâna.

Au stat în tăcere, amândouă cu privirile ținute asupra tabloului.

- Ce să fac? a murmurat Charlotte în cele din urmă. N-am crezut că o să-l mai văd vreodată, și acum din întâmplare, din toți oamenii din lume, este prietenul lui Alec! Și este acasă la noi.

- Ai vorbit cu el despre toate acestea?

- L-am rugat doar să plece.

- Vrei să plece?

- Nu. Adevărul era că voia să fie cu el mereu.

-În caz că n-ai observat, ai tendința să îndepărtezi oamenii, Charlotte. Ai face bine să te gândești serios la ce vrei. Îmi place acest tânăr și, dacă tabloul acesta constituie un indiciu pentru ceea ce simțiți unul față de celălalt, am credința că vei fi foarte fericită cu el. Elizabeth a privit din nou spre tablou, clătinând din cap uimită. E extraordinar. Nu te-am văzut niciodată arătând atât de mulțumită.

-Așa am fost. La vremea aceea atribuisese fericirea ei atmosferei seducătoare din vila lui don Francisco și ambianței relaxate din studioul donei Yvonne, dar acum își dădea seama că simplul fapt de a fi cu Gavin o făcea să se simtă plină de viață și veselă. Și-a amintit ce-i spusese mătușa Louisa în Spania, că nu trebuia să rateze nicio ocazie de a fi fericită. Nu voia să aibă parte de destinul mătușii ei.

-Dacă-l iubești, te sfătuiesc să-i spui, a continuat Elizabeth. La urma urmelor, bărbații au mândria lor. L-ai părăsit o dată, și acum există o altă femeie care vrea să se mărite cu el. N-o să te aștepte o veșnicie. Poate ar trebui să-i vorbești despre...

-Cred că registrul de care avem nevoie este în acest birou.

Elizabeth a fost întreruptă de sosirea lui Alec Forsythe și a lui Gavin Ellsworth. Ambii tineri au intrat în încăpere având impresia că nu era nimeni acolo, dar s-au oprit brusc când le-au văzut pe Elizabeth și pe Charlotte pe canapea.

-O, vă rugăm să ne scuzați... Alec a zărit primul tabloul și a rămas cu gura căscată.

Charlotte era cu ochii fixați asupra lui Gavin, iar pulsul i se accelerase la vederea lui. Într-adevăr, era mai frumos decât se poate descrie în cuvinte.

-Ce dracu' este *aia*? a strigat Alec.

Gavin era la fel de captivat de tablou pe cât fusese și ea. A privit-o pe Charlotte cu respect; fără cuvinte, amândoi au înțeles că tabloul acela era incredibil de special. Ea i-a zâmbit nesigură.

- În acest tablou... E Gavin și... Dumnezeu!.... Alec s-a răsucit cu ochii ieșiți din orbite spre sora lui. Charlotte?

Elizabeth s-a ridicat de pe canapea și s-a îndreptat spre fiul ei vitreg.

- Da. A fost pictat când erau amândoi în Spania, în această vară. Nu e remarcabil? L-a luat de braț și l-a condus spre ușă. Vino cu mine, dragul meu. Trebuie să le oferim celor doi puțină intimitate. Înainte de a ieși, Elizabeth i-a aruncat fiicei ei un zâmbet de încurajare.

Acum, că era singură cu Gavin, lui Charlotte îi pierise glasul gândindu-se la ce era pe cale să facă.

capitolul 13

După ce s-a închis ușa biroului, Gavin a rămas nemșcat. Judecând după ieșirea grăbită a mamei lui Charlotte și luând în considerație sosirea coletului din Spania, presupunea că mica lor prefăcătorie luase sfârșit. Splendidul tablou rezemat de perete arăta foarte limpede și foarte explicit că el și Charlotte se cunoșteau foarte îndeaproape.

Doña Yvonne se întrecuse pe ea însăși. Femeia aceea creativă, plină de viață, avea un talent incredibil. Tabloul era frumos. Culorile aveau o incandescență care conferea trupurilor omenеști o aură divină. Charlotte era fascinantă în frumusețea ei, și chiar și el trebuia să recunoască faptul că arăta mai atrăgător decât își închipuise că era. Dar ceea ce îl uimea erau emoțiile profunde care izvorau dinăuntrul lor. Acești doi oameni erau fără tăgadă îndrăgostiți unul de celălalt.

- Tocmai a sosit.

Glasul catifelat al lui Charlotte i-a întrerupt concentrarea asupra picturii. Se ridicase de pe canapea și stătea lângă el.

- Mama ta a fost îngrozită de el?

- Da, la început a fost extrem de supărată să mă vadă pozând așa. Dar cred că acum înțelege că este pur și simplu o operă de artă fantastică.

Gavin a dat din cap aprobator:

- Habar nu am avut că va ieși atât de frumos.

- Nici eu.

- Sincer, nu am crezut că-l voi vedea vreodată. Și-a desprins încă o dată privirea de la tabloul înrămat, fixând-o asupra lui Charlotte. Inima i-a bătut cu putere. Frumusețea ei naturală era mai mult decât putea să surprindă orice artist. Sunt fericit că ți l-a trimis ție, a murmurat el.

- În scrisoarea de însoțire spune că-i pare foarte rău că trebuie să se despartă de el, dar crede că mi se cuvine mie. Mai spune și că speră că m-ai găsit. În vocea ei era o oarecare viclenie când a rostit: M-ai căutat?

- Da, a recunoscut el. În ziua aceea când m-ai părăsit în Spania nu știam cum să dau de tine. Am întrebat-o pe doña Yvonne unde locuiești în Anglia, dar nu știa decât unde stă mătușa ta. I-am scris cerându-i adresa ta, dar n-am primit nici un răspuns.

- I-ai scris mătușii Louisa în legătură cu mine?

- Da, de câteva ori.

- Mătușa Louisa a fost plecată. Când eram în Italia s-a căsătorit și călătorește cu soțul ei...

- S-a căsătorit? a întrerupt-o el mirat.

- O, da, a fost foarte romantic. Ochii albaștri ai lui Charlotte străluceau. S-a măritat cu bărbatul pe care l-a iubit toată viața. Dar nu a mai ajuns la Londra. Mai mult ca sigur că nu a primit scrisorile tale.

- Păi, atunci așa se explică faptul că nu am primit nici un răspuns de la ea, a oftat el. Un gând l-a lăsat cu gura căscată: Dar atunci de unde a știut doña Yvonne unde să-ți trimită tabloul?

- Poate că mătușa Louisa i-a dat donei Yvonne adresa mea când a vizitat Spania cu Carlos, în drum spre Egipt. După un moment de gândire, Charlotte a întrebat: De ce ai încercat să mă găsești?

- Chiar trebuie să întreb de ce? Eu ar trebui să te întreb de ce. De ce ai plecat fără să-ți iei rămas-bun,

Charlotte? Fără să-mi spui măcar o vorbă. După noaptea aceea în care am... S-a oprit, incapabil să vorbească.

Ea a șoptit grăbită, încercând să-i explice:

- Am crezut că n-o să-ți pese că plec, că o să...

- Cum? a izbucnit el. Fata asta era nebună. Cum să crezi că n-o să-mi pese că pleci?

- Te cunosc, a replicat ea ridicându-și sfidător bărbia. Ai mai făcut *asa ceva* și cu alte femei și m-am gândit că cel mai bine ar fi să-mi văd de drum...

- Dacă vrei să știi, nu am mai făcut niciodată *asa ceva* cu o femeie ca tine, și voiam să mă însor cu tine, a răspuns el printre dinți, cu glas tăios.

Albă ca varul, Charlotte s-a dat înapoi cu pas clătinat, prăbușindu-se între pernele de pe sofa, ca și cum picioarele n-o mai ascultau.

- Nu am avut habar...

Gavin s-a așezat lângă ea s-o asculte și i-a luat mâna caldă într-a lui.

- Când m-am trezit a doua zi dimineată, îmi era frică, a urmat ea. Nu puteam să dau ochii cu tine după... după ce făcuserăm în noaptea aceea și nu am știut cum să-ți spun că mătușa mea și cu mine plecăm. Nu voiam să te simți legat de mine sau obligat să te însori. Pur și simplu trebuia să plec... Vocea i s-a pierdut.

- Ce făcusem ca să iei hotărârea de a fugi de mine?

- Credeam... Credeam că ești un ticălos.

- Eram, a recunoscut el cu un zâmbet fugar.

- Aveam sentimentul că pentru tine sunt doar o distracție de-o vară.

Înțelegând sensul vorbelor ei, a spus cu blândețe:

- Și atunci, spune-mi, eu ce-am reprezentat pentru tine, Charlotte?

- Cred că cel mai mult m-am temut de sentimentele mele pentru tine, a mărturisit ea după o scurtă ezitare.

- De ce? A așteptat să continue, cu sufletul la gură.

- Nu mai făcusem niciodată ce am făcut cu tine în Spania. Faptul că am pozat pentru tablou, că te-am sărutat, că am fost împreună... O roșeață ușoară i-a

inundat obraji. Nu mai simțisem pentru nimeni ce simțeam pentru tine.

- Și ce simțai?

- Eram mai fericită decât fusesem în toată viața mea.

- Așa mă simțeam și eu când eram cu tine, a surâs el.

Ochii ei albaștri au fost umbriți de îndoială:

- Dar, Gavin, nu credeam că-ți pasă cu adevărat. Nu ești serios în legătură cu nimic și...

- Eram serios în ce te privește, a contrazis-o el strângându-i mâna.

- Mi-ar fi plăcut să știu, a murmurat Charlotte.

- Nu mi-ai dat ocazia să-ți spun, nu?

- Nu prea.

- Întâlnirea cu tine a schimbat totul în ceea ce mă privea. Pierderea ta aproape m-a distrus. Ai idee cât de fericit am fost să te găsesc aici? Când ne-am împrietenit, nu aveam habar că Alec este fratele tău vitreg. Nu știam că numele familiei tale este Forsythe. Ce șanse aveam să aflu unde ești?

- E remarcabil.

- Este mai mult decât atât, Charlotte. Este destinul.

- Ce înseamnă asta?

Gavin s-a aplecat spre ea și buzele lui i-au atins în treacă moliciunea mătăsoasă a obrazului. Parfumul de lăcrămioare l-a învăluit brusc.

- Înseamnă că nu mai poți să fugi de mine de data asta, pentru că ne este dat să fim împreună.

- Îmi pare rău că am fugit de tine, Gavin, a șoptit ea dându-se înapoi să-l privească. Am regretat că te-am părăsit din momentul în care am ajuns pe vaporul către Italia. Am fost așa de proastă! Dar atunci era prea târziu și nu știam cum să te găsesc. Am încercat să te uit. Chiar am încercat. Mă gândeam că dacă nu vorbesc cu nimeni despre tine sau dacă nu spun nimănui ce s-a întâmplat vei înceta să exiști. Tot ceea ce am reușit a fost să mă chinui tot mai mult cu fiecare zi care trecea, pentru că nu m-am gândit la nimic altceva decât la tine toate lunile acestea. Mi-ai lipsit mai mult decât îți imaginezi. S-a oprit să-și tragă sufletul

înainte să-i mărturisească: Gavin, de data asta nu mai fug de tine.

S-a pierdut în profunzimile albastre ale ochilor ei, simțind cum inima îi zvâcnea în piept. Incapabil să mai reziste, și-a aplecat capul spre ea și i-a sărutat buzele dulci. Charlotte i-a răspuns cu o ardoare nedisimulată. Era de-a dreptul divin s-o simtă iar așa. Brațele lor și-au găsit drumul singure încolăcindu-se, și el a ținut-o strâns.

În sfârșit o găsisse pe Charlotte. Nu avea să-i mai dea drumul niciodată.

– N-ai mai putea să fugi acum nici dacă ai vrea, i-a șoptit la ureche.

– De ce?

– Fiindcă nu te voi lăsa. Ca urmare a micii noastre scene de aseară de la cină, tatăl tău vitreg și cu mine am avut o mică discuție mai devreme. I-am cerut permisiunea să te iau de soție.

– Serios? a întrebat ea neîncrezătoare.

– Da, a confirmat el sărutând-o din nou cu nesaț. Da, și e bine că am făcut-o înainte să vadă tabloul. Își închipuia că Alexander Forsythe nu avea să fie prea mulțumit de relația lor intimă. Și așa părinții ei se gândeau la ce putea fi mai rău, dar dovada palpabilă a amplorii pe care o luase aventura lor le-ar fi pus sare pe rană.

– Ce a spus?

– A consimțit la această uniune câtă vreme tu dorești să te măriți cu mine. După care mi-a urat noroc, informându-mă că în trecut ai refuzat nenumărate cereri în căsătorie.

– Reputația mi-o ia înainte, a râs ea amar.

– Nu e de râs. I-oi fi refuzat pe alții, dar nu pe mine. Nu te voi pierde din nou, Charlotte, chiar dacă ai încerca să scapi de mine.

– Dar ești deja logodit cu femeia pe care o acceptă tatăl tău.

Bucurându-se de urma de gelozie pe care o remarcă în cuvintele ei, a clătinat din cap liniștitor:

– Nu a fost niciodată ceva oficial. De fapt, nu am vrut să mă însor cu ea. Pur și simplu nu reușeam

să te găsesc pe tine, și m-am gândit să-i fac pe plac tatei. Nici măcar nu am mai văzut-o pe această femeie de când eram copii.

– Oh, a răsuflat ea ușurată. Păi, și ai de gând să mă ceri?

Copleșit de emoție, s-a ridicat, a pus un genunchi pe podea și i-a luat mâna caldă într-a lui.

– Gavin! Un zâmbet de încântare îi lumina trăsăturile frumoase.

Inima îi bătea cu putere, dar nu fusese niciodată în viață mai sigur că voia ceva. Și o voia pe femeia aceasta frumoasă cu el. Pentru totdeauna:

– Charlotte Wilton, îmi faci onoarea de a deveni soția mea?

– Da, mă mărit cu tine, pentru că te iubesc, a șoptit ea strângându-i mâna.

Gavin s-a întors și s-a așezat lângă ea, luând-o în brațe.

– Te iubesc, Charlotte.

Câteva minute a ținut-o aproape de inimă. Nu-i venea să creadă ce norocos era că o găsisese.

– Să punem tabloul în dormitorul nostru, a propus ea.

El a chicotit amuzat. Majoritatea femeilor s-ar fi gândit imediat la planuri de nuntă, dar Charlotte decora deja dormitorul lor. *Dormitorul lor*. Inima a început să-i bubue din nou:

– Da, exact acolo este locul tabloului și exact acolo o să-l punem. După ce ne întoarcem din luna de miere.

– Luna de miere... a șoptit ea. Spania?

– Unde altundeva am putea merge?

Charlotte a schițat un mic zâmbet seducător:

– Poate că doña Yvonne o să ne mai facă un portret?

– Ce idee minunată... a murmurat el sărutând-o.